

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AUTHOR OF *DAUGHTER OF THE PIRATE KING*

VENGEANCE
of the
PIRATE
QUEEN

From the International bestselling author
TRICIA LEVENSELLER

AUTHOR OF *DAUGHTER OF THE PIRATE KING*

VENGEANCE
of the
PIRATE
QUEEN

From the International bestselling author
TRICIA LEVENSELLER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TRICIA LEVENSELLER

*Jacob için,
Çünkü Karayip Korsanları'na ve hikaye yazmaya olan sevgimizi
paylaştık. Seni özledim, dostum.*

"EĞER UYGUN ANI BEKLIYORSANIZ, İŞTE O ANDI."

-KAPTAN JACK SPARROW
Karayip Korsanları: Siyah İnci'nin Laneti

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Tricia Levenseller Telif](#)

[Hakkı](#)

BÖLÜM 1

Gölgelerde gizlenen canavar siz olduğunuzda karanlıktan KORKAMAZSINIZ.

Beş yaşımdan beri bu sözlerle yaşıyorum. Yalnız geçirdiğim birçok soğuk gecede bana iyi hizmet ettiler. Kendimi öldürürken bulduğumda iki kat daha faydalı oluyorlar, ki bu çoğu zaman olmuyor. Korsan kraliçenin pek çok düşmanı var ve onların icabına bakması için gönderdiği kişi benim.

Bu geceki hedefimiz korsan lordu Vordan Serad.

Kariyerim boyunca ilk kez aynı hedefi iki kez takip etmek zorunda kaldım. Bundan hoşlanmadım. Vordan'ı son yakaladığımızda bağırsaklarını deşmiş olsaydık çok daha iyi olurdu ama merhum korsan kral onu canlı istemişti.

Vordan kaçtığından beri çok meşguldü. Sahte bir isimle bir gemi yaptırdı, kendine yeni bir mürettebat tuttu ve Butana adasından başlayarak yavaş yavaş prestijini artırmaya başladı. Sonunda Alosa'nın tahtını gasp etmek için yeterli güç toplamayı umduğundan hiç şüphem yok.

Daha iyi bilmeliydi. Kara kralı ile eski korsan kral arasındaki itiş kakış sırasında kendini kurtarmayı başardıktan sonra kaçmaya devam etmeliydi. Bu şekilde güzel, uzun bir hayatı olabilirdi.

Onun yerine, yatağının altına kıvrıldığımdan haberi yok.

Fener ışığında akşam için hazırlanıyor. Yerden kısıtlı görüş alanımla, botlarını tekmeleyip dolaba doğru fırlatışını izliyorum. Beyaz bir giysi parçası da onlara katılıyor. Sanırım gömleği. Neyse ki pantolonunu çıkarmıyor. Ceplerinden birini karıştırıyor ve bir an sonra yumuşak bir *çıtırtı* duyuluyor. Oynamaktan hoşlandığı bozuk parayı çıkarıp komodinin üzerine koymuş olmalı.

Vordan yere oturuyor, sırtını yatağın yaslıyor, saklandığım yerden sadece birkaç adım ötede. Keşfedilme tehdidi karşısında kalbim çok hızlı bir ritimle çarpıyor.

Sanırım şimdi yapabilirim. Yuvarlanır, yanımdaki kınından hançerimi alır ve boğazını keserim.

Ama Alosa kimin emriyle öldürüldüğünü bilmesini istiyor ve aşağıdan değil de yukarıdan saldırabilirsem onu susturmak için daha iyi bir konumda olacağım.

Öldürmek kolaydır. Zor kısmı sessiz olmaktır. Sabırlı olmak. Doğru anı beklemek. Beni işimde iyi yapan da bu. Suikastçı olmak her zaman kolay öldürmek demek değildir. En iyi cinayetle ilgilidir.

Kıpırdamadan duruyorum ve Vordan'ın sakat bacağını uzatışını izliyorum. Alosa bir keresinde onu iki kat yükseklikten atlamaya zorlamak için siren şarkısını kullanmıştı. Bahse girerim soğuktan her sertleştiğinde onu düşünüyordur. Ayağa kalkmadan önce dizinin yanındaki kasları ovma eğiliyor. Komodinin üzerindeki bir şeyden bir yudum alıyor, feneri söndürüyor ve yatağa oturuyor.

Kolumu Vordan'ın sol ayak bileğine birkaç santim kalana kadar uzatıyorum. Parmaklarım, işaret parmağım tam topuğunun arkasına gelene kadar parmak uçlarımla daha da yaklaşıyor. Aşil tendonunu kesmek çok kolay olurdu. Bir daha asla yürüyemez. Bunun yerine, yerdeki ahşap çitalara daireler çizerek Vordan'ın sahip olacağı son düşünceleri düşünmesine izin veriyorum. Sonunda iç geçiriyor, bacaklarını yatağa çekiyor ve yorganla oynamaya başlıyor.

Sonunda hareketsiz kaldığında, nefes alışını dinliyorum, yavaşlamasını bekliyorum. Sonra biraz daha beklerim. İşaretlerim derin bir uykuya dalana kadar elimi çekmezsem, odada çıkarabileceğim herhangi bir yumuşak sestem uyanma olasılıkları azalır. Ben pozisyonumu alana kadar uyanmalarını istemiyorum. Karşı koymak için çok geç olana kadar. Ne kadar uzun süre beklersem, arazideki diğer herkesin uyuma ihtimalinin o kadar artacağından bahsetmiyorum bile.

Yatağın altından çıkıp ayağa kalkıyorum ve Vordan'ın uyuyan halini herhangi bir hareket var mı diye izliyorum. Nefes alış verişinde bir değişiklik olmayınca hançerimi çekip yatağa doğru ilerliyorum. Ayın yetersiz ışığı pencereden içeri süzülüyor. Gölge Vordan'ın üzerine düşmemesi için yatağın karşı tarafında duruyorum. Sırt üstü yatmış, elleri yanlarında, yüzü tavana dönük bir şekilde yorganın üzerinde uyuyor.

Orta boylu ve yapılı, dikkat çekici olmayan bir görünüşü var. Kahverengi saçlı ve sakallı. Ayırt edici bir özelliği yok. Bu şekilde gizli kalıyor. Hayatta kalıyor, gerçekten. Biz korsanlar genelde uzun ömürlü olmayız. En azından eski kralın yönetimi altında.

Hançerimi boğazına yaklaştırırken, önümdeki yüzü anılarımdan biriyle değiştiriyorum. Daha açık tenli, alnının sol tarafında bir güzellik işareti olan, bir kulağının tepesinde tek bir altın halka bulunan bir yüz.

Saman rengi saçlar ve temiz traşlı bir yüz. Çenesinin ortasında bir yarık var.

İlk cinayetim.

Tekrar tekrar tadını çıkarabilmek için hepsi öyleymiş gibi davranıyorum.

Söylendiği gibi, hançerimi Vordan'ın boynunun derisine dayadım. Göz kapakları açılmadan önce iki kez seğirdi. Boynunu oynatmadan gözlerini sağa çeviriyor, böylece beni içine alabiliyor. "Sen," diyor. "Sen onunkilerden birisin."

"Korsan kraliçesi en iyi dileklerini gönderdi. Gittiğin yerde onlara ihtiyacın olacak."

"Wai-"

İsteğini tamamlayamadan, şah damarını keserek derin bir kesik attım. Kan çarşafı ıslatıyor, sessizce yere damlıyor.

Ve hayatın Samvin Carroter'ı seksen dokuzuncu kez terk edişini izliyorum.

Hançerimi battaniyenin lekesiz bir yerinde temizliyor ve kınına sokuyorum. Sonra yatağın altından rapierimi çıkarıp belime tekrar takıyorum. Çoğu korsan kılıç taşır ama ben rapierin hızını ve becerisini tercih ederim. Ayrıca ben soylu bir aileden geliyorum ve ailemin hatırasını korumak istiyorum.

Vordan' odasından çıkıyorum ve kendimi yaşadığı enfes malikânenin koridorlarından birine bırakıyorum. Malikânenin sahibi olan aileyi öldürmüştü. Tüm personele rüşvet vermiş ya da tehdit etmiş. Sahip olduğu birkaç adamı rahat odalara yerleştirmiş. İzini sürerken aramam gereken şablon buydu.

İlk seferinde, bir yerde kalırsa Alosa'nın onu bulacağından emin olduğunu öğrenmişti, bu yüzden lüks bir malikaneye yerleşir, orada en fazla bir ay kalır, büyük şehirlere sık sık gider ve destekçi toplardı. Sonra On Yedi Adalar'daki yeni bir adada yeni bir şehre taşınır ve her şeyi yeniden yapardı.

Ne yazık ki onun için fark edilebilir bir düzen, tek bir yerde kalmak kadar kötüdür.

Halı kaplı zemine basmadan önce kapıyı arkamdan kapattığımda kapı en yumuşak tıkırtıları çıkarıyor. Koridoru dönüp ana merdivene çıkıyorum, basamakların dış tarafına, gıcırdama ihtimalinin daha az olduğu yere doğru adım atıyorum. Üç kat indikten sonra ana kata ulaşıyorum. Girdiğim gibi çıkmayı düşünerek mutfaktan geçiyorum.

"Alo?" diye sesleniyor bir ses ve ben çömelıyorum.

Herkesin uyuyor olması gerekiyordu, ama birileri gece acıkmış olmalı.

Öldürmeyi henüz bitirmemiş olabilirim. Bu düşünce kılıç koluma hoş bir sıcaklık gönderiyor, parmaklarım bir silaha uzanmak için kaşınıyor. En yakın masanın arkasına geçtiğimde kalbim yine hızla çarpıyor. Alıştığım, hatta zaman zaman arzuladığım vahşi bir perküsyon bu. Avın heyecanı.

"Bir şey mi duydun?" diyor aynı ses.

"Hayır, ama muhtemelen Bayan Nyles mutfaktan geliyordu.

Muhtemelen bizi gördüğü anda kuyruğunu kıstırmıştır."

İlk adam homurdanıyor. "Dün gece ona iyi bir dayak attık, değil mi?"

"Ondan önceki gece ona yaptığımız vuruş kadar iyi değil."

Kahkahaları, vücuda bulaşan bir hastalık gibi odanın köşelerini dolduruyor. Onları görebilmek için masanın kenarından bakıyorum. Aralarındaki masanın üzerinde duran yetersiz mumun yanında çoğunlukla karanlık silüetlerden oluşan iki vahşi. Soğuk etleri bıçakla parçalıyorlar, sonra da bir şişeyi elden ele dolaştırıyorlar.

Sessizce yanlarından geçebilir, kimsenin haberi olmadan malikaneden ayrılabilirdim.

Ama az önce kulak misafiri olduğum konuşmadan sonra bunu yapmayacağım.

İkisi tamamen tetikteyken saldırmak bir risk ama ben bunu göze alıyorum.

Masanın altından geçip iki sandalyenin arasına giriyorum. İkisinin arkasına geçip kılıcımı çektiğimde bir gölgeden fazlası değildim. Önce iri olana saldırıyor, meçimin kabzasıyla kafasının arkasına vuruyorum. İkincisi dönüyor ve kafasını tezgâha çarptığımda bir çığlığın ilk notasını başarıyor. İkisi de baygın bir şekilde yere yığıldıktan sonra bir daha kalkmıyor.

Ayak sesleri başımın üzerinde yankılanıyor, kısa süren sesle uyanıyor ve bir seçim yapmam gerekiyor. Hâlâ kaçabilirim, şehrin dolambaçlı sokaklarında onları kaybedebilirim.

Ya da ...

Yerdeki ikiliye bakıyorum. Ya da intikamın alındığını görebilirim. Bu gerçekten bir seçim değil.

Henüz kimsenin bu kata ulaşmadığını anladığımda karanlık girişe geri dönüyorum. Merdivenlerde her basamağı birbirine bağlayan bir tırabzan var. Ellerimin her rayın arasındaki boşluklara girip girmeyeceğini görmek için uzanıyorum.

Öyle.

Adamlar ellerinde fenerlerle dolambaçlı merdivenlerden aşağı koşarken, ben de kollarımla yanlardan tırmanıyor, kendimi raya çekiyorum. Uzan, tut, çek. Tekrarla.

Adamlar ana kata ulaştığında bacaklarım yerden çok yüksekte olduğu için beni fark edemiyorlar. Mutfaklara ulaşmak için dört kişi altımdan geçiyor. Sonuncusu tam doğru pozisyondayken kendimi bırakıyorum. Ağırlığım altında yere yığılıyor ve ayağa kalkamadan boynunu kırıyorum.

İlk iki adam çoktan mutfağa girmişti, ama üçüncüsü tayfasının düşme sesiyle döndü. Önündeki sahneyi anlamlandıramadan kılıcımın ucuyla boğazını kesiyorum. Kapıya doğru koşarken rapierimdeki kanı temizliyorum ve sırtımı kapının hemen yanındaki duvara dayıyorum. Kılıcımı kınına sokup hançerimi çekiyorum.

Adamlardan biri, "Burada iki kişi bayılmış," diyor. "Alarmı çalın."

Emirleri uygulayan kişi mutfaktan dışarı fırladı. Kolundan tutup onu duvara fırlatıyorum ve bıçağı boğazına geçiriyorum.

"Alo?" diye sesleniyor kalan adam, muhtemelen mürettebatının kapılar kapanmadan önce görüş alanından çekildiğini görmüş.

Neden insanlar şüpheli bir şey olduğunda selamlama çağrısı yaparlar? Biz canavarların kendimizi duyurmamızı mı bekliyorlar?

"Kim var orada?" diye devam ediyor.

Ne yapacağını görmek için beklerken hançerimin kabzasını ayarlıyorum.

Yardım için bağılıyor ve bana mutfaktaki yaklaşık konumunun ipucunu veriyor.

Kapıları ardına kadar açıyorum, hedefimi görüyorum ve bıçağımı savuruyorum. Hançer tam boğazına saplanıyor. Henüz geri almıyorum. Artık zaman çok değerli.

Gizli hizmetçi merdivenlerinin bulunduğu sağ tarafa yöneliyorum. Bu arada adamlar yataklarından kalkıp koridorlara fırlıyorlar. En üst kata geri dönerken onları her sahanlıkta görüyorum. Karanlık benim avantajıma çalışıyor. Onun okşamasına alışkınım. Yaşayan bir ruh olduğundan şüpheliyim

Gece görüşü benden daha iyi olan bir adam. Vordan'ın adamlarının dış hatlarını görebilsem de, bir avuç metre ötemde olduğuma dair en ufak bir fikirleri bile yok.

Kimse bana doğru bakmıyor bile. Kimse hizmetlilerin merdivenlerini kullanmayı düşünmüyor. Burada saklandıklarını bile bilmiyor olabilirler. Bunlar katiller, hırsızlar ve diğer tüm pislikler. Bunun gibi süslü konaklama yerlerinin düzenine alışık değiller. Ve Vordan personeli hazır tuttuğundan, adamlarının bu yolu kullanmasına asla fırsat olmazdı.

Vordan'ın cesedinin çürümeye başladığı üçüncü kata ulaşıyorum ve yatak odalarının kapılarını teker teker açıyorum.

Bağırışlar yüzünden uyanmamış bir adam bulduğumda içeri girer, yatağa doğru yürür ve boynunu keserim. Bir hayatı sona erdirmenin en yaratıcı yolu bu değil ama en az çabayla en etkili yol bu. Ve kesmem gereken daha çok boğaz var, bu yüzden enerjimi saklamalıyım.

"Altı kişi aşağı!" diye bağırır aşağıdan biri. "Dağılın ve konağı arayın, siz de gidip kaptanı uyandırın."

Vordan'ın odasına geri dönüp yatağın altına giriyorum. Kan damlaması durmuştu. Yatağın karşı tarafında, yerde kısmen topaklanmıştı.

Kapı sallanarak açılır ve çizme giymiş ayaklar Vordan'ın dinlenme yerine ulaşır. "Kaptan, davetsiz bir misafir var." Muhtemelen eli yapış yapış olduğu için geri adım atar.

Ayaklarını altından çekiyorum, kıvranan vücudunun üstüne tırmanıyorum ve boğazına saldırmaya hazırlanıyorum.

Son anda elimi yana çeviriyorum ve parmak eklemlerim hala hançerin etrafındayken bir yumruk indiriyorum, tam da Mandsy'nin bana öğrettiği yere, eğer niyetim birini bayıltmaksa.

Çocuk on ikiden fazla olamaz. Boyu uzun ama kol ve bacaklarında kas yok. Kötü bir kalabalığa karışmış, ama ben bile çocukları öldürmem.

Koridora geri döndüğümde, bir hayaletten daha sessiz bir şekilde evin içinde sürünüyorum. Altımda kapıların çarpıldığını, kılıçların kınlarından çıktığını ve adamların birbirlerine mırıldandığını duyuyorum. Hizmetçilerin merdivenlerine dönüp onları bir sonraki kata indirmeden önce bu kattaki diğer yatak odalarını arıyorum, üç boğaz daha kesiyorum.

Sadece başımla koridora bakarken, bir korsanın güvenliği sağlamak için bir yatak odasına girdiğini . Onu takip ediyorum, arkasından gizlice yaklaşıyorum ve

Hançerim boğazına saplanırken bir elimle ağzını kapatıyorum. Koridora döndüğümde, Vordan'ın mürettebatından sadece bazılarının elinde fener olduğunu fark ediyorum. Siluetimi görürlerse, ben de herkes gibi malikâneyi arayan başka bir korsan gibi görüneceğim.

Başka bir adamı başka bir odaya kadar takip ediyorum, önceki taktiğin aynısını uyguluyorum. Bu adam yatağın altına bakmak için dizlerinin üzerine çöküyor ve ben arkasından yaklaşırken beni duymuyor. Kendimi toparlarken bıçaktan parmaklarıma kan damlıyor, bu yüzden tekrar çıkmadan önce bıçağı ve ellerimi yatak çarşafına silmek için zaman ayırıyorum.

Koridorda kendi ışık kaynakları olmadan iki figür bana doğru geliyor, ben de geçmelerine izin vermek için kendimi duvara yaslıyorum.

Onları başka bir odaya kadar takip ederken üzerimden ikinci bir bıçak çıkarıyorum. İlk adamın sırtına, kalbinin deri ve kasların altında kaldığı yere bir hançer atılıyor. İkincisi dönüyor, ama ben çoktan kendimi ona doğru fırlatmış, ikinci bıçakla boğazını kesmişim.

Ayağa kalkarken, en son ne zaman bir gecede bu kadar çok adam öldürdüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Aslında, bunun daha önce olduğunu sanmıyorum.

Yeni anılar biriktiriyorum.

Bazı adamlar daha fazla ölü bulacakları üçüncü kata çıkmaya devam eder. Diğerleri birinci kata çıkıyor. Önce üst kattaki adamları takip ediyorum.

Sıradaki sonuncuya ulaşıyorum, onu öldürürken ağzını kapatıyorum ve bir gümbürtüyle yere düşmeden önce onu yakalıyorum. Bir sonraki yere düşerken yakalayamayacağım kadar ağırdı, bu yüzden birkaç adam arkalarından bakarken kendimi kapalı kapılardan birinin içine bıraktım.

"Kahretsin!" diyor biri. "Bul onları."

Onu bulun mu yoksa *onları bulun* mu dedi emin değilim. Aşağılanmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım? Biri yanımdan geçerken saklandığım yerden fırlıyorum ve kafasını karşı duvara çarpıyorum. Bir tabancanın horozunun geri çekildiğini duyuyorum, bu yüzden adamı çevirip ateş etmesine izin veriyorum.

Cesedin düşmesine izin vermeden önce başka bir hançere uzanıyorum ve onu feneri tutan kişiye fırlatıyorum. Onlar düşerken ışık da sönüyor.

Merdivenlerden daha fazla ayak sesi yükseliyor, yanlarında daha fazla fener getiriyorlar ve ben yere düşüyorum, sanki karmaşanın arasında bir başka cesetmişim gibi.

"Nerede o?" diye soruyor yeni gelenlerden biri.

İlk partiden biri "Duman gibi yok oluyor" diyor. Kesinlikle gücenmiş.

Adamlar yanımdan geçip gidiyorlar ve ben kıpırdamadan duruyorum. Kollarımdan biri başımın üzerine dolanmış, aşağı bakmaya çalışan olursa uzun atkuyruğumun fark edilmesini engelliyor.

Bir çizme bana çarpıyor ama yeni gelenlerin yanımdan geçip gitmesini beklerken hırıltımı tutuyorum.

Bunu yaptıklarında, üzerlerine teker teker inerim. Boğazlarını kesiyorum. Kafa tokuşturmak. Cesetleri yakalamak. Öldürün. Tekrarla. Öldür.

Ellerim yine kanla kayganlaştı. Kan sıçradığı için önüm de kanla kaplandı. Başka bir korsana saldırmak için sallanan bir palayı savuşturuyorum. İlk saldırımı engelliyor ama ikincisini bu kadar çabuk yapmamı beklemiyor. Kalbini delip geçiyor.

Kaçtığım adam kılıcını kaldırmış bana doğru gelirken dönüyorum; kenara sıçıyorum ama yere düşen cesetlerden birinin üzerine düşüyorum ve bileğim yuvarlanıyor. Sağlam bacağımın üzerine indiğimde yerimde dönerek bir kılıç darbesini savuşturuyor ve adamı karnından bıçaklıyorum. Boğazına bir kesik daha atarak işini bitiriyorum.

Sonra konak tamamen sessizleşir.

Ayağa kalkıp etrafa bir göz attım. Tüm ağırlığımı bileğime vermeye çalıştığım da zonklayan bir ağrı bacağıma yayılıyor. Tüm hançerlerimi toplayıp onları temizlemek için lekesiz bir bez bulduğumda bu beni yavaşlatıyor. Ellerimi ovuyorum ama işim bittiğinde hâlâ kızarmışlardı. Kurumuş kan derimin kıvrımlarına kadar işlemiş. Rapierimi ve hançerimi kılıflarına yerleştiriyorum. Örgülü saçlarımı gevşek at kuyruğundan çıkarıp yeniden yapıyorum.

Sonra hizmetlilerin odalarını bulana kadar konağı araştırdım. Çoğu odalarına barikat kurmuş ya da yataklarının altına saklanmış.

Biraz zaman alıyor ama sonunda Bayan Nyles'in odasını buluyorum.

"Bunlar sizin için," diyorum ve ayak bileğimdeki şiddetli ağrıya aldırmandan mutfaktan iki baygın adamı teker teker içeri sürüklüyorum. Neyse ki hizmetkârlar alt katta uyuyor; yoksa onları taşımayı başaramazdım.

Hançerlerimden birini çıkarıp kabzasıyla birlikte Bayan Nyles'a uzatıyorum.

Genç kadın hançerimle yatak odasında yere bağlanmış iki baygın hayvanın arasına bakıyor. Ona sunulan silahı aldı.

"Uyanana kadar beklemenizi öneririm," diye teklif ediyorum. "Böylesi daha iyi olur."

Sonra konağı arkamda bırakıp eve doğru yelken açtım.

BÖLÜM 2

Gemi, korsan kraliçeye siren annesi tarafından hediye edilmiş bir ada olan Queen's Keep'in tropik kıyıların hemen açıklarında demir atarken **deniz meltemi** tenime ılık ılık geliyor. Başlangıçta Alosa, adaya Alosa Adası adını vermek istemişti.

"Ben kraliçeyim. Neden benim adımı vermiyorsunuz?" diye sordu.

"Biraz kibirli görünüyorsun," diye cevap verdi ikinci kaptanı Niridia.

"Her neyse. Bir adam bir adaya kendi adını verse kimsenin kılı kıpırdamaz."

"Sen bir erkek

değilsin." "Hayır, ben

çok daha iyiyim."

"Bu da demek oluyor ki bir adaya kendi adını vermek için fazla iyisin."

Alosa ona ters ters baktı.

"Neden daha ince bir şey olmasın?" Alosa'nın en iyi şifacısı Mandsy önerdi. "Queen's Keep gibi mi?"

Alosa bana dönmeden önce ağzında ekşi bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturdu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Adını Kraliçe'nin Kalesi

koy." "Ugh. İyi."

Sessiz bir parti tarafından bir sandalla kıyıya çekildim. Sahile ayak bastığımda, uzaklarda bir yerde bir silah ateşlendi.

Bu illa ki bir tehlike işareti değildir. Birileri atış poligonunda olabilir. Yine de içgüdülerim kontrol etmem için yalvarıyor, ben de sesin geldiği yere doğru ilerliyorum. Palmiye ağaçları kumlu kıyıları kaplıyor, ancak iyi aşınmış bir patika, Alosa'nın hala kalesini inşa ettirme sürecinde olduğu adanın merkezine gidiyor. İnşaatçılar harıl harıl çalışıyor, çekiçliyor ve kesiyorlar. Onların yanından geçerken bir el daha ateş edildiğini duyuyorum, bunu bir inilti takip ediyor ve adımlarımı hızlandırıyorum.

Atış alanına vardığımda beni tuhaf bir manzara karşılıyor. Alosa ve Riden'in bulunduğu yerden yaklaşık yirmi adım bir mankene bağlı adam vardı.

Dur. Bir kalabalık toplanmıştı ve daha iyi görebilmek için kalabalığın arasından geçiyorum.

Kraliçe tabancasının horozunu geri çeker, nişan alır ve ateş eder. Adamın sağ omzunun hemen üstündeki bir parça saman patlar ve üzerine . Adam ondan uzaklaşır.

Alosa, Riden'a dönerek, "Şimdiye kadarki en yakını buydu," diye alay ediyor.

Ona verdiği gülümseme kendi gülümsemesini büyütüyor ve ben kaşlarımı çatmaktan kaçınıyorum. Alosa'yı bir eşi olmadan önce daha çok seviyordum. Şimdi güvercin gözlü ve çok fazla kahkaha atıyor ve ben de günün her saatinde Riden'a katlanmak zorundayım.

Silahlarını yeniden doldurmakla görevli korsan ona tabancasını uzatır.

Riden kolunu uzatıp ateş ederken gözlerini Alosa'dan ayırmıyor.

Zaptedilen adamın başındaki şapka havaya uçar ve kalabalık alkışlar.

"Konuşmaya hazır mısınız?" Alosa ona sesleniyor. "Yoksa önce bu bahsi kazanmama izin mi vereceksin?"

Esir, ağzını sıkıca kapalı tutmak için dudaklarını dişlerinin altında yuvarlıyor ve Alosa heyecanlanıyor. Bir tabanca daha alır, sırtını hedefe verir ve silahı omzuna dayar.

"Bekle!" diye seslenir adam. "Pekâlâ, pekâlâ. Draxen'dı. Draxen beni kardeşini kaçırmam için gönderdi ve-"

Alosa ateş eder ve kurşun adamın yakasının kumaşını sıyırıp boynuna bir santim bile yaklaşmadan geçerken kalabalık nefes nefese kalır. Adam baygınlık geçirir ve Alosa ıskalayıp ıskalamadığını görmek için arkasını dönmeye zahmet etmez. O kadar iyi bir nişancıdır.

"Gösteriş," diyor Riden ona.

"Kaybettiniz diye kötü bir sporcu olmayın. Şimdi," diyor Alosa kalabalığa dönerek, "sırada kim var?"

Hayır, kalabalığa değil. Kalabalık tarafından korunan, en öndeki iple bağlı kadın ve erkek sırasına.

Alosa onlara yaklaşırken silahından çıkan dumanı üflüyor. "Hepiniz en yeni acemileri taşıyan gemiyle geldiniz. Bu adam da aranızdaydı ve Riden'ın odasında yakalandı." Alosa başparmağıyla omzunun üzerinden hedef olarak seçtiği kişiyi işaret ediyor. "Draxen kirli işlerini yaptırmak için tek bir adam gönderemeyecek kadar fazla öldürme takıntısına sahip, peki kim kendini gönüllü olarak teslim etmek ister? Şimdi tam zamanı. O bahsi kazandıktan sonra keyfim yerinde."

Kimse tek kelime etmiyor ve ben bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyorum. Kraliçe şarkı söylemeye başlıyor.

Alosa'yı şarkı söylerken dinlemek daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Kadın olduğum için beni etkilemiyor ama yine de içimi acıtacak kadar güzel. Anlayabildiğim kadarıyla melodide fark edilebilir bir söz yok ama elleri ve ayak bilekleri bağlı ilk adam "Hayır" diyor.

İkincisi "Hayır" diyor.

Üçüncüsü, "Evet."

Riden öne çıkar ve adamı diğerlerinden ayırır.

Alosa şarkı söylemeye devam eder, sadece birkaç notayla casusların kökünü kazır. Onun büyüü altındaki erkekler doğruyu söylemek zorunda. Tam olarak onun dediklerini yapmak zorundalar. Onun iradesi karşısında tamamen güçsüzler. Ve bu onu korkutucu kılsa da, bu gücü kendi amaçları için kötüye kullandığını bir kez bile görmedim. Alosa kendini ve ona hizmet edenleri güvende tutar. Daha fazlası değil. Daha azı değil.

O, hizmet etmekten gurur duyduğum bir kraliçe.

Hattın sonunda kısa bir hareketlilik yakalıyorum. Bir an sonra korsanlardan biri, saklamayı başardığı bir şeyle bağlarını keserek serbest kalıyor. Alosa onu sesiyle kolayca durdurabilirdi. Bunun yerine Riden'a bir bakış atıyor.

Kadın işini bitirirken kaçan kişinin peşinden gidiyor ve sıradaki iki dişiyi atlıyor. Muhtemelen onları daha sonra sorgulamam için saklayacaktır. Tek kelime etmeden insanlardan bilgi alma yöntemlerim var.

Başka bir korsan Riden'ı kaçan hainin peşine takmaya çalışır. Onun yerine, silahsızlandırılır ve kaçan adama bir silah verir.

Yeni bir acemi olsa iyi olur. Silahını silahsız birine kaptırmak için ne kadar acemi olman gerekir?

Riden daha hızlı. Kraliçenin eşi koşabilir ve dövüşebilir, bu da onun çekilmez olmasının bir nedeni. Adam kendini beğenmiş. Gurur duyacağı çok şey var.

Yeteneklerini bilen ve bunları kendilerine saklayanlara çok daha fazla saygı duyuyorum.

Sonunda, kaçan adamın dönüp savaşmaktan ya da Riden tarafından arkadan vurulmaktan başka seçeneği kalmaz. Alosa sıralamasını bitirirken, çelik çeliğe karşı yüzleşirler.

İşte o zaman kalabalığın içinde saklandığımı fark etti.

"Sorında, geri döndün!"

"Az . Silah seslerini duydum ve araştırmaya geldim."

Alosa beni diğerlerinden uzaklaştırırken kolunu boynuma doluyor. Kadınları çoktan hainleri ve iki kadını sorgulamak üzere götürüyor. Diğerleri serbest bırakılıyor. Riden'in hala savaşta olduğu yerden geçiyoruz.

"Adada ilk kez bir ihlal oldu. Peki arkasında kim var? Kara kralı değil. Hayır, Ladell bunun için çok aptal. Mızımız, işe yaramaz, lanet olası Draxen. Başımın belası. Riden, onunla oynamayı bırak. Ter bile dökmüyorsun."

"Bağlarından kurtuldu. En azından bir mücadele şansı olduğunu hissetmesini sağlayabilirdim."

"Onu diğerlerinin yanına koyun. Ben onlara ne yapacağıma karar verirken sen de mahkumlara göz kulak olur musun?"

Riden hızlı bir hamleyle adamın ayaklarını çeker, silahını tutan eline basar ve palasını adamın boğazına dayar.

"Yapacağım, aşkım."

Alosa öne doğru eğilip Riden'in kulağına bir şeyler fısıldarken sırtlamakla savaşıyor. Bir kez sallıyor, gözlerini altındaki tehditten hiç ayırmıyor. Sonra Korsanlar Kraliçesi Alosa Kalligan beni ofisine götürüyor - kalede gerçekten tamamlanmış birkaç odadan biri.

"Nasıl geçti?" diye sorduğunda neden bahsettiğimizi hemen anlıyorum.

"O öldü."

"Seni gönderenin ben olduğumu biliyor muydu?" "Biliyordu."

"İyi. Bir sorun yok mu?"

Omuz silktim. " gelemeyeceğim bir şey değil."

Neyse ki topallığım geçti ve edindiğim birkaç sıyrık, On Yedi Adalar'dan kaleye gelmem için geçen bir ay içinde yeterince iyileşti.

Alosa masasının karşı tarafındaki sandalyeyi işaret ederek beni oturmaya davet ediyor.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Alosa hakkında sevdiğim şeylerden biri de bu. Ekibindeki herkesi gerçekten ve ister fiziksel ister duygusal olsun, onların refahını sağlamayı seviyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. Her zaman . Sadece iyiyim. Asla daha iyi değilim. Asla daha kötü değil.

. Meşgul olabildiğim sürece sabit kalıyorum.

Karşılığında hiçbir şey söylemiyor, muhtemelen parça daha bilgi vereceğimi umuyor.

"Daha iyi uyuyorum," diyorum çünkü bu onu mutlu edecek. Aslında bu bir yalan değil. Vücudum iyileşirken her gece çok daha uzun süre uyudum.

"Bu çok iyi."

"Ya sen?" Umutsuzca dikkati üzerimden çekmeye çalışarak soruyorum. Dudaklarını büzüyor. "Meşgulüm."

"Korsan bir imparatorluğu yönetmenin vergi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Bunun üzerine gülümsüyor. Bugün kullandığı siren şarkısından sonra gözleri çoğunlukla yeşil ve kızıl saçlarıyla çarpıcı görünen eflatun bir korse giyiyor.

"İlgilenmem gereken o kadar çok şey var ki. Öncelikle buraya inşa ettiğimiz tahkimat. Bir de kaleye giren ve çıkan paranın sürekli takibi var. Teniri altınları sayıp dökerken her zamankinden daha mutlu. Babamın eski müşterileriyle yeni ilişkiler kuruyorum, böylece denizi geçmek isteyen herkes bana aidatımı ödüyor. Kimsenin aptalca fikirlere kapılmamasını sağlamak için izlemem gereken düşmanlardan bahsetmiyorum bile."

"Kraliçe olmak düşündüğün kadar harika değil mi?" Ben soruyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Hayal edebileceğimden bile daha harika. Ben sadece kötü şeylerden şikayet ediyorum. Sahip olduğum zenginlik, saygı, şöhret ve eğlencenin karşılığı bu."

"Eğlenceden bahsetmişken, benim için yeni bir görevin var mı?" diye sordum. "Belki sorgulanacak bazı mahkûmlar?"

"Daha yeni döndün!"

"Meşgul olmayı seviyorum ve senin bir sürü düşmanın var, hatırladın mı?" "Biliyorum. Sadece gittiğinde seni özlüyorum."

Dudaklarım kıpırdıyor ama samimiyetine karşılık verecek kelimeleri bulamıyorum. Duyguları paylaşan ya da birkaç kelimenin iş göreceği durumlarda uzun açıklamalar yapan biri değilim. Ayrıca, Alosa arkadaşlığımıza ne kadar değer verdiğimi zaten biliyor. Ve Mandsy genellikle beş kişiye yetecek kadar sevgisini ifade etmek için etrafta oluyor.

Alosa, "Eğer eminseniz..." diyor. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi duraksıyor. "En çok neyden nefret ediyorum biliyor musun?"

"Kendilerine söyleneni yapmayan erkekler mi?" "Evet, ama ondan sonra?"

Başımı bir kez sallıyorum.

"Delegasyon." "Delege etmek," diye kestirip atıyorum.

"Yetkili olmayı severim ama işlerin kendi başıma yapıldığını görmeyi de severim. Ama şimdi? Her şeyi yapacak zamanım yok, bu yüzden yetki devretmem gerekiyor."

"sahip olmanın amacı bu değil mi?" "Kendini böyle mi düşünüyorsun?" "Pek sayılmaz.

Uşakların yeri doldurulabilir."

"Kesinlikle değilsin."

"Neyi delege etmek istemiyorsun?" Bizi tekrar yola sokmak için soruyorum.

Sanki bir saniye daha oturmaya dayanamayacakmış gibi ayağa kalkıyor. Adım atmaya başladığında botları yere vuruyor. Yeni görünüyorlar, üzerlerinde tek bir çizik bile yok ama bunun nedeni Alosa'nın eşyalarına çok iyi bakması olabilir. "Bir sorunum var."

"Anlat bana."

"Gözlerimi toprak kralının üzerinde tutmayı ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Elbette." Tahta çıktığından beri korsan monarşisini yıkmak istiyordu.

"Onun kazı gemilerinden birinde gizli görevde altı kızım vardı."

"Neden? Sadece onun sarayında birilerini bulundurmakla uğraştığını sanıyordum."

"Bu yolculuk farklıydı. Ladell her zamankinden daha büyük bir mürettebat göndermişti. Gemide çok fazla savaş gücü de vardı. Zıpkınlar, bütün bir orduyu donatmaya yetecek kadar tüfek ve tabanca, karaya taşınabilecek toplar. Tehlikeli bir şey bulacağını tahmin ediyordu. Ne olduğunu bilmek istedim."

"Ve?"

"Gideli üç aydan fazla oldu. Son iki aydır hiç haber alamadım. Gemi sırta kadem basmış gibi görünüyor."

"Onu bulmak için birine ihtiyacınız var."

"Var." Bana dikkatle baktı.

İlk başta şaka yaptığını düşündüm. Alosa iğnelemeye yatkındır (ondan öğrendiğim bir şey). Ben insanları kurtarmak için gönderdiğin biri değilim. Ben bunun tam tersiyim, korsanlar arasında bir suikastçiyim. Ama Alosa bana bakmaya devam ediyor ve benden bunu yapmamı gerçekten istediğini anlıyorum.

"Neden ben? Neden Niridia'yı göndermiyorsun?"

"Niridia zaten benim için bir görevde."
Kaşlarımı kaldırıyorum.
Alosa tek bir kelime homurdanıyor. "Draxen."
Alosa, Riden Allemos'u dünyadaki her şeyden daha çok seviyor.
Ne yazık ki, kardeşi olabilecek en aşağılık insana sahip. "Çok hızlıydı,"
diyorum. Adamı daha yeni itfaiyeye bağlamıştı.
onu kimin gönderdiğini itiraf edecek kadar aptal.
"Onu Draxen'in bugünkü küçük öfke nöbetinden önce gönderdim. Onun
benim yönetimime karşı çıktığını ve kendini korsanların kralı olarak
göstermek istediğini her zaman biliyordum."
"Çocuk ne zaman bırakacağını bilmiyor."
"Kesinlikle değil."
"Neden beni Draxen ve Niridia'nın peşinden kayıp kızların peşine göndermiyorsunuz?"
Alosa hüznüyle iç geçirir. "Draxen'i öldürmeme izin yok. Anlaşılmaz bir
nedenden ötürü, Riden'in ona karşı hâlâ bir sevgisi var. Riden'i önemseydiğim
için, o pislik adamın dünyada dolaşmasına izin vermek zorunda kalıyorum. Bu
yüzden Niridia'yı gönderdim."
"Mandsy?" Ben soruyorum.
"Niridia ile birlikte. İki kadınlı bir iş olabileceğini düşündüm."
"Akıllıca," diyorum.
"Teşekkür ederim."
Sessizlik odayı doldurur.
"Sorunda, bu kadar önemli bir konuda güvenebileceğim tek kişi sensin.
Bunun senin olağan görevlerinin dışında olduğunu biliyorum ama lütfen bunu
düşünür müsün? Benim için?"
Sormak zorunda kaldığına bile inanmıyorum. Alosa için her şeyi yaparım.
En karanlık anımda beni buldu. Bana bir amaç verdi. Bana yeniden bir aile
verdi. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok.
"Ben yaparım."
Beni net bir şekilde duyuyor olmalı ama henüz rahatlamadı. Aslında, şimdi
daha da gergin görünüyor.
"Ne oldu?" Ben soruyorum.
"Bilinmeyen sulara yelken açacaksınız."
"Bunu anladım. Korkmuyorum."
"Öyle olmadığını biliyorum. Ama bu tür bir yolculuk için deneyimli bir
dümenciye ihtiyacınız olacak...."

Sözlerini yarıda bırakarak benim kendi sonuçlarıma varmama izin veriyor. Ve, oh, ben. Kimi kastettiğini çok iyi biliyorum.

Kanım ısınıyor, öldürme arzusu derimi kemiriyor ve yüzümü kaplayan çatık kaşlara engel olamıyorum.

"Biliyorum, biliyorum," diyor Alosa, ellerini savunmacı bir şekilde havaya kaldırarak. "Ondan ne kadar nefret ettiğini gerçekten biliyorum ama o elimdekilerin en iyisi. O kızlara bundan daha azını veremem. Eğer onları bulmak için bir umut varsa, Kearan bunu başaracaktır."

"Bana bakıyor."

"Çok güzelsin," diyor, sanki bir tür iltifatmış gibi.

"Benimle konuşmaya çalışıyor."

"İyi bir konuşmacısın." "Beni istiyor, Alosa."

Ayağını yere iki kez vuruyor ama bakışlarımdan adım atmıyor. "Evet, muhtemelen."

"Kesinlikle," diye vurguluyorum. "Kendini . İçkiyi bıraktı. Egzersiz yapmaya başladı. *Değişti*, Alosa."

"Bunlar iyi şeyler," diye belirtiyor.

"Bu değişikliklerin ona *beni* alma hakkı verdiğini düşünüyorsa hayır. Ben iyi davranışlar için bir tür ödül değilim."

Bunun üzerine Alosa doğrulur. "Sana elini sürdü mü?"

"Hayır."

"Müstehcen ya da açık saçık yorumlar yaptı mı?"

"Hayır."

"Onun tarafından tehlikeye atıldığınıza inanmak için herhangi bir nedeniniz var mı?"

Duraksıyorum, kelimeler üzerinde ciddi ciddi düşünüyorum. "Hayır."

Başını bir tarafa doğru eğiyor. "O zaman sorun ne?"

Sonunda dikkatle düzenlenmiş yüz hatlarımı bırakıyorum. Onun yanında soğukkanlılığımı asla uzun süre koruyamıyorum. "Ben senin gibi değilim, Alosa. Erkeklerin bana bakmasına ve beni istemesine alışık değilim. Saklanmayı severim. Görünmemeyi severim. İnsanların beni düşünmesini hiç istemiyorum. Ama Kearan? O beni görüyor. Her zaman saklandığım yeri buluyor gibi görünüyor."

Kapı çalınıyor ama Alosa açmak için hareket etmiyor. "Isla de Canta'ya yaptığımız yolculukta içkiyi bırakalı bir yıldan fazla oldu.

Bu kadar uzun süredir ayık olduğuna göre, gerçekten kendine geldi."

Ona öylece bakıyorum.

Omuz silkiyor. "O aslında komik, akıllı ve güvenilir biri. Ayrıca, muhtemelen artık seni düşünmüyordur bile. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

Gözümü bile kırpmadım.

İç çekiyor. "Belki de saklanmayı bırakmanın zamanının geldiğini hiç düşündün mü?"

Kapı tekrar çalınıyor ve Alosa kapıyı açarken bunu düşünmem için beni yalnız bırakıyor.

Saklanmayı bırakmak mı? Gülünç. Ben bir suikastçiyim. Saklanmak benim işim. İşimde bu şekilde iyi kalıyorum. Alosa'ya faydalı olmak istiyorsam zinde kalmalıyım.

Odaya Kearan'dan başkasını kabul etmiyor.

Duvarlarım hemen geri çekildi.

Beni gördüğünde, dudaklarını bir gülümseme süslemeden önce donup kalıyor. "Dönmüşsün."

"Belli ki," diyorum.

Bana bir göz atıyor ama bu hareketinde ateşli bir şey yok. Neredeyse yara arıyor gibi. Her iki durumda da, Alosa'ya dikkatle bakıyorum. *Gördün mü?*

"Kearan," diyor, onun bakışlarını üzerimden çekmeyi başararak.

"Beni mi çağırdın?" diye soruyor ve Alosa'nın Riden'a fısıldadığı şeyin bu olması gerektiğini anlıyorum.

"Senin için bir işim var. Kayıp bir gemiyi bulmak için Kaptan Sorinda Veshtas liderliğinde bir mürettebat topluyorum ve yolculuk için yelken ustası olmanı istiyorum."

Kearan'ın bakışlarının Alosa'ya yeniden yerleşmeden önce kısa bir süre bana kaydığını hissettiğim bir duraklama oluyor. Yüzümdeki tek bir kasın bile seğirmesine izin vermiyorum.

Kearan, "Kaptan Veshtas uygun görürse, hizmet etmekten mutluluk duyarım," diyor. Tabii ki seve seve. Kaşlarımı çatmak istiyorum ama güçlü duruyorum.

Alosa bana döndü. *"Uygun musunuz, Kaptan?"*

Ona göz kırpiyorum, sessizliğin rahatsız edici derinliklere ulaşana kadar odayı doldurmasına izin veriyorum. Sonunda Kearan'a döndüm. Yıldızlar, ama o büyük bir adam. İki adam için yeterince geniş, herkesin üzerinde yükselecek kadar uzun. Beyaz teni güneşte geçirdiği onca zamandan dolayı hafif bir bronzluk taşıyor ama hiç de yakışıklı olduğu . Sonunda saçlarını kestirmiş ve

Sakalı, burnu büyük ve birçok kez kırılmış. Gözleri yüzünden çok uzakta.

Onun hakkında sevdiğim birkaç şeyden biri de bu: yakışıklı olmadığı gerçeği. Gerçekçi görünüyor, denizdeki yaşamın bir adam gibi, yine de bunu kimseye itiraf etmem. Alosa'ya bile.

Kilo kaybından dolayı artık kendisine bir beden büyük gelen siyah bir palto giyiyor. Yağların çoğunun yerini kaslar almış ve geriye kalan yağlar da ona çok yakışıyor. Yine, bu onu *gerçek* gösteriyor. Paltosunun üzerine dikilmiş düzinelerce cebi ve bu ceplerde eskiden rom şişeleri saklanırdı.

Onlar şimdi benim sayemde okyanusta bir yerlerde yüzüyorlar. Benden çok da büyük değil. Ben Vordan'a bakmak için ayrılmadan önce Enwen, Kearan'ın yirminci yaş gününü kutlamak için sürpriz bir parti hazırladı (ki bundan nefret ederdi). Geçen hafta on sekizinci yaş günümü denizaşırı bir ülkede kutladım ve bu çok güzeldi. Gemide beni tanıyan kimse yoktu. yaygara koparacak kadar iyiyim.

Kearan bakışlarımı kaçırmıyor ki bu çok etkileyici. Bakışlarımı tutmaya cesaret edebilecek çok az erkek vardır. Onun hakkında ne bildiğimi bilsem bile buna saygı duyabilirim.

"Eğer emirlere uyabiliyorsan, mürettebata katılmanla ilgili bir sorunum yok." Eğer beni anlamıyormuş gibi davranabilirsem, eninde sonunda sıkılacak ve yoluna devam edecektir. Zorbalarda işe yarıyor, hevesli erkeklerde neden yaramasın?

Kearan bir kez başını sallıyor. "Ne yöne gidiyoruz?" diye sorar. "On Yedi Ada'nın kuzeydoğusunda," diyor Alosa. Birinin içine uzanıyor masasının uzun çekmecelerinden bir harita çıkarır. Haritayı açar ve kayıp geminin kaybolmadan önceki rotasını gösteren yeni işaretleri gösterir. "*Wanderer*'in bilinmeyen sularda kara araması gerekiyordu. Son duyduğumda buradaydı." Alosa izlerin bittiği yeri işaret ediyor.

Kearan'ın sırtı dimdik oldu. "Ne oldu?" Alosa ona sorar.

"Daha önce de bu şekilde yelken açmıştım."

Alosa, Kearan'ın girişi sırasında boşalttığım sandalyeyi işaret etti. "Bana her şeyi anlat."

Odanın bir köşesinde pozisyon alıyorum. Kapının yakınında, içeriyi dinlemeye çalışan olursa duyabileceğim ve kaçış yoluna en yakın kişi olmayı seviyorum. Gençliğimin alışkanlığı.

"Ona panaceum diyorlardı," diye başlıyor Kearan. "Aramak için tutulduğumuz şey buydu. Bulup bulmamamız önemli değildi; işverenimiz o tarafa yelken açıp ne bulabilirsek çıkarmamız için bize bir servet vaat etti."

"İşvereniniz, kimdi onlar?" Alosa soruyor.

"Şöhret hayalleri kuran zengin bir varis. Bir kaşif soyundan geldiğini söylüyordu ama panaceum'u gerçekten bulan kişi olmayı amaçlıyordu."

"Hangisi?"

"Bana sorarsanız tamamen saçmalık. Adam bunun, ne kadar ölümcül olursa olsun, her türlü yaralanma ya da hastalığı iyileştirebilen mistik bir nesne olduğunu söyledi. Ona sahip olan kişiye ölümsüzlük ve ölümden bağışıklık kazandırması gerekiyordu. Yani onları bıçakla falan öldüremezsin."

"Anladım," diyor Alosa.

"Biz de bu şeyi aramak için kuzeydoğuya yelken açtık. Beladan başka bir şey bulamadık. Uzaklaştıkça hava soğudu, deniz rastgele köpürmeye başladı. İnsanlar gecenin bir yarısı gemiden kayboluyordu. Hiçbir iz bırakmadan kayboluyorlardı. Tüm eşyaları hala gemideydi. Filikalar hala gemiye bağlıydı. Çok garipti."

"Sonunda ne oldu?"

"Sekizinci kişi kaybolduktan sonra mürettebat mali destekçimize karşı cephe aldı. Gemiye tersine çevirdik ve arkamıza bakmadık."

Alosa alnını ovuşturuyor. "Tüm bunları yarım düzine kızın kara kralının gemisine katılmasına izin vermeden önce bilmek faydalı olurdu."

"Bilseydim, sesimi yükseltirdim."

"Biliyorum. Kimsenin suçu değil ama bu o kızların kayıp olduğu gerçeğini değiştirmiyor." Alosa bana baktı.

"Onları arayacağımı söyledim ve bunda ciddiye dim. Kearan'ın hayalet hikayelerinden korkmuyorum."

"Bunlar hikaye değil. Bunlar gerçekten yaşandı," diye ısrar ediyor Kearan.

"Bu yolculuk sırasında ne kadar sarhoştun?" Ses tonum değişmiyor ama kelimeler işini yapıyor.

Bana dönüyor, gözleri sertleşiyor. "Bu şişeye başlamadan önceydi."

Hmm. Anne karnından elinde bir şişeyle çıktığını sanıyordum.

Alosa, "Ben kimseyi ölüme terk etmem. Hâlâ hayatta olma ihtimalleri varsa, onları bulmak için elimdeki tüm kaynakları kullanacağım. Kaptan, sizin ve mürettebatın durumu hakkında haftalık güncellemeler isteyeceğim. Garip bir şey olursa hemen bana haber verin."

Kaptan olarak çağrılmak hâlâ çok garip. Alosa, babasını tahttan indirdikten kısa bir süre sonra beni terfi ettirdi, ancak hiçbir zaman kendi gemimi ya da komuta edeceğim kadınları istemedim. Gemim için mürettebat tutma zahmetine bile girmedim ve Alosa'nın bana hediye ettiği gemiye gözümü bile dikmedim.

"Benimle kim denize açılacak?" Ben soruyorum. "Wallov mu?"

"Hayır. Wallov nereye giderse Roslyn de onu takip eder. Bu onun için bir yolculuk değil." Daha fazla katılamazdım. Kız daha sekiz yaşında bile değil.

"Birkaç tanıdık yüz göreceksiniz. Radita gemici olarak görev yapacak. Philoria ve Bayla silahşör olarak. Çoğunlukla, henüz tanışmadığınız birçok yeni kadın olacak. Merak etmeyin. Güvenmediğim kimseyi seninle göndermeyeceğim. İyi bir mürettebatınız olacak."

"İkinci kaptan olarak kim görev yapacak?"

"Adı Dimella. Onu seveceksin, söz veriyorum."

Bunu göreceğiz. Çok fazla insanı sevmem. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Gemi hazır olur olmaz. Yakında döneceğinizi tahmin ettiğimden beri stok yapıyordum."

"Evet diyeceğimden emin misin?" Gülümseyerek soruyorum.

"Emin değilim. Sadece umutluyum. Teşekkür ederim, Sorinda. Ciddiyim. Keşke seninle gelebilseydim."

Alosa'nın bazı güvencelere ihtiyacı olduğunu fark ederek, "Bunu aklınızdan çıkarın Kaptan. Bu iş bende. Onları bulacağım."

Başını sallıyor. "Yapacağını biliyorum." Sonra bir şey hatırlamış gibi masanın altına uzanır ve uzun, ince bir kutu çıkarır. "Neredeyse unutuyordum. Senin için bir şeyim var."

Yavaşça masaya yaklaşıyorum, Kearan hâlâ masanın önünde otururken onunla aramda mümkün olduğunca mesafe bırakmak için elimden geleni yapıyorum.

"Devam et. Aç şunu," diye teşvik ediyor Alosa.

Ön taraftaki mandalı bulup kapağı çekiyorum.

İçeride duran şey nefesimi kesiyor.

Bu bir rapier. Uzun ve ince, ölüm kadar keskin. Mafsal muhafazası, erimiş demire bir çeşit ezilmiş mücevher karıştırılmış gibi parıldıyor. Bıçağın tabanı üzerindeki iç korumalar okyanus dalgalarına benzeyecek şekilde şekillendirilmiş. Kabzaya uzandığımda ellerim kadife sanılabilecek kadar yumuşak bir deriye değiyor. Kılıcı kaldırdığımda inanılmaz derecede hafif. havada bulanıklaşıyor, sanki gerçekten kolumun bir uzantısıymış gibi hareket ediyor.

"Doğum gününü unuttuğumu düşünmedin, değil mi?" Alosa soruyor. Sesimi bulamıyorum. "Teşekkür ." "Sadece senin için en iyisi."

"Bugün doğum günün mü?" Kearan soruyor.

Alosa'nın bakışları ona kayar. ", Kearan. Yolculuk için kendini hazırla."

Ayağa kalktığı anda odanın üzerinde yükseliyor. "Hay hay."

Alosa ve ben, o kapıyı arkasından kapatana kadar arkasını kolluyoruz.

"Şimdi, ekibinizle buluşmaya gitmeden önce size bir tavsiyede bulunma cesaretini gösterebilir miyim?" diyor.

"Elbette," diyorum, hâlâ yeni silahıma hayranlıkla bakarken.

"İyi bir kaptan olacağından hiç şüphem yok Sorinda, ama mürettebatın her zaman sana bakacağını unutma. Onlara karşı bu kadar sessiz olma. Her zaman saklanmayın. Zor zamanlarda senin varlığın onlara güven verecektir. Cesaretlendirici sözleriniz onları cesaretlendirecektir. Görülmenin ve duyulmanın sizin için ne kadar önemli olduğunu unutmayın."

Bakışlarımı Alosa'ya çeviriyorum. "Berbat bir kaptan olacağım."

Alosa başını sallıyor. "Başkaları bize güvendiğinde imkânsız şeyler yapabiliriz. Hatalar yapacaksınız. Bundan kaçış yok. Ama kendini affet ve bir dahaki sefere daha iyisini yap. Eminim ki en önemli anlarda, bu durumun üstesinden geleceksin."

"Bir kaptan olarak hiç hata yapmadınız."

Alosa gülüyor. "Babamın filosunda yelken açmak bir hata değil miydi? Ya da annemi kurtarmak için tüm mürettebatımı tehlikeye attığım zamana ne demeli? Ya da yeni bir direk için bilinmeyen bir adada durmamızda ısrar ettiğim için Lotiya'nın ölmesine ne demeli? Ya da babamın sorularına yeterince hızlı cevap vermediğim için Deros'un ölümüne neden olduğum zamana ne demeli?"

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum.

"Suçluluk duygusu daha iyisini yapmamızı sağladığında sağlıklıdır, ancak sizi tüketmesine izin vermeyin."

C BÖLÜMÜ

NEM RAPIER'im yanımda inanılmaz bir **his uyandırıyor**, ben yürürken mafsalsal koruması güneş ışığında parıldıyor. Kemerimi hafifçe ayarlıyorum, böylece güneş onu yakalamıyor. İhtiyacım olan son şey düşmanlarımın geldiğini görmesi.

Hâlâ ergenlik çağında olması gereken bir çocuk beni gemime götürüyor. Yolculuk boyunca tek kelime etmiyor ki bu çok hoşuma gidiyor. Vardığımızda ona cömertçe bahşiş veriyorum ve o da kıyıya dönüp bir sonraki kişiyi kürekle çıkarmak için bekliyor. Eninde sonunda, Alosa'nın gemilerin daha yakın demirleyebilmesi için adadan dışarı uzanan rıhtımlar yapmak istediğini biliyorum. Ama şimdilik yapmamız gerekeni yapıyoruz.

Alosa bana brigantini hediye ettiğinde ve ona ne isim vermek istediğini sorduğunda, bir süre önceki bir konuşmaya atıfta bulunarak ona *Vengeance*'ı her şeyden çok şaka olarak söyledim.

Mandsy, Niridia ve ben Kraliçe'nin Kalesi'nde bir kamp ateşinin etrafında oturmuş, zorlu bir günün ardından dinlenirken ve inşaata yardım edip adamlarımızı ve kadınlarımızı organize ederken Alosa, "Üçünüz iyi bir takım oldunuz," dedi.

"Güzel olduğumuz için mi?" Mandsy sordu.

"Hayır," dedi Niridia. "Çünkü biz onun en sevdiği insanlarız."

Hiçbir şey söylemedim.

"İkiniz de haklısınız," dedi Alosa ateşin etrafında bize katılarak. Bir sopa kaptı ve saçları kadar parlak olan alevleri dürttü. Daha ciddi bir şekilde ekledi, "Siz benim yakın çevremsiniz, bunu biliyorsunuz, değil mi? İnşa ettiğimiz her şeyi korumak için ihtiyacım olan şey sizsiniz. Bu korsan imparatorluğu sadece siz üçünüze için başarılı olmaya devam edecek."

"Teşekkürler Kaptan," dedi Mandsy.

"Beni ," dedi Niridia. Her zamanki gibi hiçbir şey söylemedim.

"Ciddiyim," dedi Alosa. "Şimdi, başına kötü bir şey gelmesine asla izin verme."

Niridia hâlâ askıda olan kolunu işaret etti. "Bunun senin hatan olduğunu iddia edebilirim."

Alosa yüzünü buruşturdu ve ben de bu yorum için Niridia'yı tokatlamak istedim.

"Bu bir şaka, Alosa," diye düzeltti Niridia. "Korsan kral gitti. Yaptığı her şeyi arkamızda bırakabiliriz."

Ancak Niridia, siren hazinesine ulaşmak için krala karşı verdiğimiz yarış sırasında aldığı iki kurşun yarısından dolayı hâlâ acı çekiyordu. Sargıları herkesin görebileceği şekilde ortadayken yaralarını unutmak zordu.

Alosa alevlere baktı. "Bu imparatorluğu onun yapabileceğinden çok daha iyi bir hale getireceğiz."

"Çünkü yetkili sensin," dedi Mandsy. "Ve sen ondan daha iyisin."

"Hayır, çalışan, iyi kadınların sırtında inşa edildiği için olacak. Onur ve gücü her şeyin üstünde tutan korsanlar."

"Ve altın," diye fısıldadı Niridia.

Alosa başını salladı. "Siz üçünüz diğerlerine örnek olursanız, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Sizler benim en iyi parçalarımısınız."

Mandsy, "Sizi hiç bu kadar duygusal duyduğumu hatırlamıyorum, Kaptan," dedi.

"Ciddiyim. Sen benim en iyi yanımsın. Mandsy, sen benim merhametimsin."

Bir şifacı ve korsan olarak Mandsy, etkili bir şekilde yardım ve ölüm dağıtır. *Merhamet* onun için mükemmel bir kelime.

"Niridia," diye devam etti Alosa, "sen benim adaletimsin."

Niridia tanıdığım herkesten daha adil ve akıllı başında biri. Alosa'nın sözlerinin yerinde bir tanımlama olduğunu düşündüm. Sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Ve sen, Sorinda. Sen benim intikamımsın."

Grubumuzun üzerine bir sessizlik çöktü.

"Bunu asla unutmayın," dedi Alosa. "Üçünüzün benim için ne kadar değerli olduğunuzu asla unutmayın."

Halat merdiveni tırmanırken brigantinin yan tarafına bakarken, Alosa'nın gemi ismi önerimi dikkate aldığını fark ediyorum. Birisi gemimin yan tarafına koyu siyah harflerle *İntikam* yazmış. Sanırım artık bu isme saplanıp kaldım, kötü bir isim olduğundan değil.

Bir ayağımı güverteye attım, yiyecek, erzak ve kişisel eşyalarımı yükleyen tanıdık olmayan yüzlere şöyle bir baktım ve bir sarsıntı hissettim

huzursuzluk.

Nasıl yelken açılacağını biliyorum. Bir gemideki her denizcinin işini bilirim. İşlerin düzgün ve verimli yürümesi için ne yapılması gerektiğini bilirim. Sadece daha önce hiç sorumlu kişi olmamıştım. Alosa bunu hak ettiğimi söylemişti ama kendi gemimin kaptanlığını yapmak pek de istediğim bir şey değildi. Yine de bu sorumluluğu kabul ettim ve sonuna kadar götürmeye niyetliyim.

Sonra suikastçı olarak görevime devam edeceğim ve bir daha asla bir mürettebata kaptanlık yapmayacağım. Bu arada...

Etrafta koşuşturan korsanlara emirler yağdıran kıza doğru ilerliyorum. "O varilleri hemen aşağıya depolayın. Ambarın arkasına, Lütfen. Onlara hemen ihtiyacımız olmayacak. Ve sen, oradaki! Tatilde değilsin. Bir sandık kişisel eşya, bir sandık da tek başına alabilirsin."

"Dimella?" Ona ulaştığımda soruyorum.

"Siz Kaptan Sorinda olmalısınız. Tanıştığımıza memnun oldum."

Boy 1.80'i bulmuyor ama sesi o kadar gür ki iki katı olduğunu düşünebilirsiniz. Ensesinde bir bant halinde toplanmış çilek sarısı bukleleri ve koyu kahverengi gözleriyle son derece genç görünüyor.

"Siz sormadan söyleyeyim, ben yirmi bir yaşımdayım. Sizi temin ederim ki bu yolculukta size yardımcı olmaktan çok daha fazlasını yapabilirim Kaptan."

"Sormayacaktım."

"Bu benim için bir ilk olurdu. Herkes bana bir bakıyor ve on altı yaşında olduğumu sanıyor. Babamın küçük bir adam olması benim suçum değil. Hey, sen oradaki!"

Kocaman bir şapka takan bir adamı işaret ediyor. Onu tanıdığımda iki kez bakmam gerekiyor.

"Enwen?" diye sordum.

"Bayan Sorinda!" diyor heyecanla. "Bekle, bu artık doğru değil. Kaptan! Bu yolculuktan sizin sorumlu olduğunuzu duyunca heyecanlandım!" Temkinli bir şekilde, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü Kearan da gemide. Bilmiyor muydun?"

Bununla neyi kastettiğini bilmiyorum ama hoşuma gitmediğinden şimdiden eminim.

"Bu şapka da neyin nesi?" Dimella ona sorar.

Evet, gerçekten. Enwen şimdiye kadar gördüğüm en büyük denizci şapkasını takıyor. Onunla galonlarca yağmur suyu yakalayabilirsin ve tüyler sanki devekuşundan çok daha büyük bir şeyden gelmiş gibi görünüyor.

"Bu benim en yeni şans tılsımım," diye haykırıyor Enwen. "İnsanların dikkati bu şapkayla dağıldığında ellerime bakmıyorlar." Parmaklarını oynatıyor.

"Gemimde hırsızlık olmayacak," diye onu uyarıyorum.

"ucundan bile geçmez, Kaptan! Bu, yol boyunca herhangi bir yerde durursak diye. Şanslı şapkama ne zaman ihtiyacım olacağını asla bilemem."

"Atın ya da aşağıda saklayın," diyor Dimella. "Geminin yarısını göremiyorum ve bunun benim hiçbir ilgisi yok." "Peki, Bayan Dimella."

Enwen şapkayı kafasından çıkarıp göğsüne bastırıyor. Gece yarısı siyahı saçları, küçük gözleri, belirgin elmacık kemikleri ve inanılmaz derecede uzun kirpikleri ile şapkasız bile uzun bir adam. Enwen'in vücut tipi cılızlığın sınırlarında geziniyor. Muhtemelen iyi bir şey. Yanında taşıdığı tüm batıl inançlarla, adam iri görünebilir.

Mürettebatın geri kalanıyla birlikte uyumadığımı hatırlamadan önce yerleşmek için onu güvertenin altına kadar takip etmeye başlıyorum. Hayır, bu benim gemim. Benim kamaram kış tarafta. Kaptanın kamarası. Kapı kilitli değildi, ben de kendimi içeri attım.

Bir gemideki herhangi bir kişinin sahip olmaya hakkı olandan daha fazla yer var, yine de Alosa'nın çok küçük olduğunu düşüneceğinden eminim. Brigantinler incedir ve manevra yapmaları kolaydır, hızları için değerlidirler. Kaptanın kamarası diğer gemilerde olabileceğinden çok daha küçüktür.

Çantamı boşaltıyorum, birbirinin aynısı dört takım giysiyi dolabın gözlerine yerleştiriyorum. Gri ve siyahın çeşitli tonlarında pamuklu gömlekler ve pantolonlar. Yedek botlarımı yere koyuyorum, bozuk para cüzdanımı saklamak için sol botumun burnunun içine sıkıştırıyorum.

Alosa'nın benim için buraya başka kıyafetler de yerleştirdiğini fark ediyorum. Kürklü pantolonlar ve botlar. Uzun kollu gömlekler, yün atkılar ve şapkalar, içinde kaybolabileceğim kadar kalın bir palto.

Ne kadar kuzeye gideceğimizi bilemiyoruz ama ne kadar uzağa gidersek hava o kadar soğuyacak. Her zamanki gibi, Alosa her şeyi düşünmüş.

Üzerimde taşıdığım silahlar dışında kişisel eşyalarım yok. Böyle şeylere değer vermemeyi genç yaşta öğrendim. Göz açıp kapayınca kadar elinizden alınabilirler.

İkinci rapierimi, muştalarımı, bıçaklarımı ve diğer keskin aletlerimi odanın her tarafına, çekmecelere, kuytu köşelere yerleştiriyorum.

yön bulma aletleri ve onları sığdıracabileceğim başka her yer. Bunu yaptıktan sonra yatağa dönüyorum.

En son ne zaman gerçek bir yatakta uyuduğumu hatırlamıyorum. Genellikle benim gibiler için güvertenin altında bir hamak olur ve kesinlikle iki kişinin sığabileceği kadar büyük bir yatakta hiç uyumadım.

Yün battaniyelerin üzerinde odamın anahtarını, güzel görünümlü bir ceket ve bir not buluyorum. Parşömeni almadan önce anahtarı cebime atıyorum.

Artık bir kaptansın, bu yüzden rolüne uygun görünmelisin.
Gecikmiş doğum günün kutlu olsun! Döndüğümde görüşürüz.

Sevgilerimle,
Mandsy

Kâğıdı ters çeviriyorum ve farklı bir el yazısıyla karalanmış başka bir yazı buluyorum.

Sarı bir şey seçmesini engellemek zorunda kaldığımı bilmelisin. İlgiden ve doğum günlerinden nefret ettiğin için sana mutlu yıllar dileme zahmetine girmeyeceğim. Ayrıca sana bir hediye vermekten kaçındığımı da not etmelisin. En sevdiğin kim?

Benim!

-Niridia

Kendime rağmen gülümsüyorum. Kaptanın ceketi gece yarısı siyahı bir brokardan yapılmış, ancak Mandsy'nin bir tutam renkli bir şey seçmekten kendini alamadığını fark ediyorum. Bileklerdeki geniş manşetlerin yanı sıra boyundaki yaka da koyu kırmızıya boyanmış. Altın düğmeler yanlardan aşağı doğru iniyor, her biri o kadar parlak ki yansımamı görebiliyorum.

Çok pahalı olmalı. Denedim.

Eldiven gibi oturuyor.

Dolabın yanındaki aynayı buluyorum ve kendimi değerlendiriyorum.

Bir kaptan gibi görünüyorum. Görülmesi ve emir vermesi gereken bir kız gibi. Ceketim dizlerime kadar sarkıyor, uzun botlarımın derisinin bittiği yerin hemen üzerinde. Kıyafetlerimin geri kalanı yıpranmış ve solmuş, yeni ceketimle hiç uyuşmuyor.

Mandsy muhtemelen alıştırmam gerektiğini söylerdi. Kullanıldıkça kirleneceğini ve yıpranacağını belirtirdi. Hiçbir zaman insanların hakkımda ne düşündüğünü önemseyen biri olmadım, ama belki de bu onlara alışık olmadığım içindir

Kendimi gölgelerde saklamak için bu kadar dikkatliyken bana hiç bakmıyorlar.

Paltomun üzerinden yüz hatlarıma bakıyorum. Saçlarımı küçük örgüler halinde tutmayı seviyorum, daha sonra at kuyruğu şeklinde geriye doğru çekiyorum. Gözlerimden uzak tutmayı tercih ederim. Bir şeyleri öldürmeyi kolaylaştırıyor. Sivri yüz hatlarına, güçlü elmacık kemiklerine ve açılı kaşlara sahibim. Burnum geniş ve kahverengi gözlerimin irislerinin dış kenarında siyah bir daire var.

Koyu kahverengi tenimde montun inanılmaz görüldüğünü ben bile kabul edebilirim.

Bunu takmamak kabalık olur. Kafamdaki mantığın garip bir şekilde Alosa'nınkine benziyor.

Ama Mandsy onu giyip giymediğimi bilmek için burada değil.

Sen kaptansın, Sorinda. Rolüne uygun görünmelisin. Bu gemideki herkesin saygısını kazanmalısın. Sadece şu lanet ceketi giy.

Kararlılığımı kaybetmeden kapıya yöneldim. , geriye doğru sıçradım.

İri bir beden diğer tarafta duruyor, yumruğunu vurmak için kaldırmış. Kearan.

Diğer eli arkada, bir şey tutuyor.

"Kaptan," dedi, aniden ortaya çıkmama şaşırarak. "Sizi korkutmak istememiştin."

"Beni korkutmuyorsun."

Bunun üzerine bir kez göz kırptı ve sonra "İçeri girebilir miyim?" diye sordu. "Hayır."

"Senin için bir şeyim var."

"Hediyeleri sevmem."

Sessizlik acı veriyor ama yüzüme yansımasına izin vermiyorum. Tek kelime daha etmeyeceğim, yerimden de kıpırdamayacağım. Geri adım atmayacağım.

Kearan diğer elini uzatıyor ve parmaklarının arasına sıkıştırılmış üç köşeli bir şapkanın kenarını görüyorum. "Kaptan olarak bir şapkaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ayrıca, her zaman yaptığın gibi gölgelerde saklanamayacaksın. Belki şapka sana biraz mahremiyet sağlar. İstedğin zaman yüzünü gizlemenin bir yolu. Doğum günün olduğunu bilseydim sana daha önce bir şeyler verirdim."

Bu düşünceli jestten kesinlikle nefret ediyorum. Ne bu şimdi? Beni kazanmak için başka bir girişim mi?

"Doğum gününde sana bir hediye almadım," diyorum.

"Umurumda değil."

"Yoluma çıkıyorsun."

Geride doğru adım attı. "Üzgünüm, Kaptan."

Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. O şapka hâlâ bana teklif ediliyor ve mürettebattan bazıları da izliyor olmalı. Yol şimdi açık sayılır, ama başka bir şey yapmadan yanından geçip gidersem nasıl görünür?

Ani bir kararla şapkayı alıp arkamdaki yatağa fırlatıyorum, sonra kapıyı kapatıp kilitliyorum ve Kearan'ı kapının yanında bırakıyorum.

Şurada.

Şimdi Dimella'yı bulmalıyım ki beni bu rezil adamla daha fazla muhatap olmaktan kurtarsın.

Onun yerine beni buldu.

"Kaptan, tüm mürettebat ve malzemeler hazır. *Vengeance* yelken açmaya hazır."

Bu da demek oluyor ki kaptan olarak ilk emrimi verme vakti geldi. Rahatsızlığımı yutuyorum. "O zaman gidelim," diyorum ona.

"Hay hay. Kearan, seninle dümene!" diye bağılıyor hâlâ arkamda duran adama. "Çapayı tartın! Demirciler, yerlerinize!" Ona katılmak için güverte yolundan tırmanıyorum. Buradan sahilde tek bir figür görüyorum, kızıl saçları omuzlarına dökülüyor. Alosa el sallıyor.

Gemi dönmeye başlayıp açık okyanusa doğru ilerlerken el sallıyorum. İşte gidiyoruz.

Kuzeye, On Yedi Adalar'a doğru yelken açıyoruz. Oradan, Kara Kralı'nın kayıp gemisi *Wanderer*'ın gittiği yoldan gideceğiz. Umarım onun ve Alosa'nın kayıp mürettebatının izini buluruz.

Gemi doğru rotasında ve yelkenler doğru ayarlandığında, mürettebat dinlenmekte özgürdür. Bazıları bu akşam gece vardiyasına çıkmadan önce kestirmek için aşığıya iniyor. Diğerleri ise kollarını küpeşteye dayayıp güneşin okyanus üzerinde yayılışını izliyor. Kızlar yüksekte olmayı tercih ederek armalarda cıvıldaşıyor. Mürettebatın çoğunun kadın olduğunu fark ettim. Aslında, Kearan ve Enwen dahil sadece beş erkek saydım.

Alosa bu şekilde olmasını tercih ediyor. Basitçe söylemek gerekirse, en iyi korsanlar kadınlardan çıkar. Mahremiyetleri yerine kafalarıyla düşünürler. Kanıtlayacak daha çok şeyleri olduğunu hissederek, bu yüzden daha çok çalışırlar. Daha onurlu ve güvenilirlerdir. Elbette istisnalar da var. Wallov ve Deros, yıldızlar

Alosa'nın tayfasındayken iyi korsanlardı. Ve kendi mürettebatına ihanet eden kadınlar tanıyorum.

Yine de rakamlar rakamdır.

Adamlardan biri aşağıya indi. Diğer ikisi pruva direğinin üzerinde durmuş, birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Dimella da onları görüyor ve ikimiz de ölçülerini alıyoruz. "Neye ?"

Enwen bize yukarıdan katıldı, kendini

Dimella ve Kearan'ın konuşlandığı dümen arasında.

"Adamlar," diye cevaplıyor Dimella benim yerime, başıyla ön tarafı işaret ederek. "Oldukça büyükler."

"Lerick ve Rorun?" Enwen gözlerini kısarak onlara doğru bakıyor. "Sanırım Kearan kadar büyük değiller ama bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Çünkü sen bir erkeksin," diyor Dimella. "Kimin senden daha büyük olduğu konusunda endişelenmene gerek yok."

"."

"Demek istiyor ki," diyorum, "nüfusun yarısının sizi alt edebileceği gerçeğini düşünmek zorunda değilsiniz. Biz kadınlar büyük erkeklere karşı her zaman temkinli davranırız."

Kearan hafifçe kayıyor.

"Gerçekten mi, Kaptan?" Enwen soruyor. "Kadınların böyle şeyler hakkında endişelendiğini bilmezdim."

Dimella, "Çünkü bazı şiddet olaylarına karşı bizim kadar tehlike altında değilsiniz," diyor.

Enwen yutkunur, Dimella ile pruvadaki iki adam arasında bir bakış atar, sonra Dimella ile onların arasına girer.

Dimella gözlerini devirir. "Gereksiz, Enwen. Sırf bu yüzden yanımda sivri nesneler taşıyorum."

"Üzgünüm Bayan Dimella, çok küçüksünüz ve yapabileceğim bir şey varsa-"

"Bana küçük deme!" Dimella tersledi. "Ben sadece bir adamı en çok zarar verecek yerinden bıçaklamak için daha iyi bir konumdayım."

Enwen neredeyse istemsizce bacak bacak üstüne atıyor.

"En iyisi konuşmayı kes, Enwen," diye araya girdi Kearan. "Durumu daha da kötüleştireceksin."

"Özür dilerim, Bayan Dimella," diyor Enwen dudaklarını kapatmadan önce.

İkinci kaptanım bana dönmeden önce gözlerini devirdi. "Bana ihtiyacınız yoksa ben aşağıya iniyorum, Kaptan?"

Tüylerim diken diken oluyor. İnsanlara emir vermeye alışık değilim. Bu çok yanlış geliyor. Alosa bunu yapmak için burada olmalıydı. Ben değil. Ama bunu bana emanet etti. Artık buna alışsam iyi olur. Bu kararlar önemsiz. Daha zor olanları zamanla gelecek, eminim.

"Biraz dinlenin," diyorum. "Daha sonra yapacak çok şey olacak."

"Hay hay."

O ayrıldığında, diğer iki adam bir kez olsun sessizliğe gömülüyor. Olduğum yerde kalıyorum, çünkü mürettebatın beni fark etmesi için iyi bir yer şu anda, rotamızı denetliyorum ve bu bana yeni yüzleri ezberlemeye başlamak için iyi bir bakış açısı sağlıyor, ancak gözler benimkilerle karşılaştığında ürpermelerimi bastırmak zorundayım. Normalde insanlar gözlemlediğimi anlamazlar.

Yeni paltomun kolunu çekiştirerek bileğime kadar çekiyorum, ayarlanmaya pek ihtiyacı olmasa da.

Kearan konuşuyor. "İyi çocuklara benziyorlar."

Önce Enwen'le konuştuğunu sanıyorum ama sonra gözleri bana takılıyor.

"Lerick ve Rorun," diye açıklıyor. "Onlarla kalede konuşma fırsatım oldu. Kibar görünüyorlar. Etraflarındaki hiçbir kadın hakkında kötü konuşmuyorlar."

"Sence Alosa onların bizimle yelken açmasına izin verir mi?" "Bazı erkekler başka erkeklerin yanındayken başka türlü davranır. Sonra Kadınların yanındayken iyi biriymiş gibi davranırlar. O türden değiller. Kimin yanında olurlarsa olsunlar aynadırlar."

"Umurumda değil. Erkeklerle karşı her zaman temkinli olacağım ve onların yanında gardımı alacağım. Özellikle de iri yarı olanlara."

Gözlerini bana dikti, ben de kendi gözlerimi diktim.

Kearan cevap vermeden önce Enwen araya girerek "Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?" diye sorar.

"Ne?"

"Benim yerime geçmeye mi çalışıyorsun?" Enwen'in sesinin tonu yükseliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Kearan Erroth. Ben senin en iyi arkadaşını. Benim yerime koyamazsınız. Buna izin vermeyeceğim."

Kearan bir elini dümendenden çekerek diğer korsanı işaret ediyor. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Biz arkadaş değiliz."

"Evet. Biz. Öyleyiz."

"Birinin size iyi davranması onu arkadaşınız yapmaz."

"Üzgünüm, güçlü dostluğumuzun sesinden seni duyamıyorum." Kearan gözlerini kapatır. "Bu da ne demek şimdi?"

"Kart oyunu için aşağıda görüşürüz." Enwen geri çekilir.

"Ne oyunu? Ben hiçbir oyunu kabul etmedim."

Enwen cevap vermeden ortadan kaybolur ve her şey kutsanmış sessizliğe döner.

İki saniye kadar. "Ne?"

Kearan soruyor.

Etrafta başka kimse olmadığı için benimle konuştuğunu varsaymak zorundayım. "Ben bir şey söylemedim."

"yoktu. Düşüncelerini buradan duyabiliyorum." Onun aptalca sözlerine hiçbir şey söylemiyorum.

"Enwen'in ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Delirmiş. Alosa'ya inanamıyorum-"

"Düşünüyordum da," diyorum, sırf onu susturmak için, "arkadaşlarına kötü davranıyorsun."

"Enwen'in arkadaşım olmadığını daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Neden hâlâ onunla konuştuğumu bilmiyorum. Kearan'ın ne yaptığı ya da kimlerle iletişim kurduğu pek umurumda değil. Belki de bu yolculuk sırasında yaptığım her karakersizliği Alosa'ya yükleyeceğim. Bana yüksek sesle konuşmamı söyleyen oydu. Mürettebatı rahatlatmamı. Söyleyeceğim şeyin Kearan'ı *rahatsız* etmesi dışında, bu bana küçük de olsa bir keyif veriyor gibi görünüyor.

"Unutuyorsun," diyorum, "*Ava- lee*'de seni denetlemem emredildi. Sen hiçbir şeyin farkında olamayacak kadar salya sümük sarhoşken seninle ilgilenen tek kişi Enwen'di. Senin potansiyelini gören tek kişi oydu. Alosa bile seni yanına aldı çünkü navigatörü öldü ve biz korsan kraldan kaçarken onun yerine usta birini koyacak zamanı yoktu."

"Beni önemseyen tek kişi *o* muydu?" Kearan soruyor. "Peki ya şimdi?"

Artık beni başka kim umursuyor?" "Sadece Alosa."

Kearan hayal kırıklığına uğramış görünüyor, sanki başka birini söylememi umuyormuş gibi.

Yine de çabuk toparlanıyor. "Bir keresinde beni öldürmeye çalıştı." "Onu tartakladın."

"Draxen'in emri altında." "Çok daha azı için adam öldürdü." "Ya da bunu onun için yapman için seni gönderdi."

Bir şey demiyorum. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.

"Enwen'e iyi ," diye tehdit ediyorum, çünkü en iyi anladığım dil bu.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Kearan dikkatle sorar.

"O benim ekibimin bir parçası, bu da benim korumam altında olduğu anlamına geliyor." "Ben senin korumana sahip miyim?"

"Maalesef."

"Beni Enwen'in gevezeliklerinden koruyabilir misin?"

Göz göze geliyoruz, Kearan gülümsemek için savaşıyormuş gibi bakıyor. Bu arada ben de onu parçalama dürtüsüyle savaşıyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bu gemide yanlış bir hareket yaparsan seni öldürürüm."

Gülümsemesinin tüm gücüyle ortaya çıkmasına izin veriyor. "Denemeni gerçekten görmek isterim." "Geldiğimi görmeyeceksin," diye onu temin ediyorum.

Güvertedeki görüntüm yeterince uzun sürdü. Kamarama geri dönüyorum, aptal üç boynuzu odanın diğer tarafına fırlatıyorum, paltomdan sıyrılıyorum ve nefes alıyorum.

BÖLÜM 4

ERTESİ SABAH, kaptan olmanın ilk avantajıyla tanışıyorum: sabahları özel kahvaltı. Mutfaktaki kızlardan biri bana bir tepsi kabarık bisküvi ve tatlı yulaf lapası getiriyor. Mutluluk verici bir sessizlik içinde her lokmayı yiyorum. Sonra kaptanlık paltomu giyiyorum ama odadan çıkmadan önce Kearan'ın bana aptalca hediye ettiği tricorne gözüme çarpıyor. Odanın karşı tarafına baş aşağı düşmüştü. Yerde tek başına.

Gitmeden önce ona ters ters baktım.

İlk fark ettiğim şey Dimella'nın ana güvertenin iskele tarafında durduğu. Denize bakıyor gibi görünüyor, bu yüzden beni beklediğini varsayıyorum. Ancak yaklaştığımda küpeşteye tünemiş kuşu görüyorum.

Dimella dönmeden, "Günaydın Kaptan," diyor.

Sırtı bana dönük olduğu için başımı sallayarak selam veremiyorum. "Günaydın." diyorum. Ardından, ilk eşimle biraz sohbet etmeye çalışmam gerektiği için, "İlk gecemiz nasıldı?" diye soruyorum.

"Pürüzsüz. Kraliçe mükemmel bir mürettebat seçmiş. Bence iyi bir yolculuk olacak."

"Başımız derde girene kadar."

"Evet, gerçekten."

"Mürettebat nereye ve neden gittiğimizi biliyor mu?"

"Evet. Gemideki herkes bu görev için gönüllü oldu, ancak çoğu kraliçeyi etkilemek için buradaysa şaşırmam. Her iki durumda da hazırlıklılar."

Önümüzdeki sarı-siyah kuşa bakıyorum. Bacağına bağlı küçük bir parşömen var. Yolculuğumuzun sadece ikinci günündeyiz ve Alosa şimdiden bir mesaj mı gönderdi?

Dimella, "Kraliçenin notunu sizden başka kimsenin açmadığından emin olmak için kuşa göz kulak oluyordum." diyor.

"Teşekkür ederim."

Parşömeni yano kuşunun bacağından çözüyorum. Sabırla oturuyor, ilgiden dolayı kıpırdamıyor bile. Parşömeni açıp okuyorum:

Sorinda,

Kalede bir denizci eksiğimiz var. Wallov çılgına döndü. Roslyn'in geminize kaçak binmiş olabileceğini düşünüyoruz. Vengeance'ı arayıp mümkün olduğunca çabuk haber gönderir misiniz?

-Alosa

Parşömeni Dimella'ya veriyorum ki o da okuyabilsin.

"Gemide olmaması gereken kimse olduğunu sanmıyorum," diyor şöyle bir göz gezdirdikten sonra. "Yoklama aldım ve gemideki herkesle tanıştım."

"Mürettebatın arasında olmayacak. Muhtemelen ambarda saklanıyor olacak." "İmkansız. Depoyu ben denetledim."

"Bunu kişisel algılama, Dimella. Roslyn yedi yaşında olabilir ama bir yılandan bile daha kurnazdır. Burada bir yerde ve onu bulmamız gerekiyor."

"Mürettebatı bununla görevlendireyim mi?"

"etmeyin. Ben onu bulurum. Lütfen normal şekilde devam edin."

Güvertenin altındaki ambar kapısına doğru ilerlerken Kearan'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ama dümenciye bir bakış bile atmıyorum. Ben yatakhanelere doğru yürürken denizciler ranzalarından kalkıp hazır ola geçiyorlar ve *Kaptan*'ın selamını mırıldanıyorlar.

"Devam edin," diyorum, düzinelerce hamaktan geçip sonunda mutfağa ulaştığımda tüm bu ilgiden son derece rahatsız oluyorum.

Birkaç kız kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkarken, diğerlerinden biraz daha yaşlı olan biri öne çıkıyor. Zeytin tenli, parlak düz kahverengi saçlı. Alnında bir ter tabakası birikmiş ve elinde bir süpürge var.

"Kaptan," diyor. "Ben Jadine, baş aşçıyım. Kahvaltınızla ilgili bir sorun mu vardı?"

"Hiç de değil. Çok keyif aldım. Buradayım çünkü gemide kaçak bir yolcumuz olabileceği haberini aldım. Kayıp bir yiyecek fark ettiniz mi?"

"Evet. Bu sabah temizlik ekibime bunun için sert bir konuşma yaptım. Kendilerine yardım etmiş olabileceklerini düşündüm."

"Onlar değildi."

İkinci bir kapaktan geçerek kargo ambarına ve koğuşa ulaşıyorum. Gemi standart boyutta bir üçüncü kata sahip olacak kadar büyük değil. Yürürken çömelmem ve görebilmek için bir fener yakmam gerekiyor çünkü gemide bu kadar alçakta hiç lomboz yok.

Hücrede herhangi bir mahkum barındırmadığımız için burada görevli kimse yok, bu da birinin görünmeden gelip gitmesini çok kolaylaştıracaktır.

Kollarımı kavuşturmuş halde kasaların, varillerin ve diğer bağlı bölmelerin önünde duruyorum. "Dışarı çık Roslyn," diyorum.

Sessizlikle karşılaştım.

"Alosa kaybolduğunu haber verdi. Baban kendinden geçmiş durumda. Onları daha fazla endişelendirmeyelim."

Hala bir şey yok.

"Kendi başına dışarı çıkabilir ve bir ranzada uyuyabilirsin. Eğer beni bu ambarı aramak zorunda bırakırsan, seni hücreye atarım."

"!" diye küçük bir ses geliyor.

"Beni boş tehditler savurmadığımı bilecek kadar iyi tanıyorsun."

"Hmph."

Yetersiz ışıktaki, fiçilerden birinin üst kısmının izliyorum. Fıçı yan durduğundan, kıpırdarak çıkması ve kapağı geri takması kolay oluyor. Ayrıca fiçinin içine nefes alma delikleri açtığını fark ediyorum.

"Sorinda, ben-" diye başlıyor kendini toparlar toparlamaz.

"Sus. Odamda konuşuruz. Önce Alosa'ya geri yazacağım, böylece kimsenin daha fazla endişelenmesine gerek kalmayacak."

Ona sırtımı dönüp yukarı çıkıyorum. Dimella kuşu besliyor ve suluyor. Onların geçiyorum ve odamdan aceleyle bir not karalıyorum.

Onu buldum. Şimdi ne yapılmasını istersin?

-Sorinda

Kuşa takıyorum. Başka bir şey söylemeden havalanıyor ve Kraliçe'nin Kalesine dönüyor. Yano kuşları denizlerde çok değerlidir. Mükemmel yön buluculardır, sudaki gemileri bulabilirler ve yorulmadan uzun mesafeler kat edebilirler. Ayrıca tek bir ses bile çıkarmazlar, bu da onları gizli mesajlar göndermek için mükemmel kılar.

"Onu buldun mu?" Kuş gözden kaybolduğunda Dimella sorar.

Cevap vermeme gerek kalmadan Roslyn ana güvertede beliriyor. Ayaklarını sürüyerek yürüyor, yürürken yere bakıyor ve parmaklarının arasındaki bıçakla oynuyor. Sarı saçları ambarda geçirdiği bir gece yüzünden kirlenmiş.

Odamın kapısını gösteriyorum ve Roslyn içeri girerken kimseye bakmıyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey mı?"

Dimella sorar. "Ben hallederim."

Roslyn alışılmadık bir çocuk. O, korsanların etrafında büyümüş yedi yaşında bir korsan. Nasıl korsan gibi düşüneceğini, davranacağını ve -ne yazık ki- nasıl konuşacağını biliyor. Gerçekten, bazen küçük bir yetişkinle konuşmak gibi.

"Aklından ne geçiyordu?" Kapıyı kapattığımda sordum.

Yatağımın önünde duruyor, kollarını meydan okurcasına göğsünün üzerinde kavuşturmuş. "Gemiye gizlice binmekten başka seçeneğim yoktu, Sorinda!"

Ama onu azarlamak, bunun ne kadar aptalca ve güvensiz olduğunu söylemek istiyorum. Muhtemelen nereye gittiğimiz ya da ne yaptığımız hakkında hiçbir fikri yok. Bu aptallığın da ötesindeydi.

Bunun yerine, önce istediği her şeyi söylemesine izin verirsem bunun çok daha sorunsuz geçeceğine dair bir his var içimde.

"Açıkla," diyorum.

"Vurulduğumdan beri babam hiçbir şey yapmama izin vermiyor! Mürettebatla denize açılmama izin verilmiyor; kalede tek başıma yürüyemiyorum. Bazen işerken beni izlemek istediğini düşünüyorum!"

"Dil," diyorum.

"Üzgünüm ama beni rahat bırakmıyor. Yaptığı tek şey bıçak derslerime devam etmek. Hepsi bu. Hiçbir şey yapmama izin verilmeyecekse pratik yapmanın ne anlamı var? Babam yasaklarsa Alosa'ya nasıl faydalı olabilirim? Gizlice gemiye binmek *zorundaydım*. Sıkıntıdan ölmemi engellemenin tek yolu buydu."

Konuşmak için ağzımı açtım ama o devam etti. "Beni sevdiğini söylemene ihtiyacım yok. Beni neredeyse kaybetmek üzere olduğunu, bu yüzden başıma kötü bir şey gelmesinden korktuğunu söylemene de ihtiyacım yok. Bunların hepsini zaten biliyorum. İhtiyacım olan şey hayatımı nasıl geri alabileceğime dair fikirler. Aklımı kaçırarak kadar sıkıldım, Sorinda. Buna ihtiyacım var. Lütfen beni kaleye geri gönderme!"

Tylon'un onu vurduğu o anı hatırlayarak gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Kurşun başını sıyırmıştı ama öyle bir şekilde isabet etmişti ki Alosa'nın tuğlasına kan sızmıştı. O anda kurşunun onu anında öldürdüğünü düşünmüştük. Tylon'un boynunu kendim sıkmaya hazırdım ama Wallov benden önce davrandı.

Herhangi birini kaybetmek korkunçtur, ama bir çocuğu? Roslyn herkes kadar benim de arkadaşım ve ekip arkadaşım, yine de ona bir şey olursa çok daha kötü olur.

Görünüşe göre Wallov akıl sağlığı için onun üzerine titriyor.

"Bu yolculuk çok tehlikeli," diyorum. "Kasıtlı olarak belaya doğru gidiyoruz. Bu, gizlice binmek için yanlış gemiydi Roslyn. Yedi yaşındasın. Sen-"

"Aslında sekiz yaşındayım!"

Sekiz yaşına girmesine altı aydan fazla var ama bu konuyu tartışacak değilim.

"Alosa'ya seni bulduğumu haber verdim. Kaderin artık onun ellerinde." Roslyn inliyor. "Alosa da en az babam kadar kötü. Beni mürettebatından biri olarak kullanmak yerine onun sözünü kanun olarak kabul ediyor! Ben bir korsanım,

Sorinda. Korsan olmalıyım!"

Gemime gizlice girdiği için Roslyn'e karşı daha önce duymuş olabileceğim öfke ya da kızgınlık yok oluyor. Çünkü tam olarak nereden geldiğini görebiliyorum. Boşta kalmaya zorlanıyor ve bu herkesi çıldırtabilir. Bunu neden yaptığını anlıyorum ve her ne kadar kararına katılmasam da, Alosa ve Wallov'dan yeterince ceza alacak ve ben buna katkıda bulunmayacağım.

Sesim her zamanki gibi nötr, "Kimse benim gemimde bedava yolculuk yapamaz. Karnınızın doymasını ve geceleri bir ranzada yatmayı bekliyorsanız, bunun için çalışmaya hazır olsanız iyi edersiniz. Seninle birlikte karga yuvasına."

Roslyn'in tüm yüzü değişir. Öfkesi uçup gidiyor ve yerini saf bir minnettarlık alıyor. Bana doğru fırlıyor, küçük kollarını belime doluyor ve "Teşekkürler Sorinda!" diyor.

"Bu senin *Kaptan*'ın ve bu geçici bir durum. Sadece Alosa'dan seninle ne yapmak istediğine dair bir haber alana kadar."

"Anlaşıldı, Kaptan." Giderken bir deniz şarkısı söyleyerek odadan çıkar.

Bu şimdiden uzun bir yolculuk olduğunu kanıtlıyor ve daha ikinci günde yiz.

BÖLÜM 5

ALOSA'NIN CEVABI ERTESİ SABAH GELİR.

Sinsi küçük şey. Böyle bir şey deneyeceğini bilmeliydim. Onun için kalenin etrafında yapacak yeterince şey bulduğumu umuyordum ama denizi özlüyor. Yine de Roslyn emirlere itaatsizlik etti, o yüzden sen geçerken onu Darmont'ta bir sandala at. Onu eve götürmek için rıhtımda bekleyen biri olacak.

Bu arada, Wallov ile konuşmam gerek. Roslyn'in dizginlerini gevşetmesi gerekiyor. Bir yolunu buluruz. Umarım önümüzdeki ay onu kullanacak bir şey bulursun.

-Alosa

Roslyn'e On Yedi Adalar'a vardığımızda başına gelecekleri anlatıyorum. Suratını asıyor ama bir kez başını sallıyor. Bir aylık özgürlüğünü en iyi şekilde değerlendireceğinden şüpheleniyorum.

Günler ilerledikçe *Vengeance*'taki bedenleri daha yakından tanımaya çalışıyorum. Toplamda yirmi dokuz kişiyiz: yirmi üç kadın, beş erkek ve sekiz yaşında olmayan bir kaçak yolcu. Mürettebatın yarısından fazlasıyla hiç tanışmadım, bu yüzden bunu değiştirmeye karar verdim. Her gün tur atıyor, isimleri soruyor ve ezberlemek için elimden geleni yapıyorum. Herkesin görevini ve nerede uyuduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Gündüz vardiyası ve gece vardiyası rotasyonlarını öğreniyorum, neyin ne zaman olduğunu öğreniyorum ve gemideki diğer iç işleyişlere aşina oluyorum.

Hiçbir şeyin beni şaşırtmasını istemiyorum.

İki silahşör kadın Philoria ve Bayla'nın da aralarında bulunduğu eski dostlarla hasret gideriyorum. Düzenli olarak ateşli silahlar, toplar ve her türlü patlama gerektiren diğer şeyler hakkında konuşuyorlar. Beni Visylla ile tanıştıyorlar.

"Havaya uçurulacak bir şeye ihtiyacınız olursa, ben sizi korurum Kaptan" bana söylediği ilk sözler. "Gemide bir şehri aydınlatmaya yetecek kadar kara barut var. Merak etmeyin, hepsi ambarda." Sesini alçalttı.

"Kimsenin deponun yakınında mum yakmasına izin vermeyin." diye eklerken ağzını elinin arkasına saklıyor.

"Bu aşırı bir abartı mı?" Onu tanımadığım için soruyorum.

"Hayır," diyor Philoria ve Bayla aynı anda.

Visylla, "Merak etmeyin Kaptan, Kraliçe gemiye sığdırabildiğim kadarını getirmem için beni teşvik etti," diyor. "Hepsi onaylandı."

"O kadar barutu gerektirecek kadar topumuz yok," diye belirtiyorum.

"Bunların hepsi toplar için değil. Ben el yapımı bombalar konusunda uzmanım."

Ona öylece bakıyorum, çünkü buna ne diyebilirdim ki? Eski arkadaşlarımın yanından geçerken, "Gemiye havaya uçurmasına izin vermeyin." diyorum.

"Hay hay," diye cevap veriyorlar.

Bunu dikkatle izlemem gerekecek.

Mürettebat gündüz saatlerinde uslu duruyor, herkes saat gibi işlerini yapıyor. Beni gözlemlmeleri ve yeteneklerime güven duymaları için o saatlerde dışarıda olmam gerekiyor.

Ama sonra güneş batıyor ve ben kendim oluyorum. İşte o zaman onları gözlemliyorum.

Sık sık kaptan paltomdan sıyrılıp geminin gölgeleri boyunca ilerliyor, sezgilerim beni nereye götürürse oraya gidiyorum. *Vengeance*'ta benim öngörmediğim hiçbir şey olmamalı.

Geminin şifacısı Iskirra, isteyen herkese dövme yaparak para kazanıyor. Akşamları onu iğneleri ve mürekkebiyle izlemeyi seviyorum. Rahatlatıcı bir şey. Mürettebatın vücutlarını kalıcı olarak işaretleyecek kadar önemli buldukları şeyleri eğlendirmekten bahsetmiyorum bile. Gemideki beşinci ve son adam olan Taydyn'in göğsüne, kalbinin hemen üzerine bir tür müzik aleti mürekkebi işlenmiş. Iskirra'nın kollarında birkaç dövme var, bunlardan biri abanoz rengi teninde enfes görünen siyah beyaz bir gül.

Enwen neredeyse her gece yatmadan önce mutfakta kart oyunları düzenler. Gözüm onun üzerinde, ama sözüne sadık kalarak mürettebattan tek bir kuruş bile çalmıyor, tabii kâğıt oyunlarında hile yapmayı saymazsanız, ki eminim yapmıyordur. Bu konuda çok dikkatli. Kimse şüphelenmesin ya da kızmasın diye sadece düşük ücretli ellerde hile yapıyor. Masanın altında kartları değiştirirken parmaklarını o kadar hızlı kullanıyor ki kimse

başkaları fark eder. Hayalet, kraken ve diğer batıl inanç saçmalıklarıyla diğer oyuncuların dikkatini dağıtıyor. Daha önce Enwen'in kumardan hoşlanmadığını düşünüyordum ama sanırım Kearan'ı sık sık kumar masasında bulduğu için bunu yapıyor.

Rorun mutfak kızlarından biriyle yatıyor. İkisinin gözden kaybolduğunu gördüğümde ambara girmemeyi çabuk öğrendim. Aşçı Jadine akşamları pipo içiyor. Kilerde sadece ona özel baharat zulası var. Cyara, Unesta ve Ryndra - güçlü denizcilerimden üçü- mürettebat için fal bakmayı teklif ediyor ve Enwen sinsice kazandığı paranın çoğunu hayatı boyunca gerçekleştireceği büyük işler hakkında saçma sapan şeyler dinlemek için harcıyor.

Bu gece, çocuklar kâğıt oynamayı bitirdikten sonra mutfaktaki bazı sandıkların arkasına çömelip bu akşam buraya kimin geleceğini görmeyi bekliyorum.

Girmesini beklemediğim bir rakam.

İnsanları şekillerinden ve ayaklarının dolgularından nasıl tanıyacağımı bilirim. Bu erken yaşta geliştirdiğim bir hayatta kalma becerisi.

Bu yüzden Kearan'ın mutfağa yalnız geldiğinden eminim.

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. Kimsenin göremeyeceği bir yerde içki içmek için mi burada? Ayıklık bir oyun muydu? Yoksa payına düşenden fazlasını yemek için mi burada? Ya da... başka ne olabilir? Onu mürettebatı zehirleyecek biri olarak görmedim ama-

Arka taraftaki kilitli kilere gitmiyor. Hayır, yere çivilenmiş banklardan birine oturur, dirseklerini kucağına dayar ve öne doğru eğilir.

Birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra başını bana doğru çeviriyor. Karanlıkta beni göremeyeceğinden emin olduğum için hareket etmiyorum.

"Sana eşlik etmemi istersin diye düşündüm," diyor.

Uykuda konuşmaya uyurgezerliği de eklediğini düşünerek hiçbir şey söylemediğimde, "Kaptan?" diye sordu.

Kalbim hızlı atıyor ama korkmuyorum. Sadece sinirliyim.

Beni nasıl gördü?

"Ne zaman senin arkadaşlığını istediğim izlenimini verdim?" diye sordum.

Bakışlarını kucağına çeviriyor. "Karanlıkta tek başına hiç sıkılmıyor musun?"

"Hayır."

"Düşünme zamanını seviyor musun?" "Hayır."

Kesinlikle o değil. Kendimi ya da geçmişimi anımsamaktan nefret ederim. Tüm ailem gözlerimin önünde öldürüldü ve ben on yılı aşkın bir süre boyunca bu anıları unutmaya çalıştım.

"Sonra ne olacak?" diye sorar.

"Seni . Burada olduğumu nereden biliyordun?" "Gece için odana girdiğini görmedim." "Beni mi izliyorsun?"

"Sadece gözlemci, Kaptan."

Yalancı. "Bu hâlâ *burada* olduğumu nasıl bildiğini açıklamıyor."

Omuz silkiyor. "Seni gördüm."

". "

"Merak etme," diyor. "Mürettebatın geri kalanının senin onları gözetlediğinden haberi bile yok. Seni şimdi buldum çünkü seni arıyordum."

"Neden?"

Soruyu önemsiz bulmuş gibi omuz silkiyor.

Ama öyle değil. Beni izlemeyi alışkanlık haline getirdiği için ona çıkışmak istiyorum ama bu zevki ona tattırmak istemiyorum. Ona her zamanki ses tonumla cevap vermekten başka bir şey yapmak onu sadece memnun eder.

Bu yüzden sessiz kalıyorum. En iyi şey bu.

Ancak, her zaman yaptığım gibi sessizliğin tadını çıkarmak yerine, kafamın içinde bir uğultu var. Homurdanan ve rahatsız edici bir şey. Sessizliğin beni rahatsız ettiğini fark etmem çok uzun sürüyor.

Gölgelerde gizlenen canavar siz olduğunuzda karanlıktan korkamazsınız.

Kimse orada olduğunu bilmezse rahatsız . Ama o biliyor.

O burada.

Ve sanki dünyada çok zamanı varmış gibi bekliyor.

Sessizlik tenimi kaşıdırsa da bunu bozan kişi olmayı reddediyorum. O zaman onunla konuşmak istediğimi düşünecek ve ben buna izin veremem.

"Bir gemiye ilk kez bindiğimde," diyor, "daha çocuktum. Çok gergindim ve tüm erkeklerin yanında ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum. Saklanırdım. Dinleyin

Etrafımdaki herkesin söylediklerine ve yaptıklarına. Bu şekilde öğrenmek beni rahatlatıyordu. Görülmeden gözlemlemek."

"Yaptığım şey bu değil."

"Biliyorum. Sadece sohbet ediyorum."

Lanet olsun ona. Şimdi kayıtların düzeltilmesi gerekiyor. "İnsanlar kalıptır. Aynı şeyleri yaparlar. Aynı seçimleri yaparlar. Kalıpları öğrendiğinizde, ne yapacaklarını tahmin etmeyi öğrenirsiniz. Bu şekilde potansiyel tehditlere karşı hazırlıklı olabilirim. Koruyabilmek için gözlemliyorum."

"Kalıplarım neler?" diye soruyor.

"İçmek, horlamak, içmek, yemek, içmek, Enwen'e bağırarak." "Bunlar benim eski alışkanlıklarım. Artık içmiyorum. Yeni alışkanlıklarım neler? olanlar?"

Ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Çünkü bunun cevabını bilmediğimi fark ediyorum. Alosa için onu çok uzun süre izledim. Artık işim olmadığı için ilgilenmedim. Onun davranışlarını biliyordum. Ondan ne bekleyeceğimi çok iyi biliyordum.

Bu yüzden ona katlanamıyorum.

Ama şimdi o farklı ve onu hiç tanımıyorum. Ben de gerçekten tanımak istemiyorum. Ama bu geminin kaptanı olarak buna ihtiyacım var.

Kahretsin.

Cevap vermeden çok uzun süre geçirdim, bu yüzden "Kaptan olarak harika bir iş çıkarıyorsun, biliyorsun. Alosa'nın sana bu kadar saygı duymasına şaşmamalı."

Bana iltifat ediyor. "Yine de aramızda kalmana neden izin verdiğini anlayamıyorum."

"Ben tecrübeli bir dümençiyim ve sorun yaratmam."

"Alosa için değil."

Kearan oturur, dirseklerini arkasındaki masaya koyar ve geriye doğru eğilir. "Bu gemide benim hakkımda bir şikâyetle bulunuldu mu?"

"Resmi olarak değil." Ne de olsa kime şikâyetle bulunacağım ki? Ben kaptanım.

"Sorunda-" diye

başladı. "Kaptan," diye

düzeltiliyorum.

"Kaptan," diye düzeltiyor, "kırıcı bir şey yaptıysam gerçekten özür dilerim. Bu görevi etkili bir şekilde yerine getirebilmemiz için aramızda barış olmasını istiyorum."

"Aramızda hiçbir şey olmayacak."

Yine sıçtık.

Sesim çok sert çıktı. Öfkelendiğimi, beni etkilediğini anlayacak.

Kearan alay ediyor. "Kendini çok fazla düşünüyorsun. Sorında, aramızda *hiçbir şey istemiyorum.*"

Bakışlarımın gücü muhtemelen yakın karanlıkta biraz kayboluyor, ama yüz ifademi ve düşüncelerimi tahmin edebildiğinden eminim.

"Kaptan," diye hatırlatıyorum ona dişlerimi sıkarak.

"*Kaptan*, kendini övmeyi bırak."

"Ben-sen-" Aniden kesiyorum. Hayatımda daha önce hiç kekelemediğime eminim ve neden şimdi başladığımı hayal bile edemiyorum. Kendimi toparladığımda tekrar başlıyorum. "Alosa'ya mürettebatına ancak deneme süren boyunca seni izlemekten sorumlu kişi ben olursam katılacağını söylemişsin."

"Sarhoştum. Aptalca şeyler söyledim ve yaptım. Enwen'in iyi bir arkadaş olduğunu düşündüm, yıldızların hatırı için. Yargılarım değişmişti."

"Sana sadece sarhoşken mi çekici geldiğimi söylüyorsun?"

O kadar kalın bir sessizlik ki, onu mızrağımla kesebilirim. Neden böyle aptalca bir şey önerdim ki?

"Artık taş gibi ayık olduğumu söylüyorum. Ben farklıyım."

"Neden?" Konuyu değiştirmek için sordum.

"Ayıkken neden farklıyım?" "Neden şimdi ayıksın?"

Kearan kadar uzun süre hiçbir şey söylemiyor ki uyuyakalmış olabileceğini düşünüyorum. Sonra, "Bu senin hatan."

"Benim hatam mı?"

"Rom şişelerimi denize attın."

"Daha fazlasını temin etmek için çaresiz kaldığınıza mı inanmalıyım?"

"Hayır, ayık olup olmadığımı önemseddiğini gösteren bir jestti. Beni önemsiyordun. Ben de bırakmak ve kendimi için elimden geleni yaptım."

"Önemsemek mi?" diye sordum. "Seni umursamıyorum. Bunu yaptım çünkü kokuyordun, dişlerin düşkünlükten sararmıştı ve bunun seni kızdıracağını biliyordum. Bu benim için eğlenceliydi, kendimi senin pis kokundan kurtarmanın bir yoluydu."

"İşe yaradı, o zaman neden bu kadar kızgınsın?"

Sesimi sakinleştirmek için bir nefes alıyorum. "Kızgın değilim." "Ben de değilim."

"Güzel."

Son sözü söylemeye çalışması beni neden bu kadar çileden çıkarıyor?

"Kearan."

"Evet?"

"Bana bir daha aşına olma. Ya *kaptan* olursun ya da hiç olmazsın."

Beni tekrar alt etmeye çalışmasın diye gidiyorum.

Ama yine de ben duymadan önce "Başüstüne Kaptan" demeyi başarıyor.

SABAH, kahvaltımı getiren bir mutfak kızı değil, Roslyn.

"Neyin peşindesin?"

"Neden bir şeylerin peşinde olmak zorundayım? Sadece kaptanım için güzel bir şey yapmak isteyemez miyim?" diye soruyor.

Tepsiyi masama bırakıyor ve geri çekiliyor. Haşlanmış yumurtalardan birini kırarken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Yanlarında pastırma şeritleri ve kareler halinde kesilmiş bir mango var. Roslyn ben yemeğimin yarısına gelene kadar tek kelime etmiyor.

"Biliyor musunuz Kaptan," diyor biraz fazla masumca. "Aklıma bir şey geldi. Belki de birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Cevap vermiyorum. Bunun yerine tüm dikkatimi önümdeki yemeğe veriyorum.

O yılmadı. "Bir keresinde Alosa'ya kalede en çok kimin öldüğünü sormuştum. Onun olabileceğini düşünmüştüm ama aslında sen olduğunu biliyor?"

Bir bardak suyumdan uzunca bir yudum alıyorum.

"Düşünüyorum da, senden daha iyi kimden öğrenebilirim? Alosa bana birçok kez büyüyünce onun gibi bir siren olamayacağımı söyledi. Ugh. *Bir siren olarak doğmak zorundasın* sözlerini bir kez daha duymak *zorunda* kalırsam..." Sözüünü kesiyor. "Her neyse, tüm bunlar suikastçi olmaya karar verdiğimi söylemek içindi."

Neredeyse suyum boğazıma kaçacaktı.

Gerçekten de az önce *suikastçi adayını* mı söyledi?

"Kaç kişiyi öldürdün?" diye sorar. "Hayır, bekle. Önce bana ilk kez birini öldürdüğünde kaç yaşında olduğunu söyle. Sonra da bana

kaç tane."

Ona dönmeden önce öksürüyorum. Birisi sarı saçlarını fırçayla taramış ve yüzüne doğru çekmiş. Temiz ve parlak gözlü. Hançeri belinde kılıfında.

"Kötü davranışların için ödüllendirilmen gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Sorında, sana bir iyilik yapıyorum. Öldürecek daha az insan bulacaksın.

bana öğretirsin. İşi paylaşabiliriz!"

"Baban beni öldürür."

"En iyi kısmı da bu! Asla bilemeyecek çünkü burada değil. Ve seni asla öldüremez çünkü sen profesyonel bir katilsin."

"Roslyn."

"Evet, Kaptan?"

"Odamdan çık. Şimdi."

"Ama-"

"Git."

"Tamam." Ayaklarını olabildiğince yüksek sesle yere vuruyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Eğer Roslyn' uğraşmak On Yedi Adalar'a giderken başıma gelecek belaların en kötüsüye, bu cezayı memnuniyetle kabul ederim.

Ne kadar boş bir dilek.

Ana güverteye çıktığımda, saçlarımı karıştıracak bir esinti bile yoktu.

"Süpürgeleri getirin!" Dimella mürettebata bağırır. Kürekleri sırayla çekecek ilk denizcilerin isimlerini bağırır.

Rüzgâr olmaması moralleri bozuyor. Kürek çekmek kimsenin hoşlandığı bir iş değil ve pek çok üzgün yüz görüyorum. Enwen bir çift eldivenle yukarı koşuyor.

Beni gördü ve "Yolculuğun bu kadar başında rüzgarı kaçırmak kötü şans getirir, Kaptan" dedi.

"Bu gemide batıl söylentilerin yayılmasına izin vermeye cüret etme,

Enwen." "Doğruysa söylenti sayılmaz."

"Sen daha az konuş, daha çok kürek çek."

Diğerlerinin ana güvertedeki küçük bir girişi gizleyen tahtaları kaldırmasına yardım ederken homurdanıyor. Aşağıda banklar ve gemide taramalar için açıklıklar var.

Her iki tarafta dörder tane olmak üzere sekiz kürek üzerine yayılmış şekilde yerlerini alırlar.

"Çekin!" Dimella tam zamanında seslenerek mürettebata ne zaman vurmaları gerektiğini işaret ediyor. "Çekin!"

Ağır kürekleri her çekişte birçok kişi homurdanıyor ve tüm kürekçilerin bana ya da Dimella'ya baktığını fark ediyorum. Tam önlerinden başka nereye bakabilirler ki?

Dimella'nın bir amacı var, kürek çekme temposunu ayarlıyor ama ben hiçbir işe yaramıyorum. Herkesin başında durup izlemekten başka yapabileceğim bir şey yok, ancak yakınınızdaki biri emek vermezken sizin emek vermenizden daha kötü bir şey olamaz.

Eğer orada olsaydım ve kendimi öylece dururken izleseydim kendimden nefret ederdim.

İlk rotasyona alınmayı istemeliydim ama artık bunun için çok geç. Biriyle yer değiştiremem; bu kesinlikle iltimas işareti olarak görülecektir.

Duruma yardımcı olmak için beynimi zorluyorum. Dimella'yla konuşamıyorum çünkü mürettebat için zaman tutuyor. Kearan'ın bakışları kale arkasından beni delip geçiyor ama dönüp ona bakmayı reddediyorum. Belki de kamaramda saklanmalıyım? Ama kürekçiler içeri girdiğimi görüp tembellik ettiğimi düşünecekler. Ya da yatağa geri döndüğümü. Onlar çalışırken uyumak.

Bu iç mücadele beni sinirli yapıyor.

Alosa ne yaptı? *Ava-lee*'nin süpürgesi yok. Rüzgar olmadığında hep birlikte acı çektik.

Bu başımı ağrıtmaya yetiyor. Alosa'nın mürettebatının bir parçasıyken böyle şeyler hakkında endişelenmeme hiç gerek yoktu. Görevde olmadığım zamanlarda istediğim yerde saklanıp, istediğimi yapmakta özgürdüm. Ama kaptan olarak, her zaman görevdeyim. Mürettebat için her zaman görünüşümü korumam bekleniyor.

Bir elinde ud taşıyan bir figür yukarı çıkar.

Bu Taydyn. Sağlam denizcilerimden biridir ve çoğu zaman içine kapanıktır. Ama bugün kürekçilerin arasına oturuyor, udunu kucağına alıyor ve çalmaya başlıyor. Tıngırdatırken giriş kısmı neşeli ve parmakları enstrümanı uzun süredir çalan bir adamın rahatlığıyla hareket ediyor. Bu bana Haeli'yi özletiyor. Siren hazinesini ele geçirmeye çalışırken yaşadığımız maceralar sırasında *Ava-lee*'de yıldızlara katılan bir makinistti. O da çalma konusunda yetenekliydi.

Kısa süre sonra Taydyn zengin bir sesle şarkı söylemeye başlar:

Rüzgar öldüğünde ve denizler donuklaştığında,

*'Beni tutan şarkımdır'
İçkiler kuruduğunda ve yiyecekler bittiğinde, 'Beni
ayakta tutan şarkımdır'*

Bir sonraki mısra başlamadan önce müzik daha yavaş, daha hüzünlü bir hal alır.

*Kaptan öldüğünde ve mürettebatın hepsi kemik
olduğunda, 'Beni ayakta tutan şarkımdır'
Lavtam bittiğinde ve yapayalnız kaldığımda,
Beni ayakta tutan sesimdir*

Udunu tıngırdatmayı bırakır, son dizeyi söylerken duyulan tek ses onun sesidir.

*Karanlık geldiğinde ve benim için dışarı
çıktığında, 'Bu benim şarkım denizde
dinlenen*

Daha önce duyduğum bir şarkı değil ve bence biraz karanlık ama kürek çekenlerin hoşuna gitmişe benziyor. Taydyn tekrar çalıyor ve bu sefer bazı kürekçiler de katılıyor. Herkes sözleri ezberlediğinde, kürekçilere eşlik ederek başka bir şarkıya ve bir başkasına geçiyor.

Daha da önemlisi, Taydyn dikkatleri üzerimden çekti ki buna çok ihtiyacım vardı. Artık daha sakin düşünebiliyorum. Yeteneklerini paylaştığı ve kürekçilerin moralini yüksek tuttuğu için adama daha sonra teşekkür etmeyi aklıma not ediyorum.

Dönüp dümencinin müzik eşliğinde ayağını yere vurduğu kaleye bakıyorum. Sergilenmenin gerginlikle kaslarımı gevşemeye zorlarken iç çekiyorum. Dün gece Kearan'ın beni sinirlendirmesine izin verdim. Geminin etrafında sessizce ortaya çıkmasına hazırlıklı değildim ve bu karşılaşma beni hâlâ tedirgin ediyor. Ki bundan *nefret ediyorum*. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Kearan'a haddini bildirmenin, benim üzerimde hiçbir etkisi olmadığını göstermekten daha iyi bir yolu var mı? Ona yetkili kişinin ben olduğumu hatırlatmak için?

Ayrıca, Kearan hoşuma gitmeyen bir şey yaparsa, ona her zaman bıçak saplayabilirim.

Söz konusu adam yaklaştığını görünce şaşkınlıkla gözlerini açıyor. yaklaştığımda, dün geceki sözleri aklıma geldi.

Ben.

Kaptan, kendini övmeyi bırak.

Hayatımda en son ne zaman utandığımı hatırlamıyorum ama Kearan bunu sadece birkaç kelimeyle başardı. Değiştiğini söylediğinde Alosa'yı dinlemeliydim. O zaman bu saçma duruma düşmezdim.

Bu düşünceler aklımdan geçerken bile yüzümü deniz camı gibi pürüzsüz tutuyorum.

"Mürettebatın tepelerinde dolaşmama ihtiyacı yok," diyorum adama açıklama olarak. "Kürek çekme sırası bana gelene kadar burası benim için en faydalı yer."

"Kaptan sensin," diyor. "Sırayla kürek çekmeyeceksin." "Evet, alacağım."

"Suçlu hissetmene gerek yok. Senin işin gemideki en zor iş."

"Bana sempati duymaya çalışma, Kearan."

İntikam denizde ilerliyor, hareket rüzgarın gücünün bizi ileriye doğru ittiği zamankinden daha yalpalayıcı, ama ilerleme hiç ilerlememekten iyidir.

Kearan diyor ki, "Neden bu kadar ?" "Kötü bir ruh halinde değilim."

"Dün gece söylediğim bir şey miydi?"

"Hayır."

Boynunu tamamen bana doğru çeviriyor, ama ben önüme bakıyorum. "Utanmıyorsun, değil mi?"

Kendime rağmen yavaşça göz kırpyorum, yine de hiçbir şey söylemiyorum.

"Sizi üzmemek istememiştin Kaptan. Dediğim gibi, sadece bu görevi yerine getirebilmemiz için aramızdaki ilişkinin kolay olmasını istiyorum."

"Konuşmayı kesersen aramızdaki her şey yoluna girecek." Her nasılsa ses tonumu eşit tutmayı başarıyorum ama yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Neyse ki ten rengim Kearan'ın bile fark edemeyeceği kadar koyu.

Dümeneye bakıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek gözlerimin ona kaymasına izin veriyorum. Bugün her zamanki paltosunu giymemiş. Esinti olmadığı için hava oldukça sıcak. Kearan gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış ve sağ kolunun uzunluğu boyunca bir dizi dövme görüyorum.

Onlardan olduğunu bilmiyordum.

Bir kafatasının, bir okyanus dalgasının, bir çeşit çiçeğin, kılıç kılıcının bir kopyasının, bir dümenin şeklini takip ederek gözlerimle desenleri izliyorum. Rastgele geometrik çizgiler her şeyi birbirine bağlıyor, tasarımlar arasında açık teninin sadece parçaları görünüyor.

"On dört yaşımdan beri üzerinde çalışıyorum," diyor ve sesinin şokuyla neredeyse bir adım geri atıyorum. O şekillerin yaşayan, nefes alan, korkunç bir insana ait olduğunu unutmuştum.

"Umurumda değil," diyorum.

"Elbette. Bu yüzden bakıyordun."

"Gözlemliyordum, bakmıyordum."

"Yine mi utanıyorsun?"

Dudaklarımı sıkıca bastırıyorum, duruma yardımcı olacak bir yanıt düşünemiyorum.

"Soru sormakta sorun yok, biliyorsunuz" diyor. "İnsanlar hakkında her şeyi onları gözetleyerek öğrenmek zorunda değilsiniz."

"İnsanlar konuşabildikleri zaman yalan söyleyebilirler."

Kaşları havaya kalktı. "Lanet olsun. Seni bu kadar karanlık yapan ne oldu?"

Soru gözlerimi kapatıyor, beni yutabilecek kadar güçlü bir siyah görüşümü dolduruyor. Su sıçraması ve çığlık sesleri duyuyorum.

Saklan, Sora, saklan!

Anıları ait oldukları yere, zihnimin köşelerine itiyorum.

Yine de gözlerimi tekrar açtığımda kırmızı görüyorum.

"Denizde olmayı seviyorum," diyor Kearan, gözleri bir kez daha önündeki okyanusa sabitlenmiş halde. "O kadar çok seviyorum ki, maceralarımı tenimde işletmek istedim." Kolunu işaret ediyor. "İlk kez bir gemiyi kullanmama izin verildikten sonra dümeni aldım. Bunu sevdiğimi ve başka bir şey yapmak istemediğimi fark ettim." Parmağı kılıca gidiyor. "Kaptan bana mızrağımı hediye ettiğinde." Kafatası. "İlk kez bir adam öldürdüğümde."

Dövmeleri bitene kadar maceralarını anlatmaya devam ediyor. Kolunu daha yukarı kaldırmaya başladığında onu durduruyorum.

"Yeterince duydum," diyorum.

"Emin misin? Bir an için başka bir yere gitmiş gibiydin. Daha fazla topraklanmaya mı ihtiyacın var?"

Kearan'la geçirdiğim onca zaman boyunca beni en çok kızdıran şey beni takip etmesi olmadı. Beni kendisinden daha iyi görmesi.

sarhoşken bile. Bu yönlerimi saklamak için çok uğraşıyorum ama o bir şekilde görüyor.

Çileden çıkmanın da ötesinde. Alosa'nın ekibinin bir üyesi olmasaydı, çoktan ölmüş olurdu.

"Madem denizi seviyorsun," diyorum, "o zaman neden aşırıya kaçarak onu unutmaya çalıştın?"

Yüzü düşüyor ve kolundaki bir noktayı boş boş ovuşturuyor. Bunu yaparken kolunu yukarı kaldırıyor ve bir kalbin köşesi olduğundan emin olduğum yeri gösteriyor.

Cevap vermiyor.

Ve tıpkı benim daha önce yaptığım gibi, o da başka bir yere sürükleniyor gibi görünüyor.

Gemi hafifçe rotasından sapıyor ve ben söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. Adını söylemek istiyorum. Ona bağışlamak. Ama zihni karanlık bir yerdeyken yüksek sesli sürprizlerin bir insana ne yaptığını çok iyi biliyorum.

"Alosa'nın bana verdiği yeni rapier'e düzgünce bakmak ister misin?" diye sordum. Kılıcımı çekip ışığa tutuyorum. Güneş parıldayan mücevherleri yakalıyor ve muhafızı neredeyse kör ediyor.

"Hızından dolayı her zaman meçten yana olmuşumdur," diye devam ediyorum. "Ayrıca babam da bir asilzade olarak bunu taşırdı. Bana onu hatırlatması hoşuma gidiyor."

Kearan'ın gözleri tekrar odaklanır ve bakışlarını silaha kaydırır.

"Eski silahını değiştirmek için bu kadar hevesli miydin?" diye soruyor. "Kendimi... ağır hissetmeye başlamıştım."

"Döktüğü onca kan yüzünden mi?" "Evet."

"Hoşuna gitti mi? Öldürmeyi yani."

"Hepimiz iyi olduğumuz şeylerden zevk almaz mıyız?"

"Sık sık. Ama her zaman değil. Kürek çekmede iyiyimdir. Bu, severek yaptığım anlamına gelmez. Ama herkes gibi ben de sıramı beklerim."

Aşağıdaki kürekçilere bakıyorum. Enwen'in yüzü kızarmış ama o da diğerleri gibi devam ediyor. Vardiyalarının sonuna yaklaşıyor olmalılar.

"Öldürmeyi seviyorum," diyorum. Sevdiğim tek şey bu. Samvin Carroter ile o anı tekrar tekrar paylaşmak. Dilimde intikamın tadı. İşi bitirenin ben olduğumu anladığında yüzünün aldığı şekli.

Kearan diyor ki, "Avlanmayı seviyorum. Bu sayılır mı?"

"Saymak
mı?"

"Öldürmek
gibi."

Ne saçma bir soru. "Hayvanlar." "Şey, evet."

Gözlerim kısıldı. "Benimle ortak bir ilgi alanı bulmaya mı çalışıyorsun?"

Sırıttıyor. "Kaptan, yine yapıyorsunuz. Kendinizi övmeyi bırakın."

BÖLÜM 6

DIMELLA'ya beni bir sonraki kürekçi rotasyonuna eklemesini **emrettiğim**de, emri sorgulamıyor. Emirlerimi asla sorgulamaz, bu yüzden onu seviyorum.

Önümdeki tüm kürekçileri görebilmek için en arkadaki sıraya oturuyorum. Geminin ortasında oturmak hoşuma gitmiyor ama yapacak bir şey yok. Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Enwen bana eldivenlerini uzatıyor ve çok büyük olmalarına rağmen onları alıyorum. Kaptan omuz silkerek çıkardım ve bankımın altına koydum.

Dikkate almadığım şey, bu pozisyonun dümendeki Kearan'ı net bir şekilde görmemi sağlamasıydı. Bu yüzden önümde oturan Bayla'nın arkasına bakıyorum.

"Çek," diye bağıyor Dimella ve ben de küreği suyun içinde iterek gemiyi ileriye doğru hareket ettiriyorum. "Çekin. Çekin. Çekin."

Taydyn sesini ve parmaklarını dinlendiriyor, bu yüzden mürettebatı kürek çekmenin sıkıcılığından uzaklaştıracak hiçbir şey yok. Konuşmaktan başka bir şey yok.

"Sence *Vengeance* ilk dövüşünü ne zaman görecek?" Philoria soruyor.

"Umarım yakında," diye cevaplıyor Bayla. "Bu toplar biraz çok temiz."

Philoria burnundan büyük bir hava çekiyor. "Barut kokusunu özledim."

"Saçındaki isi görebiliyorum," diyorum. "Visylla ile tozun içine girdin, değil mi?"

"Suçlu." Kelimeyi söylüyor.

Bayla, "Yine de onu yakacağımız zamanki gibi değil, Kaptan," diyor. "Düzgün bir deniz savaşına ihtiyacımız var."

"Her şeyin zamanı var," diyorum. "Siz ikiniz kavga edeceksiniz. Gittiğimiz yerde bu kaçınılmaz." Onlara bu kadar hevesli olmamalarını söyledim ama bu ikiyüzlülük olurdu. Ben de kavga etmek için can atıyorum.

Iskirra kendi küreği üzerinde çalıştığı yerden, "Daha az işim olması kesinlikle umurumda değil," diyor.

"Yalancı," diyor Bayla. "yaraların olmasını özlüyorsun. Kabul et bunu."

"Çekil."

Kürek çekme pratiğim yok. Kaslarımın ağrımaya başlaması hiç de uzun sürmüyor ama herkes gibi ben de üzerime düşeni yapacağım. Acıyı görmezden gelmek benim için neredeyse ikinci doğa.

"Çekil."

Göz ucuyla bir hareket fark ettikten sonra, Roslyn'in karga yuvasından aşağıya, bir insanın yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde koşturmasını izliyorum. Bu kız yarı maymun.

Çıplak ayaklarıyla bize doğru ilerliyor ve ayak bileklerini kürekçilerin çalıştığı alana sarkıtarak oturuyor.

"Kaptan," diyor Roslyn. "Düşünüyordum da."

"Darmont'a bırakılacaksın ve bu iş burada bitecek," diyorum.

"Ama ya beni gemide bulamazsanız? Ya da sen beni bir sandala attıktan sonra tekrar gemiye tırmansaydım? Alosa seni pek de suçlayamaz-"

"Kendimi beceriksiz ya da planlarının suç ortağı gibi göstermeyeceğim Roslyn."

"*Suç ortaklığı* ne demek bilmiyorum ama kimse sizin beceriksiz olduğunuzu düşünmez."

"Kesinlikle. Cevabım hayır."

"Ama, Sorinda-"

"Hayır."

"Kürek çekmeye yardım edebilirim! Mutfakta yemek servisi yapabilirim. Gece nöbetlerine katılabilirim. Ne isterseniz yaparım. Lütfen, gemideki her görevi yaparım, lütfen beni bırakmayın."

"Eğer bu konuyu bir daha açarsan, hapse girersin. Anladın mı?"

Ofluyor. "Peki ya suikastçı dersleri? Daha fazla düşündün mü-"

"Cevabım hâlâ hayır."

Ayağa kalkıyor. "Artık benim favorim değilsin."

"Favori ne?" Gerçi öfkeli bir çocuğun fikirlerini pek önemsemiyorum.

"Korsan," diyor basitçe ve nedense bu kelime biraz acıtıyor. Tekrar uzaklaşıyor, bu sefer dümende Kearan'a katılıyor, hem de her yerde. Ondan önce küpeşteye oturur ve bir şeyler söyler.

gölüyor. Gözlerini bana diktiğinde, kararlarımdan olduğunu tahmin edebiliyorum.

Bırak benim hakkımda konuşsunlar. Bakalım umurumda olacak mı? Kearan'ın bakışlarını üzerimde tutmak istemediğim için bakışlarımı Bayla'nın sırtına çeviriyorum.

Yarım saat sonra kollarım, karnım ve bacaklarım yanıyor. Antrenman yüzünden zonkladığını unuttuğum kaslarım.

Kürek çekmeye devam ediyorum.

Alosa'nın kayıp kızları bir yerlerde yaralanmış olabilir, bu yüzden onlara ulaşmakta yavaşlamayacağız ya da gecikmeyeceğiz. Eğer hayattalarsa, onları bulacağız. Herhangi birinin kurtarılma şansı varsa, her zaman savaşacağım.

Kız kardeşlerimi kurtaramadım ama Alosa'nın ekibini kurtaracağım.

Zihin üç gün sonra **nihayet toparlanıyor**, ancak en elverişsiz yönden esiyor, bu yüzden gemiyi rotadan zorunda kalıyoruz, bu da yolculuğu daha da uzatıyor.

Bildiğim tek yolla günleri sayıyorum. Kaptan paltomu silkiyor ve bıçak kılıflarımı yeniden ayarlıyorum. Bu gece neyi gözlemleyeceğim? Kendimi uyku kamaralarına saklayabilir ve kimin olması gerekenden daha erken kalkacağını görebilirim. Bu her zaman eğlenceli bir şeydir. Ya da kendimi direklerden birinin üzerine yerleştirip altımdaki ana güverteyi izleyebilirim. Oradan etkileşimleri duyamam ama normalde konuşmadıkları biriyle buluşup buluşmadıklarını görmek her zaman ilginçtir.

Paltomu katlıyorum ve bölmesine yerleştiriyorum. Sonra dönüyorum.

O trikorn hala yerde, en küçük toz tabakası onu kaplıyor.

Odalarımın kapısı ses çıkarmadan kapanıyor, çünkü menteşeleri bu tür faaliyetler için iyi yağlanmış halde tutuyorum. Kearan artık dümende değil. Vardiyası birkaç saat önce sona erdi. Kendine ait zamanı olduğunda ne yaptığını öğrenelim. Yeni alışkanlıklarını bilmediğimde ısrar etti. Bunu değiştirmeye çalışmalıyım.

Iskirra'nın kizlardan birinin kalçasının üst kısmına bir pusula çizmekte olduğu ranzada değil. Iskambil oynayan adamlarla birlikte mutfakta da değil. En üst güvertede de yok. Geriye en alt kat kalıyor, orası da yasak değil ama bir şey saklamaya çalışmadıkları sürece kimsenin orada olmak istemesi için çok az neden var.

Kapağı açtığımda neredeyse hiç ses çıkmıyor ve başımı açıklığa doğru eğip bölgeye baş aşağı bakıyorum. Geminin ön tarafında küçük bir ışık var, ben de aşağıya iniyorum, çömelmeden önce ayak parmaklarım gövdeye değiyor. Arkamda yolculuk için gerekli tüm depolar var. Önümüzde yaramazlık yapanlar için hücreler var. Ve ondan sonra-

Ağlama sesi duyuyorum.

Ama kesinlikle bir erkekten gelmiyor.

Vücudumu yere yakın tutarak ve yuvarlak duvarların kenarlarına sarılarak yaklaşıyorum, yaklaştıkça arkasına saklanmak için gövdenin kırımlarını .

Kulaklarım sessizlik ve yakınlık içgüdülerimi yakaladığında, ağlamanın sadece bir kişiye ait olabileceğini fark ediyorum.

Sadece Roslyn böyle ses çıkarmayı başarabilir ve onun küçük iniltileri kalbimi kırıyor.

"Buraya yalnız kalmak için geldim," diyor.

Bir an için benimle konuştuğunu düşünme hatasına düştüm.

"Biliyorum," diye cevap veriyor derin bir ses. Kearan'ın. "Ben de ağlarken yalnız kalmayı severim."

Homurdanmaya benzer bir ses çıkarıyor. "Sen ağlamazsın." "Ağlamaz mıyım?" diye sorar.

"Hayır. Yetişkinler ağlamaz."

"Oh, evet, ağlarız."

"Ağlayacak neyiniz var? Sorında aslında seni burada istiyor."

Bunun üzerine Kearan güler. "Hayır, gülmüyor. Buradayım çünkü Alosa beni burada istiyor."

"O zaman en azından biri seni burada istiyor. Kimse beni istemiyor." Küçük bir hıçkırık omuzlarını titretiyor.

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Neden burada bulunmanıza izin verilmediğini biliyorsunuz."

"Eğer beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsan, bu işte kötüsün. Git başımdan." Bir süre sessizlik oldu ve sonra Kearan, "Annemi özleyorum. Burada olmak istesen bile babanı özlemen sorun değil."

Roslyn daha çok ağlıyor ama bu kez kollarını Kearan'a doluyor ve Kearan da onu kendi tarafına çekerek kollarıyla tamamen sarıyor.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Bir zamanlar evden uzakta küçük bir çocuktum."

Burnunu çekiyor. "Onu özlüyorum ama aynı zamanda burada olmak istiyorum. Nasıl oluyor da aynı anda iki şeyi birden hissetmek zorunda kalıyorum?"

"Bu sadece hayat. Aynı anda hem sevinç hem de acı hissedebilirsiniz, tıpkı aynı anda hem burada olmak hem de başka bir yerde olmak isteyebileceğiniz gibi. Ama sorun değil. Denizde küçük bir macera yaşayacaksın ve sonra On Yedi Adalar'a ulaştığımızda seni babana geri götüreceğiz."

Gözlerini ovuşturuyor. "İşte bu kadar. Gitmek istemiyorum. Keşke babam da bu macerada yanımda olabilseydi. Daha önce onsuz hiç denize açılmamıştım. Ama o artık farklı. Artık açık denizde benimle birlikte olmaktan nasıl keyif alacağını bilmiyor. Ve kimse bunu anlamıyor. Herkes vurulduğumda neredeyse hayatımı *kaybettiğimi* düşünüyor, ama gerçek şu ki, . Artık korsanlık yok. Artık macera yok. Artık yelken açmak yok. Sıkıldığımı ve kızgın olduğumu söylüyorum ve bu doğru. Ama daha da doğrusu üzgün olduğum gerçeği. Hayatımı ve eski babamı özlüyorum."

Roslyn'in gözyaşlarının çoğu Kearan'ın onu tutmaya devam ettiği kıyafetlerine karışıyor.

"Üzgün olmakta bir sorun yok" diyor. "Ve üzgün olduğunu saklamana hiç gerek yok. Eğer sorun olmazsa, sen üzgünken burada kalmak istiyorum. Beni istediğin kadar sıkabilirsin ve gömleğimi istediğin kadar ıslatabilirsin. Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Daha fazla gözyaşı dökülürken göğsüne doğru başını sallıyor ve ben kendimi geri çekilirken buluyorum.

Görevde olmadığı zamanlarda Kearan'bunu yaparken mi buluyorum? Bir çocuğu mu teselli ediyor?

Lanet olsun ona.

Yıldızlara kadar lanet olsun ona.

ERTESİ SABAH İLK İŞ, gündüz mürettebatı vardiyalarına hazırlanmak için daha kalkmadan Roslyn'i yatağından kaldırıyorum.

Ranzasının üzerinde gezindiğimi görünce uykulu gözleri açılıyor. "Ne oldu? Henüz On Yedi Adalar'a ulaşmış olamayız!"

"Şşş. Hayır. Hançerini al ve benimle güvertede buluş."

Hava düne göre biraz daha soğuk. Tropik iklimlerden daha ılıman iklimlere yavaş yavaş geçiş yapıyoruz.

kuzeye doğru gidiyoruz. Serin hava ciğerlerime iyi geliyor ve derin bir nefes alıyorum.

Roslyn bana ulaştığında kıyafetlerini değiştirmiş ve bıçak kılıfını takmış oluyor. Geminin ön tarafında sadece ikimizin olduğunu fark ettiğinde kafası iyice karışmış görünüyor.

"Ne görün ne de duyul," diyorum.

"Yolculuğun geri kalanı için mi demek istiyorsun?" derken yüzü asılıyor.

"Suikastçı olmanın ilk kuralı budur."

Biraz zaman alıyor ama gözleri açılıyor ve gülümsemesi tüm gücüyle ortaya çıkıyor. "Görünme ya da duyulma," diye tekrarlıyor.

"Bıçağını çıkar ve güvertede dolaş. Hangi döşeme tahtalarının gıcırdadığını öğren. Orada olduğunu bilmeden gemideki korsanları takip et. Kendini gölgelere ve küçük kuytulara yerleştirmeyi öğren."

"Bunu yaparken neden hançerimi çıkarmam gerekiyor?"

"Çünkü suikastçılar silahlarını dengelerken sık sık gizlice dolaşıyor olmalı, ama yıldızların hatırı için kimseyi bıçaklamayın."

"Yapmayacağım," diye söz veriyor.

"Hazır olduğunuzda ikinci kurala geçeceğiz." "Hazır olduğumu nasıl anlayacağım?"

"Bana bir sır getir. Gözlemlediğin ya da kulak misafiri olduğun bir şey. Önemsiz bir şey değil. İyi bir şey. O zaman hazır olduğunu anlayacağım."

O anda işe koyuluyor. Küçük ayaklarını geminin her santimetrekaresinde test ediyor. Güvertedeki her zamanki pozisyonumdan onu mürettebat arkadaşlarını takip ederken izliyorum. Çoğu zaman onu yakalayıp ne yaptığını soruyorlar.

Ama o yılmıyor. Eğer o karga yuvasında gözcülük yapmıyorsa, bana getirebileceği ilginç bir sır yakalamak için gemide sinsice dolaşıyor. Bunun onu ne kadar meşgul edeceğini fark etmemiştim. Bu görevden sıkılacağından emindim ama onu hiç görmediğim kadar kararlı.

Dimella bir gün bana, "Ufaklığa garip bir şeyler oluyor," diye haber verdi. "Onu geminin seyir defterini karıştırırken yakaladım. Pek de heyecan verici bir okuma değil."

"Sırların peşinde," diyorum.

"Geminin seyir defterinde mi?"

"Geceleri yazdığınız kişisel bir günlüğünüz yok mu?" İkinci kaptanıma sordum.

"Evet," diyor, sesinde fark ettiğim için duyduğu şaşkınlık belli oluyor.

"Peki onu geminin seyir defterinde gördükten sonra günlüğünüzü bıraktığınız yerde miydi?"

"Hayır, nerede olduğumu unutmuş olabileceğimi düşündüm - O küçük sinsî!"

Dimella küçüğü uygun gördüğü şekilde cezalandırmaya giderken gülümsememe karşı koyuyorum. Günün ilerleyen saatlerinde Roslyn'i boş zamanının tadını çıkarmak yerine güverteyi temizlerken buluyorum.

"Kaptan," diyor. "Beni bu durumdan kurtarmak için Dimella'ya derslerimizin niteliğini anlatamaz mısınız?"

"Oh, hayır. Bir suikastçı olarak yakalanırsanız, sonuçları fazladan ev işlerinden çok daha kötü olur. böyle öğrenirsin. Bir dahaki sefere daha dikkatli ol."

"Dimella'nın zaten ilginç sırları yok ki. O günlük gemi seyir defteri kadar sıkıcı."

"Aramaya devam et."

Öyle yapıyor ve mürettebat onu eşyalarından uzak tutmaya çalışmakla o kadar meşgul ki, güpegündüz bile onları gözlemlediğimi fark edemeyecek kadar dikkatleri dağılmış durumda.

Kearan'ın yeni kalıpları... beklenmedik olduğunu kanıtlıyor.

Birincisi, düşündüğümde daha fazla hareket halinde. Egzersiz rutinini çok ciddiye alıyor ve sık sık güvertenin altındaki merdivenlerden inip çıkıyor ya da kargo ambarından eşyaları çıkarıp yeniden paketliyor. Ranzasının yanında şınav ve mekik çekiyor ya da tekrar tekrar havaya zıpladığı garip hareketler yapıyor.

Ter içinde kalıyor, sonra kendini temizliyor. Arada bir kestirmeyi seviyor ve hala uykusunda konuşuyor. Kelimeler nadiren anlaşılabilir oluyor. Ama bazen bir isim söylüyor. "Enwen." "Alosa." Ve bir kez. Sadece bir kez. Benim adımlı söylediğini duydum.

"Sorinda."

Kabus görüyor olmalısın.

Eğer egzersiz yapmıyorsa, arkadaşlarıyla kağıt oynuyor ya da Roslyn ile sohbet ediyordur. Onunla daha fazla zaman geçiriyor gibi görünüyor. Nedense aklım onun çocuklarla konuşmakta iyi olduğu gerçeğini bir türlü kavrayamıyorum. Aslında, herkesle konuşmakta iyidir.

Erkeklerle şakalaşıyor, kızlarla kibarca sohbet ediyor. Ne dediğini duyamayacak kadar uzakta olmama rağmen Dimella'yı güldürdüğüne bile şahit oldum. İyi davranmadığı tek kişi Enwen. Ama sadece bazen.

Enwen özellikle arkadaşlıklarına yönelik bir yorum yapana kadar gayet iyiler. Sonra Kearan savunmaya geçer.

Yine de Enwen bu konuyu gündeme getirmeye, Kearan da bu etikete itiraz etmeye devam ediyor.

"Kearan, lütfen bana su kabını uzatır mısın?" Enwen öğlen yemeği sırasında sorar.

Kearan öyle yapar ve Enwen "Teşekkür . Sen iyi bir arkadaşsın." Kearan tepsisini alır ve masaları değiştirir.

Enwen'e bakıyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Onu böyle kışkırtmak için mi?" "Bir gün itiraf ettireceğim, Kaptan."

"Onun olayı ne?" Dimella yanımda oturduğu yerden soruyor. "Benimle mi?" diye soruyor Enwen. "Emin değilim. Ama genel olarak? Orada Kesinlikle sakladığı bir şey var. Büyük ihtimalle bir travma. Ve travmayla başa çıkmanın tek yolu onu ele almaktır. Sizi artık incitmeyene kadar tekrar tekrar."

"Travmayı nereden biliyorsun?" Tam olarak benim sorum. "Herkes benim çok mutlu bir hayat sürdürdüğümü varsayıyor çünkü ben çok mutlu adam. Bu kadar boş zamanım olduğu için iyi bir hırsız olduğumu mu düşünüyorsunuz? Hayır, sokaklarda bir bekçim vardı ve ona açgözlülüğünü tatmin edecek kadar değerli eşya getirmezsem, ne yatacak doğru dürüst bir yerim ne de karnımı doyuracak yemeğim olurdu. Ne de tenimi onun dayaklarından uzak tutabiliyordum. Hırsızlıkta o kadar iyi olmayan arkadaşlarım bunu başaramadı."

"Umarım o piçi öldürmüşsündür," diyor Dimella.

"Onunla başa kadar büyür büyümez." "Güzel."

"Mesele şu ki, mütevazı başlangıçlarımin beni etkilemesine izin vermiyorum. Kearan da öyle olmalı."

"Tüm travmalar eşit yaratılmamıştır," diyorum.

"Elbette hayır, ama bu kimsenin onlar tarafından incitilmeye devam etmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

Masaları değiştirmeden önce içkimi bitiriyorum.

BÖLÜM 7

On Yedi Adalar'a ulaşmamız **BEŞ** hafta sürüyor ve Darmont'u gördüğümde keyfim oldukça yerine geliyor. Bundan sonra işler tehlikeli bir hal alacak. Bundan sonra, biraz adam öldürebilirim.

Demir atmadan önce karaya çeyrek fersah mesafede seyrediyoruz. Sonra küçük kız bir kayıkla indirildi.

Roslyn endişeyle bana bakıyor. "Ya ben kıyıya varamadan kayığımı alabora olursa?"

"O zaman yüzmen gerekecek," diyorum. "İyi ki baban sana nasıl yüzüleceğini öğretmiş."

"Ya kıyıya ulaştığımda bazı olumsuz kişiler beni yakalarsa?" Ses tonunu aşırı derecede abartıyor. Birinin ona inanmasını bekliyorsa oyunculuğu üzerinde çalışması gerekecek.

"Alosa'nın bağlantısı zaten rıhtımda sizi bekliyor. Şu anda dürbünüyle sizi izliyor. Onu buradan görebiliyorum."

Roslyn homurdanıyor. "Sorunda, buna ihtiyacım var! Sana ilginç bir sır vermeye çok yaklaştım. Lütfen, yapamazsın-"

Uzaktan bir patlama sesi geliyor ve bakışlarımı birkaç binanın alevler içinde kaldığı kıyıya çeviriyorum.

"Spyglass!" diye bağıryorum ve Dimella hemen elime bir tane tutuşturuyor. Rıhtımda tam bir kargaşa var: insanlar yangına su taşımak için koşturuyor, diğerleri ise sadece tehlikenin menzilinden çıkmaya çalışıyor.

Toprak kralının askerlerinin ağır silahlı bir grup karşı savaştığını görüyorum.

Onları tanımıyorum ve son duyduğuma göre, Kara Kralı'nın bir çeşit isyan.

Yakındaki bir çatıda hareketlilik yakalayınca dürbünü oraya odaklıyorum. Kadınlar binaların tepelerine çömelmiş, hasarı gözlemliyor ve aşağıda gerçekleşen savaşı izliyorlar. Bir figürü tanıyorum.

Niridia.

Kara Kralı'na karşı savaşan adamlar Draxen'in adamları olmalı. Alosa, Niridia ve Mandsy'yi onun peşinden gönderdiğini söyledi. Seyahatleri

onları buraya getirdi. Ama patlamaya onlar mı sebep oldu yoksa Draxen mi? "Ne oldu?" Dimella soruyor.

"Yangın ve kaos," diye cevap veriyorum. "Rıhtım Roslyn için güvenli değil." "Bekleyecek miyiz? Müdahale edecek miyiz? Bakalım yardım edebilecek miyiz?"

Bu, kaptan olarak vermem gereken ilk büyük ve önemli karar gibi geliyor. Alosa bana emir verdi. Kayıp gemisini bul. Yolda Roslyn'i Darmont'a bırak.

İkisini birden yapamam. Alosa ile iletişim durumu açıklayacak vaktimiz yok. Bağlantısı Roslyn'e güvenli bir şekilde ulaşamaz. Aslında, korsanı artık göremiyorum bile. Yardıma gitmiş olmalı.

"Onu geri çek," diyorum.

Çocuklar sandalı gemiye geri çekerler.

"Devam ediyoruz," diyorum dürbünü Dimella'ya geri verirken. "Kraliçe'nin kuvvetleri zaten adada durumu kontrol ediyor. Kimse onu almakta özgür değil." Bakışlarımı, sanki tahtalar onu yakacakmış gibi sandaldan dışarı tırmanan Roslyn'e çeviriyorum. "Senin kaderin artık bize bağlı," diyorum ona. "Yolculuğa dayanmayı umsan iyi olur yoksa baban da Alosa da kellemi alır."

ÇOĞU ZAMAN UYUMAKTA GÜÇLÜK ÇEKERİM. Kabuslar çoğu gece rüyalarımın musallat oluyor ve geminin sessiz gıcırtısı ya da sıcaklık veya ışıktaki bir değişiklik bile beni kolayca uyandırıyor. Her zaman üzerimde ya da yanımda bir silah taşırım.

Bu gece beni uyanık tutan şey endişe.

Ya yanlış karar verdiğim? Ya Mandsy ve Niridia'nın yardıma ihtiyacı varsa? Ya Roslyn'i ölüme mahkum ettiysen?

Elimdeki bilgilerle en iyi kararı verdiğim konusunda kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Durumu açıklamak için Alosa'ya yazdım bile. Tek yapabileceğim onun cevabını beklemek, ama bunun pek de önemi yok.

Karar verildi. Artık geri dönüş yok.

Rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak döndüğümde yatak çok yumuşaktı. Odanın kapı tokmağının tıkırdadığını duyuyorum ve kim olduğunu sormadan kapıya yöneliyorum.

"Roslyn."

Onu içeri aldım ve kendini kollarıma attı.

"Özür dilerim, Sorinda. Bu kadar zor olmak istememiştim. Sizce buna benim kötü davranışlarım mı sebep oldu?"

"Neye sebep oldu?"

"Yangın mı? Patlama mı? Enwen kötü şeylerin kötü niyetleri takip ettiğini söylüyor ve ben-"

"Enwen'in söylediği hiçbir şeyi dinleme, beni duyuyor musun? Kötü bir karar verdin ama o yangına ya da patlamaya sen sebep olmadın. Draxen ve toprak kralı arasındaki bir ağız dalaşıydı. Başka bir şey değil. Kötü bir zamanlamaydı."

"Sence babam ben ona dönmeden önce endişeden ölür mü? Sence bir kuş gönderebilir miyiz?"

Arkamdaki yatağı gösteriyorum. "Atla."

Öyle yapıyor ve ben de onu yatırıyorum. "Her şey yoluna girecek. Sen biraz uyu. Alosa'haber aldığımda sana haber veririm. Şimdilik, ben gözcülük yapacağım. Kimsenin bizi adadan takip etmediğinden emin olacağım."

"Bu benim işim değil mi?" diye soruyor gözlerini ovuştururken, görmemi istemediği gözyaşlarını saklıyor.

"Bu akşam için görevinden alındın. Şimdi uyu."

İki hafta sonra başka bir mektup geldi:

Lanet olsun Draxen'a. Cehenneme kadar yolu var. Görünüşe göre Kara Kralı'nın bankalarından birinin peşine düşmüş. Doğal olarak Ladell, Mandsy ve Niridia aksini kanıtlayana kadar benim yaptığımı düşünecek. Riden kızlara yardım etmek istemekle, varlığının işleri daha da kötüleştireceği endişesi arasında gidip geliyor. Ama sen bu konuda endişelenme.

Sen doğru olanı yaptın. Kayıp kızlar en büyük önceliğimiz. Roslyn'in artık seninle gelmekten başka seçeneği yok. Onu güvende tutacağına inanıyorum. Şimdi Wallov'a söylemeliyim. Umalım da kalp krizi geçirmesin.

-Alosa

Şimdi keşfedilmemiş sulardayız, daha önce çok az kişinin seyahat ettiği bir okyanusu izliyoruz. Enwen her zaman avucunun içinde bir dizi inci taşır. Onu kötülükten koruduğunu düşündüğünü hatırlayacak kadar uzun zamandır tanıyorum. Kearan daha uyanık hale geldi, gözleri sadece önündeki denizi kontrol etmekle kalmıyor

Sanki gözcüler fark etmeden üzerimize bir şey geleceğini tahmin ediyormuş gibi, biz yelken açarken güney ve batıya da bakıyor.

Sağımızda bir kaya sudan dışarı uzanıyor ve bir fok kolonisi onun üzerine tırmanmış, sabahın erken saatlerinde uyuyor. Dimella onları daha iyi izleyebilmek için Roslyn'in dürbününü ödünç almasına izin veriyor. Yüzeye yakın başka kayalar olma ihtimaline karşı fazla yaklaşmaya cesaret edemiyoruz.

Pek çok kişi denizde bir yaşamı romantikleştirir, ancak çok azı aylarca bir gemide mahsur kalmanın gerçeklerini göz önünde bulundurur. Gidecek hiçbir yer yok. Ev işleri dışında yapacak çok az şey. Tüm sosyal etkileşimler gemideki insanlarla sınırlıdır. Kaptan ve bazen ikinci kaptan dışında kimse için mahremiyet yoktur.

Birçoğu kumar oynuyor, enstrüman çalıyor, kitap okuyor ve boş boş sohbet ediyor.

Beklemediğim şey ise bir yıkım gösterisiydi.

Sözüne sadık kalan Visylla, boş zamanlarında el bombaları yapıyor. Akşamları onu sık sık boş rom şişeleri, hindistan cevizi kabukları ve bulabildiği diğer şeyleri toplarken görüyorum. Bunları kara barutla dolduruyor, gerekirse bir boyun vermek için mantarları oyuyor ve fitil yapmak için sicim veya diğer atılmış malzeme parçalarını kullanıyor.

Bugün koleksiyonunu çıkarıyor ve mürettebata bombalarla nasıl başa çıkılacağı konusunda bir ders veriyor.

"İşin püf noktası fünyeyi dikkatlice zamanlamak," diye açıklıyor. Yığından her biri portakal büyüklüğünde üç küçük bomba çıkarıyor. İlkini çakmaktaşı ve çelikle yakıyor, ardından yanan fitili son ikisini ateşlemek için kullanıyor.

Sonra da hokkabazlık yapmaya başladı.

Hokkabazlık.

"Çok erken atarsanız, barut tutuşmadan önce kabuk veya şişe kırılır, bu da elbette daha küçük bir patlamaya neden olur veya hiç patlama olmaz. Çok geç atarsanız kendinizi yaralama riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Gözlemleyin."

Bombaları tutuş şeklini değiştirir, birini sağ elinde tutarken diğer ikisini sol elinde hokkabazlık yapar. Sabit duran bombayı geminin güvertesine doğru fırlatır. Dış kabuk kırılıyor ve toz zeminde sıçırıyor. Fünye tozdan ayrılmıştı, bu yüzden ateş tutuşmadan söndü.

İkinci bombayı denize, havaya doğru fırlatır. Suyla temas etmeden hemen önce, bomba bir renk cümbüşü içinde patlar.

Üçüncüsünü ise sadece ellerinde tutuyor.

Yaslandığım parmaklığı itiyorum ama daha fazlasını yapamadan Visylla bombanın fünyesini çekiyor, böylece zararsız bir şekilde sönüyor.

"Çok uzun süre beklerseniz, en iyisi patlamanın hiç gerçekleşmemesini sağlayın," diyor. "Aynen böyle. Şimdi, kim denemek ister? Okyanusa atarak pratik yapacağız. Atışınızı zamanlayın ki bomba suya çarpmadan hemen önce ateşlensin."

Roslyn oturduğu sandıktan atlıyor ve ben de onu omzundan tutuyorum. "Sen değil."

Gecenin **karanlığında**, kapımdaki hafif bir tıkırtı beni uyandırıyor. Diğer tarafta kimin olduğunu tahmin ederek kapıyı açıyorum.

Roslyn çömeldiği yerden kalkarken, "Kilit açma pratiği yapıyorum," diye açıklıyor.

"Arkasında uyumadığım kapılar üzerinde pratik yapıyorum. Peki sana kilit açmayı kim öğretiyor?"

"Enwen."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Burada olmanın başka bir nedeni var mı?" "Oh, evet! Senin için bir sırrım var."

"Duyalım bakalım."

"O kadar hızlı değil. Bunun için çalışmam gerek." "Ben yatağa dönüyorum."

"Hayır, bekle!" Koluma uzandı ve küçük gücüyle beni kendine çekti. "İyi. Etrafta dolanırken birçok şeye kulak misafiri oldum, ama ilk başta neyin *ilginç* sayılacağından emin değildim. Cyara'nın para gönderdiği bir kızı varmış. Iskirra kara kralının saflarında bir askerden hoşlanıyor. Akşamları ona mektuplar yazıyor. Taydyn udunu makul olmayan fiyatlar veren bir tüccardan çalmış. Bunları ve daha fazlasını öğrendim ama hiçbirisi doğru gelmedi. Ta ki bu geceye kadar!"

Gözlerimi kapattım. Ona sadede gelmesini söyledim, ama o yine de dolambaçlı bir yol izleyerek sadede geldi. "Ve?" Talep ediyorum.

"Dimella hamile."

Bu beni uyandırdı. "Hayır, değil."

Roslyn sırtıyor. "Evet, öyle. Odasında aldığı ilaçları gördüm."

"Bu deniz tutması için."

"Sabah bulantıları için. Ayrıca mürettebatın geri kalanıyla birlikte içki içmiyor ve kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda karnını ovuşturuyor."

Açıkçası ben de bunları fark ettim. Sadece Roslyn'in vardığı sonuca varmadım. Etrafımda hiç hamile kadın olmadı. Neye bakacağımı bilmiyorum. Belki o da benim gibi zinde kalmayı seviyordur ve içkiyle uğraşmıyordur diye düşündüm. Ve yemeği gerçekten sevdiğini.

Ama şimdi Roslyn bunu belirttiğine göre, utanç verici derecede açık görünüyor.

"Peki ikinci ders ne?" diye soruyor.

"Gecenin bir yarısı hocanı uyandırma." Hiç eğlenmiş görünmüyor.

"Öğrendiğin bu sırla ne yapacaksın?" Cevap vermek yerine soruyorum.

"Bir suikastçı bununla ne yapabilir ki?" diye karşılık veriyor.

"Dimella sizin hedefiniz değil ve bu bilgi sizin için hiçbir şekilde faydalı değil. Peki ne düşünüyorsun?"

Düşünmek için duraksıyor. "Dimella benim arkadaşım. Eğer birilerinin durumunu bilmesini isteseydi, onlara söylerdi. Bu bilgiyle bir şey yapmak bana düşmez."

Sanki yanlış cevap vermekten korkuyormuş gibi temkinli bir şekilde başını kaldırıyor.

Bir kez başımı salladım. "İkinci ders her zaman boğaza saldırmaktır. Bu iki amaca hizmet eder: Rakiplerinizi tek seferde öldürmek ve susturmak. Sorun şu ki, hedefiniz uyumadığı sürece boğaza kolayca ulaşamazsınız. Yarın size hedeflerinizi hareketsiz kılmak için hançerinizi koyacağınız en iyi yerleri göstereceğim."

"Hareketsizleştirmek mi?"

diye soruyor. "Onları

izlerinde durdurmak."

"Bunu neden söylemedin ki? Babam zaten bana bıçak kullanmayı öğretiyor."

Evet, ama Wallov muhtemelen ona yardım için kaçacak zaman kazandıracak taktikleri öğretiyor, insanların iyileşemeyeceği daha zor yaraları nasıl vereceğini değil.

"Yeni insanlardan yeni taktikler öğrenmek güzel."

Omuz silkiyor. "Sen zaten bu işte daha iyisin. Artık başlayabilir miyiz?"

"İyi geceler," diyorum kapıyı onun için açık tutarken.

"İyi geceler, Kaptan."

Günler yavaş yavaş geçmeye **devam ediyor**, ancak *Gezgin*'den henüz bir iz yok. Okyanustan birkaç kaya dışında kara parçası görmedik. Gemi enkazı ya da birilerinin bu yoldan geçtiğini gösteren başka bir işaret de yok ama Alosa'nın haritasını takip etmeye devam ediyoruz. Hava giderek soğuyor ve yüzerek suyu keşfetmek imkansız hale geliyor. Kışlık kıyafetlerimizi yakında giyeriz, Dimella

Roslyn'e fazladan bir set ödünç vermek.

"Bunları benden aldığını kimseye söyleme," diyor küçük kıza.

"Neredeyse uyuyorlar," diyor Roslyn. "Botlar bile."

Dimella ona ters ters bakar ve uzaklaşır.

"Ne dedim ben?" Roslyn sorar.

Rüzgârlar sertleşiyor ve gemiyi daha hızlı ilerletiyor. Denizin üzerinde yüzen buz parçaları beliriyor ve her geçen gün daha da büyüyor. Sanki yepyeni bir dünyaya yelken açmış gibiyiz. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sular o kadar karanlık ki, yüzeyin altında hiçbir şey göremiyoruz.

Bir sabah odamın kapısı çalındı. Mutfakta çalışan kızlardan birinin kahvaltımı getirmesini beklerken, "Girin" diye seslendim.

Ama bu Dimella.

"Az önce sabah yoklamasını yaptım, Kaptan. Bir denizci kayıp." Daha sıcak tutan botlarımı bağladıktan sonra ayağa kalktım. "Kim?"

"Cyara."

Falcılardan biri.

"Onu en son kim gördüyse onunla konuşmak istiyorum," diyorum. "Ve Unesta ve Bayla ile. Onunkine en yakın ranzalar onlarda."

"Geri geleceğim," diyor

Dimella. "Dikkatli ol."

"Planımız bu."

Paltomu silkelerken, "Ayrıca bana Kearan'ı getir." diye ekliyorum. Giderken başını sallıyor.

Adamla konuşmaktan ne kadar nefret etsem de, o bunu daha önce de gördü. Bu olaylara onu dahil etmemek aptallık olurdu.

neler olup bittiği hakkında bilgili.

Önce Kearan geldi. Odama en yakın olan dümende görevli olduğunu tahmin ediyorum. Onu içeri aldım ve kapıyı kapattım. Dışarısı buz gibi, odadaki küçük soba geceleri rahatça uyuyabilmemin tek nedeni. Odun ve kömürümüz biterse ne olacağını düşünmekten korkuyorum.

Odanın çoğunu doldurana kadar ne kadar büyük olduğunu unutuyorum. Gözleri bana hediye ettiği tricone'a takılıyor. Hâlâ bıraktığım yerde duruyor. Bunu ikinci kez düşünecek zaman yok.

"Bir kız kayboldu," diye açıklıyorum.

"Kim? Ne zaman?"

"Cyara. Yakında daha fazlasını öğreneceğiz."

Dimella yanında üç kızla dönene kadar büyük bir sessizlik içinde bekliyoruz, istediğim iki kız ve Roslyn.

"Önce sen, ufaklık," diyor Dimella.

"Dimella, Cyara hakkında bilgi almak istediğinizi söyledi. Onu dün gece geç saatlerde gördüm. Yukarıda benimle sohbet ediyordu. Önemli bir şey konuşmadık. Benden önce yatmış. Ben yatmadan önce onu bir daha görmedim. Başım belada mı, Kaptan?"

"Hayır," dedim. Diğer iki kıza dönüyorum. "Dün gece onu hiç gördünüz mü?"

Unesta başını olumsuz anlamda sallar. Bayla, "Sanırım gece kısa bir süre uyandım. Tuvaleti kullanmak için kalktığımı gördüm. Küçük bir mesanesi var. Tekrar uykuya daldım. Onu bir daha görmedim."

"Başka kimse bir şey görmedi mi?" Ben sordum.

"Etrafa sordum, Kaptan," diyor Dimella. "Kimse şüpheli bir şey görmemiş."

"Geminin içini dışına çevirin. Her köşe bucağın aranmasını istiyorum. Eğer gemideyse, bulun onu."

"Baş üstüne. Mürettebata bir şey söylememi ister misin?"

"Onlara bir denizcimizin kayıp olduğunu söyle."

Kızlar gider ama Kearan kıpırdamaz. "Geçen sefer buraya geldiğimde olanlara benziyor. İz bırakmadan ortadan kayboldum."

"Kimse öylece ortadan kaybolmaz. Eğer gemide bir ceset varsa, onu bulacağız." "Hiçbir şey bulamayacaksınız."

"Sence denize mi düştü?"

"Eğitilmiş korsanlar iz bırakmadan denize düşmezler. Burada bir şeyler dönüyor."

"Devriyeleri iki katına çıkaracağız." "Biz de öyle yaptık."

"Kimse ortağı olmadan gemide bir yere gidemez." "Bunu da denedim. İnsanlar ikişer ikişer kaybolmaya başladı."

"Söyleyecek yararlı bir şeyiniz var mı?"

Kearan dudağını ısıırıyor ve sakalını kaşıyarak soruyu ciddi bir şekilde düşünüyor. "Hep geceleri kaybolurlardı. Gemideki bütün fenerleri yakın. Mürettebatın çoğunun gündüz yerine geceleri aktif olmasını sağlayın. Uyuyanlara göz kulak olan insanlar olsun."

"Yağımızı ve mumlarımızı çok çabuk tüketme riskimiz var," diyorum.

Kearan omuz silkiyor. "Mürettebatımızı çok çabuk tüketmekten iyidir."

Gerçekten de öyle. "Bu işi halledeceğiz. Teşekkür ederim," diye ekliyorum gecikmeli olarak.

Garip bir şekilde.

"Bir değil," diyor. Sonra orada

öylece durdu. "Artık gidebilirsin," diyorum.

"Tamam."

Ambar boşaltılır ve yeniden doldurulur; her kutu, fiç, sandık ve köşe aranır. Jadine yardımcılarıyla birlikte mutfağını didik didik ediyor.

Elimiz boş dönüyoruz. Bir damla kan bile bulamadık.

Geminin hiçbir yerinde yok.

Kearan'ın tavsiyesinin yerine getirildiğini görüyorum. Gündüz ve gece mürettebatı vardiya değiştiriyor. Gece bulabildiğimiz her mumu ve feneri yakıyor, küpeşterler boyunca yerleştiriyor, armalara bağlıyoruz. Güvertede tek bir karanlık zerresi bile yok. Alosa'ya durumu bildiren bir mektup yazıyorum ama geri dönmüyorum. Yapacak bir işimiz var. Bu noktada kaybettiğimizden daha fazlasını kurtarabiliriz.

Ertesi akşam, Enwen gemideki hatları kontrol ederken yüksek sesle ısılık çalmaktadır. Kearan ona sesini alçaltması için bağırdığında, Enwen onu tamamen görmezden gelir.

Kearan bundan hoşlanmadı. Dümeni sıkıca kavrayışından bunu anlayabiliyorum ama o da Enwen'i örnek alıyor ve onu görmezden geliyor. Ancak Dimella, Enwen'in devam etmesine izin vermekten memnun değil. Ona doğru yürüyor ve tam olarak duyamadığım bir şey söylüyor. Adam ona boş boş baktığında bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum ve ikiliye doğru ilerlemeye başlıyorum.

Dimella Enwen'in paltosuna uzanır, onu kendi seviyesine çeker ve kulağından tutar.

"Ow," diyor yüksek sesle.

Onu kulağından tutup bana doğru götürmeye başlıyor ve o da takip etmekten başka bir şey yapamıyor. Onunla geminin ortasında buluştum.

"Kulaklarında bir şey var," diye açıklıyor Dimella.

Kendim inceliyorum. Bu ... balmumu mu?

Enwen'e onu çıkarmasını işaret etmek üzereyim ama Dimella bunu onun yerine yapmaktan çekinmiyor.

"Ow!" diyor tekrar.

"Ne halt ?" diye soruyor ikinci kaptanım.

"Görevlerimi," diye cevap veriyor.

Ne demek istediğini daha iyi anlatabilmek için sarı-beyaz balmumu topağını adamın gözlerine tutuyor.

"Cyara iz bırakmadan kayboldu," diyor Enwen. "Bunu yapabilecek bildiğim tek şey bir siren."

"Sirenler *erkekleri* ölüme çağırır. Cyara bir kadın," diyorum.

"Yeni sulardayız, değil mi? Neden bu tarafta erkek sirenleri yok?"

"O zaman neden korkmanız gerekiyor?"

Enwen kendini Dimella'nın elinden kurtarır ve dik durur. "Erkek sirenlerin tercihlerini tahmin etmeye kalkışmazdım. Ayrıca, ya ikisi de bu taraftaysa?"

"Alosa'nın *annesini* Siren Kraliçe ile bir anlaşması var," diye vurguluyorum. "Gemileri ve mürettebatı güvende. Sirenlerden korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Bir şey Cyara'yı aldı ve sıradaki ben olmayacağım."

"Emirleri duyabilmek için kulaklarını açık tutacaksın," diyorum ona. "Eğer yapmazsan, gemi nihayet ilk ziyaretçisini kabul edecek."

Gözleri parlıyor. "Bu harika bir fikir. Kilit altında olursam hiçbir şey beni denize söyleyemez. Hadi yapalım şunu."

"Dimella," diyorum, "lütfen birkaç dakikalığına dümene geç ve Kearan'ı buraya gönder."

"Emredersiniz Kaptan." Yanından geçerken Enwen'e hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor.

Etrafımızı kontrol ettiğimde, mürettebatın çoğunun işlerine ara verdiğini ve etrafı izlediğini fark ediyorum. "Kulak misafiri olabilirsiniz ama çalışmaya devam etmek zorundasınız," diyorum onlara soğukkanlı bir şekilde.

Hemen harekete geçerler ve fırsat buldukça bu şekilde bakışlar atmaya devam ederler.

Kearan geldiğinde yüzü bomboştu.

"Dümenci," diyorum sesimi yükselterek, "daha önceki bir yolculuğunuzda buradan geçerken hiç denizden gelen bir şarkı duydunuz mu?"

"Hayır, Kaptan." Mürettebatın geri kalanının da duyabileceği kadar yüksek sesle cevap verir.

"Hiç suda yüzen insanlar gördün mü?" "Hayır."

"Denizcilerinizin kaybolmasının ardında erkek ya da başka türlü sirenlerin olduğunu düşündürecek herhangi bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?"

"Tek bir şey bile yok, Kaptan." "İşte,"

diyorum ve Enwen'e dönüyorum.

"Ama yanılıyor da olabilir," diyor Enwen.

Onu terslemek istiyorum. Onu aşağıdaki bir hücreye atmak ve bu işi bitirmek istiyorum. Ama mürettebatın aptalca hatalar yaparak endişelenmesine izin veremem. Alosa'nın ne yapacağını düşünmeye çalışıyorum.

Kelimelerin ne kadar saçma olduğuna rağmen, "En iyi arkadaşının sözüne güvenmediğini mi söylüyorsun?" diyorum.

Kearan yanımda geriliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Enwen savunmaya geçer. "Elbette onun sözüne güveniyorum! Kearan'a hayatım pahasına güvenirim."

"O zaman emirlere uyun ve bunu yine sirenlere bağlamayın. Bunu atlatabilmemiz için herkesin tamamen tetikte olması gerekiyor. Hayatlar bize bağlı. Güvenilir misin, Enwen?"

"Ben de öyle düşünmek istiyorum, Kaptan."

"O zaman zihinsel dürtülerinizle savaşın ve şu anda herkesin olmasını istediğimiz kahraman olun."

"Aye-aye."

"İşinizin başına dönün," diyorum ve bu sözler Kearan dahil herkes için.

İkimiz artçı kaleye dönüyoruz ve Kearan dümeni, mandalların üzerinden zar zor görebilen Dimella'dan geri alıyor.

Kearan önümüzde uzanan karanlık denize bakarken, "Çok kurnazcaydı," diyor. "Ama beni kullanarak onu cesaretlendirmek zorunda mıydın?"

Büyük bir çabayla yüzümde herhangi bir ifade oluşmasına izin vermiyorum. "Gemideki herkesin paniğe kapılmasını istemeseydim mi? Evet, evet, istedim. Senin duygularını tüm mürettebatın güvenliğinin önüne koymuyorum."

"Yapmanız gerektiğini söylemiyordum."

"O zaman ne öneriyordun?" Gerçekten umurumda olmasa da soruyorum.

"Beni kızdırmaktan hoşlanıyorsun."

Cevap vermiyorum, çünkü bunun onu daha da sinirlendireceğini biliyorum.

BÖLÜM 8

BİRKAÇ GÜN DAHA değişiklik olmadan geçiyor.

Ve sonra su çalkalanmaya başlar.

Kabarcıklar yüzeye çıkar. Su griye dönüyor. Bunun bir balina beslenmesi olduğunu düşünürdüm ama ortada balina yok ve çalkantılı su tek bir yerde durmak yerine gemiyi takip ediyor. Suyun durumu hızımızı etkilemiyor. Rüzgâr bizi her zamanki gibi taşıyor ama su gemideki herkesi endişelendiriyor.

"Bu kötü bir alamet," diyor Enwen.

"Suyun içinde hava var," diye karşılık veriyorum. "Sen bile baloncukları neyin oluşturduğunu bilmelisin."

Güvertede yeni gece mürettebatının arasında duruyorum, gemimiz geceleri bir taverna gibi aydınlanıyor. Kearan dümende. Enwen yerde oturuyor ve sırtı benim odamın dış duvarına dönük.

"Belki de deniz geri dönmemiz için bizi uyarıyordur," diyor Enwen. "Hava gemileri takip etmez, Kaptan. Bunun bir açıklaması yok."

Beni yakaladı.

"Alosa bize geri dönmemizi emredinceye kadar yolumuza devam edeceğiz. Önlem alıyoruz, Enwen. Başka kimse kaybolmadı. Ve sana bu görev için gönüllü olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Tabii ki yaptım. Buna tanık olmayı kaçıracağımı mı sandın?" Eliyle garip bir hareket yapıyor, omzunun üzerinden Kearan'a ve sonra bana işaret ediyor.

Tartışmalarımızı eğlenceli bulmasına çok sevindim.

Yemi yutmayıp hiçbir şey söylemediğimde devam ediyor. "Bilirsin, senin destansı romantizmin?"

Tüm varlığım donuyor ama başımı baykuş gibi ona doğru çeviriyorum.

"Bana öyle bakmayın Kaptan. Orada bir şeyler olduğunu biliyorsun. Ama bunun hakkında düşünmeyin. Bırakın doğal olarak gelişsin."

"Kimseyle aşk yaşamıyorum, Enwen."

"Yani, bilerek değil."

"Kazara da değil."

"Elinde değil. Söylediğiniz her şey, yaptığınız her şey sizi ona daha da yaklaştırıyor. Bunu durdurmanın bir yolu yok."

"İyi hedeflenmiş bir bıçakla her şeyi durdurabilirim. Buna ağzın da dahil, Enwen."

"şimdi susuyorum, Kaptan."

Kearan ilerledikçe bizi daha büyük buz parçalarının etrafından dolaştırıyor. Bir noktada, iki büyük buzdağının arasından pratik bir kolaylıkla yelken açarak geçiyor.

Ve geminin altındaki çalkantılı su sakinleşir.

Boğazın diğer tarafına ulaşana kadar. Sonra kabarcıklar bir kez daha devam ediyor.

Kale arkasına tırmanıp Kearan'ın yanına yerleşiyorum. "Bu bir tür canavar," diyorum ona.

"Evet," diye kabul ediyor.

"Açıldıığımız boğazdan geçemeyecek kadar büyük."

"Etrafindan dolaşmak zorundaydı, bu da su yüzeyine yakın durduğu anlamına geliyor. Düzenli nefes alması gereken bir şey mi?"

"Dalgaları aşan hiçbir şey görmedik."

"Belki de bunu sadece geceleri, fenerlerimizin ulaşamayacağı kadar uzakta yapıyordur." "Bu çok büyük olduğu anlamına gelir."

"Yine de gece vakti tek bir denizciyle gizlice kaçabilir mi?"

Önümüzden biri geçerken sesimi alçak tutuyorum. "Neden gemiyi mahvetmesin ki? Hepimizi bir anda dışarı mı atsın? Belli ki gemide yiyecek olduğunu biliyor."

"Belki de küçük bir midesi vardır. Yemeklerinin uzun sürmesini istiyordur." "O zaman tekrar acıkması ne kadar sürer?"

Kearan'ın yüzü ciddileşiyor, çünkü bu ikimizin de cevabını bilmediği bir soru. "Önce saldırmaya cesaret edebilir miyiz?"

"Toplarımız ve tek bir balistamız var ve onu kızdırırsak ne olacağını bilmiyoruz."

"Yani

bekleyecek

miyiz?"

"Bekleyeceğiz.

"

Normalde gece saatlerini olduğu **gibi tutuyorum**, ancak bazı mürettebatın uyum sağlamakta zorlandığını söyleyebilirim. Dimella zaman zaman refakatçilere ya da geminin diğer sert yüzeylerine yaslanan denizcileri uyandırmak zorunda kalıyor. Birçoğu daha az tetikte, iç monitörleri acı akşam havasında rahatlıyor. Gece uyumak içindir. Vücudu aksi yönde ikna etmek zordur.

Anlayabiliyorum ama herkesi hayatta tutmak istiyorsam mürettebatın daha fazla çaba göstermesi gerekiyor.

Canavarla ilgili teorilerimi kendimle Kearan arasında tutmamın nedeni, bunun herkesi önümüzdeki dövüş için sakın ve aklı başında tutacağını düşünmemdi, ancak uyanık kalmak için içlerinde biraz daha korkuya ihtiyaçları var gibi görünüyor.

Bu da bir konuşma yapmam gerektiğı anlamına geliyor.

Kalenin tepesinden durgun gece tayfasını incelerken tiksintimi yutkunarak bastırıyor ve rahatsızlığımı bastırmaya çalışıyorum. "Dinleyin, millet!" Ani bağırışım birçok kişiyi ürkütüyor ve Enwen neredeyse küpeşteye yaslandığı yerden düşüyor. "Bizi takip eden bir tür deniz yaratığı var. İçimizden biriyle beslendi bile. Canlanın yoksa sıradaki siz olabilirsiniz."

Bu işe yarar.

Philoria, Bayla ve Visylla akşamları sürekli dolu tutarlar. Yetersiz gündüz mürettebatı tarafından temizlenir ve boşaltılır, sonra gece tekrar hazırlanır. Balistanın başında her zaman bir denizcim var, önümüzdeki suyu tarıyor.

Birçoğu rahat etmek için tabancalarını ellerinde tutuyor. Bazıları güverte altından tüfeklere bile giriyor. Visylla el bombası koleksiyonunu getiriyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Az hazırlıklı olmaktansa çok hazırlıklı olmak daha iyidir.

İyi insanlarla dolu cesur bir ekibim var. Sadece en iyiler bu görev için gönüllü olur. Cesaretlerini rotada kalma kararlılıklarıyla kanıtlıyorlar. Sadece Enwen'in batıl inançları zaman zaman onu daha iyi hale getiriyor.

Ve sonunda olur. Bir değişiklik.

Etrafta hiçbir engel olmamasına rağmen suyun çalkalanması durur.

"Lerick gitti!" Rorun bağılıyor ve gözlerim onu geminin diğer tarafında buluyor. "Bir saniye önce tam arkamda duruyordu."

"Suda bir şey var!" Bunu üstteki küçük Roslyn söylüyor. "Çıkaramıyorum."

Su tekrar çalkalanmaya başladığında, bunun ne anlama geldiğini anlıyorum. Besleniyor. Yemek yerken hava salıyor ve suyun çalkalanması da bize ayak uydurma çabasından kaynaklanıyor. Ama bunun etmesine izin veremeyiz. Kimseye fark ettirmeden mürettebattan birini daha kapmışken olmaz.

"Silahlar dışarı!" Bağırıyorum. "Silah kadınları görev yerlerine. Herkes sırtını güverteye dönsün. Gözler suda. Tetikte olun."

Dimella çağırıyor, güvertenin altında tekrarlıyor ve mürettebatın geri kalanını uyandırıyor. Geminin diğer ucundaki balistaya koşuyorum. Çoktan yüklenmiş, zıpkın yerine asılmıştı. Silahı çevirip suya doğru yöneltirken kaslarım geriliyor. Yörünge mükemmel değil ama bu canavar düşündüğüm kadar büyükse zıpkın isabet edecektir.

"Kendinizi hazırlayın!"

Bağırıyorum. Ateş ediyorum.

Daha büyük bir baloncuk dalgası su yüzeyine doğru uçar. Aşağıdaki gece yarısı derinliklerinden tıkırtıya benzer bir ses yükselir.

"Doldur" diye emrediyorum.

Visylla başka bir zıpkını yerine koymak için iki elini kullanıyor. Yayı geri çekmek için krankta bana yardım ediyor. Açığı değiştiriyorum, bu sefer pruva direğinin diğer tarafını hedefliyorum. Ateş ediyorum.

Bu kez ses çok net: balınayı andıran ama daha keskin bir inilti. Deniz altımızda çılgınca köpürüyor ve sonunda su yüzeyinin üzerinde bir şey beliriyor.

Bir çeşit dokunaç, ama ahtapotunkine benzemiyor. Pürüzsüz, vantuzlarla büzülmemiş. Kalın bir kırbaça benziyor ama en uç kısmı hariç, o da bir noktaya gelmiyor. Hayır, büyük ve yuvarlak. Ve dokunaç sudan yükselmeyi bitirdiğinde, gözlerim açılıyor.

Göz kırpmayan bir göz küresi hepimize bakıyor.

Enwen çılgılık atıyor ama ben tabancamı çoktan çıkarmıştım. Nişan alıyorum, ucundaki bombeli gözü görüyorum ve tetiği çekiyorum.

Kan ve et parçalanıyor. Geminin altından bir inilti daha geliyor ve yaralı dokunaç geri çekilirken suyun sıçradığını duyuyorum.

Uzun sürmez.

Kırbaç benzeri uzantılardan daha fazlası yüzeyi yarıyor. Geminin etrafını sarıyorlar, her birinin ucunda greyfurt büyüklüğünde bir göz var. İçlerinden biri hâlâ Lerick'in bedenini tutuyor, dokunaç boynuna dolanmış durumda. Serbest bırakıyor

korkunç bir çatırtı ile geminin güvertesine düştü. Vücudunun alt yarısını kaybetmiş olan mürettebatımıza bakıyoruz.

Alosa'nın emirlerini beklediğim bir sessizlik anı var; sonra Alosa'nın burada olmadığını hatırlıyorum. Bu benim gemim. Ve mürettebat bana bakıyor.

"Ateş açın!" Bağırıyorum ve gecenin içinde silah sesleri patlıyor. Daha fazla göz patlıyor, parçalar denize yağıyor. Ama atışların çoğu ıskalıyor, canavarın kollarını sıyrıyor ya da uçup gidiyor.

Tekne sallanıyor, yaratık bizi dalgaların altından çıkarıyor. Tahta çatırtıları duymuyorum, umarım bu iyi olduğumuz anlamına geliyordur. Radita'nın kontrol etmek için güvertenin altına indiğini görüyorum. Sonra o kırbaç gibi kollar öne doğru uzanıyor.

"Kılıçlar!" Bağırıyorum ama uyarı için çok geç.

Dokunaçlar mürettebatın etrafını sararak onları denize sürüklemeye çalışıyor. Bir tanesi Visylla'yı boynundan yakalıyor ve ben de rapierimle aşağı doğru kesiyorum. Rapierler genellikle saplamak içindir, ama benimkinin kenarlarını güzel ve keskin tutuyorum. Canavarın uzuvlarında kemik olmamalı, çünkü kılıcım dokunacı kopararak doğrudan içeri giriyor. Visylla gözbebekli uzvu vücudundan ayırırken çığlık atıyor.

Kıç tarafa doğru baktığımda, geminin kenarlarına doğru çekilen denizcileri görüyorum, tırnakları güvertede sürtünüyor, tutunmaya çalışıyorlar. Kearan dümeni bırakıyor ve palasını serbest bırakarak en yakındaki denizciye doğru koşuyor. Ben de bu taraftan aynısını yapıyorum.

Koşarken kılıcımınla sağa sola savurduğum darbelerle denizcileri kurtarıyorum. Dokunaçların üzerine basıp onları bir süreliğine sersemleterek mürettebatın diğer üyelerinin devreye girmesini sağlıyorum. Çok geçmeden güverte yapışkan siyah kanla kaplandı. Arkamdan patlama sesleri geliyor ve bunun Visylla'nın bombalarını kullanmaya başladığı anlamına geldiğini biliyorum.

Ana direğe ulaştığımda, Kearan çoktan oradaydı, siyah canavar kanı çizgileriyle kaplıydı, arkasında bir yıkım yolu vardı. Ortada buluştuk, her birimiz nefes nefese ve kirliydik. İkimizin de birbirimizi incelediği bir an sessizlik oldu. Ve sonra, iletişim bile kurmadan, sırt sırta dönüp bir sonraki dalgaya hazırlanıyoruz.

Şu anda kendimi onunla bu kadar uyumlu hissetmem son derece tuhaf ama bunu sorgulamıyorum. Bir kavga oluyor ve ikimizi de içgüdülerimiz yönlendiriyor.

Denize çekilirken biri çığlık atıyor ve ben kim olduğunu zamanında göremiyorum. Güverte karmakarışık, korsanlar saklanmak için koşturuyor, silahlarını yeniden dolduruyor, kopmuş uzuvlara takılıp düşüyorlar.

Beni boynumdan yakalamaya çalışan sümüksü bir uzvu keserken Visylla'ya "Balistayı yeniden doldur," diye sesleniyorum. Ondan daha hızlıyım ve dokunacı göz küresinin hemen altından koparıyorum. Güvertede yuvarlanmadan önce iki kez sekiyor.

Visylla benim için bir zıpkın daha hazırladığında, balistadaki pozisyonuma geri dönüyorum. Sudan daha fazla kol fıskırıyor, gözlerini kırpmadan mürettebatın her bir üyesine dikmişler. Atışlar havada patlarken ve bağırışlar kulaklarımı doldururken mekanizmayı geri çekiyoruz. Nişan alıyorum ve tekrar ateş ediyorum.

Yaratık homurdanıyor ama uzuvları titremiyor. Yeterince hasar vermiyoruz.

Aklıma bir fikir geldiğinde, bunu Alosa'ya söylemek gibi saçma bir düşünceye kapılıyorum, ancak artık kararları benim verdiğimi bir kez daha hatırlıyorum.

"Philoria!" Bağırıyorum.

"Kaptan?" diyor kargaşanın içinden bir yerden.

Sonunda onu görebiliyorum ve güvertede koşarak ilerlerken daha fazla uzvunu kesiyorum. Tabancasını yeniden doldururken odamın dış duvarına yaslanmıştı. Silahına barut eklemek için zaman ayırırken onu koruyorum.

"Topların denize doğrultulmasını istiyorum. Yapılabilir mi?" diye sordum.

"Kendi gemimize ateş etmeden?" Bir an düşündü.

"Şey... ." "Yapın."

"Hay hay. Bunu için beş kişiye ihtiyacım var."

"Onları alın. Mürettebatın geri kalanı sizi koruyacak."

Duvarı iterek ana güvertedeki ilk topa yaklaşırken bağırıyor. "Bayla, Visylla, Kearan, Enwen, Taydyn-bana!"

Dimella'yı sağlı sollu canavar uzantılarını kestiği yerden buluyorum. "Topçulara koruma sağlamalıyız!"

"Aye-aye. Herkes toplara! Sırtınızı topçulara dönün. Onları hayatınız pahasına koruyun."

Philoria güvertenin altında kaybolur ve omuzlarına asılı halatlarla geri döner. Onları ilk topu ana direğe birkaç metre gevşeklikle bağlamak için kullanır.

Yardımcılarına sesleniyor, "Topu suyun üzerine itin!" Taydyn,

"Korkuluklar engel oluyor," diye karşılık veriyor.

"O zaman çok sıkı itsen iyi olur! Benim sayımla."

Üç deyince, erkekler tüm ağırlıklarıyla topu iter ve top suyun üzerinde asılı kalana kadar küpeşteyi delerler, direğe bağlı halatlar denize devrilmesini önler. Kızlar, işlemi tekrarlamak için bir sonrakine geçmeden önce ilk topu düz bir şekilde aşağı doğru eğiyor. Philoria, Bayla ve Visylla'ya daha fazla topu direklerle bağlayabilmeleri için ayrı ipler atar.

Bir çığlık daha ve bir tayfa daha güvertede kayboluyor. Bu sefer Rorun'u suya düşmeden önce görüyorum, kollarını sallıyor.

Lanet olsun.

"Dimella, çapayı indir!" Bağırıyorum. "Biraz zaman kazanmamız gerek."

Gözlerini açıyor ve emri sorgulama arzusunu görebiliyorum ama henüz beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bir kez başını salladı, sonra ırgatın yanına koştu.

"Kendinizi hazırlayın!" Mürettebata bağırıyorum.

Çapa indirildiğinde gemi sarsılıyor, ağırlık bizi oldukça yavaşlatıyor. Dümende kimse olmadığı için dönmeye başlıyoruz. Ama aşağıdan tatmin edici bir feryat yükseliyor. Ona çarptık. Muhtemelen deldik. O göz küresi uzuvları suya geri dönüyor, muhtemelen çapayı canavara çarptığı yerden çıkarmaya çalışıyorlar.

"Philoria, çabuk!" Bağırıyorum.

Toplardan sadece dördü hazır. Yarıısı. Bu işe yarayacaksa hepsine ihtiyacımız olacak.

"Yeniden doldurun!" Mürettebatın geri kalanına söylüyorum, çoğu zaten tabancalarını bir sonraki tur için hazırlıyor.

"Su yine çalkalanıyor, Sorinda!" Bu küçük haykırış karga yuvasından geliyor.

Roslyn. Her şeye rağmen hâlâ işini yapıyor. Yıldızlar, ama onu nasıl unutabilirim?

"Roslyn, git kendini benim odama kapat! Şimdi!"

Bir tartışma bekliyorum, ama hiçbirisi gelmiyor. Onun yerine, güverteye inen ayak seslerini duyuyorum. Roslyn kamarama doğru ilerlemeye başladı ama nereden geldiği belli olmayan bir dokunaç çıktı. Onu sol kolundan tutup havaya kaldırıyor ve onu geminin kenarına doğru sürüklerken dehşet içinde izliyorum. Onun için koşuyorum ama oraya zamanında varamayacağımı biliyorum. Tabancam henüz dolu değil.

Bir fenerin ışığı Roslyn'in belinden çıkardığı bıçağın üzerinde parlıyor. Onu tutan kola bağlı olan göze saplıyor. Serbest bırakıyor.

ve artan bir hızla tekrar tekrar saplıyor. Sonunda dokunaç onu serbest bırakır ve kadın küpeşteye çarparak gemiden aşağı sallanır.

Suya düşmeden önce kolunu zar zor yakalamayı başarıyorum.

Onu gemiye geri çekiyorum ve başka bir şey olmadan önce odama itiyorum. Kapıyı kapatmadan önce ona "Yatağın altına," dedim. "Philoria!"

"İki tane daha "

Gemi tekrar yalpalıyor, bu da canavarın çapayı yerinden oynattığının kesin bir işareti. Gemi biraz daha hızlı seyrediyor, su çapanın bizi yerinde tutamayacağı kadar derin.

"Visylla, balistayı tekrar ateşle!"

"Emredersiniz."

Öyle yapıyor ama yaratık bu sefer ses bile çıkarmıyor. Zıpkın ıskaladı mı yoksa bir kürdanın bir insana vereceği kadar hasar mı veriyoruz bilmiyorum. Muhtemelen ikincisi.

"Başka bir dalga için hazır olun!" Bağıriyorum.

Kearan aniden manevra yaptığı toptan başını kaldırıyor ve arka kaleye doğru koşuyor. Görüşümü pruva direğine göre ayarlıyorum ve özellikle büyük bir buz külesiyle çarpışma rotasında olduğumuzu fark ediyorum. Rotamız düzeltilirken gemi sarsılıyor ve Philoria ile çocuklar tökezliyor. Kearan'ın yerine geçip topun yerleştirilmesine yardım ediyorum.

Bir tane kaldı.

"Geri döndüler!" Dimella sesleniyor. "Ateş!"

Daha fazla silah sesi. Daha fazla çığlık. Daha fazla parlayan çelik. Balista tekrar ateş ediyor. Bir sıçrama sesi duyuyorum ve bunun canavarın denize düşen uzuvlarından biri olması ve başka bir kayıp denizci olmaması için dua ediyorum.

Çapa suyun altında bir şeye takılır, sonra kopar ve gemi döner. Kearan düzeltmek için çabalar. Radita güvertenin üstünde belirir. "Su alıyoruz! Onarım yaparken kurtarıcılara ihtiyacım var."

Dimella mürettebattan birkaçına aşağıya inmelerini emrederken, geri kalanlar topçularımızı koruyor. Daha fazla çığlık ve bağırış duyuyorum ama dikkatimi topa vermiş durumdayım. Bu işe yaramalı. Bu doğru karar olmalı.

Son top nihayet parmaklıkları kırıp suyun üzerinde süzülüyor.

"Yak şunu!" Çığlık atıyorum.

Philoria ve Bayla, her bir topun üzerindeki sigortalara teker teker dokunmadan önce linyelerini yakarlar.

"Brace!" Philoria bağılıyor.

Her top birbiri ardına patlıyor. Patlamaların gücü topları gemiye çarpmadan önce yukarı doğru fırlatır. Toplardan biri halatlarından kurtulur ve denize düşer. Bir tanesi geminin güvertesini parçalıyor ve bir sonraki seviyeye düşüyor. Diğerleri dayanıyor.

Suyun çalkalanması durur. Derinliklerden son bir çığlık duyulur. Sonra tüm o uzuvlar cansız bir şekilde denize düşer.

BÖLÜM 9

"ÇAPAYI KALDIRIN!" Sesleniyorum. "Yelkenleri açın. Bu gemiyi hemen durdurun."

Dimella gemiyi boydan boya dolaşarak mürettebattan geriye kalanları görevlerine çağırıyor. Gövdeyi kontrol etmek için aşağıya koşuyorum. Radita birkaç denizciyle birlikte ambarda. Onlar birkaç deliği kapatırken, diğerleri de lombozlara kovalarla su taşıyor.

"Ne kadar kötü?" Ona sesleniyorum. Baldırlarına kadar suyun içindeydi.

"Bunları düzeltmek için zamanım olduğu sürece fena değil. Başlamak zorundayım

gemi her yalpaladığında!"

"Duruyoruz," dedim ona. "Sanırım onu öldürdük."

"Neymiş o?"

"Hiçbir fikrim yok."

Onu kendi haline bırakıp güverteye geri dönüyorum ve gemiyle mürettebatı değerlendiriyorum. Durum kötü. Gemi darmadağın. Enkaz güverte

boyunca dağılmış. Kan ve kopmuş uzuvlar neredeyse her yeri kaplamış.

Topların delip geçtiği yerdeki korkuluklar neredeyse yok. Topun geri tepmesi yüzünden güvertenin bir kısmı kayıp. Bazılarının

Mürettebat aşağıda, ama biz güvertenin üstünde çok az

görünüyoruz. "Dimella," diyorum. "Şimdi yoklama."

"Aye-aye."

"Iskirra!" Bağırıyorum ama bir dakika sonra onu fark ediyorum. Çoktan etrafta dolaşmaya başlamıştı. Birinin omzunu yerine oturtmasını izliyorum, muhtemelen canavar onu denize çekmeye çalışırken kopmuş. Onu görmek için bekleyenlerin çoğunda kanama yok. Sadece uzuvlarını sabit tutuyorlar. Kırık kemikler ve daha fazla burkulma.

Yelkenleri açtığımızda gemi nihayet yavaşlıyor. Kearan bizi döndürüyor, gemiyi geldiğimiz yöne doğru çeviriyor. Yolumuzu yavaşça takip ediyoruz ve tam olarak ne aradığını biliyorum.

Canavar artık öldüğü için su yüzeyine çıktı ve hepimiz ona iyice bakabildik.

Gövdesi gemiden daha büyüktür. Etli, çan şeklinde ve alt kısmından çıkan dokunaçlarıyla neredeyse şeffaf. Ay ışığında bir tür doğal biyoluminesans ile hafifçe parlıyor. Vücudun içinde insansı bir şeyin dış hatlarını görebiliyorum. Henüz kim olduğunu bilmiyorum.

Lerick'in cesedi hala güvertede. Rorun olabilir ama o olamayacak kadar küçük görünüyor. Muhtemelen denizde kaybolmuş ya da su altındaki dokunaçlardan birinin içinde sıkışmış. Her iki durumda da ölü. Su, bir insanı boğulmadan çok önce dondurup öldürecek kadar soğuk.

"Kaptan," diyor Dimella. "Üç kişi kayıp. Kenara çekilen iki çocuk ve Unesta, kavga sırasında düşmüş olmalı."

Unesta. Bu canavarın içinde kim var.

Üç tane daha düştü. Bu yolculukta toplam dört oldu. Şimdi 25'e düştük.

"Radita'nın ihtiyacı olan onarımı yapana kadar yerimizde kalacağız. Yaralılar hariç tüm mürettebat yön için ona dönecek. Onlar için dinlenme emri verin."

"Aye-aye."

Sonra Roslyn'i görmek için odama gidiyorum.

Yatağın altına saklanmış. Tam da ona gitmesini söylediğim yerde. "Sorun yok," diyorum. "Öldü. Yaralandın mı?"

Yatağımın altından kıpırdanarak çıkarken sol kolunu kucaklıyor. "Sadece morarmış, Kaptan. Kötü bir şey değil."

"O bıçağı çok hızlı kullanıyorsun."

"Çünkü biri bana her gün antrenman yaptırıyor." Ağrıyan kolunu ovuşturuyor. "Kaptan mı?"

"Evet?"

"Korkmamam yanlış mı?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, dev bir canavar beni yemeye çalıştığı için dehşete düşmeliyim. Neredeyse beni gemiden atacaktı. Ama ben ." "Ne hissediyorsun?"

"Yaşıyorum. Sorunda, kalbim küt küt atıyor, ellerim titriyor ve kendimi en son ne zaman bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum." Hızla ekliyor, "Geminize gizlice girdiğim ve babama söylemediğim için özür dilerim. Kendimi kötü hissediyorum ama sonunda işe yaradığımı ve tam da olmam gereken yerde olduğumu hissettiğimde bu karardan pişmanlık duyamam."

O tam bir heyecan arayıcısı. Tıpkı Alosa gibi. Tıpkı benim öldürmek üzere olduğum zamanki halim gibi.

Ben de diyorum ki, "Şu anda korkmasanız bile zaman zaman korkmak iyidir. Korku bizi hayatta tutan şeydir. Bizi umursamaz olmaktan alıkoyar."

"Ama sen hiçbir şeyden korkmuyorsun. Ben de senin gibi olmak istiyorum."

"Dokunaçların seni çekip götürdüğünü gördüğümde çok korktum. Dehşete kapılmıştım."

Bir an için bunu düşünüyor. "Sanırım ben de diğer insanlar için korkuyorum."

"Seni iyi bir ekip üyesi yapan da bu. Bugün harika iş çıkardın. Sana kamarama gitmeni söylediğimde beni dinlediğin için seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, Kaptan, ama

..." "Ne?"

"Sizin emirlerinize uyana kadar yarattığın bana saldırmadığını fark ettim, yani bazen itaatsizlik etmem iyi bir şey değil mi?"

Kahkahalarımı bıkkın bir iç çekişe dönüştürmek zorunda kalıyorum. "Yetişkinler zor kararlar vermek zorundadır. Bazen bunlar yanlış kararlardır, ama yine de sizden çok daha fazla hayat tecrübesine sahibiz, bu yüzden dinlemelisiniz."

"Pekâlâ." Üzüntüyle yere bakıyor.

"Git bir işe yara. Yapılacak bir sürü temizlik var." "Hay hay."

O ayrılıyor ve ben de Alosa'ya aceleyle bir rapor yazıp yano kuşunun bacağına iliştiriyorum. Odadan çıkmak için hareket ettiğimde, Kearan'ı kapımın diğer tarafında dururken buluyorum.

"Kearan-" diye başlıyorum, bugün onun maskaralıklarına hiç tahammülüm olmadığını söylemeye hazırlanıyorum ama yüzüne bir kez bakınca ağzımı kapatıyorum.

Gözleri kızarmış ve şişmiş. Vücudunu çok hareketsiz tutuyor.

Perişan görünüyor. Hayır, bundan daha fazlası. Kırılmış görünüyor.

Birkaç dakika önce savaşta gösterdiği odaklanma ve acımasızlığa ne oldu?

"Kaptan, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var ve acaba..."

Odaya girmesine izin vermek için kenara çekildim, sonra çıktım ve kapıyı kapattım, tavrındaki değişikliklerle tamamen dengesizleştim.

Bir şey mi kaçırdım? Yoksa savaş sırasında kimi kaybettiğimizi yeni mi öğrendi? Rorun ve Lerick'i sevdiğini söylediğini biliyorum, bu da kederlenmek için yeterli. Ama tamamen harap olmuş görünüyordu.

Sorunun ne olduğunu sormalıydim. Şimdi işe giderken bunu düşünmek zorundayım. Hissettiklerimle uğraşırken. Nasıl hissettiğime bakıyor. Yakın zamana kadar Cyara'nın bir şekilde gemiden indiğine ve bir yerlerde hayatta ve iyi olduğuna inanabilirdim. Olası olmayan bir senaryoydu ama mümkündü. Şimdi gerçekler önümde duruyor.

Benim gözetimimde dört ölü. Koruyamadığım dört kişi. Ve Roslyn de onlara katılmaya çok yakındı.

Bu iş için yanlış kişiydim. Bu da bunu kanıtlıyor. Alosa şimdi mutlaka bizi geri çağırarak, mutlaka bunun için beni azarlayacak. Ama kendimi panik ve sıkıntıya kaptırmaya iznim yok. Mürettebat için kendimi toparlamalıyım. Meşgul kalmalıyım.

Kuşu gönderiyorum ve güvertedeki dokunaçları temizlemek için gemide çalışmaya başlıyorum. Dimella sessizce yanımda çalışıyor, kan ve bağırsakları denize kazımak için bir süpürge kullanıyor. Temizliğe yardımcı olması için tuzlu su dolu kovalarımız var. Bu arada Radita aşağıdaki onarımları bitirdi ve şimdi mürettebata üst tarafın onarımı konusunda talimat veriyor.

Ama sonra dişlerinin gıcırdadığını gördüm. Hâlâ ıslak çizmelerinin içinde.

"Radita, sen ve aşağıda tamir edilenler ısınmadan önce Başka bir şey yap. Yangınları başlatın. Donma yüzünden kimseyi kaybetmeyeceğim." "Aye-aye-" Kurtarıcılarıyla birlikte kapaktan aşağı iner.

Stars, düşünmüyordum. O buz gibi suya maruz kaldıktan sonra ondan nasıl bir şey yapmasını bekleyebilirim? Neden hiçbir şey söylemedi?

Şakaklarıma masaj yapıyorum. Dört ölü.

Neredeyse herkes yaralandı ya da acı çekiyor.

Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Daha iyi yapabileceğim bir şeyler olmalıydı.

"Ne olduğunu biliyor muyuz?" Enwen düşüncelerimi bölerek soruyor. Kurtarılabilecek bir şey var mı diye kırık gemi parçalarını inceliyor.

"Adının ne olduğu kimin umurunda?" Dimella soruyor. "Evde böyle bir şey olmadığı için şükretmelisin."

"Onlar mı? Sence daha fazlası olabilir mi?"

"Hayır," diyor hemen. "Bu sulara o kadar büyük bir şey? Avlanma alanının çok büyük olması gerekir. Eğer sayıları fazlaysa, başka yiyecekler bulabilecekleri çok uzaklardadırlar."

"Haftalarca kâbus göreceğim," diyor Enwen. "Yaratığa bakıyorum ve hala onun var olduğuna inanamıyorum."

Dimella, "Bunun ne kadar akıllıca olduğunu aklım almıyor," diyor. "Sadece geceleri saldırmak. Kimsenin bakmadığı bir anda bir denizcinin peşine düşmek."

"Yine de kaptan kadar akıllı değil," diyor Philoria bir topu eski haline getirdiği yerden. "Onu iyi ve düzgün bir şekilde öldürdük. Eve bir ödül götüremeyecek kadar büyük olması çok kötü. Gördüklerimize kimse inanmayacak."

"Kraliçe bize inanacaktır," diyor Dimella.

"Evet, ama diğer herkes onun büyüklüğünü abarttığımızı düşünecek."

"Fark etmez," diyorum. "Dört kişi öldü. Önemli olan da bu.

Onları öldüren şeyi öldürerek onları onurlandırdınız."

Philoria temizlemeye devam ederken suçlulukla topa bakıyor. "Özür dilerim Kaptan."

"Bugün iyi iş çıkardın."

"Sen de öyle," diyor Dimella bana. "Çapanın bizi öldüreceğinden emindim ama bu bize zaman kazandırdı. Hızlı düşündünüz Kaptan."

Cevap olarak bir şey söyleyemem. Dört kişi öldü. Hiçbir şey için övülmemeliyim.

Temizlik işlerine **saatlerce yardım** ettikten **sonra**, etrafı kolaçan ediyorum. Gemideki her bireyi kontrol ediyor, nasıl olduklarını ve ihtiyaç duydukları bir şey olup olmadığını soruyorum. Herkes bana karşı sert bir yüz ifadesi takınıyor, sanki etkilenmemiş gibi davranıyor. Aynı şeyi ben de yaptığım için onları suçlayamam.

Birçoğu için bu, korsan kraliçenin yönetimindeki ilk gerçek görevleri. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorlar. Herkes her şeyini vermeye hazır.

Cesaretleri ve becerileri için onları övüyorum. Alosa'nın söyleydiğim şeyleri söylemeye çalışıyorum. İşleri daha da kötüleştirmiyorumdur. İnsan ilişkilerindeki becerilerimin güçlü yanlarımdan biri olmadığını biliyorum.

Milyonuncu kez, Alosa'nın neden bunu yapabileceğini düşündüğünü merak ediyorum. Gemi daha az tehlikeli bir duruma geldiğinde, kendimizi temizleriz,

Mutfak ocağında su ısıtıyor ve elimizden geldiğince kendimizi temizliyoruz. Jadine, mutfaktaki kızların bana banyo yaptırabileceğini söyledi.

ama ben vazgeçtim. O kızlar bugün için yeterince iş yaptılar. Herkes yaptı. Herkes gibi ben de kendimi sabunlu bezlerle siliyorum.

Ertesi sabah erkenden odama girdiğimde Kearan'ın hiç görünce irkildim. Onu en son gördüğüm yerde durmuş, köşede hiçbir şeye . Kısa sakallarının arasında kaybolmadan önce yanaklarını kurumuş gözyaşı lekeleri kaplıyor. Yüzü eskiden içtiği zamanlardaki gibi kırmızı, ama bıraktığından beri bir damlasına bile dokunmadığını biliyorum.

Bir kişi hariç mürettebatın her üyesinin sağlığını kontrol ettiğimi şimdi fark ediyorum.

İçeri girdiğimde Kearan, "Özür dilerim Kaptan," diyor. Gitmek için hamle yaptı. "Bekle."

Olduğu yerde durdu ama arkasını dönmedi.

Cesaretimi topladım. "Nasılsın?"

"Bunu benimle yapmak zorunda değilsin." "Sana bir soru sordum, denizci."

Dönüyor. "Bok gibi hissediyorum, Kaptan. Bir ya da beş kadehten daha çok istediğim bir şey yok. Jadine'e bu gece benim için romu kilitlemesini söyleyemez misiniz?"

"Bundan daha fazla kendini kontrol edebilirsin." "Şu anda sahip olduğumu sanmıyorum."

Onunla bu küçük odada sıkışıp kalmak istemiyorum ama nedenini tam olarak kestiremiyorum ve bu beni her şeyden çok sinirlendiriyor. O farklı, kendime hatırlatıyorum. Onun yanında her şey tuhaf olmak zorunda değil.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Ölenlerin yasını tutuyor musun?" "Elbette tutuyorum ama bu yaralar bundan daha derin." "Anlat bana."

Yukarı bakıyor. "Bu bir emir mi?"

Ses tonumu yumuşattım. "İstersen anlat bana. Anlamak isterim." "Neden?"

"Çünkü ben sizin kaptanınızım ve sağlığınıza önemsiyorum."

"Yorgunsun ve düşmeye hazırsın."

"Artık değil." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz doğru olduklarını anlıyorum. Bedenim bir daha asla hareket etmemeye hazır olabilir ama zihnim tetikte. Başka bir sorunu çözmeye hazır.

"Kaptan-" diye başlar Kearan.

"Bana söylemeye korkuyor musun?" "Hayır."

"O zaman nedir?"

"Küçük travmalarımı gerçekten duymak istediğini sanmıyorum." "Ama ben sana duymak istediğimi söylüyorum.

Bana yalancı mı diyeceksin?" "Hayır, hanımefendi."

"O zaman çıkar onu."

Kendini masamın önündeki sandalyeye atıyor. Onun için çok küçük görünüyor ama şikayet etmiyor. Muhtemelen her şeyin ona küçük gelmesine alışkın.

"Alosa'ya daha önce bu şekilde yelken açtığımı söylediğimde sen de oradaydın," diye başlıyor.

"Hatırlıyorum."

"Yalnız değildim. Bir kız vardı." "Parina," dedim.

Kearan başını kaldırıp bakıyor, adını dudaklarımdan duyunca irkiliyor.

"Uykunda konuşuyorsun," dedim açıklama olarak. *Ava-lee*'de Kearan'ı izlemem emredildiğinde, onun her türlü şeyi yaptığını gördüm ve söylediğini duydum. Ama hep tekrarladığı bir isim vardı. En azından içkiyi bırakmadan önce. O zamandan beri onun adını söylediğini hiç duymadım.

"Onun hayatımın aşkı olduğunu düşünmüştüm," diyor. "On yedi yaşındayken ne kadar hayalperest olabiliyoruz."

Sadece bir ay önce on yedi yaşında olduğumu belirtmiyorum, ama hatasını hemen fark etmiş görünüyor.

"Saygısızlık etmek istemedim. Hepimiz farklı yaşlarda oluruz ve ben o zamanlar... farklıydım."

"Alınmadı."

"Güzel. Dediğim gibi, onun hayatımın aşkı olduğunu düşünüyordum, ama o... gemide başka bir delikanlıyla birlikte olmaya başladı. Onu yakaladım ve ilişkimizi bitirdim. Bu zordu ama öldüğü zamanki kadar zor değildi."

"Bu tarafa yaptığınız son yolculukta mı öldü?"

"Kayıplara karıştı. Gemiden kayboldu. Şimdi onu neyin aldığını biliyorum. Ne... onu yedi."

Ağır bir şekilde iç çekiyor, sanırım bir başka gözyaşı nöbetiyle savaşıyor ve ben de söyleyecek rahatlatıcı bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

"Çabuk olurdu," diye onu rahatlatıyorum. "Görünüşe göre yaratık kurbanlarını almadan önce boyunlarını kırmış. Bu şekilde çığlık atamazlarmış. Hiçbir şey hissetmemiş. Işık sönmeden önce korkmuş bile olamaz."

"Bunu bilmek... şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. Teşekkür ederim."

Bu sözlerle rahatlıyorum, acısını daha da kötüleştirmedeğim için rahatlıyorum. Daha fazlasını söylemeye cesaret ediyorum. "Seni terk eden bir kadını umursamamalısın. Gitmesine izin vermelisin."

Hiç neşesi olmadan bir kez gülüyor. "Böyle bir şey söyleyeceğini bilmeliydim, ama görüyorsun, bunun peşini bırakamam, çünkü o gemide olmasının nedeni benim. Onu benimle gelmeye ben ikna ettim."

"İstedığınız kadar ikna edici olabilirsiniz, ancak bir kişi sonunda yine de kendi seçimini yapacaktır. Tabii kızın bu konuda hiç söz hakkı olmadığına inanmıyorsam? Sen ne istersen onu yapan uysal bir şey miydi?"

"Hayır."

"O zaman üzülmeyi bırak. Sen gençtin. Bilemezdin. Ve o ölmeden önce seçimini yaptı. Bu sen değildin."

"Onu geri getirmeye çalışıyordum."

"Başarılı olabileceğinizi düşünüyor musunuz? Ya da başarmış olsaydınız bile, dikkati yine dağılmaz mıydı?"

Uzun bir duraksamadan sonra, "Hayır." dedi.

"O zaman onun yasını tutma. Senin yüzünden ölmedi. Senin yüzünden o gemide değildi. Eğer sana gerçekten değer verseydi, senin yerine başka bir adamı seçmezdi. Yani o gemide *senin için* değildi. Kendisi için oradaydı. Kendisi için başkasını seçti. Sonrasında olanlar bir kazaydı."

Kearan yutkunur. "Bu sözler kör bir bıçak kadar rahatlatıcı."

"Ve tıpkı kör bir bıçak gibi, yine de işlerini görüyorlar."

Gözlerini deviriyor ve normal renginin bir kısmı geri dönüyor.

"Gerçekten bir kadın öldü diye mi içmeye başladın? Hem de sana bir çöpmüşün gibi davranan bir kadın."

Bakışları daralıyor. "İçmeye bu yüzden başlamadım." "O zaman neden?"

Hemen cevap vermiyor. "Parina'yı kaybettim. Bu beni çok etkiledi. Yolculuktan maaş almadan döndüm. Sonra annemin vefat ettiğini öğrendim. Bir türlü geçmeyen saçma bir öksürük." Başını kaldırıp baktı. "Hiçbir şeyim yoktu. Param yoktu. Benimle ilgilenen kimse kalmamıştı. Birkaç yıl önce dünyadan elini eteğini çekmiş, hiçbir işe yaramayan babam sayesinde iyi bir bira stoku olan bir evden başka hiçbir şeyim yoktu."

"Ben de acımı örtmek için içmeye başladım. İçkinin yetmeyeceği kadar acıktığımda Riden'in babasının ekibine katıldım."

Kafa karışıklığı içime yerleşiyor. "Ve sonra benim yüzümden mi bıraktın?"

Sırıttıyor. "Bunu biraz abartmış olabilirim. Sadece sen değildin. Sadece sen değildin."

Alosa'nın ekibi, kendimi yeniden daha büyük bir şeyin parçası olarak görebileceğim yer. Tam olarak bir ailenin değil ama ona benzer bir şeyin. Bunu hiç hak etmediğim halde onca zaman benimle kalan Enwen'di. Hâlâ hak etmiyorum ama yine de kayıp bir köpek yavrusu gibi peşimi bırakmıyor. Sanki iki küçük kız çocuğuymuşuz gibi ona en iyi arkadaşım demem için ısrar ediyor. Yetişkin erkekler birbirlerine kankam diye hitap etmezler." Konudan saptığını fark etti ve kendini toparladı. "Ve sonra sen vardın, o anda durmam için bana bir bahane veren, çünkü rom'a kolay erişimim ortadan kalkmıştı."

"İçki acıya bir cevap değildir," diyorum çünkü yardım etmek için başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Tamamen kendi alanımın dışındayım. Kearan az önce bana acı ve kayıplarla dolu tüm hayat hikâyesini anlattı. Böyle hassas noktaların bana emanet edilmesine alışık değilim. "Ölenlerin kaderlerini değiştiremeyiz. Kendimizin ya da başkalarının kararlarını geri alamayız. Tek yapabileceğimiz kendimiz için yaşamaya devam etmek ve eğer kendinizden nefret ediyorsanız, başkaları için yaşamak."

Bana çok tuhaf bir ifadeyle bakıyor. İnançsızlık mı? Belki de kafa karışıklığı?

"Bu, öylesine aklına gelen bir tavsiye olamayacak kadar öz-düşünümsel geldi" diyor.

"Şimdi aklıma geldi," diye yalan söyledim. "Kendinden nefret mi ediyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Çok fazla şey okuyorsun-"

Ama artık çok geç olduğunu söyleyebilirim. Kearan benim hakkımda çok fazla çıkarım yaptı.

Hem de ona odaklanmaya çalışırken.

"Hayatınızın yaşamaya değmediğini düşünüyorsunuz, bu yüzden başkaları için mi yaşıyorsunuz?" diye soruyor. "Seni yönlendiren bu mu? Bunca zamandır seni anlamaya çalışıyordum ve-"

"Kearan, senin hakkında konuşuyorduk. Konuyu değiştirme."

"Bu yüzden mi Alosa'ya hizmet ediyorsun? Başkasının senin yerine seçim yapmasına izin vermeyi tercih ettiğin için mi? Kendi hayatını yönetemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Ona döndüm. "Bunu üç yıl boyunca içkinin onu kontrol etmesine izin veren adam mı söylüyor?"

"Ve sen de öldürmeye yöneldin. Bir suikastçı olacak kadar kötü olan neydi? Alosa seni neyden kurtardı?"

Her şey soğuk ve karanlık. Su sıçraması ve soluk soluğa kalma sesleri duyuyorum, bir feryat kesiliyor. Kız kardeşlerimin çığlıkları.

Banyo suyunda yüzen bir ceset. Annemin görmeyen gözleri tavana .

Düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve odamda oturan adama yeniden odaklanıyorum.

Buraya nasıl geldik ki?

"Alosa beni hiçbir şeyden kurtardı. Ben kendimi kurtardım. Sonra da kurtaramadıklarım için intikamımı aldım. Alosa bana yeniden bir amaç verdi."

"Yine mi? Daha önce amacın neydi?" "Hiç-"

"Beni ilgilendirir. Anlıyorum. Ben sana en derin acılarımı ve güvensizliklerimi döneceğim ama sen içine kapanacaksın. Bunun çok sağlıklı olduğunu duydum."

Arkasına bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

Ertesi gece fenerler yakarak **DÜŞENLERİ ONURLANDIRIYORUM.** Canavarın birileriyle kaçmasını önlemek için bunu günlerdir yapıyor olsak da, bu sefer durum farklı. Fenerler ölümler için, yaşayanlar için değil. Denizde kaybolan ruhlar fenerin ışığını suyun yüzeyine kadar takip edebilirler. Oradan yıldızları görebilir ve evlerine dönebilirler. Her bir yıldız, cennette yeni ve parlak bir hayat sürerek göçüp birini temsil eder.

Küçükken, hangi parlak ışık noktalarının aileme ait olduğunu tahmin etmeye çalışarak saatlerce gökyüzünü araştırırdım. Pek çok gece onlara katılmayı arzuladım ve pek çok kez süreci hızlandırmayı düşündüm.

Sonra Alosa ile tanıştım. Bana yıldızların her birimiz için bir planı olduğunu hatırlattı. Zamanımı kısa kesmemeliydim. Denizlerde ne kadar zaman geçirirsem geçireyim ailem beni bekliyor olacak. Onlarla yeniden bir araya gelmeden önce hala yapabileceğim çok iyilik var.

Şimdi gökyüzünde dört yeni yıldız var. Onları ayırt edemiyorum, çünkü gökyüzündeki yıldızlar sahildeki kumlar kadar çok.

Ama gece gökyüzüne bu kadar erken katılmalarını engellemek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Gemiye düzeltmek birkaç gün sürdü ama neyse ki gemide işleri düzeltmek için ihtiyacımız olan her şey vardı. Radita yaptığı işte gerçekten en iyisi. Gemiye yeniden mükemmel bir şekilde çalışır hale getirdi. *Vengeance* kesinlikle yıpranma belirtileri gösteriyor ama bu onu daha da sertleştiriyor. Sanki zorlu sular görmüş ve hayatta kalmış gibi. Bu yüzden onu daha çok seviyorum.

Tekrar yelken açtık, gemimiz *Gezgin*'in yolunu takip ediyor, ancak Alosa'nın onlardan en son haber aldığı noktayı çoktan geçtik. Su canavarı biz saldırana kadar gemiye saldırmadığına göre, yelken açmaya devam ettiklerine inanmak için her türlü nedenim var. *Wanderer*'ın çok daha büyük bir mürettebatı vardı. Birkaç kayıp denizcinin Kara Kralı'nın adamlarını caydıracağını sanmıyorum.

Alosa'nın raporuma cevabı geldiğinde, parşömeni açtığımda rahatladığımı hissediyorum. Onun tavsiyesini istiyorum. Bir an için bile olsa kontrolün bende olmasını istemiyorum. Sadece bundan sonra ne yapmamı istediğini bilmek istiyorum.

Gemiden daha büyük olduğunu mu söylüyorsun? Ve yine de onu çıkarmayı başardınız? Daha önce de , yine söyleyeceğim. Öldürme konusunda senden daha iyi kimse yok. Yaratığı yenmedeki rolünü küçümsediğini biliyorum. İyi işti ve gurur duyuyorum. Kayıplar için de üzgünüm. Bu akşam yemekten sonra onları onurlandıracağız. Gemide bunu çoktan yapmış olacağınızı biliyorum.

Ve endişelenmeyin. Saldırı sırasında olanlar hakkında Wallov'a tek kelime etmeyeceğim. Roslyn'in neredeyse battığını asla bilmemeli. O iğrenç fırtına sırasında yeterince korkmuştuk. Hatırlıyor musun? Riden'in kendini denize attığı fırtına. Bazen tam bir aptal olabiliyor.

Bir sonraki kararı siz vereceksiniz. Kaptan olarak seçiminize saygı duyuyorum ve mürettebatınız için doğru kararı vereceğinize güveniyorum. Durumu benden daha iyi biliyorsunuz, bu yüzden uygun gördüğünüz şekilde devam edin. Rotada kal ve kayıp kızları bul ya da geri dön ve geri gel.

Şunu bil ki sana güvenim tam. Kara Kralı'nın gemisinin kaptanı Kara Kralı'nın adamlarından biriydi. Sen ya da benim seçtiğim bu ekip onda değil. Yapabilirsin.

hepsi inanılmaz şeyler yapar. Daha da iyisi, hiç kimseye bu yolculuğa çıkması emredilmedi. Hepiniz kendi seçiminizle oradasınız. Bunu başarabilecek biri varsa, o da siz ve bu ekiptir.

Ama yine de seçim sizin. Unutmayın, kaptan olarak istediğiniz zaman fikrinizi değiştirebilirsiniz. Rotanızda kalabilir ve işler daha da kötüye giderse geri dönebilirsiniz.

Sana güveniyorum.

-Alosa

Alosa'nın bana olan inancı cesaret verici ama keşke bana uygun gördüğü şeyi yapmamı emretse. Bunun yerine, seçimi bana bırakıyor. Ya yanlış bir seçim yaparsam? Alosa hata yapacağımı söylerken yalan söylemiyordu. En az dört tane yaptım ve hepsinin adı var: Cyara, Unesta, Rorun, Lerick. Ama Alosa da denizcilerini kaybetti ve yoluna devam etti.

Benim de aynısını yapmam gerektiğini biliyorum.

Kaybettiğimizden daha fazlasını kurtarabiliriz, ancak mürettebatın yarısını kaybetsek bile, yardımımıza ihtiyacı olanlar için savaşmamız gerekir. Yaptığımız şey bu. Mürettebat arkadaşlarımız için canımızı veririz. Kraliçe Alosa'nın emrinde bir korsan olmanın anlamı budur.

Bu sorumluluktan nefret ediyorum ama o kızları kaderleri neyse ona da terk edemem.

Devam ediyoruz.

BÖLÜM 10

Gündüz programına GERİ DÖNÜYORUM, mürettebatın çoğu güneş çıktığında tetikte oluyor.

Bugünlerde güneş pek bir şey fark ettirmiyor. Hava o kadar soğuk ki nefesimi önümde görebiliyorum. Sıcak tutan ceketimin kapüşonunu kulaklarımın üzerinde tutuyorum ve düzenli olarak ellerimle burnumu kapatmak zorunda kalıyorum. Çatışmadan kalan yakılabilecek tüm kalıntılar kurumaları için güvertenin altında depolandı. Aşağıda herkesi sıcak tutmak için yakacak çok şeyimiz var. Ama güvertede vardiya almak zor.

Yüzen buzlar gittikçe büyüyor, ta ki gemiden daha büyük buzdağlarına sahip olana kadar. Herhangi bir şeye çarpmamak için rotamızı değiştirmemiz gerektiğinden bizi oldukça yavaşlatıyorlar.

"Havanın bu kadar soğuk olabileceğini bilmiyordum," diyor Kearan elleri dümende sıkıca dururken. Parmaklarını kaplayan kalın eldivenleri var. Tahtanın dokunulduğunda ne kadar soğuk olduğunu hayal bile edemiyorum. Okyanusun henüz donmamış olmasına şaşıyorum.

"Konuşmak zordur," diyor Enwen yanıt olarak. "Konuşmanın zor olacağını kim düşünebilirdi ki? Sanki bedenimden çıkan o küçük nefesin sıcaklığını riske atmak istemiyorum."

"Ama yine de konuşuyorsun."

"Bunu senin için yapıyorum,
Kearan."

"Ne şanslıyım. Nasıl hissediyorsunuz, Kaptan?" Kearan soruyor.

"Üşüyorum." Soru aptalcaydı, ben de aptalca bir cevap verdim.

"Hepsi bu mu? Başka bir şey varsa bize söyleyebileceğinizi biliyorsunuz."

Enwen eldivenli ellerine ısı üflüyor. "Evet, Kaptan. Kearan iyi bir dinleyicidir. Tek kelime etmeden saatlerce konuşabilir."

Dimella yanımızda küçük bir kürk yumağı gibi duruyor ama bu sözler üzerine canlanıyor. "Çünkü muhtemelen uykuya dalmıştır, Enwen."

Enwen Dimella'yı sustururken göz ucuyla bana bakıyor.

"Beni susturma."

"Üzgünüm Bayan Dimella, ama burada bir sohbeti teşvik etmeye çalışıyorum ve siz bunu mahvediyorsunuz."

" "

Enwen Dimella'ya *epik romantizm* kelimelerini söylüyor ama Dimella anlamıyor. Hemen Kearan'a bakıyorum ve onun Enwen'e göz kırpmadığını fark edince rahatlıyorum.

"Bayan Dimella, neden gelip bana geminin sancak tarafını göstermiyorsunuz?" Enwen sorar.

"Ne?"

"Bence kaleden çıkıp bir gezintiye çıkmalıyız." "Neden?"

"İşe yaramazın tekisin," diyor Enwen hışımla gitmeden önce. "Affedersiniz? Denizci, buraya geri dön."

Ona haddini bildirmek için peşinden gitti ama fark etmedi. Enwen'in planı işe yaradı ve şimdi dümende Kearan ile yalnız kaldım.

"Bunu yıllardır söylüyorum," diyor Kearan. "Enwen deli." "Sen de pek iyi değilsin. *Nasıl hissediyorsunuz, Kaptan?*"

"İlk kez bir gemiye kaptanlık yapıyorsun. Dört denizci kaybettin. Bu konuda birileriyle konuşmalısın."

". Alosa'ya yazdım ve ona her anlattım." "Peki

Alosa ne dedi?"

"Seni ilgilendirmez."

Kearan homurdanıyor. "Sana kendini suçlamamanı mı söyledi? Yoksa her zaman böyle davrandığın için etkilenmediğini mi varsaydı?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Yani senin iyi olduğunu varsaydı. O zaman sana kendini suçlamamanı söylememe izin ver. Bu senin hatan değil. Kaybettiğiniz dört ruha odaklanmayın. Kurtardığın yirmi beş ruhu düşün."

"Neden düşüncelerini kendine saklamıyorsun? Daha da iyisi, onları kendine *sakla*."

"Sen gemideki herkese göz kulak oluyorsun. Birinin de sana göz kulak olması gerekiyor."

"Kollanmaya ihtiyacım yok. Ben lanet bir korsan suikastçıyım, Kearan. Dikkat etmen gereken tek şey, beni yeterince kızdırdığında boğazına dayanacak bıçak."

Sırıttıyor. *Sırıttıyor*. Ve başka bir şey söylemiyor.

İşte bu yüzden sizi etkilediklerini bilmelerine izin veremezsiniz. Senin pahasına gülümsüyorlar. Elim en yakın bıçağıma gidiyor.

"Önemsiyorum," diyor Kearan. "Nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Nasıl yardımcı olabileceğimi bilmek istiyorum. Birlikte bazı şeyler atlattık. Fırtınalar, kırılan direkler ve korsan kralına karşı savaşlar. Bu kimseyi etkilenmemiş bırakmaz. Sadece inanılmaz olduğunu bilmeni ve iyi olmanı istiyorum."

Sıkılı parmaklarım bıçağı bırakıyor ve sonunda hislerim bana geri dönüyor.

"Beni pohpohlamaya çalışmayı bırak!"

"Etmiyorum."

"Öylesin."

"Doğruyu söylüyor olmam bir çıkarım olduğu anlamına gelmez. Senden bir şey almaya çalışmıyorum."

Ama öyle.

Çünkü erkekler her zaman öyledir.

"O zaman konuşmayı kes. Çünkü sözlerin amaçsız."

Bu konuda bir argüman geliştirmeye çalışırken zihninin döndüğünü görüyorum ama bir telefon bizi böldü.

"Land ho!"

Roslyn'e karga yuvasında katıldığında, ilk başta gördüğü tek şeyin başka bir buzdağı olduğunu düşünüyorum. Diğerlerinden çok daha büyük olduğu kesin. Denizin üzerindeki kenarları bile göremiyorum ama yaklaştıkça başka şeyler de görmeye başlıyorum.

Yeşil. Bitki örtüsü var ve bitki örtüsüyle birlikte hayat geliyor.

Küçük kızın gözleri bir şahininkinden daha keskin.

Dürbünü gözüme dayayıp ağaçların, dağların ve karla kaplı arazinin şekillerini seçiyorum ama karada görülecek çok heyecan verici bir şey yok.

Ancak onu çevreleyen su başka bir konudur.

Tam önümde, havaya doğru uzanan bir pruva direği görüyorum. Sağında, bir gövde açılı bir şekilde duruyor, yapı gelen gelgitle sallanıyor. Kırık bir direğin tepesinde bir yelken dalgalanıyor, yabancı bir bayrak rüzgârda dalgalanıyor. Dalgaların üzerinde parçalanmış kalaslar yüzüyor ve bazılarının üzerinde tüylü beyaz kuşlar oturuyor. Bir halat sarmalı yosunlarla dolanmış, kahverengi kütle suda yüzüstü yatan donmuş bir bedenin yanında yüzüyor. Kim

ne kadar zamandır ölü olduğunu biliyor mu? Soğuk her şeyi mükemmel bir şekilde koruyor.

Ada tamamen gemi enkazıyla çevrili. Onları görmeden hiçbir yöne bakamıyorum.

Alosa'nın kadınlarının nerede kaybolduğunu kesinlikle bulduk.

Ama şu anda tüm bunlara neyin sebep olduğu beni daha çok ilgilendiriyor.

Dimella ve mürettebatın geri kalanının sabırla beklediği direğe tırmanıyorum.

"Orası bir gemi mezarlığı," diyorum, kelimeler ağzımdan çıkana kadar nazik olmayı unutarak.

Enwen tespihini göğsüne bastırıyor ve silah ustam tek kelime etmeden direğe tırmanıyor.

"Gezgin enkazın arasında mı?" Dimella soruyor. "Bunu söylemek için çok uzaktayız."

"Yaklaşıyor muyuz?" Enwen telaşla soruyor.

Kearan onu dengelemek için elini omzuna koyar. "Cesaretini topla, dostum."

"Çok yaklaşımadan adanın etrafını dolaşacağız," diyorum. "Karaya çıkmadan önce *Gezgin*'in buraya demirlediğine dair kanıta ihtiyacımız var."

Dimella, "Buraya kalıcı olarak demirleyen çok sayıda gemi var Kaptan," diyor. "Onları neyin aldığını düşünüyorsun?"

Philoria güverteye döndüğünde "Toplar," diyor. "Kesinlikle top enkazı. Hayatım üzerine bahse girerim. Başka hiçbir şey direkleri bu kadar parçalayamaz."

"Başka canavar yok o zaman?" Enwen soruyor. "Bu sefer yok."

"Birileri kimsenin karaya çıkmasını istemiyor," diye çıkarım yapıyorum.

"Ne amaçla?" Dimella soruyor. "Burası önemli bir tatil yeri falan değil."

"Burada değerli bir şey olmalı," diyor Kearan. "Altın ya da diğer değerli metaller."

"Altın mı dedin?" Enwen canlanır.

"Bizi daha yakına götür, Kearan," diyorum. "Şu enkaza daha iyi bakmak istiyorum."

Öyle yapıyor ama kolay değil. Saatlerce bizi buz kütlelerinin ve gemi enkazının etrafından dolaştırıyor. Ama sonunda aradığımız şeyi buluyoruz.

Enkaz halindeki gemilerden birinin yan tarafına *Wan* harflerinin yazıldığını görüyorum. Harflerin geri kalanı suyun içinde kayboluyor. Alosa'nın kayıp gemisi burada. Her iki yönde de görebildiğim kadarıyla, en az dokuz tam gemiye yetecek kadar enkaz var. Ve yıkım göz alabildiğine devam ediyor. Tüm adayı çevreleyen daha da fazlası olduğuna eminim.

"Dimella, karaya yalnız çıkmak istiyorum," diyorum ikinci kaptana. "Mürettebat benim için bir sandal indirsin."

Dimella gözlerini kısar. "Kaptan, kendinizden başka kimseyi tehlikeye atmak istemediğinizi biliyorum ama size bir şey olursa mürettebatı liderlerinden yoksun bırakmış olursunuz. Tek başınıza bir yere gitmeniz akıllıca olmaz. Keşfe çıkmayı düşünüyorsanız lütfen yanınıza bir izci grubu almayı düşünün. Alosa bu yolculuk için çok iyi kızlar seçti."

Kearan hemen, "Ben de seninle geleyim," diye teklif eder. "Ve ben," diyor Enwen.

Hepimiz ona bakıyoruz.

"Kearan altından bahsetti. Belki de dışarıdayken bir göz atabilirim." Omuz silkiyor.

Düşünüyorum, tüm seçeneklerimi tartıyorum ve kendime yüzüncü kez Alosa'nın ne yapacağını soruyorum.

"Mürettebatın yarısını karaya çıkaracağım," diye karar verdim. "Başımıza bir şey gelirse, eve dönmek için hâlâ yeterli sayıda denizciniz olacak."

"Gemiye hayatım pahasına koruyacağım," diyor Dimella.

"Saçmalama," diyorum. "Gemi sadece bir şeydir. Sen mürettebatın geri kalanını korursun."

Sırıttıyor. "En azından gemiyi kurtarmaya çalışırdım. Mürettebat belli, Kaptan. Kimi karaya çıkaracaksınız?"

"Bu ikisi," diyorum, adamları işaret ederek. "Taydyn, Philoria, Bayla ve Visylla." Bir avuç isim daha sıralıyorum.

"Peki ya ben?" Küçük ses yakınlarda bir yerden geliyor, ancak Roslyn'in kafası refüjden dışarı çıkana kadar casusluk yaptığını fark etmiyorum.

Sinsi küçük şey, gerçekten.

"Sen geminin gözcüsüsün," diyorum. "Gözcülük için gemide olman gerekiyor. Şu anda en önemli iş bu."

Yüzünü buruşturuyor, sanki samimi miyim yoksa kalması için onu kandırıyor muyum karar vermeye çalışıyor. Cevap her ikisi de, ama o

şimdilik yatıştırılmış görünüyor.

Dimella, "Tekneleri indirteceğim," der ve gereğini yapar.

Odama durup kıyafetlerime sığacak kadar silah alıyorum. İki botumda da bıçak var. Bıçaklar ceketimin içinde. Belimde bıçaklar. On ikiden sonra saymayı bırakıyorum. Fazladan tabanca alıp bir omzumdaki kılıfın içine yerleştiriyorum. Normalde sessiz silahları tercih ederim ama pusuya düşürülürsek gizliliğin bir önemi kalmaz.

Eski rapierimi alıp güverteye getiriyorum. Roslyn'i iskele tarafında adaya bakarken gördüğümde ona yaklaşıyorum.

Dönüyor ve gözleri doğrudan taşıdığım şeye gidiyor. Ona uzattım.

Mızrağını alıp kınından çıkarıyor ve gökyüzüne doğru tutuyor.

"Form ve duruş üzerinde daha sonra çalışacağız ama şimdilik, kötü bir şey olması ihtimaline karşı daha uzun menzilli bir silahınız olmalı."

"Bana eski kılıcını mı veriyorsun?"

Başımı salladım. "Dimella'ya senin için yedek bir kemeri olup olmadığını sorman gerekecek.

Kılıfın sürüklenmemesi için muhtemelen yüksek bir yerden bağlamanız gerekecek."

Beni duyup duymadığını anlayamıyorum. Mızrağını pratik olmayan kavisler çizerek sallıyor, görünmez düşmanlara doğru hamle yapıyor.

"Onunla kendine ya da ekipten birine zarar verirsen onu alırım," diyorum.

Bana ters ters bakıyor. "*Asla* yapmam. Hançerimle bunu yapmadım, yeni kılıcım da yapmayacağım. Teşekkürler, Sorinda!"

Kılıçla bana doğru koşmaya çalıştı. Sonra beni kucaklamadan önce kılıcı aşağı doğru çevirmeyi hatırladı.

"dört aç," diyorum ona. "Her zaman yaparım."

Ben ondan uzaklaşıp alçaltılmış kayıkların yanında toplanan gruba yaklaştığımda o silaha bakıyor.

Enwen gözlerini kısarak araziye bakıyor. "Herhangi bir yerleşim yeri göremiyorum. Kimse bu sıcaklıkta barınak olmadan uzun süre hayatta kalamaz."

Kearan, "Birileri bütün bu gemileri batırdı," diye cevap veriyor. "Belki de ormanda saklanıyorlar."

"Ya burada yaşayan şey insan değilse?"

"Yakında öğreneceğiz."

Enwen boncuklarını paltosunun içine sokuyor.

En yakın kayığa binerken tek kelime etmedim. Kıyıya çıkmak için seçilenler de hemen peşimden geliyor. Üç kayığa rahatça sığdık ve kıyıya doğru yolculuğa başladık.

Kearan teknemde kürek çekiyor ve ben de onun başının üstünden karanın yaklaşmasını izliyorum. *İntikam*'dan ve mürettebatın geri kalanından uzaklaştıkça ürkütücü bir hisse kapılıyorum ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Korkmuyorum. Kıyıya ulaştığımız anda hiçbir şeyin üzerimize atlayacağını sanmıyorum. Ayrıca, yanaştıktan kısa bir süre sonra ağaçların arasında saklanabileceğiz.

Yine de bir şeyleri unutuyormuşum gibi hissediyorum. Ya da sanki bilinçaltım, beynimin tam olarak yerleştiremediği bir tehlikenin farkına varıyor. Ama bunun yaklaştığımız topraklarla hiçbir ilgisi yok.

Omzumun üzerinden bakmak için koltuğumda dönüyorum. *Vengeance* yeterince açıkta demirlemiş durumda, kıyıdan bir saldırı gelirse yeterince uyarı alacaktır. Sonra sağıma ve soluma bakıyorum, sudan çıkan şekillere özellikle dikkat ediyorum. Artık kıyıya yakın olduğumuz için onları daha net görebiliyorum. Okyanustan bakınca kara, kar tepeleri ve buz kayalıklarıyla kıvrılmış gibi görünüyor. Ama bu açıdan, solumuzdaki katı buz kütesinin içinin boş olduğunu görebiliyorum. İçindeki su sadece katı buz görünümündeydi. Aslında devasa bir su mağarası. Işığın bir oyunu mu?

Durum ne olursa olsun, o karanlık yarığa bakarken kalbimin altımdaki buzlu derinliklere doğru battığını hissediyorum. Gözlerim karanlığa odaklanıyor, içerideki herhangi bir hareketi seçmeye çalışıyorum.

Ve sonra onu görüyorum: diğerlerinden daha güçlü bir gölge çizgisi. Bir pruva direğinin şekli.

"Tekneleri geri çevirin!" Bağıryorum. "Şimdi!"

Kearan'ın yüzü gemiye dönük olmasına ve dinlemek için hiçbir nedeni olmamasına rağmen emir derhal yerine getirilir.

"Ne oldu?" Enwen sonraki tekneden soruyor. "Daha hızlı kürek çek," diye emrediyorum.

Ve sonra bağırışlar duyuyoruz. Roslyn karga yuvasının tepesinden bir şeyler bağıryor. Dimella da karşılığında emirler yağıdırıyor. Cesetler *Vengeance*'ın güvertesinde çırpınıyor.

Gözlerimi sola çeviriyorum ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir geminin buzun içinden çıktığından emin oluyorum.

Gövde soluk beyaz, yelkenler koyu gri. Birçoğu yırtılmış ve parçalanmış, seyrek esintide işe yaramaz bir şekilde akıyor. Ama önemli değil,

Çünkü ana yelken muazzam ve sağlam ve süpürgeler onu oldukça hızlı taşıyor. *Vengeance*'ın pruvasına yaklaşıyor, sadece sancak ve iskele taraflarında bulunan top görüş alanımızın dışında.

İki ekstra güvertesi ve devasa baş bodrumu ile kendi gemimizin iki katı büyüklüğünde.

Ciddi hasar verebilecek kadar büyük bir kalyon.

İki geminin pruvaları birbirine bakıyor. Biri demir atmış, diğeri hızla yaklaşıyor.

Yeni gemiyle yarışmaya çalışırken, gergin omuzlarımı gevşemeye zorluyorum. Düşman gemisinin menzile girmesi için zamana ihtiyacı olacak. Sonra da dönüp toplarını aynı hizaya getirmeleri gerekecek. Bu taramalarla daha fazla kontrole sahipler ama *Vengeance*'a zamanında ulaşma şansımız olabilir.

Sonra bir top sesi duydum. Düşman gemisinin baş bodoslamasının hemen altından yükselen dumanı görene kadar içime bir şaşkınlık çöküyor.

Ön toplar.

Kahretsin.

İlk atış ıskalıyor ama ikincisi *Vengeance*'ın gövdesine saplanıyor. Gemimin demirinin yavaşça kranklandığını duyuyorum, Dimella mürettebatın gemiyi döndürecek kadar hızlı tartmasını sağlamaya çalışıyor olmalı, böylece kendi toplarımızla yüzleşebiliriz.

"Hadi, , !" Philoria bağılıyor. Parmakları seğiriyor ve eminim ki bir topun arkasına geçip ateşe karşılık vermek için can atıyor.

Daha gidecek çok yolumuz var.

"Sola kay," diye emrediyorum Kearan'a. Sağ küreği almama ve kürek çekmesine yardım etmeme izin vererek yana kayıyor. Kendi başına gayet iyi gidiyordu ama beklentiden çıldırmadan önce bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Daha fazla top ateşi duyuyorum. Iskalanan atışlar denizle buluşunca su sıçırıyor. Başka bir top hedefini vurunca tahta paramparça oluyor. Limitime geldim, elimden geldiğince hızlı kürek çekiyorum ama yine de yetmiyor.

Aptalca. Çok aptalca. Düşmanın saklandığı yeri daha önce görmeliydim.

Bir başka top ateşi patlaması kalbimin inanılmaz bir hızla çarpmasına neden oluyor. Bunu kulakları yırtan bir çarpışma ve tahta gıcirtısı izliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, ne göreceğimi zaten biliyorum.

Ön direğe çarparlar ve direk bir tarafa düşer, halatlar kopar ve yelkenler yırtılır.

Benden bir ses kaçıyor. Gırtlaktan gelen bir hüsrân ığlığı.

Ve sonunda oradayız.

İp merdivenden uçarak yukarı çıkıyorum, güverteye iniyorum ve mürettebatı inceliyorum. Dört kız ırgatın başında, demiri kaldırmaya çalışıyorlar. Bu sırada Dimella dümende, toplarımızı nihayet menzile sokacak dönüş için krank çeviriyor. Radita görünürde yok, muhtemelen aşağıda hasarla ilgileniyor.

Kızlar topları hazırlamak için yarışıyor. Çapa sonunda sudan kurtuluyor. Düşman gemisi neredeyse toplarımızla aynı hizada.

Düşman gemisindeki figürleri seçmeye çalışıyorum ama tek gördüğüm, farklı renk ve tarzlarda olsa da tıpkı bizim giydiğimiz gibi ağır paltolar ve teçhizatlar. Ve bunları giyen her kimse kesinlikle insan, Enwen'in korkularını pek de dikkate almadım.

"Ateş karşılık verin!" Bağırıyorum.

Phyloria ilk topu ateşliyor ve topun görüş açısıyla tam olarak aynı hizada olmadığı için gemiyi zar zor sıyrıyor. Visylla'nın atışı boşa gider ama Bayla'nınki isabetlidir. Düşmanın ön taraftaki toplarından birini vuruyor ve hem silahı hem de onu kullanan kişiyi yok ediyor.

Düşman yolumuzdan çekilirken ve bir sonraki karşılaşma için silahlarını yeniden doldurmak için daha uzun zaman harcarken bizim tarafımızda küçük bir tezahürat var.

Ama geldiğinde, sert gelir. Topları art arda patlıyor. Ön tarafta hâlâ en az üç tane var ve *Vengeance* aldığı darbelerle sarsılıyor.

Her iki taraf da bir kez daha ateş etmeden önce toplarını yeniden doldururken soluksuz, sessiz bir an yaşıyor. Gemi sonunda zar zor da olsa tüfek mesafesine geliyor. Bizim taraftan ateş sesleri yükseliyor, düşmandan da arbalet ve silah sesleri geliyor.

Bir top daha bizi alçaktan vuruyor ve bir an için duyabildiğim tek şey akan suyun sesi oluyor.

Ta ki başka bir *patlama* sesi duyulana ve bir top mermisi bize doğru fırlayıp gemiye çarpamayacak kadar yükselerek direktten sıyrılana kadar.

Bayla'nın göğsüne isabet eder ve onu gemiden dışarı taşır.

Daha suya düşmeden ölmüş.

Şaşkın bir sessizlik içinde kaybolduğu noktaya bakıyorum.

Radita aşağıdan bana bağırıyor ve sözlerini zar zor seçebiliyorum.

Olanlara inanmak istemiyorum. Zamanda geriye gitmek, bu yolculukta kaybettiğimiz kişiyi kurtarmak için adımlarımı geriye doğru takip etmek istiyorum.

Suda kabarcıklar gördüğümüz ilk anda canavara saldırırdım. Arkamda bıraktığım mürettebatın güvende olduğundan emin olana kadar kıyıyı keşfetmek için gemiden asla ayrılmazdım.

Ama artık bunların hiçbiri için çok geç ve pişmanlık benim himayemde kalan ruhları kurtaramayacak. Gerçek kalbime fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

Bu savaşı kazanamayacağız.

Belki tüm mürettebat güvertede olsaydı. Demirlememiş . Silahlarımız hazır olsaydı.

Ama bu şekilde olmadı ve çoktan kaybettiğimizi biliyorum. "Dimella!"

Bağırıyorum. "Geri kalan kayıkları da indirin. Hemen!"

Jadine!" Baş aşçıyı kargaşanın içinde bir yerde, yeni bir atış için tüfeğini doldururken buluyorum.

"Kaptan?"

"Teknelere yükleyebildiğiniz kadar yiyecek yükleyin." "Gemiye terk mi ediyoruz?"

"En kötüsüne hazırlanıyorum. Şimdi gidin!"

Philoria topunu yeniden doldurur ve bir atış daha yapar. Tam isabet, ama dev yavaşlamıyor.

Güvertenin altına inip Radita'yı çağıracağım.

"Delikleri yamalamayı unut," diyorum ona. "İşçilerinize söyleyin, her şey sular altında kalmadan önce ambardan alabildikleri kadar erzak alsınlar. Karada hayatta kalmak için ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyi."

"Aye-aye."

Yukarı dönüyorum. Kızlar yaklaşan gemiye tüfek atıyorlar ama düşmanın yayılım ateşi bizimkinden üç kat daha büyük ve mürettebatım kendilerini vurdurmamak için sürekli görüş alanından kaçmak zorunda kalıyor.

Düşman gemisi bize bir delik daha açıyor. Şimdi üç atışımız da gemiyle temas ediyor, ancak sadece ön taraf bize dönükken en fazla hasarı vermek için delikleri dağıtamıyoruz.

"Philoria," diye bağırıyorum. "O gemiyi yavaşlat."

Bir sonraki atışını hazırlarken gözlerinden akan yaşları siliyor. "Aye-aye."

Sonraki birkaç patlama daha yükseğe nişan alır ve sonunda bir tanesi bir direğe çarparak yaklaşan gemiyi yavaşlatır.

"Ateş etmeye devam edin!" Emrediyorum ve sonra aşağıdaki kızlara yardım ediyorum. Yiyecekleri, yemek pişirme malzemelerini, çadırları, battaniyeleri, muşambaları ve karada hayatta kalmak için gerekli olabilecek diğer her şeyi yukarı çıkarıyoruz. Bu sırada gemi etrafımızda paramparça oluyor ve parçalanıyor. Tekrar yukarı çıktığımda, uzakta yıkımdan kaçan yano kuşumuzu görebiliyorum. Birisi onu serbest bırakacak kadar akıllıymış. Not bırakmadan Alosa'ya dönecek.

"Herkes botlara binsin! Hemen!" Mürettebatım geminin kenarına doğru koşuşturuyor, herkes sandallara sıkışıyor. Hatta bazı kızlar yer açmak için birbirlerinin kucağına oturuyor. Roslyn ana direğe tırmandıktan sonra güverteye indi.

"Karada bazı hareketler var Kaptan," diyor, "ama bir şey seçemeyeceğim kadar uzaktalar."

"Kıyıya ulaştığımızda bizi onlardan uzaklaştırabileceğini düşünüyor musun?"

Başını sallıyor.

"İyi iş. Atla."

Philoria son bir atış daha yapar ve *Vengeance* bir tarafa yığılır, su sonunda onu alt eder.

"Hadi gidelim!" Ona bağıryorum.

Mürettebatın sonuncusu olarak teknelere doğru koşuyor ve neredeyse aşağıda bekleyen tekneye atlıyor. Ancak o zaman oturup kürekçilere bizi karaya çıkarmalarını emrediyorum.

Biz kaçtıkça *Vengeance*'ın üzerine daha fazla top ateşleniyor. Düşman gemisi sudaki küçük sandalları fark edecek kadar yaklaştığında dönüyor ve ön toplarını bize doğrultuyor.

Ama atışlar boşa gidiyor. Bizler çok küçük hedefleriz ve ön topların hareket alanı çok dar. Teknelerimiz donmuş kıyıya vurdu ve onları karaya çektik. Herkes yanımızda getirmeyi başardığımız erzaklardan taşıyacak bir şeyler kapıyor ve koşuyoruz.

Bir elimle Roslyn'in elini sıkarken diğer elimle de yiyecek paketini tutuyorum. Arazi engebeli, kayalar ve kaygan karla dolu. Kaymak çok kolay ve acele ettiğimiz için çoğumuz düşüyoruz. Roslyn düşerken bir kez de beni düşürdü ama hemen kendimizi toparlayıp devam ettik. Bir top atışı bir parça karı havaya uçuruyor ve sonra üzerimize yağıyor.

"Bütün bu karı yok et!" Dimella düştükten sonra kendini toparlarken şöyle diyor.

Roslyn sağ taraftaki ormanlık alanı işaret ediyor. "Hareket oradan geldi. Başka bir yoldan gitmeliyiz."

Mürettebatı sola yönlendiriyorum ve koşuyoruz, koşuyoruz ve artık koşamayana kadar koşuyoruz. Top ateşi uzakta sadece küçük bir uğultu haline gelene kadar. *Vengeance*'ın enkazı tamamen gözden kaybolana kadar.

Ta ki başarısızlığımın görünür bir hatırlatıcısı kalmayana kadar. Sadece göğsümde taşıdığım acı ve utanç.

BÖLÜM 11

Nefes alacak kadar **dinlendikten** sonra en yakındaki karla kaplı ağaca tırmanıyorum. Uzun hançer gibi iğneleri olan, yaprak dökmeyen bir ağaç. Yolun yarısına geldiğimde bir tür haşarat yolumdan kaçıyor, ellerim soğuk ağaç kabuğundan neredeyse donmak üzere. Eldivenlerimi çıkarmak zorunda kaldım, böylece özsuyla kaplanmayacaklardı.

Yukarıdan, uzaktan kalyonu görebiliyorum, kıyıda daireler çiziyor, kaçakları arıyor. Kayıklar gemimizin kalıntılarına doğru ilerliyor, muhtemelen ne toplayabileceklerini görmek istiyorlar.

Karadaki yeni dostlarımız çok değiller. Bizi aramak için ormanlık alana girmek üzereler.

Yere dönüyorum ve herkese hareket etmelerini emrediyorum.

Dimella nereye gittiğimizi ve gerekirse suya nasıl dönebileceğimizi takip etmek için düzenli olarak pusulayı izliyor. Tek bir yöne gitmiyoruz, takipçilerimizin kafasını karıştırmak için dönüşler yapmaya devam ediyoruz. İzlerimizi gizlemek için karın o kadar yumuşak olmadığı daha kalın ağaçlara sarılıyoruz.

"Henüz güvenli değil mi?" Küçük Roslyn bir saat daha hareket ettikten sonra soruyor. "Henüz değil," diyorum ona, "ama merak etme. "Ama endişelenme.

sana bir şey olursa."

"Korkmuyorum."

Ona inanıyorum.

Akşam karanlığı gökyüzünü tehdit edene kadar nihayet gece için mola veriyoruz. Radita yelkenler için su geçirmez branda getirecek kadar akıllıydı, çadırlarımızın altına serdik ve ağaçların bizi yukarıdan örtmesine izin verdik. Dimella kampın etrafına gözcüler yerleştirdi ve ben de Jadine'e hiçbir şekilde ateş yakmamasını emrettim. Çünkü , düşmanın kamp kurduğu yerde dumanlar görüyorum. Yerimizi bu kadar kolay öğrenmelerine izin vermeyeceğiz.

Aramızda sadece birkaç çadır var, bu yüzden kızları ve erkekleri sıkıca paketlememiz gerekecek, ama en azından kimse geceleri donmayacak.

Düşen birkaç kütüğün üzerindeki karın tozunu alıp onları derme çatma sandalyeler olarak kullanıyoruz. Jadine herkese peksimet ve kurutulmuş etten oluşan karneli bir yemek dağıtıyor. Ben yiyorum.

Mürettebat kendi arasında konuşurken benimki sessizce.

"Kahretsin," diyor Kearan.

"Çok daha kötüsü de olabilirdi," diyor Dimella. "Bir can daha kaybetmeden karaya ulaşmayı başardık. Bu küçük bir mucize değil."

"Evet, ama bizden önceki tüm gemilerin düştüğü tuzağa biz de düştük."

"Kimse bunun olacağını tahmin edemezdi."

Alosa yapardı, diye düşünüyorum kendi kendime. Batık gemileri gördüğü anda yapardı. Neredeyse kıyıya vurmuşken ve gemisini kurtaramayacak durumdayken değil.

Enwen bir köşeye çekilmiş, karları kürüyor.

"Tuvalet mi kazıyorsun?" Dimella ona soruyor.

Enwen onunla delik arasına bakar. "... Evet." Kearan başını sallar. "Altın arıyor."

İkisi de gülüyor. Gülüyorlar! Gemimizi batırmış ve bizi bu donmuş çorak arazide mahsur bırakmışken nasıl gülebilirler? Güçlü bir yüz ifadesi takınabilir ve becerikli davranabilirim ama kendimi hiç bu kadar kafası karışık ve boyumu aşmış hissetmemiştim.

Bir şey öldürmek istiyorum.

Taydyn grubumuza yaklaşıyor. "Kampın dışına birkaç tuzak kurmak istiyorum. Gemiden kurtardıklarımıza eklemek için biraz yiyecek yakalayabilecek miyiz bakalım. Gündüz pişirirsek ateş daha az görünür olur."

Başımı salladım. "Enwen, git ona yardım et."

Enwen, Taydyn'le birlikte çalılıkların arasından koşarak uzaklaşmadan önce küreğini kızlardan birine veriyor.

Roslyn ısınmak için bana yaklaşıyor, ben de kolumu onun üzerine atıyorum. "Pek konuşmadınız Kaptan," diyor. "İyi misiniz?" Onun sözlerini duyma menzilineki herkes bana bakıyor.

"Ben iyiyim."

Ancak bu kez doğru olmayabilir.

"Yarın erken kalkacağız," diyorum gruba. "Hepiniz yatsanız iyi olur."

Gemisiz bir kaptan olabilirim ama mürettebat emirlerime uyarak çadırlara doluşuyor. Roslyn kalan silahşorları takip ederek bir tanesine giriyor, sıcaklık vaadine hevesli.

Dışarıda sadece bir kişi kalıyor. Bir kişi. Bekleyeceğini bildiğim kişi.

Kearan.

Yeni kalıplarını öğrenmek için bu nasıl?

Her zaman içimi görüyor. İyi olduğumu söylemiş olabilirim ama o bunun doğru olmadığını biliyor. Konuşmak istiyor, beni bir kez daha açmayı umuyor. Bana söyleyeceği şey için kendimi hazırlıyorum. *Bu senin hatan değil. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Kimse seni suçlamıyor. Sen iyi bir kaptansın.* Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışacak ama bunun yerine beni çileden çıkaracak. Argümanımı hazırlamaya başlıyorum.

"Aş bunları" diyor.

Küçük bir şaşkınlık nefesi veriyorum. "Ne?"

"Aş artık bunu. Her şeyi berbat ettin. Şimdi yoluna devam et. Bir sonraki hamleni düşün."

Tam beş saniye boyunca hiçbir şey söyleyemedim. "Beni mi suçluyorsun?" "Öyle bir şey demedim."

"Her şeyi ettiğimi söylemiştin."

"Düşündüğün şey bu değil mi?" "Ne düşündüğünü sordum."

"Benim ne düşündüğüm umurunda değil. Sert sevgiye daha iyi cevap veriyorsun. İşte bu kadar. Suçluluk duygunu bir kenara bırakıp düşünebilseydin kendine vereceğin tavsiye. Aş artık bunu."

Bana duymayı beklediğim şeyi söylemedi, yine de bir şekilde söylemesinden daha kızgınım.

Alosa hata yapacağımı söylemişti. Haklıydı da. Sadece bu kadar kötü bir şekilde başarısız olmayı beklemiyordum. Ya da böyle bir şey olduğunda hissettiklerimi. Eksikliklerimin acısı tenime karşı sürekli bir baskı oluşturuyor. İçimden çıkmaya çalışan bir şey. Yalnız kalmak istiyorum. Avlanmak istiyorum. Bir şeyler *yapmak* istiyorum, böylece düşünmek zorunda kalmayacağım.

Ama şu anda bunların hiçbiri seçenek değil.

Üzerine tünediğim kütükten kalktım ve adımlamaya başladım. Bugün hepimizin yapması gereken saatlerce koşuya rağmen hareketsiz oturmak beni deli ediyor.

Bir süre sonra "Hepsini hayal kırıklığına uğrattım," diyorum çünkü elimde kalan tek şey konuşmak ve beni dinlemek için etrafta kalan tek kişi o.

"Onları kurtardın," diyor. "Biz buradayız. Hayattayız. Yiyeceğimiz var. Yeterince uzun süre hayatta kalabilirsek Alosa bizim için gelecektir."

"Alosa'nın bizi kurtarması gerekmiyor. Benim o kızları kurtarmam gerekiyor. Bunun yerine, burada daha fazla sıkışıp kaldık."

Kearan yerden bir sopa alır, üzerindeki karın tozunu alır ve küçük dalları kırmaya başlar. "Planlar değişti."

"Tavsiyen bu mu? *Planlar değişir.*"

"Kaptan, siz tavsiye istemiyorsunuz. Bağırıp çağırarak ve kavga edecek birini istiyorsunuz ki kendi dikkatinizi üzerinizden çekebilesiniz."

Bana tam olarak ne düşündüğümü söylemesinden bıktım.

Belimden bir bıçak fırlatıyorum. Kearan'ın oturduğu sandığa saplanıyor, bacağından sadece bir santim uzakta.

Ona bakıyor, sırtıyor ve "Bunu bir daha yap" diyor.

Başka bir bıçağa uzandım ve fırlattım. İlkinin biraz üstüne düşüyor.

"Iskalayana kadar fırlat," diye meydan okuyor.

Sol elimle bir bıçak tutup sağıma fırlatıyorum, sonra da tüm gücümle savuruyorum. Kearan'ın kalçasına yakın bir yere isabet ediyor. Ama artık beni cesaretlendirmesine gerek yok. Tutup fırlatıyorum, tutup fırlatıyorum. Beş bıçak. On bıçak. Hepsi Kearan'ın oturduğu yeri düzgün bir şekilde çevreliyor.

On beşinci ve son bıçak sol baldırına yakın bir yere düşüyor ve giydiği kalın pantolonu yırtıyor. Yerinden çıkardığında bıçağın üzerinde küçük bir kırmızı çizgi .

"Iskladım," diyor, zerre kadar acı ya da şok belirtisi göstermeden. Bıçağı bana doğru geri fırlatıyor ve ben de derimi kesmeden bıçağı havada yakalıyorum.

Bir şekilde yapacağımı bildiği gibi.

bakıyoruz. Ben nefes nefese, o gülünç bir sırıtışla ve göğsümün içinde bir şey hafifçe kıpırıyor.

"Şimdi," diyor Kearan, "plan nedir, Kaptan?"

Bıçağı kendi pantolonumun paçasındaki kandan arındırıp üzerime geri koyuyorum. "O kızları bulacağız. Onları güvenli bir yere götürelim. Alosa'nın gelmesini bekleyin. O zamana kadar bu ekibi canlı ve iyi tutacağım."

"Güzel. İlk adım nedir?"

"Alosa'nın mürettebatını yakalayıp yakalamadıklarını görmek için burada yaşayanlara daha yakından bakmam gerekiyor."

"Gidelim," diyor, ayağa kalkıyor ve bıçaklarının geride bıraktığı dış hatlarını ortaya çıkarıyor.

Nöbetçi **kızlara** Kearan'la keşfe çıktığımı haber veriyorum ve sonra ikimiz yola çıkıyoruz.

Belki de kabul etmek aptalca bir şeydi. Kearan'ın hiçbir şeyi gizli saklı değil ama tek başıma gitmeye kalkarsam Dimella'yı hayal kırıklığına uğrattırım. Onun iyi fikirlerini almak hoşuma gidiyor. Birbirimize duyduğumuz karşılıklı saygıyı korumak istiyorum. Ayrıca, Kearan muhtemelen bana ayak uyduramayacak ve karanlıkta onu kaybedeceğim. Kampa geri dönmekten başka çaresi kalmayacak. Dimella o zaman pek üzgün olamaz.

Ağaçların altı çok karanlık, ama ay ışığının ince huzmeleri gölgelikten geçerek yolumuzu aydınlatıyor. Etrafımızda gece hayatının küçük koşuşturmaları duyuluyor. Bir tür gece kuşu akşam havasında ötüyor ve esinti olmamasına rağmen yapraklar ve iğneler etrafımızda hışırdıyor.

İğnelerle kaplı zemin her türlü sesi ve yerde bırakabileceğimiz izleri maskeliyor. Bir sonraki durak noktasına geçmeden önce çevremizi dikkatle araştırarak ağaçtan ağaca atlıyorum. Orada burada küçük bitkiler beliriyor ve iz bırakmamak için onların yanından geçiyorum.

Kearan arkamdan neredeyse hiç ses çıkarmıyor.

Aslında, bana ayak uydurduğundan emin olmak için birden fazla kez omzumun üzerinden bakmak zorunda kalıyorum.

"Eskiden yaşamak için ne yaptığımı hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Gizliliğe sık sık ihtiyaç duyulurdu."

Yine de, ondan çok fazla var. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum.

"Bedenime bakarak hakkımda pek çok varsayımda bulunuyorsunuz," diyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

Olduğum yerde duruyorum ve dönüp ona bakıyorum.

"Ben büyük bir adamım. Hep öyleydin. Bununla ilgili bir sorunum yok. Senin var mı?"

"Tabii ki hayır."

"Güzel."

Arkamı dönüyorum, bu alışveriş beni iyice şaşırtıyor. Vücut şekli hakkında ne düşündüğümü mü öğrenmek istiyordu, yoksa bunun ona nasıl davrandığımı etkileyebileceğinden mi endişe ediyordu ya da tamamen başka bir şey miydi bilemiyorum.

Onun şeklini seviyorum, bunu ona söyleyecek değilim. Ve ben olmayan birinin normalden daha fazla ses çıkaracağını varsayıyorum, ama belki de düşüncelerim ve kelimelerim yanlış çıkıyorsa daha dikkatli olmalıyım.

Konuşmak hiçbir zaman güçlü olmadı.

Yine de omzumun üzerinden "Kırdıysam özür dilerim" diyorum.

"Eğer? Bir keresinde beni bir gemiden okyanusa attığını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Sözlerimle kastetmiştim."

Bir saniye boyunca tamamen şok olmuş gibi görünüyor. Sonra mırıldanıyor, "Özrün kabul edildi."

"Güzel. Şimdi, sessiz ol; yaklaşıyoruz."

Görmekten ziyade hissettiğim bir şey bana oraya yaklaştığımızı söylüyor. Ben olduğum yerde duruyorum, Kearan da iki adım arkamda aynı şeyi yapıyor. Ay bulut örtüsünün arkasına saklanarak görüşümü engelliyor ama ben sonsuz bir sabırla on beş dakika boyunca onun geri dönmesini bekliyorum. Gözlerim çevredeki manzarayı inceliyor, her ağacı ve çalıyı iki kez kontrol ediyor.

Soğuk havada yüksek sesle öksürmeden önce bile sağımızdaki gölgelikte adamı fark ediyorum. Ay ışığında bir çalılığın yanında bir tabancanın parıltısı beliriyor ve solumuzda çok uzakta olmayan bir hışırtı duyuluyor.

Yavaşça ilerleyerek hepsinin üstünden geçiyoruz. Bekliyoruz, bekliyoruz, bekliyoruz. Çömeliyoruz, ileri atılıyoruz. Tekrar çömeliyoruz. Çok geçmeden kamp ateşinin dumanının kokusunu alabiliyorum ve kızarttıkları şeyin kokusuyla ağızım sulanıyor.

Kearan sırtıma vuruyor ve ağaçların arasında başka bir nöbetçi daha gördüğünü işaret ediyor. Başımı sallıyorum ve başka bir ağaca yaslanıp uyuyakalmış olan da dahil olmak üzere nöbet tutan herkesin yerini öğrenene kadar tüm kamp alanının etrafında bir daire çizerek devam ediyoruz. Yaklaşmak için yanından geçip gittiğimiz kişi o.

Büyük bir kaya parçası ateş ışığının hemen dışında duruyor ve Kearan'la ben sırtımızı ona yaslıyoruz. Yan tarafa bakıyorum, önümüzde ne olduğuna bakmak için bazı çalıların arasından bakıyorum.

On kişiler. İri yapılı, kürklere sarınmış ve tepeden tırnağa silahlı adamlar. Mızrak ve ok sadakları taşıyorlar. Yaylar her birinin oturduğu yerin yanında duruyor. Bellerinde kılıçlar. Bıçakların kabzaları botlarının üzerinden görünüyor. Birkaç spor tabanca.

Bizden farklı görünmüyorlar. Derileri ve saçları aynı renktedir. Yüz hatları aynı şekillerde düzenlenmiştir. Onlar da bizim gibi insan.

Dilleri çok farklı olsa da.

O kamp ateşinin etrafında birbirleriyle konuşurlarken dikkatle dinliyorum. Kelimeler bana anlamsız geliyor, sesli harfler bizim söylediğimizden daha yumuşak, ama kahkahaları aynı. Bilinen dünyamız çok küçük, on yedi adadan oluşan tek bir yerleşik ülkeden oluşuyor. Maneria'ya yayılmış başka adalar da var elbette. Merhum korsan kral bazılarını kalesini barındırmak için kullanıyordu. Alosa bir diğerini kalesi için kullanıyor. Sirenlerin de sık sık uğradıkları yerler var. Ama bunun dışında? Hiçbir şey yoktu. Başka insan yoktu.

Şimdiye kadar.

Yerleşim için en uygun olmayan yerde bulunuyorlar ve yirmi adam bu özel yerde çok az şeyle konuşlanmış durumda.

Burada çadır ya da başka bir barınak yok. Buranın bir kamp alanı olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Aslında, yedikleri yemek ve yaktıkları ateş dışında hiçbir şey yok. Eğer bu bizi bulmak için gelen arama ekibiye, donanımları yetersiz.

Gözlerim kaçırdığım şeyi bulmak için etrafı bir kez daha tarıyor.

Kearan onu benden önce buluyor, başlangıçta sadece bir gölge olduğunu düşündüğüm ama aslında ateşin diğer tarafındaki iki kayanın arasındaki bir açıklığı işaret ediyor.

Bir şeyi koruyorlar. Yeryüzünde bir açıklık. Belki de bir hapishane?

Burası kamp alanı değil, nöbetçi kulübesi.

Şu anda hepsinin yanından gizlice geçmek imkansız. Onları uzaklaştıracak ya da en azından başka bir yöne bakmalarını sağlayacak bir çeşit şaşırtmaca olmadan olmaz. Bu sadece ikimizle yapabileceğimiz bir şey değil.

Geri dönüp daha sonra tekrar gelmekten başka seçeneğim yok.

Çadırdaki **ışık** ilk kez aydınlanmaya başladığında kalkıp dışarı çıkıyorum. Uykusuz bir geceydi. Birçok gece sert zeminde uyumuş olmama rağmen, başka insanların bana dokunmasına alışkın değilim. Çadırdaki başka bir bedenin ilk hareketiyle uyanmak için uyukluyordum.

Sabahın soğuk havasında geriniyorum ve silahlarımın derime battığı yerleri ovuyorum. Sanki uyurken bıçaklarımı çıkarıyormuşum gibi.

Jadine kısa süre sonra yardımcılarıyla birlikte dışarıda bana katılıyor ve kahvaltıyı hazırlamaya koyuluyorlar. Mürettebatın geri kalanının uyanmasını beklerken etrafı tarıyorum, nöbetçi kızların her birini kontrol ediyorum, hepsi de gece hiçbir şey görmediklerini bildiriyor. Bunu yaparken, kafamda bu sabah mürettebata söyleyeceklerimin provasını yapıyorum.

Kearan'ın sözleri aklımdan hiç çıkmıyor.

Aş bunları artık.

Ve ben ona bıçak üstüne bıçak fırlatırken sırtıyordu.

Kampa döndüğümde bu düşünceleri kafamdan silkeliyorum. Kabin kızları yiyecekleri dağıtıyor ve Roslyn bir kâse almak için en yakın ağaçtan aşağı atlıyor. Bu kız karada bile yüksekte olmayı seviyor.

"İlginç bir şey görüyor musun?" Ona soruyorum. "Kar," diyor soğukkanlılıkla.

Konuşmaya cesaret etmeden önce herkesin sabah yulafını yemesini beklerim. Tecrübelerime göre insanlar aç olmadıklarında daha cana yakın oluyorlar.

"Dün zor bir gündü. Dün gece bu konuda konuşmadığım için özür dilerim. Hepiniz takdire şayan bir şekilde çalıştınız. Geleceği görmek dışında, gemiyi kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Demir attığımız anda, çantada kekliktik.

"Ama şimdi hepimiz buradayız. Yiyecek ve barınakla hayattayız. İyi olacağız. Yano kuşumuz kraliçeye dönecek. Bu tarafa daha fazla gemi gönderecek ve o canavarın icabına baktığımıza göre artık işleri çok daha kolay olacak."

Bu açıklama üzerine birkaç *ham!* çığlığı yükseldi.

"Sadece onlar buraya gelene kadar hayatta kalmamız gerekiyor," diye devam ediyorum, "ama bu yine de yapmak için gönderildiğimiz işi yapamayacağımız anlamına gelmiyor." Yeraltı girişini ve onu koruyan adamları anlatıyorum. "Bugün gün ışığında oraya daha iyi bakmak istiyorum."

Dimella ve ben birlikte strateji konuşarak biraz zaman geçirdik, ama sonunda Kearan ve benim tekrar araştırmamızın en iyisi olacağına karar verdik. Her zaman olduğu gibi yalnız gitmeyi tercih ederim ama bunu yaparak artık sadece kendimi tehlikeye atmıyorum. Bana güvenen koca bir ekip var.

İkimiz dışarı çıkmadan önce Philoria ve Visylla bana yaklaşıyor. Onların kederli yüzlerini görmek içimi acıtıyor. Bayla'nın ölümü onları herkesten daha çok etkiledi, çünkü onu en iyi onlar tanıyordu.

"Kaptan, bu gece suya inmek ve Bayla'nın ruhu için bir fener yakmak için izin istiyoruz."

"Elbette. Gecikmemeliyiz. Ben size eşlik edeceğim."

İkisi de başlarını sallayarak uzaklaşıyorlar ve Kearan'la ben yola koyuluyoruz.

Manzara gündüz de çok farklı değil, ancak yemin ederim aynı derecede soğuk ve görmek zor. Güneş tüm o beyaz kardan yansıyarak bakmaya cesaret eden herkesi kör ediyor. Dün gece gördüğümüz bitkilerin artık renkleri var ve bu mor çiçekler düzensiz aralıklarla toprağı delip geçiyor. Kearan ve ben çevremize uyum sağlamak için beyaz giyiyoruz. (Açık tonda bir şeyim olmadığı için diğer kızlardan ödünç kıyafet almak zorunda kaldım).

Gündüz kamp ateşinde görülecek çok fazla şey yok.

Yeni adamlar nöbet tutmaya başladı. Sayıları öncekiyle aynı: Ateşin etrafında on kişi, ağaçlardan ya da çevredeki yeşilliklerden nöbet tutan on kişi daha. Etraflarına dikkatle bakıyorlar.

Aşağıda kesinlikle kimsenin bulmasını istemedikleri bir şey var.

Ya da belki de serbest kalmasını istemedikleri insanlar?

İlk başta, Alosa'nın mürettebatının yakalandıklarında hâlâ hayatta olmalarını ummanın hayalperestlik olduğunu düşündüm, ama yerlilerin yeni gelenler için yeraltı hapishaneleri varsa, o zaman belki bir şansımız olabilir.

Mürettebat ve ben sonraki günlerde yeni bir ritim bulduk. Yerlileri gözlemliyorum, birbirleriyle konuşmalarını dinliyorum, yer altındaki girişi korumak için nöbet değişimlerini izliyorum. Dimella herkesin sırayla gözcülük yapabilmesi için bir nöbet rotasyonu hazırlamış. Yelkenli bir geminin bakımını yapmak yerine, kampı stoklu tutmak zorundayız. Yakacak odun toplamak, ava çıkmak ve kullanabileceğimiz her şeyi bulmak için ekipler gönderiyoruz.

Herkes sırayla Roslyn'e yeni rapieriyle nasıl dövüşeceğini öğretiyor. Günün her saati onu meşgul edecek ve beladan uzak tutacak bir dövüş arkadaşı var. O farkında olmasa da, dövüş arkadaşları o anda onu korumakla görevli olan kişiler. Onunla işimi şansa bırakmayacağım.

Enwen her zaman onun

kazanmasına izin verir. Dimella ona

bildirir.

Yorgunluktan kolları bacakları düşene kadar onu çalıştırıyorum.

BÖLÜM 12

"**Sence bütün** yerliler böyle mi görünüyor?" Bir gece daha keşif yaptıktan sonra kampa döndüğümüzde Kearan nöbet tutan adamların cüssesine atıfta bulunarak soruyor. "Yoksa o yeraltı tünellerinde tehlikeli bir şey mi var?"

"bir göz atana kadar bunu bilemeyiz."

"Onlarla karşılaşma ihtimalimizi beğenmiyorum. Kazanabileceğimizi düşünüyorum ama çok kayıp vermeden değil."

"Tünele girmek için onlarla savaşmayı planlamıyordum." "O zaman ne düşünüyordun?"

"Onları uzaklaştırmak için bir şaşırtmaca."

"Nasıl?"

"köprüye geldiğimizde geçeceğiz."

Birkaç gün sonra, sanırım hazırız. Hiç sönmeyen kamp ateşini çevreleyen o küçük açıklığı, nöbetçileri ne zaman değiştireceklerini ya da daha fazla odun ve yiyecek stoklayacaklarını bilecek kadar uzun süre gözlemledik.

Kalıpları öğrendiğimde, vuruş yaparken kendimi güvende hissediyorum.

Bu donmuş yere iniş yaptıktan bir hafta sonra ekibe yaklaşıyorum. Her akşam kamp yerlerimizi değiştirdik, sürekli hareket halindeydik.

"Bugün düşmanın koruduğu mağaraya girmek istiyorum ama bunu yaparken yardıma ihtiyacım olacak" diyorum.

Ben daha fikir sormadan Visylla canlanıyor. "Belki de şimdi bir patlama için iyi bir zaman olabilir?"

"Ne ile?" Philoria soruyor. "Yanımızda fazla barut getirmedik.

Silahlar için hepsine ihtiyacımız olacak."

"Bu tam olarak doğru değil.." Visylla bir varili tekmeliyor ve ben yumuşak bir ses duyuyorum

tink within.

Dimella ona doğru döner. "Daha fazla yiyecek yerine el bombalarını getirdiğini mi söylüyorsun?"

"Diğer herkes yiyecek aldı. Bizim korunmaya ihtiyacımız vardı! Ayrıca, kaptanın onlara ihtiyacı varken homurdanamazsınız."

İki kız da bana dönüp bir karar vermemi bekliyorlar.

"Visylla, gelecekte ikinci kaptanının sözünü dinleyeceksin. Dimella seni uygun gördüğü şekilde disipline edebilir. Ama bugün, o bombaları kullanacağız."

KEARAN VE BEN ağaçların arasında orman kedileri gibi **süzülüyoruz**. Bunu onlarca kez yaptık ama bu bizi dikkatsiz yapmıyor. Aksine, her zamankinden daha dikkatliyiz. Eğer kaçmayı başaracaksak iş sorunsuz olmalı.

Çiçekler karda adımlarımı kolaylaştırıyor. Bu sıcaklıklarda bu kadar çok yeşilliğin hayatta kaldığına inanmak zor ama sanırım neredeyse her şey uyum sağlayabilir. Belki de buradaki bitki örtüsü sadece dondurucu bir ortamda hayatta kalabilir.

Kampa yaklaşırken kar yağmaya başlıyor. Küçük beyaz iğne uçları gölgelikten geçip başıma ve omuzlarıma geliyor. Büyük bir taneyi yakalamak için elimi önüme uzatıyorum. Kar yağdığını görmeyeli uzun zaman olmuştu. On Yedi Ada'nın kuzeyindeki adalarda kışın bazen kar yağar ama son zamanlarda zamanımın çoğu tropik bölgelerde geçti.

Ben durduğumda, Kearan hiç istifini bozmuyor. Çalıların arkasına çömeliyorum, ağaç tepelerindeki gözcüleri gözlemlemek için buzla kaplı dalların arasından bakıyorum.

Henüz aynı adamları iki kez nöbet tutarken görmedim, yani sayıları en azından bunu karşılayacak kadar fazla. Burada kaç kişinin yaşadığını ve gelişimizin neden bu kadar düşmanca karşılandığını merak ediyorum. Neden Bayla'nın ölümüyle sonuçlanmak zorundaydı? Neden şimdi burada sıkışıp kaldım ve diğer yirmi üç ruhu hayatta tutmaya çalışıyorum?

Tüm bunları telafi etmenin bir yolu olmalı. Eğer Alosa'nın kayıp kızlarını kurtarabilirsem, o zaman tüm bunlara değecektir. Kaybettiklerimden daha fazlasını kurtarabilirsem.

Belki de her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı ve bu görevi asla kabul etmemem gerektiğini kabul etmek istemiyorum.

Son öldürdüklerimden bazılarını tekrar oynatarak zihnimi dolduran şüpheleri bastırıyorum. Kalplere saplanan bıçaklar, boyunlara saplanan bıçaklar,

Göz çukurlarına saplanan bıçaklar. Her karşılaşma aynı şekilde bitiyor.

Samvin Carroter öldü. Tekrar ve tekrar.

Karda çömelmiş vaziyette dururken onun şaşkınlık ve inanmazlık dolu bakışları bana eşlik ediyor.

Bekliyorum.

Ve

bekliyorum.

Ve

bekliyorum.

Kızlar sabahı kuru dalları keserek geçirdiler, üzerlerini ayırabildiğimiz yağla kapladılar ve şenlik ateşi için mükemmel bir yığın oluşturdular.

Visylla'nın el bombalarından kaç tanesini ateşlemek ve muhafızları uzaklaştırmak için yeterli sesi çıkarmak için kullanacağını bilmiyorum ama ilk patlamalar başladığında bir fikir ediniyorum. Yakındaki bir dağdan kar kayıyor, çıkan ses herkesin dikkatini çekmeye yetecek kadar derin bir gümbürtü.

Adamların dikkati dağılmışken, Kearan ve ben daha da yaklaşıyor, muhafızlardan bazılarının kaçıp sesi keşfetmesini bekliyoruz. Sayıları yeterince azaldığında, kayalardaki açıklığı görene kadar daha fazla yer kazanıyoruz.

Gözcüler dışında geride sadece iki adam bıraktılar, onlar da şu anda bize arkalarını dönmüş .

Kearan'a ne yapacağını işaret etmeme gerek yok. Her birimiz bir adamın arkasına geçip aynı anda boğazlarını keseceğiz.

Normalde, öldürdüğüm adamları tanırım. Yaptıkları ve karakterlerini bilirim. Neden ölmeyi hak ettiklerini bilirim. Bu aynı şeyi hissettirmiyor. Bu adamları gerçekten tanımıyorum. Tek bildiğim gemimi batırdıkları ve Bayla'yı öldürdükleri.

Ama bu benim için yeterli bir sebep.

Samvin Carroter tekrar ölüyor ve küçük yükseklik beni açıklıktan yerin içine taşıyor.

Işık ilk başta sönük, sadece arkamızdaki güneş ışığı ince, kayalık bir tünelde yolumuzu aydınlatıyor. Ama çok geçmeden ileride daha fazla ışık parlıyor ve ben de onu takip ederek bir mağaraya giriyorum.

Kolay kolay etkilenmem ama önümdeki manzara nefesimi kesti. Zemin, tavan, duvarlar, hepsi açık mavi camdan yapılmış gibi görünüyor. Ama bunun buz olduğunu biliyorum. Tavandan sarkan buz sarkıtları başımızın üzerinden sarkıyor; bazıları o kadar uzamış ki ayaklarımızın dibindeki zeminle birleşerek buzdan sütunlar oluşturuyor. Güneş üzerimizdeki şeffaf tavandan parlıyor ve her yeri ıslıl ıslıl aydınlatıyor. Ayaklar olmalı

Buzlu tavanın üzerindeki kar tabakası bu mağarayı gözden saklıyor, ama ışığı engelleyecek kadar derin değil.

Buza ilk adımımı attığımda neredeyse ayağımı kaybediyordum.

"Kaygan," diyorum Kearan'a. Dengemi korumama yardımcı olması için bir elimi solumdaki duvara koyuyorum ve devam ediyoruz. Buz odasını geçince başka bir tünel var, bu da aynı derecede kaygan ve gittikçe daha derine iniyoruz. Şimdiye kadar yol hiç çatallaşmadı, bu yüzden dönüş yolculuğu konusunda kendime güveniyorum.

İleride daha fazla ışık belirdiğinde, her zamanki gibi sessiz bir şekilde acele ediyorum ve yeni odaya adımımı atmadan önce duruyorum, kendimi açığa çıkarmadan önce onu içine çekiyorum.

Son açılıştan çok daha büyük, daha fazla sütun ve etrafa saçılmış buz blokları . Ancak bu sefer buzun içinde şekiller görebiliyorum. Alanın boş olduğuna karar verdiğimde, donmuş bloklardan birine iyice bakmak için yaklaşıyorum.

Derinliklerinde bir iskelet var.

Kearan arkamdan buza tırmanıyor ve ben de tam zamanında bakıp buzda başka bir iskelet daha bulduğu için sersemlediğini görüyorum.

"Burası bir mezarlık mı?" diye

sorar. "Neden bir mezarlığı koruyorsun?"

"Bilmiyorum."

Buzun etrafında dolanıyorum, ilerledikçe kemikleri sayıyorum.

Odanın sonuna geldiğimde otuz altıya ulaştım. "Şimdi ne olacak?" Kearan soruyor.

"Başka bir tünel daha var."

Beni takip ediyor.

Işık buza mucizevi şeyler yapıyor, içinde saklı şekilleri bozuyor. Yine de yan odada gördüğüm ilk iskeletin bir çocuğa ait olduğunu biliyorum. Işığın hiçbir hilesi bunu maskeleyemez. İlginç olan şey, iskeletlerin hepsinin çıplak olması. Ne giysi, ne silah, ne de kim olduklarını gösteren başka bir şey. Sadece zamansız bir dinlenme içinde sonsuza kadar donmuş kemikler.

"Kemiklerden başka bir şey kalmamış olması mantıklı değil," diyorum.

"Bu soğukta cesetlerin çürümesi sonsuza kadar sürer."

"Tabii biri onları parçalamadıysa. Önce onları yediler. Siren büyülü yamyamlarla karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Hatırlatmak istemiyorum. O gün Lotiya'yı kaybettik. Gözlerimi kısarak başka bir buz kütesine bakıyorum. "Şunlara bakın; mükemmel iskeletler. Bir kemikleri bile

yer. Dik duruyorlar. Donmuş haldeyken onları bu şekilde tutan neydi? Başlangıçta nasıl bu şekilde donmuşlardı?"

Kearan, "Burada sadece doğa olaylarından daha fazlası var," diyor. "Bu insanlardan herhangi birinin *Wanderer*'dan olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Söyleyemem. Bir iskeletin dişi mi erkek mi olduğunu nasıl anlayacağımı bile bilmiyorum. Mandsy'yi de yanımızda getirmeliydik." İnsan vücudu hakkında herkesten daha çok şey biliyor.

Gittikçe daha fazla odadan, daha doğrusu mahzenden geçiyoruz. Her biri aynı. Buzla kaplanmış iskeletleri tutan sütunlar ve bloklar. Hatta bazıları her mağaranın duvarlarında duruyor. Yüzlerce ve yüzlerce ölünün yanından geçerek yerin derinliklerine doğru yürüyoruz.

Kearan, "Enwen burada kendini kaybederdi," diyor.

Bir kahkaha atıyorum, yorumu o kadar rastgele ki beni şaşırtıyor. Daha da şaşırtıcı olan ise verdiğim yanıt. En son ne zaman onun söylediği bir şeye gülmek istediğimi hatırlamıyorum.

Tam yakalanmadan önce geri dönme vaktinin geldiğini düşünürken yeni bir şey görüyorum. Bir sonraki tünelin dibinde, buz zeminin altında karanlık bir nokta. Daha yakından bakmak için önüne çömeliyorum. Bir çeşit metal plakaya benziyor.

Üzerini kaplayan ince buz tabakasını yontmak için bir hançer çıkarıyorum. Bıçağın ucu buza bastırıldığı anda bir yay kirişinin tınısı duyuldu ve bir ok tam başımın üzerinden fırladı. Neyse ki Kearan yanımda, menzil dışında duruyordu.

"Bubi tuzağı var." diyor. "O

zaman yaklaşıyoruz." "Neye?"

"Burada sakladıkları şey her neyse."

Plakaya ikinci kez dokunuyorum ama hiçbir şey olmuyor, bu da tuzakların açıldıktan sonra sıfırlanması gerektiği anlamına geliyor. Bu işleri kolaylaştırıyor. Önümüzdeki tünele bakıyorum, yolun aşağısında daha fazla karanlık nokta görüyorum ve çöküntü plakalarını etkinleştirmek için hançer fırlatmaya başlıyorum.

İkincisi donmuş koridoru kesen dev bir balta gönderir. Aşağıya ve karşıya doğru sallanmadan önce tavandaki ince bir buz tabakasını çatlatır ve yayının zirvesine ulaştığında tavana geri gömülür. Üçüncü çöküntü plakası yerden mızraklar çıkarır.

"Sadece burayı korumakla kalmıyorlar. Ayrıca bu tuzakların bakımını da yapıyorlar," diye not düşüyorum. "Aksi takdirde her şey tamamen donar ve

İşe yaramaz. Bunları sürekli temizliyor, keskinleştiriyor ve sıfırlıyorlar. Yapmak zorundalar."

"En iyisi bizden ne sakladıklarını görelim."

Ellerimden daha fazla hançer fırlıyor. Farklı yönlerden birkaç ok daha fırlıyor. Tavandan giyotine benzer bir bıçak düşüyor. Tüm tuzakların çıktığı duvarlardaki delikleri ve çukurları fark etmeye başlıyorum. Bir çeşit ağ bırakan son levhaya vurduğumda, tünelden aşağıya doğru ilerliyorum, ilerlerken bıçaklarımı alıyorum.

Kearan onu takip eder ama tünelin yarısında durmak zorunda kalır, çünkü hâlâ sallanmakta olan bazı silahlar geçemeyeceği kadar geniş bir alanı kapatmaktadır.

"Burada bekleyeceğim," diyor. "Bulduklarınızı bana anlatın."

Sonuna ulaştığımda küçük bir odaya giriyorum. Beş iskelet, ortadaki mezarı koruyor gibi buzdan duvarlarda duruyor.

"Bir ölü daha var," diyorum. "Ama bu bir çeşit buzdan tabutun içinde. Ve o... bir iskelet değil."

Ondan çok uzakta. Teni tertemiz. Pürüzsüz ama sertleşmiş, yeni erkek olmuş bir çocuk gibi. Gözleri kapalı, koyu renk kirpiklerinin her biri bizi ayıran birkaç santimlik buzun altından görünüyor. Gövdesi çıplak, bacaklarında bir çeşit deri pantolon var. Çizme giymiyor. Adam iyi yapılı, bronzlaşmış beyaz tenli, kahverengi saçları kafa derisine yakın kesilmiş. Çenesi etrafındaki camı kesecek kadar keskin görünüyor. Burnu yumuşak bir noktaya geliyor ve kaşları küçük.

Buradaysa neden bronzlaşmış? Bu da yakalanan başka bir mahkum mu? Eğer öyleyse, neden onu bir mezara yerleştirmek için zaman ayırdılar? Ve *neden* herkes kemikten yapılmışken o hala etten yapılmış?

"Nedir o zaman?" Kearan sorar.

"Dakikalar önce donmuş gibi görünüyor. Cildi ölümler gibi solgun görünmüyor. Yanaklarında biraz pembelik var. Canlı ama buzun içinde görünüyor."

"Bu hiç mantıklı değil." "Ben sadece gördüğümü söylüyorum."

"Buzdan tabutun kapağı var mı?"

"Onu açmamı mı istiyorsun?"

"Sadece açılıp açılmayacağını soruyorum. Bence bu geçerli bir soru."

Buzdan tabuta dokunmak için elimi uzatıyorum, bir dikiş olup olmadığını test ediyorum. "Evet. Açılıyor."

O bir şey söylemiyor, ben de bir şey söylemiyorum.

Biraz düşündükten sonra, "Açıyorum. Hâlâ hayatta gibi görünüyor. Belki de *Wanderer*'dandır."

"Dikkatli ol."

Sanki başka bir şey olabilirmişim gibi.

İki kolumu birden kullanmam ve bir bacağıma duvara dayamam gerekti ama sonunda buzlu kapağı itmeyi başardım. Yere düşüp birkaç parçaya ayrılan kadar gürültüyle kayıyor. Gürültü mezardaki adamı uyandırmıyor.

Bir bıçağa uzanıp dudaklarına yaklaştırıyorum. Buğulu çıkmıyor.

"Nefes almıyor." "Belki nabzını kontrol edebiliriz?"

Tamam. Boştaki elimi boynunun yanına uzattım.

Parmaklarım tenine değdiği anda gözleri açıldı, ki bu iyi bir şey olmalı. Onu uyandırmak tam olarak yapmaya çalıştığım şeydi.

Ama bunlar insan gözü değil. Tavus kuşu tüyleri kadar yanardöner bir mavilikler ve *parlıyorlar*. Vücudum soğukla doluyor ve içgüdülerim bıçağı tutan elimi hareket ettiriyor.

Tam kalbine sapladım.

Bıçak kemiği sıyrıp yumuşak bir organa batmıyor. Onun yerine, sanki metale vurmuşum gibi çınlama sesi çıkarıyor.

Ve sonra önümdeki oda kayboluyor.

Küçük kız kardeşimin uyuduğu odaya baktım, bunun onun tatlı yüzünü son görüşüm olabileceğini biliyordum. Onu uyurken görmeyi hep sevmişimdir, çünkü acı çekmediği tek an o andı.

On iki yaşındaydı ve doktorlar on üçünü göremeyeceğinden emindi.

Bu konuda bir şey yapmadığım sürece.

Bir planım vardı. Gemi yarın kalkacaktı ve limana vardığımızda ne bulacağımıza dair fısıltılar şimdiden yayılmaya başlamıştı.

Panaceum. Her derde deva. Kayra'nın hayatta kalmak için ihtiyacı olan şey.

Onu bulacaktım. Onu kendim için çalacaktım. Ailemi bir arada tutacaktım.

Ve kimsenin yoluma çıkmasına izin vermezdim.

Bu anının bana ait olmadığını biliyorum ama yine de büyülendim. Sahibinin kararlılığı ve sevgisi tüm varlığımı dolduruyor. Kendi ailemle hissettiğimi hatırladığım sıcaklığa . Bu aidiyet hissi derimin altında toplanıyor. Göğsüme doğru ilerliyor, sanki damarlarımdaki tüm sıcaklık tam merkezime çekiliyor ve uzuvlarımla yokluğundan uyuşmasına neden oluyor.

Olduğum her şey, sahip olduğum her şey, hepsi kalbimin olduğu yerde saklı.

Sonra yukarı doğru hareket ediyor, zar zor fark ettiğim hafif bir çekiştirme, ta ki dudaklarıma bir baskı gelene kadar.

Bıçağımı o kadar güçlü bir şekilde çekiyorum ki adamın derisinden kurtulurken neredeyse düşürüyorum. Gözlerimi açtığımda onu oturur vaziyette buldum ve dudakları-

Onlar benimkindeydi.

Boştaki elim ağzımı silerken, hançeri tutan elim başka bir saldırıya hazırlanıyor. Bunun son kez olması dışında...

Saldırıyı durduruyorum ve bunun yerine mezardan ve mezardan kurtulmuş olan varlıktan geri çekiliyorum.

"Sorunda, orada neler oluyor?" Kearan'ın sesi sanki uzun zamandır adımları söylüyormuş gibi bıkkın geliyor. Buzun çatladığını duyuyorum ve tünelden aşağı inmeye çalıştığını düşünüyorum ama kontrol etmek için gözlerimi tehditten ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Lourech nem construnun mzchen nuow."

Bu kelimeler bana hiçbir şey ifade etmemeli. Konuşmadığım bir dilde olduklarını biliyorum ama zihnim çeviriyi sunuyor: *Beni özgür bıraktığın için teşekkür ederim.*

"Yolumdan çekil," diyorum Manerian dilinde. Hayır, Maneria değil. Dünya Maneria'dır ve hayal ettiğimizden bile çok daha büyüktür. Ben On Yedi Adalıyım, o yüzden sanırım Adaca konuşuyorum.

Varlığın bakışları ağzımın üzerine düşüyor. Gözleri kısılıyor, gözbebekleri daha koyu bir maviye dönüşüyor ve bu kez benim dilimde, "Tadın umut gibi" diyor.

"Ne oluyor?" Kearan soruyor, sesi mağarada hafifçe yankılanıyor.

Kearan'ın sorusunu tekrarlamak istiyorum ama karşımdaki varlık bana çok rahatsız edici bir şekilde yukarıdan aşağıya bakıyor.

"Çekil dedim," diyorum.

Hareket etmek yerine "Benim adım Threydan," diyor. "Birlikte harika şeyler yapacağız, Sorinda."

"Ne oluyor be?" Kearan, "Sorinda, çık oradan. Ne bekliyorsun?"

Threydan omzunun üzerinden tünele bakıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip etrafından dolanmaya çalışıyorum ama o da benimle birlikte hareket ederek çıkışla aramda kalıyor.

"Yoluma çıktı!" Kearan'a sesleniyorum. "O zamandeş onu!"

Threydan denen adam, "Evet, bağırsaklarımı de." diyor.

Daha önce tereddüt ettiysem de şimdi bir daha böyle bir şey yapmamaya kararlıyım. Kendimi iyi hissetmiyorum. Neredeyse hasta olmak gibi, vücudun hastalıkla mücadelesinden dolayı her uzvum zayıflamış durumda.

Ama zayıf hissetmek yerine hiçbir şey hissetmiyorum.

Çok yanlış bir şey var ve ben onu bıçakladıktan sonra oldu. Tekrar yaparsam bana ne olur?

Boşta kalan elim bir şey tutabilsin diye bir hançer daha çıkarıyorum.

"Benden korkmana gerek yok, Sorinda," diyor varlık, Threydan. Bana yaklaşmaya çalışıyor, ben de onu savuşturmak için hançerlerimi X şeklinde bir araya getiriyorum. Durdu. "Bana kalbinin en büyük arzusunu söyle, ben de geçmene izin vereceğime yemin edeyim."

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve *hemen* bu odadan çıkma ihtiyacı duyuyorum.

"Bazı kayıp insanları arıyorum," diyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Keskin bir şeyle kurtulamayacağım bir durumla hiç karşılaşmadım.

Threydan sırtı buzdan duvara çarpana kadar benden uzaklaşıyor ve çıkışı açık bırakıyor. "Onları bulmana yardım edeceğim. Sonra da intikamımı almama yardım edeceksin. Bu konuda çok iyi olduğunu duydum."

Benim onun anılarından birini gördüğüm gibi onun da benim anılarımdan birini görmüş olduğunu fark ettiğimde dehşet beni bir saniyeliğine olduğum yerde yakaladı. "Ne gördün?" Hançerimi daha sıkı kavrayarak soruyorum.

"Çok küçüktün ama ölümü çok güzel karşıladın."

Nefes alışım hızlandı. Öldürmek istiyorum. Bıçakların derisine saplandığını hayal ediyorum. Bir düzine kesikten kan damlıyor. Gözleri kapanmadan hemen önceki acı dolu bakışını...

Öldürücü düşüncelerimin arasından bir parça mantık sızıyor. Çıkışa doğru ilerlemeye başlıyorum, dikkatli adımlar atıyorum, Threydan'ın onursuz bir yalancı olduğu ortaya çıkarsa geri çekilmeye hazırım.

Tünelin girişine ulaştığımda Threydan beni takip edecekmiş gibi hareket ediyor ve ben de bıçaklarımı daha yükseğe kaldırıyorum.

"Burada kalmayacağım," diyor etrafına bakınarak. "Her şey yolunda, Sora."

Dudaklarından dökülen bu lakap beni neredeyse iki büklüm ediyor. On yıldan fazladır duymamıştım. Ona bunu kullanması için izin vermedim.

Sonuçlar ne olursa olsun, bıçaklarımdan birini kaldırıp fırlatıyorum. Tam boğazına denk geldi.

Ama Threydan boğulmuyor.

Düşmüyor.

Ölmez.

Bıçağı çıkarıp inceliyor.

Kearan'ın küfrü arkamdan geliyor. Ve bir adım daha geri çekiliyorum.

Kırılan buzun sesi etrafımda gürlüyor ve başımın üstünde bir gümbürtü var. Threydan ve ben tavana bakıyoruz. Üzerimizdeki buzun parçalandığını fark ediyorum, aynı zamanda ilk seferinde kaçırdığım başka bir baskı plakasına basmış olmam gerektiğini anlıyorum.

Büyük bir buz parçası aşağı yuvarlanarak Threydan'ın kafasına çarpıyor ve onu yere düşürüyor. Aynı anda eller kalçalarımı şiddetle kavıyor ve beni geriye doğru çekiyor.

Kearan beni tünelden çıkardı. Diğer taraftaki mağaraya ulaştığımızda beni önüne itti ve "Koş!" diye bağırdı.

Sadece bu seferlik, itaat ediyorum.

Donmuş iskeletlerin olduğu odalardan geri kaçmaya çalışırken üç farklı kez kırımın üzerine kayıyorum. Kearan o kadar da sessiz değil, bana ayak uyduruyor, sadece bir adım geride, ama bazen ayaklarını benden daha iyi tutmayı başarıyor.

Çünkü hâlâ o karşılaşmanın etkisindeyim. Görmemem gereken şeyler gördüm. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki beni *öpebildi*. Ve artık derimin içinde kendimi iyi hissetmiyorum.

Etrafımdaki dondurucu sıcaklığı hissedemiyorum. Göğsümün içinde çok sıcak hissedenden kalbimden başka bir şey yok. Yemin ederim ki

kendi duyarlılığı var. Vuruyor, dönüyor ve sıcaklıkla kıvranıyor. Tam olarak acı vermiyor ama görmezden gelmek imkansız.

Ve sonra hançerimin kalbini deldiği anı hatırlıyorum. Beni nasıl değiştirdiğini. İçimden bir çeşit özü çekip çıkarışını. Midem bulanıyor.

Son tünelden dışarı fırladım ve sonunda yer üstüne çıktım. Karın içinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve sızlanıyorum, sızlanıyorum ve sızlanıyorum. Kahvaltım, dün geceki akşam yemeğim ve sistemimde olabilecek diğer her şey ayağa kalkıyor.

Atkuyruğum, ben kabarmaya başladığım anda arkamdan çekiliyor, Kearan onu arkamdan tutuyor.

Bitirdiğimi düşündüğümde bir avuç kar alıp ağzıma atıyorum. Dişlerimi yakacak kadar soğuk hissetmem gerektiğini biliyorum. Ama hiçbir şey yok. Sıcaklık kaydı yok.

Yine de eriyor, ben de çalkalayıp tükürüyorum. Tekrar ediyorum. Tekrar ediyorum. Tekrar ediyorum.

Karın artık soğuk hissettirmedeği gerçeğini düşünmeyin. Bu, endişelerinizin en küçüğü.

"Seni ... öptü mü?" Kearan soruyor.

Vücudum tekrar sarsılıyor, ama alt üst edecek bir şey kalmadı.

"Bana bir şey yaptı," diyorum tekrar konuşabildiğimde. "Çok yanlış bir şey var."

"Sorun yok," diyor Kearan. "O artık öldü. O göçükten kimse sağ çıkamazdı."

Başımı salladım. "O yaşıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir hançeri kalbine, diğerini de boğazına sapladım. Hâlâ yürüyor ve konuşuyor."

Bir de itiraf istemediğim bir şey var. Onu *hissedebildiğim* gerçeği.

Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama orada *olduğunu* biliyorum. Bir şekilde birbirimize bağlıyız. Kalbine vurduğum andan beri.

"Sana *Sora* dedi," diyor Kearan.

"Bu ailemin bana taktığı lakaptı." "Bunu nasıl bilebilirdi ki?"

"I-"

Bir mızrağın ucu hala karda diz çöktüğüm yerden çenemin altına doğru uzanıyor. O kadar üzgündüm ki artık yalnız olmadığımızı fark etmemiştim.

Ve sonra tekrar olur.

"Senin olmayan bir şeyi aldın, Threydan. Siren eseri kralın malıdır ve onu derhal iade edeceksin."

Mızraklar bir düzine farklı yönden doğrudan bana doğrultulmuştu ama ben onların varlığına sadece güldüm.

"Beni öldüremezsiniz. Eseri alamazsın. Artık panaceum benim."

Omzuma bir mızrak saplanmıştı ama acısını hissetmiyordum. Derimden çekip çıkardığımda sadece uyuşukluk vardı. Yeşil toprağa kan damlıyordu ama derim iyileşmeye başlamıştı bile; kan yenileniyor ve yara kayboluyordu.

Sonra da ekip arkadaşlarımın her birini öldürmeye kararlı bir şekilde onları ezdiler. Taraflarını seçtiler.

Hafızam dindiğinde, Kearan'a doğrultulmuş daha fazla silah görmek için başımı kaldırıyorum. Dikkatimizi dağıtan adamlarımız geri dönmüş ve bizi kamplarında bulmuşlardı.

Şu anda içimde uygun korkuyu bulamıyorum. Bedenim ve zihnim artık onları kontrol ediyormuşum gibi hissetmezken olmaz. Bu çok daha üzücü.

Adamlardan biri o bilmediğim dilde bir şeyler söylüyor ama zihnim kelimeleri tercüme ederken gözlerim açılıyor.

"Onu uyandırdın."

Neden şimdi onu
anlayabiliyorum? Threydan bana
ne yaptı?

Bıçaklanmamak için yavaşça ayağa kalkıyorum ve konuşan adama bakıyorum.

"Nedir o?" Bir şekilde dilini konuşarak soruyorum. Adamın gözleri şok içinde açılıyor. "Onu çoktan değiştirdi."

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Başka bir adam öne çıkıyor, mızrağını yanağıma bastırıyor ve derimi kesiyor.

Kearan yanıma sıçramaya çalışıyor ama iri yarı adamlar onu engelliyor. Biri karnının ortasına bir yumruk atarak onu yere devirdi. Bu sırada başım keşiğin acısıyla geriye savruluyor. Kanımın yüzümden aşağı damladığını hissediyorum, ancak açık yaraya değen soğuk havayı hissedemiyorum.

"Hâlâ kanaması var. Henüz ayini gerçekleştirmedim." "Ne ayini?" diye sordum.

"Sorunda, neler oluyor?" Kearan soruyor. "Onlarla nasıl konuşuyorsun?"

"Onun cesedini bulamayacağından emin olmalıyız," diye devam ediyor daha önce konuşan kişi.

"Ne yapılmasını istiyorsun?" diye sorar bir diğeri. "Onunla birlikte derinlere."

Başımın arkasına sert bir şey çarpıyor ve her şey kararıyor.

BÖLÜM 1C

BİLİNCİ YENİDEN gözlerim çok ağırlaşıyor, bu yüzden onları kapalı tutuyorum.

Sonra rüya gördüğümü fark ettim.

Çünkü ağırlıksız hissediyorum ve bedenim sanki yüzüyormuş gibi sürükleniyor.

En azından düşmüyorum, diye düşünüyorum uzaktan. Ya da tüm hayatımın benden koparıldığı geceyle ilgili bir kabus görmüyorum.

Her şeyin ne kadar sessiz ve garip hissettirdiğini merak ediyorum. Sesler çok uzakta gibi. Ya da belki de çok yakın? Rüzgâra hiç benzemeyen bir vınlama ve tenimde sıcaklığı olmayan bir basınç var.

Ve son olarak, kalbimdeki hissi kaydediyorum. İçerideymiş gibi görünen o sıcaklık. Ulaşamayacağım bir yerde. Yine de bir şekilde hayati. Tüm yaşam gücüm tek bir noktada toplanmış.

Ve sonra Threydan'ı hatırladım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Gördüklerimi anlamlandırabilmek için birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. Işık yukarıdan aşağıya süzülüyor. Kalın şekiller üstümde geziniyor. Önümde geniş bir boşluk yayılıyor: Görebildiğim kadarıyla her yön karanlık. Kuşkusuz o kadar da uzak değil.

Ayağa kalkmaya, parmaklarımı oynatmaya çalışıyorum.

Uyanmak için kendimi çimdikliyorum. Ama sonra kısıtlandığımı fark ediyorum.

Aşağı bakıyorum, başım her zamankinden daha ağır hareket ediyor. Yerde bir çeşit demir ağırlık duruyor, kaydıkça toprak zerrecikleri kıpırdıyor. Kollarım önümde bileklerimden bağlı ve ben kendimi kurtarmaya, çırpınmaya çalıştıkça baloncuklar yukarı doğru sürükleniyor.

Baloncuklar mı?

Bunun farkına varmam nabzımın şimşek hızıyla atmasına neden oluyor.

Suyun altındayım.

Yıldızların bildiği kadar uzun süredir suyun altındayım, ama yine de nefes alıyorum. sadece Normalde. Ya da at en az I
oldu önce I fark etti benim

çıkamaz.

Şimdi ciğerlerim hızını artırdı. Bu korkunç bir kabus.

Ama ...

İçimdeki o sıcaklık, uzuvlarımdaki sıcaklık hissizliği. Bunların hepsi gerçekten oldu, değil mi? Donmuş, uyuyan bir adam bana bir şey yaptı. Safranın hafif tadı hala dilimde.

Şu anda neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyorum ama bildiğim bir şey var. Rüya görüp görmediğimden bağımsız olarak, burada olmak istemiyorum.

Başımı kaldırıyorum, üzerimde yüzen blokların buz olduğunu fark ediyorum. Hâlâ donmuş kuzeydoğudayım. Suyun uzuvlarımı dondurup hareketsiz hale getirmesi gerekirken bunu hissedemiyorum.

Ama adamın mızrağının ucuyla beni kestiği yer hâlâ yanağımı acıtıyor.

Kearan'la buz mezarından çıktıktan hemen sonra.

Kearan.

Onu aldılar ya da öldürdüler.

Ve bu düşünce bir zamanlar benim için bir fark yaratmazken, şimdi kendimi öfkeli hissediyorum.

Bu *benim* ekibimin bir üyesi. Onu kimse alamaz. Ben hala hayattayken olmaz.

Buradan çıkmam gerek.

Cutlass'ım gitti tabii ki. Bıçaklarımın çoğu da öyle.

Ama üzerimde o adamların hepsini bulamayacağı kadar çok vardı.

Parmaklarımı botlarımın içine sokuyorum ama elim boş çıkıyor. Giysilerimin ceplerini arıyorum ama su kumaşı sertleştirmiş ve ellerim bağlıken paltomun içine uzanmak çok zor. Arkamda bir şeyin hareket ettiğini duyuyorum ve hareketsiz kalıyorum.

Ses suyun altında daha hızlı ilerliyor, değil mi? Çok uzakta bir şey olabilir, diye düşünüyorum.

Gölgelerde gizlenen canavar siz olduğunuzda karanlıktan korkamazsınız.

Bu karada her zaman doğruydı. Ama su altında?

İnan buna.

Yapmak zorundayım.

Ben bu okyanustaki en ölümcül şeyim. Paniğin beni tüketmesine izin vermeyeceğim. Ölümden korkacak bir şeyim yok.

Ama Alosa bana yapmam için bir iş verdi. Henüz yapmadım. O kızları kurtarmadan ölemem.

Kollarımı ve bacaklarımı bükmeye çalışıyorum. İpler bileklerimi çok sıkıyor. Bacaklarım, bağlı oldukları demirin ağırlığından dolayı çok az sallanıyor. Demiri alıp yanımda götürmeyi düşünerek ona uzanıyorum ama yerinden oynatılamayacak kadar ağır.

Deniz dibinde keskin bir şey arıyorum ama bir parça deniz otu dışında görünürde hiçbir şey yok.

Bir bıçak bulmalıyım.

Kendimi ikiye bükerek, tek bir silahın nerede olabileceğini hissetmeye çalışıyorum. O adamlar hepsini bulmuş olamaz. On beş bıçağım var, lanet olsun.

Ve sonra, yanımda, derime saplanan çeliğin baskısını hissediyorum. Kollarımı bükerek ona ulaşmaya çalışıyorum, parmaklarım giysilerimi tırmalıyor. Sonunda bir parmağımın ucu çeliğe, hançerin kabzasına değiyor. Tırnağımla kenarını kavramaya çalışıyorum ama hep kısa tutuyorum ve kavrayamıyorum.

Önümde benim yarı boyumda bir balık yüzüyor ve ben şaşkınlıktan neredeyse çılgılık atacağım. Az ışıktaki kahverengi görünüyor ve büyüklüğü dışında dikkat çekici bir özelliği yok. Yoluna devam etmeden önce merakla bir kez etrafımda dönüyor.

Bıçağı tekrar deniyorum, kaslarım yanana ve parmaklarıma kramp girene kadar çeviriyorum. Ama sonunda parmaklarım kabzaya takılıyor ve onu çekip kurtarıyorum.

On dakika sonra ellerimi iplerden kurtarmış olacağım. Sadece iki dakika sonra ayaklarımı demir ağırlıktan kurtarıyorum. Yüze doğru ilerliyorum, bacaklarımı tekmelerken hızla yüzüyorum.

Başım yarıldığında, fazladan oksijen patlamasına ihtiyacım olmamasına rağmen sert bir nefes alıyorum. Önüme baktığımda ufukta uçsuz bucaksız okyanustan başka bir şey göremeyince midem bulanıyor.

Döndüğümde midem bulanıyor çünkü hâlâ hiçbir şey yok. Hiçliğin ortasındayım. Hiçbir şey yok. Sadece altımda ve üstümde boşluk var.

Bu bir kabus.

Ama öyle değil.

Öyle olmadığını biliyorum. Çünkü tamamen tetikteyim, kendimin tamamen farkındayım. Farklı olabilirim ama ben varım. Hiçbir rüya bu kadar gerçek değildir.

Ufkun ötesinde, güneş batmak üzere. Daha önce karanlıktan hiç korkmamıştım ama hiç altımdaki okyanusun boşluğuyla bir araya gelmemiştii. Tenime çarpan hafifçe hareket eden su dışında çok sessiz.

Çığlık atmak istiyorum. Altımda başka neler olabileceğinden korktuğum için aşağı bakmak istiyorum. Tahminime göre okyanusun dibiyile aramda 30 metre kadar su var.

Korkmuyorum.

Korkmayacağım.

Ben insanların korktuğu şeyim.

Ve sonra onu gördüm. Uzakta, çok uzakta, sağımda. Yeşil bir şerit. Kara.

O piçler beni buraya getirdiler, baygın bedenimi denize attılar. Ne demişlerdi? Beni bulamayacağı bir yere koymakla ilgili bir şey mi? *Onu* bulacağım. *Onları* bulacağım. Hepsi cezasını çekecek.

Çünkü intikamdan daha iyi olduğum bir şey yoktur.

Yüzmeye başladım. Bir kolum diğerinin önünde, ayaklarımı arkamda tekmeliyorum. Uzuvarımı gidebildikleri kadar hızlı itiyorum, sanki bir şey beni kovalıyormuş gibi yüzüyorum.

Bir saat gibi gelen ama kesinlikle on beş dakikadan fazla olmayan bir sürenin ardından, uzuvlarım daha fazla hareket edemeyecek kadar yorgun. Beni ayakta tutamayacak kadar gevşek. Okyanusun yüzeyinin altına batmaya başladım. Ve her nasılsa, sanki oksijen ciğerlerime normal bir şekilde akıyormuş gibi nefes almaya devam ediyorum.

Yanlışı hissediyorum. Ben hatalıyım. Threydan bana bir şey yaptı ve bunu düzeltmesi gerekiyor.

Hava ile deniz dibi arasındaki boşlukta asılı kalıp uzuvlarımın yeniden güç kazanmasını beklerken nefes almaktan başka bir şeye odaklanmıyorum.

Sonra yüzeye doğru yüzüyorum, bir kez daha karayı buluyorum ve süreci baştan başlatıyorum.

Sonunda kendimi donmuş, karla kaplı zemine sürüklediğimde **ÇOK, ÇOK** geç olmuştu.

Sırt üstü dönüyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Bulut örtüsünün arasından sadece birkaç yıldız görünüyor ama onların varlığı da hoş bir manzara. Küçük

Açık okyanusun karanlığında saatler geçirdikten sonra bir tutam ışık.

Bu şekilde uykuya dalmış olmalıyım, çünkü uyandığında saatlerce yüzdüğüm için uzuvlarım ağrıyor ve sertleşiyor. Güneş iyice tepede, buradaki manzaraya pek de iyi gelmiyor.

Ayağa kalkmaya çalıştığımında, hareket edemediğimi fark ediyorum. Oturamıyorum bile. Yukarı.

Sağ kolumu çekiyorum, bir çeşit çatırtı duyuyorum ve sonra nihayet hissediyorum gerginlikten kurtuldum. Koluma baktığımda buzla kaplı olduğunu fark ediyorum.

Donup kaldım.

Şimdiye kadar üç kez ölmüş olmalıydım. Sudan, soğuktan, geceyi dışarıda geçirmekten.

Yine de . Nefes alıyorum, kalbim çarpıyor, kaslarım ağrıyor. Yanağımdaki sızı dışında her şeye karşı hissizim.

Sırada sol kolum var, sonra da bacaklarım. Sırtım nihayet yerden kurtulmadan önce birkaç dakika yerimde kıpırdanmam gerekiyor. Ayağa kalkarken kendimi yokluyorum, tüm giysilerimin olması gereken yerde olduğundan emin oluyorum. Kendimi kurtarmak için kullandığım hançer giysilerimin içinde donup kalmış. Şu anda işe yaramaz.

Yönümü bulmaya çalışıyorum. Uzakta karla kaplı tepeler var. Yaprak dökmeyen ağaçlar önümdeki geniş alanı kaplıyor. Mor çiçekler donmuş toprağı yararak, tıpkı şu anda benim gibi olmamaları gereken yerlerde yeşeriyor.

Kampımın ve ekibimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Dimella endişeden deliye dönmüş olmalı ama ben onlara geri dönmenin yolunu bulana kadar herkesi güvende tutacağı konusunda ona güveniyorum.

Yürümeye başladım.

Yiyecek bulamadığım için midem gurulduyor ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Susuzluğumu kar toplayarak ve yutmadan önce ağzımda erimesine izin vererek gideriyorum. Soğuğunu hissedemiyorum, bu yüzden yavaş da olsa çok tatmin edici.

Gözlerim maruz kaldıkları tuzlu su yüzünden yanıyor. İpleri çekiştirmekten ve tırmalamaktan parmaklarımda ve bileklerimde yanıklar ve sıyrıklar oluştu, ayrıca hançeri testereyle keserek kurtuldum.

Saçlarım ve cildim buzla kaplandı. Giysilerim vücuduma yapışmış durumda. Keşke dış katmanları çıkarabilsem, çünkü onlara ihtiyacım yok, ama derimi yırtmadan onlardan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Uzuvlarımın giysilerime yapışmış olması nedeniyle yürüyüşüm paytak bir yürüyüşe benziyor. Bu da hızımı olması gerekenden daha yavaş hale getiriyor.

Ama ben ölmedim.

Önemli da bu. İmkansız olsa bile.

Güneş gökyüzünü izlerken, daha içlere doğru ilerliyorum. Sonunda, gece çöktüğünde, ağaçların arasından iğne ucu kadar ışık görebiliyorum. Benim ekibim olmadığı kesin. Onlar daha iyi bilir. Ama mezarın girişini koruyan adamların kampı da değil. Çünkü kuzeydoğuda olduğunu düşündüğüm ormana yayılmış düzinelerce ateş olmalı.

Hızımı artırdım, sonunda bir yön buldum.

Ne kadar yapmamaya çalışsam da hareket ederken sesler çıkarıyorum. Her adımda buz çatırdıyor ve giysilerim hışırdıyor. Midem beni öldürse de kendimi ağırdan almaya zorluyorum. Yaklaşırken bölgeyi iyice gözlemliyorum. Nöbet tutan yerliler küçük hareketleriyle kendilerini yavaşça bana tanıtıyorlar. Biri burnunu kaşıyor. Bir diğeri kendini silkeleyerek uyandırıyor. Bir üçüncüsü ısınmak için ellerini ovuşturuyor.

Tüm gözcüleri gördüğümde emin olana kadar saatlerce izliyorum. Ancak o zaman kampa giriş yolumu planlayabilirim.

O ateşlerde pişen etin kokusunu alabiliyorum ve uzuvlarım düşmeye hazır hissettiğinde beni zorluyor. Başım kaldırılamayacak kadar ağır hissettiğinde midem beni cesaretlendiriyor.

Ağaçların arasından sürünerek ilerliyorum, kampın içini görene kadar nöbetçileri tek tek geçiyorum. Burada duruyorum, alanı ölçüyorum. Kütük kulübeler önümde sonsuz bir çizgi halinde yayılıyor. Bu insanların kalıcı konutlarını ilk kez görüyorum. Bacalardan dumanlar yükseliyor ve kesilmiş odunların bulunduğu kapalı alanları görüyorum. Yerleşimin merkezine doğru, bir demirci ve tabakhanenin dışına benzeyen bir şey görüyorum, ancak sadece ateş ışığında görmek için emin olmak zor.

Çok uzakta olmayan, aceleyle kurulmuş bir çadırın dışında iki adam nöbet tutuyor ve o anda Kearan'ı burada mı tuttuklarını merak ediyorum.

Emin olmanın tek bir yolu var, ama görülmeden ya da daha önemlisi duyulmadan oraya asla gidemem. Şu anki halimle olmaz.

Bir dizi ateş çukuru var, burada etler kızartılıyor, muhtemelen nöbet tutanların uyanık kalmalarına yardımcı olacak yiyecekler. Yemekle ilgilenen bir kişi var, her ateşin başında durup eti çeviriyor. Onu dikkatle izliyorum, yaklaşmam için bir ateşi yeterince uzun süre boş bırakıp bırakmayacağını görmek için bekliyorum.

Öyle, çünkü turunu tamamladıktan sonra, muhtemelen daha fazla yemek hazırlamak için kulübelerden birinin içinde kayboluyor ve ben de şansımı deniyorum, çoğunlukla pişmiş etten kendime yardım ediyorum. Sıcak bana zarar vermediği için, boğazımdan aşağı kaymasına ve ağrıyan karnımı doldurmasına izin vermeden önce soğumasını beklemem gerekmiyor. İşim bittiğinde, bu tarafa gelen biri var mı diye kontrol ediyorum.

İnsanların çoğu uyuyor ve kamptakiler, nöbettekiler alarm vermediğinde davetsiz misafirler konusunda endişelenmiyorlar.

Belli ki daha önce benim gibi biriyle hiç karşılaşmamışlar.

Ellerimi ateşe doğru uzatıyorum ve kendimi yaklaştırmaya çalıştıkça donmuş giysilerim çatırdıyor. Kollarımdaki buzlar acı verici bir hızla eriyor, bu yüzden her şeyin canı cehenneme karar veriyorum.

Elimi alevlerin içine sokuyorum, yangın acısının ortaya çıkmasını bekliyorum ama olmuyor. Kumaş tutuşsa da tenim tutuşmuyor.

Tedbiri elden bırakarak ateş çukuruna giriyorum, çıtırdayan kütüklerin üzerinde duruyorum ve hıçkırıklarımı tutuyorum.

Hissedemiyorum. Ne soğuğu, ne sığağı, ne de aradaki herhangi bir şeyi. Neyi. Ne yaptı? O. Yaptı. Yaptı. Bana mı?

Dizlerimin üzerine çöküyorum, çıplak elimle kızgın beyaz bir kömüre tutunuyorum, onu yumruğumun içinde sıkıyorum, bir şey, herhangi bir şey olmasını bekliyorum.

Ama ateş tenimi yakmıyor. Duman ciğerlerimi tıkamıyor. Sıcak gözlerimi yakmıyor.

Bunun yerine ateş suyun altında cızırdıyor ve püskürüyor, derimi ve giysilerimi eritiyor. Acı yok. Sonuç yok.

Bu doğru değil.

Görüş alanımın dışında bir hareket yakalıyorum ve ateşin içine doğru eğiliyorum. Bir kadın, yanında genç bir çocukla daha önce fark ettiğim çadıra yaklaşıyor.

Kearan. Hâlâ Kearan'ı kurtarmam gerekiyor. Şimdi yıkılamam.

O çadırın içinde kayboluyor, ben de kendimi ateşten uzaklaştırıyorum ve giysilerimin tutuşan birkaç yerini sıvazlıyorum.

Şimdi beni takip eden bir kokum var elbette ama en azından artık hareket ettiğimde ses çıkarmıyorum. Çadıra yaklaşıyorum, muhafızlar bakmayana kadar bekliyorum ve kendimi tam olarak arka tarafa yerleştiriyorum. Kendimi karanlık zemine indirip olabildiğince küçülüyorum.

Burada durup dinliyorum.

Bir kadın o ana dilde bir şeyler söylüyor. Zihnim kelimeleri benim için tercüme ediyor, ama on yaşından büyük olmayan çocuk onları Kearan için tercüme ediyor.

"Bakalım öfkeni yatıştırmak için bir şansın olduğuna göre konuşmaya hazır mısın?" Ona nasıl baktığını ancak hayal edebilirim. "Ben Dynkinar, halkımızın sözcüsüyüm. Bu da Zarian, çevirmenim. Senin adın ne?"

"Gemimizi batırıp kaptanımı öldürdükten sonra kendimi pek konuşkan hissetmiyorum. Sadece beni geç ve bu işi bitir."

İlk başta, Kearan'ın sesini duymak beni rahatlatıyor, ama o benim öldüğümü düşünüyor ve bu, açıklanamaz bir şekilde, beni üzüyor.

Çocuk Kearan'ın sözlerini Dynkinar'a tercüme eder.

Dynkinar tekrar konuştuğundan sonra, "Hâlâ yaşama şansınız var," dedi. "Mürettebatının geri kalanının yaşama şansı var ama önce sorularıma cevap vereceksin. Eğer duyduklarım hoşuma giderse, belki barıştan bahsedebiliriz. Şimdi bunu tekrar deneyelim. Ben Dynkinar, halkımızın sözcüsüyüm. Sen kimsin?"

Kearan'ın tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Bu insanlara güvenmiyor ama mürettebatın geri kalanını da güvende tutmak istiyor.

Sonunda şöyle der: "Ben Kearan, eski geminin yelkenli kaptanı, *İntikam*. Konuşmacı nedir? Kraliçe gibi bir şey mi?"

"Hayır, bir Konuşmacı sözlerinin gücü olan kişidir. Dinlenmesi gereken kişidir. Drifta'nın arasında üç kişiyiz ama adamlarım nöbet tutarken siz yakalandınız, işte buradayız. Şimdi, bu kadar soru yeter. Şimdi benimkini cevaplayacaksın. Adamlarıma seni canlı canlı yüzdürmelerini emretmeden önce bana Denizaltı Kralı'nı neden uyandırdığını söyle."

BÖLÜM 14

DENİZALTININ KRALI MI?

Threydan'a böyle mi diyorlar?

Keşke o çadırın içinde sorular soran ve cevap veren kişi ben olabilseydim ama Kearan konuşmayı nereye götürürse götürsün dinlemek zorunda kalıyorum.

"Denizaltı kralı hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor Kearan. "Buraya kayıp bir gemiyi ve mürettebatı bulmak için gönderildik. Hayatta kalanları kurtarmak ve onları evlerine götürmek için. Bunun yerine gemimizi kaybettik ve bu donmuş vahşi doğada mahsur kaldık."

"İlk gemi neden geldi?" Zarian Dynkinar adına soruyor. Konuşmacının ilk mürettebatımızdan haberdar olduğu açık. Eğer onlarla şahsen ilgilenmediyse, tanıdığı biri ona onların varlığından bahsetmiştir. Onlara ne olduğunu biliyor olmalı.

"Bilinmeyen suları keşfetmek için. Dünyayı daha fazla keşfetmek için." Dynkinar mırıldanır. "Fethetmeyi kastediyorsun. Çalmak için. Almak için."

"Bilmiyorum." Kearan bir an duraksadıktan sonra, "Halkım bölünmüş durumda. Bulmak için gönderildiğimiz kadınlar bu yoldan geçen gemideki casuslardı. Kraliçemiz düşmanlarını göz altında tutmayı sever. Casuslar geri dönmeyince, onları bulmamız için bizi gönderdi."

"O zaman Kearan, neden kayıp mürettebatını aramıyorsun? Bunun yerine neden uykuda kalması daha iyi olan varlıkları uyandırıyor?"

"Arkadaşlarımızı esir tuttuğunuzu düşündük. Adamlarınızdan bazılarının bir hapisane olduğunu düşündüğümüz bir yeri koruduğunu gördük ve kayıp mürettebat için orayı aradık."

O kadar uzun bir duraklama oluyor ki, Dynkinar'ın çadırdan çıkışını kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum.

Sonra Kearan bağırır: "Bize neden saldırdınız ve bizden önce gelen mürettebata ne yaptınız?"

Geçerli bir soru.

"Halkımız uzun zaman önce lanetli mezarı korumakla görevlendirildi. Bu topraklara gelen herkesi öldürmemiz emredildi, çünkü kimse Denizaltı Kralı'nı uyandırmamalı."

"Seni bu görev için kim görevlendirdi? Kim o?"

Çadırda bir kıpırdanma var, sanki Dynkinar kendini daha rahat hissediyor. "Bin yıl önce, atalarımız bir zamanlar sizin halkınız gibiydi: dünyayı daha fazla keşfetmek isteyen kaşifler. Bir mürettebat buraya indi ve bir *Slechian* eseri buldu."

Slechian dilini çevirmek biraz zamanımı alıyor ama Zarian Kearan için çevirmeden önce kelimeyi buluyorum.

Siren.

"Ona panaceum adını verdiler ve ne kadar özel olduğunu anlamaları uzun sürmedi. Sahiplerine uzun bir yaşam bahşediyor, onları bedensel hastalıklardan etkilenmez kılıyordu. Onları esasen öldürülemez kılıyordu. Her hastalığı iyileştirebilir, her yarayı tedavi edebilirdi.

"Gezginler eşyayı eve götürüp dünyayla paylaşacakları için heyecanlıydılar, ancak içlerinden biri bunun yerine onu kendine saklamaya karar verdi."

Threydan.

"Denizaltının Kralı, o zamanlar böyle bilinmese de, panaceum'u çaldı. Panaceum' kendisinin bir parçası haline getirmenin bir yolunu buldu, böylece ondan asla ayrılamayacaktı ve bu birleşme büyüğü bozdu."

Bunu açıklamanın bir yolu yoktu ama panaceum ile kaynaştığımda onları hissedebiliyordum.

Ölüler.

Toprağın altına gömüldükleri yeri hissedebiliyor ve rüzgârda küllerinin tadını alabiliyordum.

Çok geçmeden mürettebatım saldırdı ve artık bunu yapmam imkânsız olsa da eseri geri vermemi talep ettiler. Mızraklarını fırlattılar, ben de saldırılarına kılıcımınla karşılık verdim ve vücudumdaki tüm metaller ağırlaşmadan önce üçünü öldürdüm.

Ayağa kalkmaya, silahları bedenimden çıkarmaya çalıştım ama etrafımı sararak çabalarımı engellediler. İlk defa yeni bir dehşetin farkına vardım. Ölümsüzdüm ama isterlerse beni sonsuza kadar zapt edebilirlerdi. Hayatta olabilirdim ama kapana kısılmıştım.

Ta ki yeni bir şey deneyene kadar.

Yerde hala kanayan cesetler vardı ve ben onlara uzandım. Kollarımla değil, zihnimle.

Cevap verdiler.

İmgelemden çıkarken bedenim dehşetle dolup taşıyor.

Ölüleri diriltebiliyor. Onlara hükmedebiliyor. Onu *gördüm*.

Dynkinar hala konuşuyor. "... suyun altında zahmetsizce hareket ederdi, adını da bu şekilde kazanmıştı. Okyanus, kaşiflerin geri kalanına saldırmakla meşgul olmadıkları zamanlarda ölümsüz ordusunu sakladığı yerdı. Onları avladı ve hayatta kalanlar sonunda yardım için sirenlere başvurdu.

"Sualtının Kralı öldürülemezdi, bu yüzden ilk kaşifler onu zapt etmek zorunda kaldılar, sirenler ise onu uyutup buza gömdüler. Ölüler de sirenler tarafından buza gömüldü, böylece onları yardımına çağıramadı, çünkü ölümsüzleri kontrol edebilse de elementleri kontrol edemiyordu. Her bir kemik kümesini buzun içinden çıkarmak için çok zorlanırdı."

O kemikleri gördüm. Buzda mükemmel bir şekilde yakalanmış. Sirenlerin işi. Su üzerinde kontrolleri olduğunu bilmiyordum, gerçi Alosa bir keresinde kazara suyu kontrol ettiğini söylemişti. Boğulduktan sonra suyu Riden'in ciğerlerinden çekip çıkarmış. Ama bunu tekrarlamayı asla başaramadı.

Dynkinar devam ediyor. "Denizaltı Kralı bunca zamandır birinin onu uyandırmasını bekliyordu. Ve şimdi sen uyandırdın."

Sesi kınama dolu. Sanki ölüleri kontrol edebilen bir varlığı uyandırmak en başından beri bizim planımızmış gibi. Sanki gemileri batırmayı bırakıp gelenlerle *konuşmalar* tüm bunlar önlenemezmiş gibi.

Çocuk çeviriyi bitirdiğinde Kearan şöyle der: "Size bunun bir kaza olduğunu söylemiştim. Saldırmak yerine vardığımızda bizimle konuşmuş olsaydınız önlenebilecek bir şeydi! Kaptanım bu hatanın bedelini ödedi. Daha ne istiyorsunuz?"

Aynen öyle.

"Kaptanınız Denizaltı Kralı'nı uyandırdığı için öldürülmedi. Öldürüldü çünkü adam ona kendini sevdirmeye başlamıştı."

Kearan "*Ne?*" dediğinde kalbim küt küt atıyor.

"Savaşçılarımı anlayabiliyordu. Denizaltı Kralı'nın sahip olduğu bir diğer yetenek de dil yeteneğiydi. Buna sahip olduğunu kanıtladığında.

eşini seçtiği açıktı." "*Neyini?*" Kearan tekrarlıyor.

"Sirenler uzun zaman önce halkımızı bunun olabileceği konusunda uyarmıştı. O artık panaceum, ama güçlerini bir başkasıyla paylaşabilir. Yenilmez ve ölümsüz kılabileceği biriyle. Birini bu kadar çabuk seçmesine şaşırdım. Kaptanınız onunla bir tür pazarlık yapmış olmalı."

Hayır, hiç de öyle olmadı.

Ona vurdum ve sanırım bu bizi bir şekilde birbirimize bağladı. Bu anılar...

"Bu güce aç sefil neden güçlerini paylaşmak istesin ki?" Kearan soruyor.

"Bir kadına ihtiyacı var. Siren şarkılarından etkilenmeyecek birine ki intikamını alabilsin ve bilinen dünyaya hükmedebilsin."

Kearan'ın bu fikri benim kadar gülünç bulduğu açık. "Siren ordusuna karşı tek bir kadın ne işe yarar ki?"

Alosa bizi ve annesini kurtarmak için sirenleri etrafında topladığında neler olduğunu gördüm. Hiçbir insan bu güce karşı koyamazdı.

"Eğer onu değiştirmeyi bitirmesine izin verilseydi, sıradan bir kadın olmazdı. Onun yaptığı gibi ölümlere hükmedebilen bir ölümsüz olurdu."

Parmaklarım seğiriyor. *Gerçekten* bir şey öldürmek istiyorum. "Yani sen... onun kaderini bağışladın mı?"

Kearan soruyor.

"Onu bu şekilde kullanamamasını sağlayarak Denizaltı Kralı'nın gücünü yarıya indirdik. Onu bir kez daha yakalamanın bir yolunu bulmamız gerekecek olması yeterince kötü. Emredeceği ölümler olmadan önce."

"Evet, başardın. Tebrikler," diye kestirip atıyor. "Şimdi bizden önce gelen mürettebat nerede?"

Zarian tercüme ediyor, "İlk savaş sırasında pek çok kişi öldü. Karaya ulaşmayı başaranlardan bazıları doğa koşullarına yenik düştü, diğerleri ise hâlâ dışarıda bir yerlerde, tıpkı şu anda sizin mürettebatınız gibi vahşi doğada hayatta kalmaya çalışıyor. Yiyecek ve malzemelerimiz zaman zaman kayboluyor."

Hâlâ hayattalar.

Umut etmeye cesaret edememiştim.

Ama her yerde olabilirler. Onlar da bizim gibi bu topraklarda hayatta çalışıyorlar. Bir yerlerde saklanıyorlar, yiyecek ve erzak alıyorlar.

Yaptıkları yanlarına kâr
kalabilir. Onları
bulmak zorundayız.

Ama önce Kearan'ı buradan çıkarmalıyım.

"Onunla nasıl başa çıkmayı planlıyorsun?" Kearan aniden sorar.

"Ne?" Zarian sorar.

"Denizaltı Kralı'nın ölümsüzler ordusuna katmak için hepinizi katletmesini nasıl engellemeyi düşünüyorsunuz?"

Zarian soruyu onun için tercüme ettikten sonra Dynkinar cevap olarak tek kelime etmiyor.

"Bir önerim var," diyor Kearan Meclis Başkanı'na. "Kraliçem geliyor. Denizcileri ölüme terk etmez. Kraliçe Alosa'nın emrinde koca bir gemi filosu var. Bizim için kaç tane göndereceğini bilmiyorum ama üçten az olacağını sanmıyorum."

Birisi çadırın içinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Adanın bu tarafında yeni gelenleri savuşturmak için sadece bir kalyonunuz olduğunu varsayıyorum. O geldiğinde saldırmaya çalışırsanız onu da kaybedersiniz. Bu yüzden şunu öneriyorum. O geldiğinde saldırmayın. Ona durumu açıklamama izin verin. Sadece halkı üzerinde güç sahibi olmakla kalmıyor, aynı zamanda siren kraliçesinin kızı. Güçleri var, ama tek başına yeterli olmasa bile, onu tekrar uyutmak için halkından yardım alabilir."

Kearan'ın sözleri sessizlikle karşılanır. Sonra Zarian tercüme etmeye başlıyor. Dynkinar'ın yanıtı kesik ve ani ama anlıyorum. "*Yalan söylüyorsun.*"

"Denemeniz akıllıca," diye çevirmeye devam ediyor çocuk. "Ben diğer Konuşmacılarla konuşacağım. Sana ve mürettebatına ne yapacağımıza karar verene kadar burada kalacaksın. Seni özgür bırakmak istiyorum Kearan, ama senin ve diğerlerinin kaynaklarımızı tüketmesine izin veremeyiz."

Ve sonra gidiyor. Sonunda çadırın hışırtısını duyuyorum. Kendimi olabildiğince karın içine bastırıyorum.

Çadırın arkasına geçmediklerinden emin olmak için Dynkinar ve çocuğu görene kadar bekliyorum. Onların görüş alanında olmak istemiyorum. Şu anda bile kamptan daha fazla ses duyabiliyorum. Gün ışığı yakın olmalı.

Ağlama sesleri kampı incelememi böldü.

Çadırdan gelen ağlama sesi.

Bir an için muhafızların içeri girip Kearan'ı dövmeye başlayıp başlamadıklarını merak ediyorum, çünkü sesi çok kötü geliyor.

"Çok üzgünüm Sorinda," diye fısıldar.

"Denedim." Benim için mi ağlıyor?

Sesi kalbimi acıtıyor. Büyük bir kısmım herhangi bir duyudan yoksunken bu şaşırtıcı bir acı.

Hançerimi kullanarak kurumuş derileri kesiyorum ve çadırın içine giriyorum.

Kearan bir dizi çapraz direğe iyice bağlanmıştır. Bunlar hem çadırı tutmaya hem de onu tutsak etmeye yarıyor. Sırtı bana dönük, ama vücudunun çökmüş halinden pek iyi durumda olmadığını söyleyebilirim. Sanki kendini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi ağlaması kesiliyor.

Ulaşamayacağı bir yerde, rapierim ve kalan hançerlerim duruyor. Kearan'ın görüş alanına girebilmek için direğin etrafında dönmeden önce benim olanı alıyorum. Parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

Sessiz olması için açıkça uyarmama rağmen, Kearan kocaman bir nefes çekiyor. Hemen hançerimi bağlarına saplıyorum. Alıştığım iplerden daha kalın, yaralı hayvan derilerinden yapılmışlar.

Elleri serbest kaldığında, Kearan gözlerini siler. Ona iyi davranmadıklarını görebiliyorum. Şişmiş bir gözü ve kanlı bir burnu var. Bileklerini nazikçe ovuyor ve ben de bacaklarını serbest bırakmaya başlıyorum.

Muhafızlar bizden sadece birkaç adım ötede, çadır kapağının diğer tarafında, bu yüzden birbirimizle konuşmamız imkansız. Şimdilik böyle olmasını tercih ediyorum. Özellikle de hala yüzünden sessiz gözyaşları dökülürken. Tamamen serbest kaldığında, çadırdaki kesikten bakmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

Daha fazla insan kamaralarından kalkıyor. Yol açık değil.

Kahretsin.

İçeri girip başımı sallıyorum ama Kearan henüz tam olarak oraya varmamış. Hâlâ bana bir tür hayaletmişim gibi bakıyor.

Bunun için bir şey yok. Gizlice . Buraya aitmişiz davranmak zorundayız.

Dışarıya bir kez daha bakıyorum, sonra kimsenin bize bakmadığını görünce Kearan'a beni takip etmesini işaret . Ayakta duracak pozisyona geldiğimde, çadırdan uzaklaşmadan önce Kearan'ın bana katılmasını bekliyorum. Bana ve etrafa bakışlarıyla normalden çok uzak davranıyor. Ben de isle kaplanmış, giysilerim ateşle çizilmiş halimle pek uyum sağlayamıyorum.

Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum ve Kearan'ın kolunu omzuma atıyorum, görüş alanımın çoğunu kapatıyorum ve ona

odaklan.

İletişim.

"Doğal davran," diye fısıldadım ona. "Kamplarından yürüyerek çıkmalıyız." "Sen nasıl hayattasın?" diye karşılık veriyor.

"Şimdi olmaz.

Odaklan."

"Odaklandım!"

"Durun," diyor derin bir ses ve Kearan'la ben fark ediliğimiz için donup kalıyoruz.

BÖLÜM 15

Ancak çevremize **baktığımda** bizimle konuşan kimseyi göremiyorum. Hayır, emir 30 metre kadar sağımızdan verildi. Muhafızlardan biri mızrağını kampa yeni giren birine doğrultmuş.

Gömlek ya da bot giymeyen bir adam.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Bu o.

"Bekle dedim!" diye tekrarlar gardiyan. Kampta bir alarm yükselir ve daha fazla insan kavgaya doğru koşar. Silahları ve aceleyle atılmış giysileri olan daha fazla erkek ve kadın. "Eğer itaat etmezseniz saldıracağız."

"Buraya savaşmaya gelmedim," diyor Threydan onların dilinde. "Sevgilimi arıyorum. Bu kampa girerken görülmüş."

Midem bulanıyor ve çaldığım yemeği kusma ihtiyacı hissediyorum. Çünkü benden bahsettiğini biliyorum. Kayıp olan parçalarım mı? Onlar onda. Bu yüzden onu hissedebiliyorum. Birbirimize bağlıyız. Sanırım kalbini bıçakladığımda ben de onun bir parçasını çalmış olabilirim. Garip bir şekilde sağlam olan kalbini.

Başımı çeviremeden, tavuskuşu mavisi gözler bana dikiliyor. Threydan göz kırpmıyor.

Yüksek sesle bağırıyor, "Burada yetkili kim?" Sanki hiçbir şey onu korkutmuyormuş gibi yürümeye devam ediyor.

Ona doğru fırlatılan bir mızrak sırtına saplanıyor. Diğer taraftaki göğsünden çıkana kadar temiz bir şekilde ilerler.

Sanki sadece küçük bir rahatsızlıkmış gibi silaha bakıyor. "Konuşmaya geldim, dövüşmeye değil," diyor Threydan. "Son şansın."

"Tutun onu!" diye bağırıyor Dynkinar kalabalığa katılmak için koşarken. "Ona izin verme-"

Ama artık çok geç. Threydan mızrağı sonuna kadar çekti. Artık bir silahı var. Ona durması için bağırın adama doğru fırlatıyor. Mızrak adamın kalbine saplanıyor. Daha yere düşmeden ölür.

Threydan'ın eli yumruk şeklinde kıvrılıyor ve ölü adam bir kez daha ayağa kalkıyor, gözleri artık aynı tavus kuşu mavisi, rengi o kadar canlı ki bu mesafeden bile görebiliyorum. Kendi adamlarına dönüyor ve en yakın arkadaşına bir yumruk sallıyor. Sonra mızrağını kalbinden çıkarıyor ve arkadaşlarına saplamak için kullanıyor. Onlar düştükçe, mavi gözlü başka bedenler yükseliyor.

Kahretsin.

Gerçekten ölüleri diriltebiliyor. Eğer Threydan benim üzerimde başladığı işi bitirirse, ben de onun gibi mi olacağım? Onun kontrol edebileceği akılsız bir ölümsüz kukla mı?

Threydan kasıtlı bir şekilde bana doğru bakıyor ve elleriyle kışkırtıcı bir hareket yapıyor.

Ancak o zaman kafama dank etti.

Kaçmama yardım ediyor. Özgür kalabilmemiz için dikkatimizi dağıtıyor. Bu çok yanlış ama yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Kearan'ın kolunu üzerimden itip ağaçlara doğru koşmaya başladım. Kearan bana hemen yetişiyor. Şeytan peşindeymiş gibi koşuyor ama yine de beni geçemiyor. Onun uzun adımları ormanda benimkilerle . Karla kaplı dallar yüzümü kamçılıyor ama izlerimiz çoğunlukla iğnelerle kaplı zeminde kayboluyor.

Hangi yöne koştuğumuzdan tam olarak emin değilim. Kendimi yönlendiremiyorum ama Kearan nereye gittiğimizi biliyor gibi görünüyor, ben de onun yönlendirmesine izin veriyorum. Kaslarım son iki gündeki maceralardan dolayı hala yorgun ve ağrıyor ve koşuya gerektiği kadar uzun süre dayanamıyorum. Ellerim

Dizlerimin üstüne çöktüm ve nefes nefese kaldım.

Kearan diyor ki, "Gerçekten yaşıyor musun? Nasıl?"

Sonra bir de baktım ki beni en sert şekilde kucaklıyor.

Çok küçüklüğümden beri bana böyle dokunulmamıştı.

Babam beni omuzlarına atmadan önce kucaklayıp kütüphaneye götürdüğünden ve orada yatmadan önce bana masal okuduğundan beri değil.

Kearan ne yaptığını yeni fark etmiş gibi beni aniden bırakıyor.

Belki de benim sert duruşum onu etkiledi.

"Çok üzgünüm," diyor. "İyi olmana çok sevindim." Ellerini arkada kavuşturuyor, sanki onları kesmek gibi bir fikre kapılmamam için gözümün önünden uzak tutmak istercesine. "Ama sen *nasıl* iyisin? Öldüğünden o kadar emindim ki."

"Benim yaşadıklarımın daha iyi olurdu," diyorum.

"Ben hep uyanıktım. Sana yaptıkları gibi beni bayıltmadılar. Taşımak için çok ağırdım. Beni yürüttüler. Seni o gemiye bindirdiler, o demir ağırlığa bağlı olarak kenardan aşağı attılar. Tüm gücümle çırpındım ve savaştım ama yeterli olmadı. Uzaklaşırken suyu izledim. Bilincini yeniden kazanmanı ve kendini kurtarmayı başarmanı umdum. Yüzeye çıkmanı bekledim. Dakikalar ve dakikalar geçti ve sen hala yüzeye çıkmadın."

Sesi sonda çatlıyor ve yukarı bakıyorum.

Yaralarına bir kez daha bakıyorum. Giysilerindeki kurumuş kan ellerine bulaşmıştı. *Beni* kurtarmaya çalışırken kendini dövdürdü. Benim için ağladı.

Kaptan, kendini övmeyi bırak.

Bu sözlerin hatırlatılması, bu düşünce tarzını derhal durdurumama neden oldu.

"Başardım," diyorum. "Yaşıyorum. Endişelenmene gerek yok. Görünüşe göre artık beni öldürmek daha zor."

"Seni değiştirdiği için mi?" diye soruyor.

"Sanırım."

"Orada kaçmamıza yardım etti, değil mi?" "Evet."

"Çünkü seni eşi olarak istiyor."

Gözlerim kapanıyor. "Bunu bir daha asla söyleme. O bana sahip değil." "Hiç kimse sana sahip olamaz."

"Sanırım orada işi bittiğinde beni arayacak." "Ve sen onun aramasını istemiyorsun?" Kearan dikkatle sorar.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Tabii ki hayır!"

"Bana öyle geliyor ki size ölümsüzlük ve güç teklif ediliyor."

Ona doğru yaklaştım ve parmağımı göğsüne soktum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Sonsuza kadar yaşamak *istemiyorum*. Yıldızlarda beni bekleyen bir ailem var Bir gün onlarla yeniden bir araya gelmeye niyetliyim. Sonsuza dek bu sefil dünyada kapana kısılmak değil. Ve güç ne zaman birini mutlu etti ki?"

Kearan yakınlığımdan ürkmüyor. Omuz silkiyor. "Alosa bir kraliçe olarak oldukça mutlu görünüyor."

"Alosa kraliçe olmadan önce de mutluydu. Onu mutlu eden şey güç değil."

"Tamam."

Ondan uzaklaşıyorum ve elimi bırakıyorum. "Sakın bana açgözlü olduğumu söyleme-"

"Değildim."

"Evet, sen-"

"Sadece bu Denizaltı Kralı'na karşı nerede durduğunu bilmek istedim."

"Sözümü kesmeyi bırak!"

"Evet, Kaptan." Dudaklarını kapatır.

"Kimse benim kaderimi belirleyemez. Threydan beni aramaya gelebilir ama bana sahip olamaz."

Ve sonra Kearan'ın yüzü değişiyor, sanki sakın olmaya zorluyormuş gibi. Şimdi hırlamaya dönüşüyor. "İsteddiği kadar bakabilir ama seni alamayacak. Ben-biz-mürettebat bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Sadece birbirimize baktığımız bir sessizlik anı geçiyor. Onun nefesinin havada buğulandığını, benimkinin ise böyle bir şey yapmadığını fark ediyorum.

Çıplak birini önümde tutuyorum. Normal görünüyor, bu donmuş tundranın beyaz zeminine karşı koyu sarı. Tenime doğru bir nefes üflüyorum. Havanın esintisini hissetmeme rağmen, onunla birlikte herhangi bir sıcaklık algılamıyorum. Ne çevremdeki soğuğu de nefesimde olması gereken sıcaklığı.

Kearan soruyor, "Sorun ne?"

Elimi ona doğru uzattım. Eldivensiz elini uzatıp elimi tutmadan önce duraksıyor.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Ona soruyorum. "Hiç elle tutulur muyum?" "Seni hissedebiliyorum," diyor güven verici bir şekilde. "Sen gerçeksinsin."

"Teması hissedebiliyorum. Bana dokunduğunu biliyorum ama sıcaklık ya da soğukluk hissetmiyorum. Sadece yanlış hissediyorum. Tenim hiç ısı yayıyor mu?"

"Evet" demeden önce tereddüt ediyor.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Sana asla yalan söylemem."

"O zaman neden durakladın?"

"Teninin benimkine karşı nasıl hissettiğini inceliyordum."

Kalbimin olduğu yerdeki o ateş topu onun sözleriyle alevleniyor ve sormaya cesaret ediyorum. "Peki nasıl hissettiriyor?"

"Elektrik, fırtına bulutları gibi."

Birleşen ellerimize bakıyorum, bir şeylerin -daha fazla bir şeylerin- olmasını istiyorum. Bu adamla bir bağ kurmak istediğim için değil, diye düşünüyorum. Benim için ağladığını duyunca kalbimin teklediği o aptal anı unut.

Ama *bir şeyler* hissetmek istiyorum. Normal hissetmek istiyorum.

"Bunu düzeltmeliyiz," diyorum. "Eski halime dönmem gerekiyor."

"Biliyorum. Düzelteceğiz. Her şeyi yoluna koyacağız."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum ama bunu . Tekrar hareket edebilir misin?" Başımı salladım ve dik durdum.

Kearan, "O kadın ne derse desin, yaşamama izin vermek istediklerini sanmıyorum," diyor. "Gözlerimi bağlamadılar. Nerede olduğumuzu biliyorum."

"Güzel."

"Teşekkür ," diyor içtenlikle. "Benim için geri döndüğün için."

"Tutulduğunuz kampa tesadüfen girdim." "Öyle olmasaydı bile benim için gelirdiniz."

"Tekrar harekete geçmeliyiz."

Ormanın içinde olabildiğince sessizce uçarak koşuyoruz. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum ama çok çalışan bir at kadar yüksek sesle nefes alıyorum. Başım ve uzuvlarım çok ağır geliyor. Taşımam gerekenden çok daha fazlasını taşıyorum: Threydan beni yakalarsa dünyanın kaderi, üzerimde beliren kendi ölümlülüğümün sonu, ailemden sonsuza dek uzak kalma ihtimalim ve her *zaman-her* zaman-zihnimin köşelerinde beliren, duvarlarımı yıkarsam düşüncelerimi istila etmeyi bekleyen geçmişim.

Bir molaya daha ihtiyacım olduğunda kendimi bir ağaca yaslıyorum. Sanki günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

"?" diye sorar. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Hayır, yani çok şey oldu. Sen nasılsın?" "İyiyim."

"Bu doğru olamaz. Sen bir taş değilsin."

"Ben kaptanım, Kearan. İyi olmaktan başka bir şey olmaya iznim yok."

"Şu anda başka bir şey olabilirsin. Sadece sen ve ben varız. I zaten tüm durumu biliyorsun. Bana karşı dürüst olursan itibarını ya da otoriteni kaybetmezsin. Eğer istersen, kampa dönene kadar bana bazı şeyler anlatabilirsin ve ben de bunları bir daha asla kimseye anlatmam."

Hiçbir şey söylemiyorum. Tüm baskı yapan düşüncelerim incelenmek için yalvarıyor, kafatasıma vuruyor. Kalbim patlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

"Bir an için Sorinda olabilirsin. Kaptan değil. Yardımı dokunabilir," der.

Çok bitkinim ve belki de savunmamın düşmesinin tek nedeni bu. Bana sunduğu özgürlüğü reddetmek için çaresizim. Çok fazla şey taşıyorum. Daha önce hiç bu kadar büyük bir yük gibi hissetmemiştim.

Daha önce hiç bu kadar dayanılmaz olmamıştı.

"İyi bir şey yapmaya çalıştık," diyorum kapalı göz kapaklarımı ovuşturarak. "O kızları aradık, onları kurtarmaya niyetliydik. Bunun yerine, ölümsüz bir varlığı mı uyandırdık? Sanırım artık bu tür şeyleri beklemeliyim. Hayatımda hiçbir şey kolay olmadı ya da beklediğim gibi gitmedi.

"Bu yolculuktan önce, hayatımda sadece bir kez gerçekten çaresiz hissetmiştim: küçükken, kız kardeşlerimin ve annemin gözlerimin önünde birer birer boğulmasını izlerken." Eskisinden daha da ağır nefes alıyorum, beni yoran sadece fiziksel efordu. "Ama sonra Threydan beni değiştirdi. İnsanlığım kalbimin olması gereken yerde, küçücük bir topun içinde. Onu orada, göğsümde otururken hissedebiliyorum, geri kalanımı ısıtan küçük bir kor. Söndüğünde ne olacak?

"Ve sonra denizin dibinde uyandım. Hiç böyle bir karanlık görmemişim. Böyle bir korku. Aynı gün içinde iki kez. Ben Sorinda Veshtas'ım ve *korkmam*. Ben insanların korktuğu şeyim. Bundan eminim, ama savaştığım varlık insan bile değilken ve onunla savaşmak için hiçbir imkanım yokken kıpırdayamam.

"İyi değilim. *Öfkeliyim*. Benden bir şey aldı ve ben onu geri istiyorum."

Çılgılık atmak, hayal kırıklığımı haykırmak istiyorum. Bu kadar çok şeyi ifşa ettiğim için kendimi savunmasız hissediyorum, ancak tek başıma taşıyacak daha az şeyim olduğu için rahatlıyorum.

Kearan diyor ki, "Kimdi o? Aileni öldüren adam mı?"

Uyarı çok nazik ve davetkâr. Kearan'ın bu şekilde davranabileceğini bilmiyordum, özellikle de bana karşı. Onu Roslyn'i rahatlatırken görmüştüm ama bu farklı. Omuzlarımdan biraz daha hafifleyebilmesi için öfke ve acımın bir kısmını üstlenmeyi teklif ediyor.

Sadece boş bir okyanusla yüzleştim.

Ve ölümsüz bir varlık beni eşi olarak istiyor, her ne demekse.

Bilinçli olarak yer açmadığım sürece omuzlarımda daha fazla yer yok.

"Adı Samvin Carroter'dı. Babamın unvanını istiyordu ve kız kardeşlerimle benden sonra miras sırası ondaydı. Eve girip bizi öldürmeyi, sonra da kaza olduğunu iddia ederek her şeyi yakmayı düşündü.

"Babamla başladı. Boğazına bir bıçak darbesi indirerek onu öldürdü. Masanın altında saklanıyordum, sevdiğim gibi saklambaç oynuyordum. Her şeyi gördüm. Samvin gittiğinde, annemi bulmak için koştum. Annemi küvette boğduğunu görmek için tam zamanında oraya vardım. Çılgılık attım. Hizmetçiler ve kız kardeşlerim geldi.

"Karanlıktı, geceydi, gölgelerin arasına saklandım ve kapıyı kilitleyip onları teker teker öldürmesini izledim. Korkumdan felç olmuştum. Ablalarımı kurtaramayacak kadar korkmuştum. Bu yüzden sadece izledim ve kıpırdamadan durdum.

"Hepimizi bulduğunu sandı. Ne de olsa onları öldürürken cesetleri saymaya zahmet etmedi. Evden ayrıldı ve yangını başlattı, ben de o zaman kaçtım. Çok onu öldürdüm. Babamın ikinci evine . Şehirdeki başka bir mülk. Oraya çıplak ayakla, babamı öldürmek için kullandığı bıçağı taşıyarak gittim. Kim olduğumu anladığı anın tadını hâlâ çıkarırım. Boğazını kesmeden hemen önce. Beş yaşımdaydım.

"Alosa beni birkaç yıl sonra Charden'in korsan mahallesindeki sokaklarda vahşi bir halde buldu. Daha fazla bıçak edinmiş, kendimi korumayı ve tehdit olarak algıladığım her şeyi öldürmeyi öğrenmişim. Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda beni kendisiyle gelmeye ikna etti. Bana yeniden bir aile verdi ve değer verdiklerimi korumak için çok geç olmadığını gösterdi."

Kearan kıpırdamadan duruyor, sözümü kesmiyor. Neredeyse kelimeleri kimseye yüksek sesle söylemiyormuşum gibi davranabiliyorum.

"Alosa'ya hikâyenin tamamını anlatmadım bile," diyorum.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim," diyor Kearan. "Ve sana şu sözü vermeme izin ver: O canavar sana elini sürmeden ve başladığı şeyi bitirmeden önce öleceğim. Bir daha böyle korkmayacaksın. Ciğerlerimde nefes, damarlarımda kan dolaştığı sürece onun istediği gibi biri olmayacaksın. Tıpkı senin benim kaptanım olarak bana göz kulak olduğun gibi ben de sana göz kulak olacağım."

Yavaşça doğruluyorum, biraz güç göstermem gerekiyor. "Benim bakıma ihtiyacım yok."

"Hayır, ," diye kabul ediyor ama yeminini geri almıyor.

Benimle aynı fikirde olduğunda tartışmayı zorlaştırıyor. Özellikle de ben hala çekişmeli hissederken. Çekişmeli, öfkeli ve tükenmiş. Çok, çok tükenmiş.

Artık listeye ifşa olmayı da ekleyebilirim. Bu adama kendimle ilgili bu kadar çok şeyi açıklamak istememiştim. Böyle şeyleri düşünmekten hoşlanmıyorum. Korku ve öfkeyi uzak tutmanın en iyi yolu zor zamanları hiç düşünmemektir.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?" Kearan sorar.

"Hayır." Korku derimin altında mırıldanıyor, sanki sadece doğru açıdan dürtülmem gerekiyor ve ortaya çıkacak. Bu soruyla ne demek istemiş olabilir? Elbette...

Kearan başını sallar ve yanağının içini ısırır.

"Ne?" diye soruyorum.

"Bana yalan söylemek zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Hikayeni düzenlemene ya da hiçbir şeyi saklamana gerek yok. Senin hakkında asla kötü düşünmem."

"Bana yalancı mı diyorsun?" Sesim ölümcül bir tona ulaşıyor, korku tenime daha sert çarpıyor.

"Bir adam babanın unvanını istiyor ve sen onun mirasçıları öldürürken onları saymadığına inanmamı mı bekliyorsun? Hayır, öylece çekip gitmedi. Sonrasında bir şeyler oldu. Evinizi yakmadan önce."

Ağzım tükürükle doluyor, midem bir kez daha çalkalanmak istiyor. Uzunlarım bir kez daha güçsüz hissediyor ve böyle bir sorunun beni hizaya getirmesinden nefret ediyorum.

Yutkunuyorum. "Detaylar önemli değil."

"Değil mi?"

"Bana dokunmadı, eğer düşündüğün buysa." "Dokunmuş olsaydı bile bu seni görme şeklimi değiştirmezdi."

"Beni nasıl gördüğün umurumda değil." "Biliyorum."

Tartışmak istediğim ama kabul ettiği için tartışamadığım bir an daha.

"Bana söylemek zorunda değilsin, Sorinda. Ama kulaklarım her zaman açık, eğer

sizi yargılamayacak birinin sizi dinlemesini istersiniz."

Öyle diyor ama bilmiyor. Ne yaptığımı değil. Hizmetçinin kızının benim yerime ölmesine nasıl izin verdiğimi. En büyük utancımı kimse bilemez. Bu sadece benim taşımam gereken bir acı.

"Beş yaşındaydın," diye ekliyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "O yaştaki çocuklar yaptıkları her şey için suçsuzdur. Onlar da

daha iyi bilmek için genç."

Daha iyi biliyordum, karanlık düşünüyorum. Daha iyi biliyordum ama yine de ölmesine izin verdim. "Aileni sen öldürmedin. O korkunç adam yaptı.

Bunu yapamazdın.

Eğer deneseydin kardeşlerine yardım edebilirdin. Sen en küçükleriydin. Korunmaya ihtiyacın vardı. Seni kendinden başka koruyacak kimse yoktu. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Bunu biliyorum."

"Konuşmayı kes," diyorum, şey paylaştığım için pişmanlık duyarak.

"Keşke hayatta kalmasaydım diyorsun, değil mi? Keşke diğerleriyle birlikte ölseydin de böyle bir suçluluk duygusuna kapılmasaydın. Biz konuşurken yerlileri öldüren bu ölümsüz adamı uyandırdığın için şimdi suçluluk duyuyorsun."

Nasıl? Bunu nasıl yapıyor? Gizli düşünceleri doğrudan zihnimden mi çekiyor? Bir hançere uzanmak için parmaklarımı giysilerimin altına sokuyorum ama Kearan, "Zahmet etme. Bu korkunç yerden uzaklaşmak için sahip olduğun her ruha ihtiyacın var."

Elim yanıma düştü.

Yürümeye devam ediyoruz ve ben meselenin bittiğini düşünüyorum. Görünüşe göre Kearan öyle düşünmüyor.

"Beş yaşındayken macera aramak için evden kaçtım. Muhtemelen annemi ölümüne korkuttum. İki gün sonra geri döndüm çünkü yiyeceğim bitmişti."

Gözlerimi deviriyorum. Kendi günahlarının benimkilerle kıyaslanabileceğini mi sanıyor? O umutsuz.

"Yedi yaşındayken komşumun kedisini çaldım, çünkü ona sahip olmak istiyordum ve en çok beni seviyordu. Bu yüzden yanlış bir şey yapmadığımı düşündüm."

Bir göz devirmeye daha direniyorum.

"Onu da asla geri vermediler," diye devam ediyor Kearan. "Sadece birkaç gün sonra bir at arabası tarafından ezildi."

"Ne canavarsın sen," diyorum alaycı bir şekilde.

"On yaşındayken bir arkadaşımın dalga geçen bir çocuğu dövdüm. Onu bayılttım. O gün ne kadar güçlü olduğumu ve dikkatli olmam gerektiğini anladım.

"Ve on yedi yaşındayken, sevdiğimi sandığım kız öldü ve ben bunun için mutluydum."

Bunun üzerine durdum ve ona baktım.

"Sadece bir an için," diyor. "Sadece beni ne kadar incittiği için. Sonra suçluluk duygusu içimi kemirdi ve ona kötü bir şey olmasının başından beri benim hatam olup olmadığını merak ettim."

"Birinin birkaç saniyeliğine kötü olmasını dilediğin için kötü bir insan olduğunu mu düşündün?"

Gerçeği bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü? Aslında birinin ölümüne sebep oldum. Bir çok kişinin. Çoğunlukla kötü adamların. Ama ilki değil. O günün erken saatlerinde benimle kıyafet değiştirme oyunu oynayan küçük Sleina değil. Bir daha hiç değiştirmedik. Bu yüzden Samvin onun ben olduğumu sandı ve ben de onu düzeltmedim. Onu kurtarabilirdim ama yapmadım. Onun yerine güzel elbisemin içinde bacaklarını savuruşunu izledim. Ciğerlerinin suyla dolduğu noktaya kadar.

Kearan sözlerinin işleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdiğini fark etmiş olmalı ki nihayet kampa varana kadar sustu.

BÖLÜM 16

Kampa girdiğimde gördüğüm ilk yüz **ROSLYN'inki oluyor**. Kendini kollarıma atıyor ve ben de onu kendime çekiyorum.

"Sorında, gittiğini sanıyordum." Yüzünden yaşlar süzülüyor ve elimle onları siliyorum. Beni bu kadar önemsemesi beni çok etkiliyor. Başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde kalbimi yumuşatıyor.

Dimella sırtımı sıvazladı. "Sizi görmek güzel, Kaptan. Donuyor olmalısınız. Size yedek bir palto getirelim."

"Gereksiz," diyorum ona. "Yine de dinlenmeye ihtiyacım var. Kearan sana neler olduğunu anlatacak. Korkarım düşmek üzereyim."

"Ben de yorgunum," diye yalan söylüyor Roslyn ve bu yüzden onu seviyorum. Benimle birlikte çadıra tırmanıyor, battaniyenin altına sokuluyor ve derin derin nefes alıyor. Botlarımı tekmelemeye fırsat bulamadan dışarı çıkıyorum.

Bağırma sesi beni uyandırmadan önce ne kadar uyuduğumu **söylemek zor**, ama kafamdaki ağırlığa bakılırsa uzun sürmemiş olmalı. Yorgunum, yine açlıktan ölüyorum ve kafam unutmayı tercih ettiğim anılarla dolu.

Ama ayağa kalktım ve Roslyn'e hızlı bir şekilde bağırarak - "Çadırda kal!"- oradan ayrıldım.

"Silah başına!" Dimella tam çadırın kapağını arkamdan kapatırken bağırıyor. Rapierim çoktan çıkarılmış ve hazır durumda; ateş edecek bir şey bulmak için etrafı tararken tabancamı geri çekiyorum.

Gelgit dalgası gibi açıklığa akın ediyorlar. Parlayan tavuskuşu mavisi gözleriyle Drifta. Yeni ölmüş bedenler. Yakınlarda onlara komuta eden bir kuklacı var ama Threydan'ı henüz göremiyorum.

Bizi nasıl buldu?

Mücadeleye atılıyor, canlı olmayan her şeyi kesiyor ve bıçaklıyorum.

Tabancam ateş alıyor ve iri yarı ölü bir erkeği tam gözünden vuruyor. Demir bilye temas ettiğinde gözünü kırpmıyor, yavaşlamıyor ve kesinlikle

az önce çıktığım çadıra doğru yürümeyi bırakmıyor.

Uzattığı kollarını kesiyorum ama yine de yavaşlamıyor, bu yüzden dizlerinin arkasındaki tendonları kesiyorum, bu da sonunda onu daha fazla yürüyemeyecek şekilde yere gönderiyor. Bir yılan gibi kıvranıyor ama şimdilik onu bırakıyorum.

Iskirra bir balta kullanıyor ve onu en yakındaki zombinin kafasını kesmek için kullanıyor. Beden hareket etmeye devam ediyor, bir amaç uğruna ilerliyor. Ona komuta eden şey kendi kafası değil.

Kurşunlar ateşleniyor ve daha fazla çelik ete saplanıyor. Yaşayan ölülerin tek bir tanesinin bile silah taşımadığını fark ediyorum. Threydan kimseyi öldürmek istemiyor. Bir Drifta'nın Jadine'in arkasına geçip onu göğsüne çektiğini ve havaya kaldırdığını gördüğümde düşüncelerim doğrulanıyor. İşe yaramaz bir şekilde kıvranırken onu yerinde tutmaktan bir şey yapmıyor.

Arkasına atlıyorum, dizlerinin arkasını kesiyorum ve ölümsüzün yere düşüşünü izliyorum. Jadine sıçrayarak kurtuluyor, sonra dönüp şimdi kendisine doğru sürüklenen yaratığın kollarını kesiyor.

Düzinelerce ölümsüz kamp alanımıza doluştu. Görünüşe göre Denizaltı Kralı, Drifta ordularına iyi bir darbe indirmiş. Küçük mürettebatımı eziyorlar.

Bu nasıl oldu?

Beni hissedebiliyor mu? Onu buraya ben mi getirdim? Önce beni Drifta'nın arasında buldu, şimdi de mürettebatımla. Onun için bir fener gibi miyim? Bu düşünce dehşet verici.

Mürettebatım ne kadar iyi olursa olsun, bu sayılarla savaşamayız, ama bu onların her şeyleriyle savaşmadıkları anlamına gelmez.

Kearan bir boğa gibi açıklığa doğru hızla ilerliyor ve yoluna çıkan tüm düşmanları ayaklarından yere seriyor. Kızlar üzerlerine çullanıyor, ellerinden geldiğince ölümsüzleri parçalıyor ve hareketsiz hale getiriyorlar. Aptal değiller. Eğer Kearan onları durum hakkında bilgilendirmediyse, avlarının doğal bir şey olmadığını hemen anlarlar.

Visylla sağa ve sola el bombaları atıyor. Yapışkan bağırsaklar yere yağıyor. Parçalanmış kemikler kara yapıyor. Bacaklara nişan alıyor, ölümsüzleri dalgalar halinde yer seviyesine .

Uyku ihtiyacı açık gözlerimi hırpalıyor, kapanmaları için yalvarıyor. Kaslarım halsiz hareket ediyor, doğru düzgün dinlenmeden geçen günlerin ardından en iyi performanslarını gösteremiyorlar.

Bu dövüşte hiçbir işe yaramadığı için tabancamı bırakıyorum ve vücudun olması gerektiği gibi hareket etmesini engellemek için gerekli tendonları kesmeye yardımcı olacak bir hançer alıyorum. Hortlaklar acı hissetmeyebilir ama görünüşe göre vücutlarının çalışması için hâlâ sağlam kaslara ihtiyaçları var.

Yine de Threydan'ın tabutuna giden buzun içindeki donmuş iskeletleri hatırlıyorum. Sirenler ve Drifta neden onları saklamak için uğraşsın ki? Kasları ya da tendonları yok. Threydan'ın onlar üzerinde neden gücü olsun ki?

Açıklığımızı çevreleyen ağaçlar, sahneye daha fazla ölümsüz girerken hışırıyor. On ya da daha fazla Drifta mürettebatımın her birini kuşatabildiği için savaş iyice kasvetli bir hal alıyor. Büyük Drifta'lar Kearan'ın üzerine atlıyor. Elinden geldiğince onlarla savaşıyor ama o bile bu kadarını uzak tutamıyor. Ölü bedenlerinin ağırlığıyla uzuvlarını yerinde tutarak onu yere yapııştırıyorlar. Dört yaşından büyük olmayan bir ölümsüz çocuk Dimella'nın kılıcını çelik kabzasından tutup çeker. Dimella, mavi gözlü kızın kendine yaptığı kesik karşısında o kadar şaşırır ve dehşete düşer ki tuttuğu yeri bırakır. Diğer iki ölümsüz arkasına geçip onu kollarından tutuyor. Visylla'nın ayakları altından tekmeleniyor. Sonra havaya kaldırılıyor ve zaptediliyor. Tüm mürettebatım teker teker hareketsiz hale getirilirken izliyor ve savaşıyorum.

Kurtar beni. Tek bir zombi bile bana dokunamaz.

Orada durmuş, yorgunluğumu silkeleyen bir vahşilikle manzarayı seyrediyorum. Onları kurtaramam. Boyunlarının kırılması onları bitirmek için yeterli. Bunu biliyorum. Elim rapierimin kabzasını öyle sıkı kavriyor ki kemiklerimin birbirine geçtiğini hissediyorum. Silahlarımı tutuyorum ama hareket etmiyorum, sadece gözlerim çevredeki ağaçları tarayıp *onu arıyor*.

Kalbim ateşli bir ritimle atıyor ve yemin ederim göğsümde kıpırdayan o küçük sıcaklık dışında her yerim üşüyor.

Saklanıyor olabilecek daha fazla ceset olup olmadığını kontrol etmek isteyen olmasın diye bakışlarımı çadırdan uzak tutuyorum. Gerçi hepimiz ölürsek ve sadece küçük Roslyn hayatta kalırsa, bu sıcaklıkta tek başına uzun süre dayanabilir mi? Önce saldırıp sonra soru soran bir halk ve ufukta beliren bir ölümsüzler ordusu varken?

Bu korkunç düşüncüyü aklımdan silip atıyorum ve bakışlarımı tetikte tutuyorum. Beni fazla bekletmiyor.

Threydan ağaçların arasından ilerliyor, gözleri çoktan benimkilere dikilmiş, sanki bir süredir beni izliyormuş gibi. Midem bulanıyor

düşündüm.

Adam nasıl oldu da hâlâ bir gömlek bulamadı? Bronzlaşmış teni, başının üstündeki kısa kesilmiş saçları dışında her yerinde pürüzsüz. Gözleri her zamankinden daha parlak ve teninde bir parça kan kurumuş.

Kimin olduğunu bilmek istemiyorum.

Benden sadece bir metre uzaktayken durdu.

Bir adım daha yaklaşırsa, onun bağırsaklarını deşerdim. Bir sonraki hamlesine bağlı olarak hala yapabilirim.

Mürettebatımın hayatı şimdilik elimi kolumu bağlayan şey. "Sorinda," diyor Threydan. "İyi misin?"

Soru o kadar beklenmedik ve sarsıcı ki, dudaklarımdan histeriye varan bir kahkaha dökülüyor.

"Çok kızgınım. Mürettebatıma sebepsiz yere saldırdınız." "Saldırıya mı uğradılar? Hayır. İçlerinden biri bile yaralanmadı.

çadırda bir
tane."

Yutkunuyoru

m.

"Arkadaşlarına zarar vermem," diyor. "Aslında, birkaç saat önce birini kurtarmana yardım ettim, değil mi?"

"Eğer onlara zarar vermek istemiyorsanız bırakın gitsinler."

"İşte bu, doğru dürüst konuşana kadar yapamayacağım bir şey."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Bunu eğlenceli buluyor gibi görünüyor. "Bağlamayı bitirmedik." "Bana bir daha dokunmayacaksın," diye tükürdüm tüm zehirimle.

yönetebilir.

Mürettebattan bazılarının benimle aynı fikirdeymiş gibi birkaç çıkış duyuyorum ama çoğu ağızlarını kapatan ölümsüz eller tarafından susturuluyor.

"Neyse ki bu doğru değil," diyor Threydan. "Bağlamayı tamamlamak istiyorsak bunu yapmak zorundayız. Sen sadece kısmen benimsin. Görünüşe göre hayatın tehlikelerinin sadece karşı dirençlisin. Sıcak ve soğuk sana zarar veremez. Su seni boğamaz. Ama kılıç hâlâ senin zayıflığın."

"Tersine çevir," nefes veriyorum. "Beni tekrar hissedebilir hale getir." "Bunu yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Yapamam" demeden önce bir süre tereddüt ediyor.

Ona inanabilir miyim bilmiyorum ama kendime dönme arzum onun sözlerine güvenemeyeceğim kadar büyük.

"Ölümsüz kılacak başka bir kadın bul. Senin istemiyorum." "Yine de onlara sahipsin ve zaten bir kez hayatını kurtardılar."

Buna bir şey demiyorum. Doğru, ama okyanus tabanına zincirlenmiş olarak uyanmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Threydan, mürettebatımı çeşitli şekillerde zapt edilmiş halde gözlemlerken boynunu yana doğru uzatıyor. "Benimle gel, Sorinda. Özel olarak konuşmak istiyorum. Seni evime götüreyim."

Kearan, ölümsüzlerin arasına gömülmüş bir yerden, "Cehennem gibi olacak," diyor.

Threydan ona doğru adım atıyor ve konuşan kişiyi arıyor.

Aptal kendini öldürtecek. Dedim ki, "Eğer seninle gelirsem, onları sağ salım bırakacaksın. Anlaşma bu, değil mi?"

Denizaltı Kralı dönüp bana baktı. "Anlaşmamız bu." "Sana nasıl güvenebilirim?"

"Başka türlüünü karşılayamazsın, aşkım."

Bu sözler üzerine burun deliklerim alevlendi, ama ben bile ne zaman alt edildiğimi anlayabiliyorum.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Seni takip ettim."

"İmkansız. Haberim olmadan kimse beni takip edemez." "Belki de yaşayanlar arasında bu doğrudur."

Ne olduğunu çok çabuk anladım. Takip edildim. Ölümsüzlerden biri tarafından. Nefes almaya ya da doğal olarak hareket etmeye ihtiyacı olmayan bir beden. Göz kulak olmayı hiç düşünmediğim bir şey.

O zaman beni hissedemez. En azından bu bir şans.

"Şimdi gel, Sorinda. Seni ölmeni isteyen o insanlardan kurtardım. Tüm bunlar"- mürettebatımı rehin tutan ölümsüz bedenleri işaret ediyor-"senin onuruna yapıldı."

"Beni sadece senin yaptığın şey yüzünden öldürmek istediler."

"Bu tam olarak doğru değil. Beni sen uyandırdın. Bunun için de ölmeni istediler."

Bunun benim suçum olmadığını haykırmak istiyorum, ama belki de öyledir. Ölüm hep beni takip etti. Her zaman sebebi ben oldum. Beş yaşımdan beri. Bu benim çağrım ve lanetim.

Tam anlamıyla, öyle görünüyor.

Kendimi ağlamak için iğrenç bir arzu içinde buluyorum.

Boynumu iki yana doğru kırıyorum. "Ölü köleleriniz mürettebatımı serbest bıraksın, ben de sizi bu kamp alanından takip edeyim."

Kearan'ın yüksek sesle "Sorinda, hayır!" demesi de dahil olmak üzere ekibimden protestolar yükseliyor. "Sadık takipçileriniz var," diyor Threydan.

"Şaşırmadım ama onlara güvenebilir bilmiyorum. Beni ve kölelerimi takip edeceksiniz.

Siz onlara öyle diyorsanız, bundan sonra da öyle olacaktır."

"Yani ben gözden kaybolduğum anda mürettebatı öldürebilirler mi? Hiç sanmıyorum."

"Ayrıldığımızda mürettebatınızın savaşmayacağına ya da bizi takip etmeyeceğine söz verebilir misiniz?"

Mürettebatımın gözlerinin içine tek tek bakarken yüzümü net tutuyorum. "Takip etmeyeceksiniz. Savaşmayacaksınız. Bu bir emirdir."

"Hayır!"

Küçük Roslyn nihayet çadırdan çıkarken bir çığlık diğerlerinden daha yüksek. Dimella'nın ceketini ve botlarını giymiş, ona hediye ettiğim mızrağını kınından çıkarmış ve Threydan'ı şişlemeye hazır.

"Onu alamazsın," diyor Roslyn. "Sana izin vermeyeceğim."

"Roslyn," diye ısırdım en güçlü sesimle. "Hemen çadıra geri dön!"

"O seninle gelemeyecek kadar iyi," diye devam ediyor Roslyn. "Bizi güvende tutuyor ve burada durduramayacağın önemli bir görevi var. Eğer seninle gelecek birine ihtiyacın varsa, onun yerine beni al. Burada olmamam gerekiyordu. Emirlerle itaatsizlik ettim. Kötü şeyler olmaya devam ediyor ve hepsi benim hatam. Ölmeyi ben hak ediyorum, o değil."

Threydan Roslyn'in durduğu yere dönüyor ve onun hizasında diz çöküyor. Bir adım ileri atıp kılıcımı kaldırıyorum ama Threydan kıpırdamıyor. Bana sırtını dönmüş olması umurunda bile değil.

"Onun için ölür müsün?" diye sorar.

Roslyn sorgusuz sualsiz "Evet," diye yanıtlıyor.

Threydan başındaki saçları karıştırıyor ve ben ona ulaşmak için son adımı atıyorum. Ben onu kesmeden ayağa kalkıyor ve bana dönüyor.

"Buna gerek kalmayacak," diyor Threydan, hem Roslyn'e hem de benim şiddet tehdidime cevap vererek. "Kimse ölmüyor. Sorinda değil. Sen de ölmüyorsun. Ne de mürettebat. Drifta'ya planlarımı ve sevgilimi tehdit ettiği için bir ders verilmesi gerekiyordu. Ama buraya hiçbirinize zarar vermeye gelmedim. Aslında, yardım etmek için buradayım. Sorinda sonsuza dek benim olmayı kabul ettiğinde, kayıp mürettebatınızı bizzat bulacağım. Sonra hepinizi kendi gemimle eve götüreceğim.

Beni lanetleyen siren tılsımını bulmanın yolu. Sorunda?" Threydan elini bana doğru uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu. "Konuşmak için daha rahat bir yere gidelim."

Onun uzattığı ele dokunmaktansa yapacağım binlerce şey var, kendi kolumu kesmek de dahil.

Ama bu ekibin bana ihtiyacı var. Alosa'nın kayıp kızlarının bana ihtiyacı var. Artık sadece kendimi düşünemem.

Kaptan olmak böyle bir şey işte. "Dimella," dedim.

"Evet, Kaptan?"

"Ben dönene kadar yetki sende."

Threydan sözler karşısında kaşlarını kaldırır ama itiraz etmez.

Dimella birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor ve sonunda "Evet" diye cevap veriyor.

Yutkunuyorum. "Kearan."

"Ne?" diyor öfke dolu bir sesle. Onca ölümsüzün arasında onu göremiyorum ama arkada bir yerde olduğunu biliyorum.

"Threydan ordusunu geri çağırdığında kılınızı bile kıpırdatmayacaksınız. Tek bir kası bile. Eğer bu mürettebata *bir şey* olursa, bundan şahsen seni sorumlu tutarım. Beni anladın mı?"

Dimella'da olduğu gibi, cevap vermesi çok uzun sürer. Sonra, "Anlaşıldı, Kaptan."

Onun kabulü içimde başka bir şeyi harekete geçiriyor ve ağlayan bir buz saçağı gibi biraz eriyorum.

"Philoria, Visylla'yı kontrol altında

tut." "Emredersiniz, Kaptan."

"Diğer herkes kraliçeyi gururlandırın."

Sonra Threydan'ın elini tuttum.

Ölümler ağaçların arasında o kadar çabuk kayboluyor ki, kardaki ayak izleri olmasa onları rüyamda gördüğümü sanabilirdim.

Threydan beni götürürken parmakları parmaklarımın arasından geçiyor ve yirmi üç çift gözün bakışlarını sırtımda hissediyorum.

BÖLÜM 17

Mürettebat güvende ve uzun süre arkamızda kalır kalmaz, "Kaçmıyorum ama elimi geri alıyorum" diyorum. Ve parmaklarımı onunkilerden çekiyorum.

Threydan gitmeme izin veriyor ama gözleriyle geri çekilen elimi takip ediyor. "Bana alışman zaman alacak," diyor. "Anlıyorum Bu. Ama ben sabırlı bir adamım Sorinda. Sonsuza kadar sabredeceğim."

Elimi kılıcımın kabzasına koyuyorum, sert çelik beni rahatlatıyor ama bir yandan da kılıcın soğuşunu hissedemediğim için iğreniyorum. Elimin ısısı metale geçene kadar dokunmak acı verici olmalı.

"Kendinizi daha iyi hissedecekseniz silahınızı çekebilirsiniz" diyor.

"Beni normale döndürüp sonra da serbest bırakırsanız kendimi daha iyi hissederim."

"Sana bunu yapamayacağımı söyledim."

"Ne yapabilirsin ki?" Kendimi tutamadım. Yorgunluk beni ayaklarımın dibindeki kabarık kara doğru çekiyor. Bir ayağımı diğerinin önüne bile çok fazla enerji gerektiriyor.

"Pek çok şey," diyor sohbet edercesine, ses tonuma aldırmadan. "Yemek pişirebilirim, tabii bu tür şeylerin bin yıldır değişmediğini varsayarsak. Arp çalmakta oldukça iyiyimdir. Çoğu içki oyununu kazanabilirim. Ve ..." Bir an düşünmek için duraklar. "Balık tutma konusunda da yetenekliyim." Bana dönüyor ve sırtıyor, mavi gözleri her zamankinden daha yoğun.

Ve tek bir şey bile söyleyemiyorum.

Çünkü bu kelimeler çok *normal*. Sanki az önce tüm mürettebatımı bir zombi ordusuyla tehdit etmediğine beni ikna edebileceğini düşünüyor. Şu an için garip bir şekilde yokmuş gibi görünen bir ordu.

Bir sonraki adımda tökezliyorum ve görüşüm bir anlığına kararıyor.

"Yorgunsun," diye fark ediyor Threydan. "İşte." Beni yerden kaldırıp Ayağa kalkıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarında tutuyor. Anladığım kadarıyla doğaüstü bir gücü yok, sadece ölmeme yeteneği var. O sadece oldukça güçlü bir adam.

"Koy. Beni. İndir."

"Eğer beni yaratacak gücün varsa, isteğine kulak vereceğim."

Göğsünü itmeye çalışıyorum ama hareketin arkasında neredeyse hiç güç yok. Çok bitkinim ve bu beni şu ana kadar olan her şeyden daha fazla korkutuyor. Threydan şu anda istediği her şeyi yapabilirdi. Başladığı korkunç ritüeli bitirmek de buna dahil.

"Sadece uyu, sevgili Sorinda. Ben ." "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Tamam o zaman. Sakın uyuma. Sana uyanık kalmanı emrediyorum."

Komiklik yaptığını sanıyor ama ben durumdan hiç mizah çıkarmıyorum. Kendimi göğsünün çıplak teninden uzak tutmaya çalışıyorum. Eşit nefeslerle hareket etmek yerine taş gibi hareketsiz olduğunu fark etmemek için.

O da daha önce komuta ettiği cesetler kadar ölü.

Gözlerim kaymaya başlıyor ama hemen açıyorum. Roslyn'i ve onun için nasıl güçlü olmam gerektiğini düşünüyorum.

Karanlık, Threydan'ın adımlarının tekrarlayan hareketiyle garip bir şekilde yatışmış olarak görüşümün kenarlarında sürünüyor.

Uyanık kal.

Uyanık

kalın.

Uyanık kal

...

RÜYASIZ BİR UYKU, uzun zamandır deneyimlemediğim bir şey ve kendimi uyandırdığımda, uzun zamandır olmadığım kadar dinlenmiş hissettiğimi fark ediyorum.

Çünkü daha önce hiç bu kadar bitkin olmamıştın.

Son birkaç günün olayları gözümün önüne geliyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Bir tür karanlık mağaradayım, fener ışığı etrafımı aydınlatıyor. Tüylü bir şilte ağırlığımı destekliyor, yumuşak bir battaniye uzuvlarımı sarıyor - sıcaklığa ihtiyacım olduğundan değil.

Doğrulduğumda gözlerim Drifta'lı bir adamın parlak, ölümsüz bakışlarıyla karşılaşılıyor. Uyuduğum süre boyunca muhtemelen orada beklediğini fark ettiğimde kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. İzliyordu. Doğrulduğumu görene kadar kıpırdamadan durdu. Gitmeden önce taş zemindeki tahta sandığı işaret ediyor. Açmadan önce başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

İçinde ne beklediğimden emin değilim. Bir vücut parçası mı? Beni uslu durmaya zorlamak için mürettebatımdan alınan bir şey mi? Ya da uyku sersemi beynimin aklına getiremediği aynı derecede rahatsız edici bir şey?

Onun yerine kıyafetler buldum. Daha önce hiç görmediğim tasarımlarda birkaç basit elbise. Önü bağcıklı pantolonlar ve gömlekler. Hafif tabanlı sandaletler. Ve ... bunlar bone mi?

Kapağı kapatıyorum ve odadan çıkmadan önce ayağa kalkıyorum, bunu yaparken kollarımdaki ağrıyan kasları esnetiyorum. Karanlık koridorlarda daha fazla meşale yolumu aydınlatıyor. Işıkları takip ederek taş odalardan, toz zerresi bile bulunmayan boş odalardan geçiyorum ve sonra bir koku çarpıyor yüzüme.

Bir şeyler pişiyor.

Sonunda küçük bir mutfağa girdim. Tavandaki bir çeşit havalandırma dumanın odadan dışarı çıkmasını sağlıyor. Ortada açık bir ateş duruyor ve Threydan önünde çömelmiş, birkaç balık şişini çeviriyor. Üzerinde farklı bir pantolon var ve Drifta'da yaptığı katliamdan kalan kanı temizlemiş.

Ben yaklaşırken omzunun üzerinden bakıyor. "Üstünü değiştirmek istemedin mi?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum."

Balığa geri döner. "Demek böyle olacak, öyle mi? Ne giydiğin benim için fark etmez ama ıslak kamp ateşi kokmaktan vazgeçmek isteyebileceğini düşündüm."

Koktuğuma eminim, ama uzun zamandır bu kokuya alıştım. Ve bu adama daha cazip görünmek için hiçbir şey yapmayacağım.

Balıklardan birini alevlerin arasından çekip çıkarıyor ve etini incelemek için bıçakla kesiyor. "Ve sen de benim yemeğimi kabul edemeyecek kadar gururlu musun?"

Tamamen piştiğini düşündükten sonra şişi bana uzatıyor.

Tükürük ağzımı dolduruyor. Yine açlıktan ölüyorum ve vücudum nihayet ihtiyacı olan uykuya kavuştuğu için tek düşünebildiğim şey yemek. Şişi ondan kapıyorum ve soğumasını beklemeye gerek duymadan balığı parçalıyorum.

Ben yakılamam.

Karnıma geri dönen acıyı durdurmak için hevesle çiğneyip yutarken tadını zar zor alıyorum.

İlk şişi bitirdiğimde, Threydan bana bir tane daha uzatıyor. Ve sonra sonuncusunu.

İşte o zaman yemeye ihtiyacı olmadığını hatırladım. O gerçekten ölümsüz. Bu arada, hala açlıktan ölebilirim.

Ve susuzluk.

Ben bunu düşünür düşünmez Threydan bana ağzına kadar suyla dolu bir fincan uzatıyor.

Şu anda beni zehirliyor olması umurumda bile değil. Doymak için çok çaresizim.

"Sakin ol," diyor ben suyu yudumlarken. "Tekrar ortaya çıkmasını istemezsin."

Elimin tersiyle ağzımı silerek etrafımdaki mutfağı inceliyorum. "Burası neresi?"

"Bu adayı bulduğumuzda, sirenleri ve panaceum'u keşfetmemizin biraz zaman alacağını biliyorduk. Burası yaptığımız sığınaktı."

"Sen ve mürettebatını mı kastediyorsun? Drifta'nın atalarını mı?"

"Evet."

"Onu bulmanız ne kadar sürdü?" "Altı aydan fazla."

"Bu soğukta hayatta kalmak için uzun bir süre."

Bunun üzerine gülümsüyor. "Her zaman böyle değildi. Soğuktu, evet, ama bu kadar donmamıştı. Sirenler gitmeden önce tıpkı bana yaptıkları gibi toprağı lanetlediler. Bunun gelecekteki yolcuların bulup uyandırmasını engelleyeceğini düşündüklerinden şüpheleniyorum. Ama kar kadar aptalca bir şey sizi asla caydıramaz."

Midemdeki yemek dönmeye başlıyor. "Beni tanıyormuş gibi konuşup duruyorsun. Tanımıyorsun. Benim üzerimde bir hakkın yok. *Bizimle* ilgili bu hayali fikre bir son vermelisin."

Hiç hoşlanmadığım bir şekilde beni tepeden tırnağa süzüyor. "Ama seni tanıyorum, Sora. Sen Sorinda Veshtas'sın, korsan kraliçenin suikastçısı. Zengin bir soylunun kızı olarak doğdun, ta ki beş yaşındayken her şeyini kaybedene kadar. Ama intikamını aldın. Hayatın boyunca intikamla uğraştığın için intikam konusunda çok biliyorsun. Şimdi benimkinde bana yardım etmeni istiyorum."

Bir sonraki su yudumunda boğuluyorum. Benim onun anılarını aldığım gibi onun da benim anılarımı aldığından şüpheleniyordum ama bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey bildiğine inanamıyorum.

"Bunu sen yaptın, biliyorsun," diyor. "Kalbimi bıçakladığında, bizi birbirimize bağladın. Gördüğüm şeyden çok etkilenmişim, o an

İlk cinayetini işlediğinde, birbirimiz için yaratıldığımızı anlamıştım. Hazır anılarından bahsetmişken, şu Kearan denen delikanlı hakkında da konuşmamız gerekecek. Seni alamaz, çünkü sen benimsin."

Hangi anım onu Kearan ve benim aramda *bir şeyler* olduğunu düşünecek kadar hayalperest yaptı bilmiyorum ama o da bir zamanlar benim olduğum gibi yanlış yönlendirilmiş.

"O anılar senin için değildi." "Onları ben almadım. Onları seninle paylaştım."

"Onları paylaşamazsın! Onlar benim. Sahip olmamalıydın-"

"Her şey yolunda, aşkım. En karanlık sırlarını gördüm ve utanacak ya da mahcup olacak *hiçbir şeyin* yok. Sen olağanüstü birisin. Ben sadece senin yanında ne kadar yetersiz kaldığımı gördüm."

"Benimle böyle konuşmayı kes."

"Yakınlık seni korkutuyor. Anlıyorum, ama-"

Yaklaşmaya çalıştıkça ondan uzaklaşıyorum.

"Hayır, hayır," diye tekrarlıyorum. "Anlamıyorsunuz. Eğer anlasaydın, tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu bilirdin. Beni burada tutamazsın. Beni seninle birlikte olmaya ya da saçma planın her neyse ona yardım etmeye zorlayamazsın. Benden bu kadar çok şey alıp sonra da bunun için sana teşekkür etmemi bekleyemezsin."

Orada dururken çok hareketsiz. Göğsü kıpırdamıyor. Gözleri kırpışmıyor. Kaşınacak bir kaşıntı ya da esnetilecek bir kas kadar değil.

Tedirgin edici.

"Tüm bu olanlar için özür dilerim. Ne olduğumu ya da ilk buluşmamızın nasıl geçtiğini değiştiremem. I-"

"Bu tam bir saçmalık." Ona bunu söyledim. "Böyle olmayı sen seçtin. Panaceum'la birleşmeyi, böylece başka kimsenin onu kullanamamasını. Öldürmeyi ve incitmeyi seçtin. Bu eylemlerin sonuçlarını seçmemiş olabilirsin ama olduğun şeyden sen sorumlusun."

Gözleri kısılır. "Ne yaptıysam, onun için yaptım-"

"Kız kardeşin. Evet, biliyorum. Gördüm. Acı çekiyordu ve sen ona yardım etmek istedin. Bu yüzden bu tarafa yelken açtın. Ama bana öyle geliyor ki yol boyunca amacını kaybetmişsin."

Bana ters ters bakıyor. "Amacımı *hiç* kaybetmedim. Kayra doğduğu andan itibaren hayatım kendim yerine onunla ilgiliydi. Günümün her saniyesini onunla geçirdim, ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağladım. Her şeyine şahit olmak zorundaydım.

Günden güne acı çekiyordu. Ailem en pahalı doktorları çağırdı ama hiçbir acısının kaynağını bulamadı ya da hafifletemedi. "Kralın tüm hastalıklara çare bulmak için bir mürettebat gönderdiği söylentileri yayıldığında, bu iş için kiralandığımdan emin oldum. Bu adaya ulaşmadan önce aylarca yelken açtık ve sonra daha da uzun süre

sevdiklerimizi iyileştirecek mistik bir nesne.

"Onu bulan bendim ve mürettebatın geri kalanına sunduğumda ne olduğunu biliyor musun?"

"Onu almaya çalıştılar."

"Bunu kral için istediler. Unvan, şan ve para istiyorlardı. Güçlü bir adamın sağlayabileceği her şeyi. Ama hükümdarımız böyle bir şeyi ele geçirirse ne olacağını biliyordum. Herhangi bir hastalığı ya da rahatsızlığı iyileştirebilecek bir obje mi? Tedavileri en yüksek teklifi verenlere satar, en önemli kişilere uzun ömür bahşederdi. Zenginler sonsuza dek yaşar ve kız kardeşim gibi insanlar tamamen unutulur ve yalnız kalırdı.

"Ben de kaçtım. Onu sakladım ve evet, gerçekten ihtiyacı olanlarla paylaşmak için onu kendimin bir parçası haline getirdim. Fakirlerle. Çaresizlerle. Acı içinde olanlarla. Rahatlamaya ihtiyacı olanlarla. Ve sonra ne oldu biliyor musunuz?"

Başımı yavaşça sallıyorum.

"Sirenler onu benim aldığımı öğrendi. Mürettebatım tüm suçu benim üzerime atmakta gecikmedi ve öldürülemeyeceğim ya da zarar göremeyeceğim için bir sonraki en iyi şeyi yaptılar. Kar ve buz getirmesi için toprağı lanetlediler. Sonra da beni uyandırana kadar uyumam için lanetlediler. Kız kardeşim ölene ve yardım etmek istediğim herkes gidene kadar buzdan bir mezarda yaşamam için beni lanetlediler."

Siren tehlikeli olduğu kadar güzeldi de. Saçları kar gibi beyazdı, dudakları da öyle. Bana doğru yürürken çıplaktı, okyanustan yükseliyordu, cazibesi arkasından geliyordu.

O ana kadar gerçek dehşetin ne olduğunu bilmiyordum.

Sesi, bir evin çatısını döven dolu fırtınası gibi kulaklarımı tırmaladı.

"Sevdiğin herkes ölene kadar uyuyacaksın, Threydan. Uyandırılana kadar yaşamadan yaşayacaksın. Umarım o an zamanın sonuna kadar gelmez."

Ve sonra müzik vardı. Ağlamak istememe neden olan en güzel, en acı verici müzik.

Sonra hiçbir şey.

"Artık uyandım Sorinda," diyor Threydan, beni anılarımdan çekip çıkararak. "Tanıdığım herkes gitti, sen hariç. Bin yıl boyunca uyuyup, dünyanın yanından geçip gittiğini hayal etmenin ne demek olduğunu biliyor musun? Bu bir ıstıraptı ama bir gün tekrar dirileceğime dair umudumu korudum. Bir gün, bana bunu yapan sirenlerden intikam alabilirdim, hepsi de daha az şanslı olanlara yardım etmek istediğim içindi."

Gözleri benimkilere dikildi. "Sen benim tek umudumsun. Eğer sirenlere çok yaklaşırsam, beni tekrar uyuturlar. Ama sen? Bir kadın olarak onların şarkılarına karşı bağışıklığın var. İntikamımı alabilirsin ve sonra bu toprakları uygun gördüğümüz şekilde yönetebiliriz. Bir hayatım elimden alındı ama bir başkasını kaybetmeyeceğim."

Tüm bu yeni bilgiler kafamı kurcalıyor. Threydan bir şey söylememi bekliyor ama dikkatli davranmak zorundayım. Bu adamı tahammül sınırını aşacak şekilde kızdıramam. Tüm güç onun elinde. Mürettebatımı öldürme gücü. Buradan çıkmamıza yardım edecek güç. Beni kendisi gibi ölümsüz bir yaratığa dönüştürecek güç.

Ama öfke içimde kaynıyor, o kadar şiddetli bir öfke ki değişen bedenimde sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Başına senin kontrolün dışında kötü şeyler geldi. Bunun ne olduğunu biliyorum."

"Biliyorum," diyor.

"Ama siz benim seçimlerimi elimden almaya çalışıyorsunuz ve bu affedebileceğim bir şey değil."

"Senden bir şey almaya çalışmıyorum. Seni buraya gerçeği öğrenip doğru seçimi yapabilmen için getirdim. Bu bağın bize birbirimiz hakkında gösterdikleri dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Birbirimizi gerçekten tanımak için zaman ayıralım. Sonra ne istediğine karar verebilirsin, ama ben zaten ne istediğimi bilecek kadar seni gördüm."

Hakkını yemeyelim, gözlerini yüzümden ayırmıyor ama yine de bana bakma hevesini hissediyorum.

Gözlerimi kısıyorum. "Ve daha sonra, hâlâ planlarınızın bir parçası olmak istemediğime karar verirsem, beni serbest bırakacağınıza inanmalı mıyım?"

Kelimeleri dikkate bile almıyor. "Doğru seçimi yapacaksın. Sana güvenim tam. Alternatifler üzerinde durmayalım. Bana soracak sorularınız olmalı. İzin verin sizin için cevaplayayım."

Çoktan verdi. İhtiyacım olan tek cevap buydu. Threydan haksız yere incitilmiş iyi bir insan olduğunu iddia ediyor. Ama açıkça kendisinin

gündem herkesten daha önemlidir. Kimi incittiği umurunda değil. Belki de ilk niyeti kız kardeşini kurtarmak ve panaceum'u herkesin kullanımına sunmaktı. Ama artık böyle bir motivasyonu yok. Kendinden başka koruyacak kimsesi yok.

Ve beni. Çünkü planlarını gerçekleştirmek için bana ihtiyacı var. Benim de kendi planımı oluşturmak için zamana ihtiyacım var.

"Eğer panaceum'un güçleri istediğin kişiyle paylaşılabiliriyorsa, o zaman beni normale döndürebileceğinden emin misin? Sonsuzluktan ve senin yanında olmaktan zevk alacak bir kadın seç. Eminim istediğin budur. Seni de isteyen birini?"

Ne tür saçmalıklar söylediğimi bilmiyorum, sadece bunun ona ulaşmasını umuyorum.

"Süreç çoktan başladı, Sorinda. Sadece bitirilebilir." "Ama panaceum'u birçok insana yardım etmek için kullanmayı planlıyordunuz. Yapamaz mısın?"

Seninle birlikte olmak için başka birini ölümsüz mü yapacaksın?"

Threydan çıplak ayaklarının yanındaki yere bakıyor. Hâlâ ayakkabı ya da gömlek giyme zahmetine katlanmamıştı. Onun zamanındaki erkekler böyle mi giyiniyordu? Örtünme zahmetine katlanamayacak kadar sıcak olan hangi yerden geliyordu? Yoksa çok az şey giymeyi mi tercih ediyor? Hiçbir şeyden korkmadığını kanıtlamak için mi? Ne doğa koşullarından ne de bir kılıçtan.

"Eserin tüm güçleri bir kez özgürce paylaşılabilirdi. Onunla birleşmek gibi zor bir seçim yapmak zorunda kalmadan önce. Hâlâ dilediğim kişiyi iyileştirmek için kullanabilirim. Yanağındaki o iğrenç yarada bunu zaten yaptım." Elim istemsizce yüzüme gitti. Yarayı tamamen unutmuştum. "Ama sadece bir kişiyi kendim gibi ölümsüz yapabilirim. O kişinin de kız kardeşim olmasını istemiştım. Şimdi o gittiğine göre, seni seçtim. Sen benim kurtarıcısın. Dirilticim. Eşimsin. Birlikte sonsuza dek yaşayabilir ve ne istersek yapabiliriz."

Ve yine de hastaları iyileştirme ve yaralıları iyileştirme amacından hiç söz etmiyor. Hayır, beni iyileştirdi çünkü bana ihtiyacı vardı. Ya da belki de yüzümün yara olmasını istemedi. Her iki durumda da, ihtiyacı olanlara yardım etme amacından hiç bahsetmiyor. Eğer bu gerçekten onun motivasyonuysa, artık olmadığı açık.

Bana verdiği her yeni farkındalıkta yüzüm değişmiyor. Aksine, yüz hatlarımı yumuşatmaya çalışıyorum. Ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Keskin bir şeyin üzerine oturmuş gibi görüldüğünden eminim.

"Onunla kaynaştığını mı söyledin?" diye sordum. "Tam olarak ne yaptın? Yutmak mı?"

Threydan omuz silkiyor. "Ölemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden etimi kestim ve panaceum'u içine yerleştirdim."

Gözlerim vücudunda geziniyor, nerede olabileceğini düşündüren bir yumru arıyor. Yüzüne yaklaştığımda, incelememe gülümsediğini fark ediyorum.

"Nerede o?" Ben soruyorum.

"Eğer onu benden kesip çıkarmayı düşünüyorsan, bu işe yaramayacak, şiddetli Sorinda. Birçok kişi denedi ve başarısız oldu. Ondan ayrılamam."

Eğer onu kesmeyi düşünüyorsam? Kesinlikle düşünüyordum.

"Ne kadar büyük?"

Baş ve işaret parmaklarını bir araya getirerek bir daire çiziyor. "Bunun gibi."

"Kulağa acı verici gibi geliyor."

"Başta öyleydi ama artık acı hissetmiyorum." Acı yok. Bu nasıl bir şey?

"Hiç mi?" Soruyorum. "Kız kardeşini kaybetmenin acısı bile mi?"

Bunun üzerine gülümsemesi kayboluyor. "Fiziksel acı yok," diye düzeltiyor.

Ah. "Yani sonsuza kadar kaybetmenin acısıyla yaşayacaksın. Bu seni korkutmuyor mu?"

Omuz silkiyor. "Neden olsun ki? Sonsuza kadar yaşayacağım. Yeni bir aile kurmak için bolca zamanım olacak. Yeni arkadaşlar edineceğim. Benimle ilgilenecek daha önce hiç olmadığı kadar çok insan olacak."

O konuştuğu, nefret kapasitemin ne kadar artabileceğini daha iyi anlıyorum. Her şey onunla ve onun nasıl hissettiğiyle ilgili. İnsanlar değiştirilebilir.

Buna her zaman inandı mı? Anılarını gördüğümde kız kardeşine olan sevgisini ve bağlılığını hissettim. O bir istisna mıydı? Yoksa zaman onu değiştirdi mi? Ya da belki de panaceum, sizi fiziksel olarak değiştiren bir madde, aynı zamanda içinizdeki kişiyi de değiştirebilir. Eğer öyleyse, böyle bir şeye uzun süre maruz kalmak neye sebep olur?

Ve bende zaten değişiklikler yaptığına göre, ben de kim olduğumu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya mıyım?

Bu düşünce her şeyden daha korkutucu. Bu halimle ölümcül biriyim ama ya vicdanım olmasaydı? Panaceum hayatımın geri kalanında bana ne yaptırırdı? Öldürülemez bir katil mi?

Bunun olmasına izin veremem.

"Ama sen herkesi sonsuza dek kaybetmeye devam edeceksin," diyorum.

"Diğer her şey yaşanıp göçerken sen yaşayacaksın."

"Senin dışında," diyor, gözleri ısınıyor. "Senin dışında her şey."

Bu sözler karşısında yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum ama o bunu görüyor olmalı.

"Tek bir hayattan fazlasını kavrayamazsın çünkü beklediğin tek şey bu, ama daha büyük olasılıkları görmeyi öğrenmelisin, Sorinda. Ölümsüzlükle yapabileceğin tüm iyilikleri hayal etmelisin. Kimse seni durduramayacağı için her isteğini yerine getirebileceğin bir hayat hayal et."

Her kapisimi mi?

Hayır.

Başkaları için yaşıyorum çünkü günahlarım affedilemez. Alosa'ya hizmet ediyorum çünkü o iyi ve beni doğru yolda tutacak.

Başka bir şey düşünülemez.

"Güzel, olasılıkları değerlendiriyorsun," diyor sessizliğimi yanlış yorumlayarak. "Bugün senden tek isteyebileceğim bu. Sadece ne yapabileceğimizi düşünmeni. Şimdi, benimle ilgili herhangi bir sorunuz var mı? Ne yapabileceğimle değil, kim olduğumla ilgili? Lütfen, Sorinda, sadece beni tanı. Öğrendiklerini beğeneceğini biliyorum."

BÖLÜM 18

OLAMAZ.

Şimdi de ona ilgi gösteriyormuş gibi mi yapmalıyım? Bunu hayatımda daha önce hiç yapmadım.

Ben aktris değilim. Kendimden ya da sessizliğimden başka bir şey olmakta iyi değilim, ki sanırım bunlar aynı şey.

Beklentili ve umutlu hatlarına sahip bu adama soracak bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. Benim ve ekibimin geleceğini ellerinde tutan bu adama.

"Kaç yaşındasın?" ilk çıkan soru oluyor.

"Kız kardeşimin tedavisini bulmak için yola çıktığımda yirmi beş yaşındaydım." "Geçiminizi sağlamak için ne yaptınız?"

Gururla odanın etrafına bakıyor. "Bir taş ustasının yanında çıraklık yaptım."

"inşasına yardım mı ettin?"

"Başlangıçta ahşaptan yapılmıştı ama arazi değişince taştan yeniden inşa etmeye karar verdim. Hava koşullarına maruz kalmamın bir önemi yoktu. Ama mahremiyet çok arzuladığım bir şeydi ve ölümsüzlerin yardımıyla inşa etmek neredeyse hiç zaman almadı."

Çok hoş. Her taşa çürüyen parmaklar dokunmuş. "Dışarı çıkmama izin var mı?" diye sordum.

"Bu soru size benim hakkımda hiçbir şey anlatmıyor."

"Ama öyle. Bana ne kadar zorba olduğunu ve gelecekte neler bekleyebileceğimi söyleyecek."

Başını arkaya yatırıyor ve sanki sinsi mi yoksa samimi mi olduğuma karar vermeye çalışıyormuş gibi kısık gözlerle beni değerlendiriyor. Ama beni zaten çok iyi tanıyor. Mutlaka tahmin ediyordur.

"Benim olmayı kabul ettiğinde dışarı çıkabilir ve başka ne istersen yapabilirsin. O zamana kadar birlikte vakit geçireceğiz."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışır gibi yere bakıyorum.

"Bu kadar üzgün görünmeyin," dedi. "Silahlarınızı saklamanıza izin verdim. Size yiyecek, giyecek ve barınak teklif ettim. Ama ben

mürettebatının tek bir ruhuna bile zarar vermedi. Bu şeyler devam edecek ama karşılığında bir şey bekliyorum Sorinda. Zamanını ve sabrını."

Elimin kılıcımın kabzasına doğru izin verdim ve kabzanın etrafındaki rahatlatıcı deriyi sıktım.

Manipülasyon.

Erkeklerin istediklerini elde etmek için kullandıkları çok çirkin bir araç. Bunu korsan kralda defalarca gördüm. Threydan'ın bunu benimle deniyor olması kanımı kaynatıyor. Ve öldürme arzumu körükleyen o büyük öfke içinde çok ama çok önemli bir şeyin farkına varıyorum.

"Dur," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

"Hmm?"

"Kendini iyiliksever biri olarak görmeyi bırak. Silahlarımın bende kalmasına izin verdin çünkü onlarla sana zarar veremem. Bana geldiğimizde zaten burada olan giysileri teklif ettiniz ve beni beslediğinizden emin oldunuz çünkü teklifinizi kabul etmem için canlı olmama ihtiyacınız var. Mürettebatıma zarar vermediniz çünkü dediğiniz gibi, bu benimle olan şansınızı mahvederdi. Ama tüm bu seçimler? Yaptığın tüm bu şeyler? Onlar hala seninle ilgili. Sen, Threydan, bencilsin. Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun. Ve ben ne düşünüyorum biliyor musun?

"Sanırım ben tamamlamaya istekli olana kadar ayını tamamlayamazsınız. Aksi takdirde şimdiye kadar tamamlamış olurdun. Başlayabildin çünkü anılarının saldırısı yüzünden dikkatim dağılmıştı. Ama bitirmek için benim de kabul etmem gerekiyor. Ne kadar yakınım?"

Dudakları gerilir; çenesi sıkılır.

"Bana mahkumsun ama ben isteksiz bir ortağım. Peki şimdi ne yapacaksın? Bana zarar mı vereceksin? Ekibime zarar mı vereceksin? Bu beni senin tarafına nasıl ikna edecek? Etmeyecek.

"Beni gördüğünüz her şeyde, yalanlarınıza ve ihmallerinize inanmayacak kadar zeki olduğumu bilmelisiniz. Bu yüzden şimdi gidiyorum. Bana düşünecek çok şey verdin ve şimdi beni biraz yalnız bırakmanın zamanı geldi. Daha sonra tekrar konuşabiliriz."

Onunla bir daha konuşmaya niyetim yok ama o bunu bilemez. İstedğini elde etmenin en iyi yolunun bu olduğuna ikna edilmesi gerekiyor.

"Çıkış ne tarafta?" Ona sordum.

Threydan o kadar uzun süre hiçbir şey söylemiyor ki, patlamamdan dolayı beni cezalandırmak için korkunç yollar düşünmesinden endişeleniyorum. Ama sonunda işaret ediyor.

"Şu kapıdan. Koridordan aşağı. Sola dön." Bir adım atıyorum.

"Sorinda."

Vücudum olduğu yerde dondu.

"Bir şartla gitmenize izin vereceğim. Kearan denen adama, ikinizin arasında olmasını umduğu hiçbir şeyin mümkün olmadığını açıkça söylemelisin. Gerekirse ruhunu kır ama artık benim olduğunu kabul etmeli. Ve eğer bunu başaramazsan, bunu ona asla telafi edemeyeceği bir şekilde açıklayacağım. Beni anlıyor musun?"

Boğazımdaki sıkışıklığı bastırmak için yutkunmaya çalışıyorum.

"Anlıyorum." "Güzel. Üç gün seni arayacağım. Mürettebatının kampı güneşe."

Çıkışa doğru bir adım daha atıyorum.

"Nazik olamadığının söylenmesine izin vermeyin. Zamanını mı istiyorsun? Ben sana veriyorum. Bunu unutma, sevgilim."

"Söyleyeceğim," diyorum cesaret verici olduğumu umduğum bir ses tonuyla. Şimdi bu adamdan uzaklaşmak için her şeyi söyleyeceğim.

"Elbette mürettebatınızı sizi bulamayacağımı düşündüğünüz bir yere taşımak isteyeceksiniz. Hiç zahmet etmeyin. Her zaman izleniyorsunuz."

Yerimde dönüyorum. "Ölümsüzlerin beni takip etmesine izin verme." "İstediğimi yapacağım."

Geri . Çıkışa doğru bir adım daha atıyorum.

Ama yine konuşuyor ve ben bu taş hapishaneden çıkıp çıkamayacağımı merak ediyorum.

"İyi niyetimin ve sana olan bağlılığımın bir başka göstergesi olarak sana bir hediyem var. Kampa dönerken yolda bulacaksın."

"Ne bulacağım?" Ben soruyorum.

"Fikrimi değiştirmeden git."

Önce yavaşça ayrılıyorum, ama taş barınağı geçtikten sonra koşmaya başlıyorum. Kaslarım günlerce yanlış kullanımdan dolayı hala ağrıyor, ancak onları geçirmeyi planladığım egzersizden dolayı gevşemek üzereler.

Beni takip etmeleri için ölümsüzlerini göndermeyeceğini ummak çok fazlaydı, bu yüzden dolambaçlı yollardan gidiyorum, ağaçların arasına saklanıyorum, Threydan'ın beni takip ediyor olabileceği her şeyi kaybetmek için bir kedi gibi hareket ediyorum. Mürettebatımın nerede kamp kurduğunu biliyor ama şansım yaver giderse taşınmışlardır.

İstediğim, ihtiyacım olan şey yalnız kalmak. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni izlemediği, gerçekten yalnız. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. İşlem süresi. Düşünmek için.

Anlıyorum. Bir sonraki hamlemi planlamak için.

Ve bunu ölümsüzler ensemde solumadan yapmalıyım.

Bir çeşit vadiden aşağı iniyorum, donmuş bir dereden geçiyorum ve bir sonraki tarafa koşarak geri çıkıyorum. Threydan'ın ölümsüzleri aracılığıyla duyabilme ihtimaline karşı nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Uzun zamandır onların gözlerinden görebildiğinden şüpheleniyordum ama onları başka nasıl kullanabildiğini bilmiyorum.

Arkamdan gelen bir sesle kalın çalıların arasına dalıp altlarına giriyorum ve başını her yöne çevirmiş bir ölümsüz geçerken nefesimi tutuyorum. O geçince dışarı fırlıyorum ve ekibimin kampına doğru kaçıyorum ama tabii ki ölümsüzlerin hepsi o tarafa doğru gidiyor. Gözlerini benden ayırmıyorlar. İstedğim kadar saklanıp kaçabilirim ama faydasız. Eğer onlar bana çarpmazsa, ben onlara çarpacağım.

Hayatımda bir kez olsun, gizlilikten vazgeçiyorum. Bu beni hiçbir yere götürmeyecek. Düşüncesi bile ürkütücü.

Hayatımın aldığı yönden çok korkuyorum. Gemimin yabancı bir ülkede batmasının daha kötü olabileceğini düşünmüştüm.

Ne kadar da yanılmışım.

Bedenimin eski halini özlesem de, güçlü duygulara karşı hala olması gerektiği gibi tepki veriyor. İçimdeki baskı yüzünden derim patlamaya hazır hissediyor. Threydan'ın elinin üzerimde olduğu düşüncelerinden, korumam gereken kişilere karşı yaptığı tehditlere kadar.

Düşündüğümde çok daha büyük güçlerle uğraşıyorum. Alosa annesiyle barıştıktan sonra, sirenlerle olan sorunlarımızın bittiğini düşünmüştüm. Ama tabii ki dünyada birden fazla cazibe var. Tıpkı birden fazla balık sürüsü ya da insan topluluğu olduğu gibi.

Bu kuzeyli sirenler epeyce yaygara kopardılar ve sonra da sonuçlarına katlanmak zorunda kalmamak için çekip gittiler. Hala buralarda olduklarından değil. Sirenler insanlardan daha uzun yaşar ama bildiğim bin yıl değil. Threydan muhtemelen tüm sirenleri avlamak istiyor, çünkü ona tehdit oluşturan tek şey onlar.

Görünüşe göre onlar ve Kearan.

Alay ediyorum.

Kearan'ın kalbini kırmamı istiyor. Sanki bana vurulmuş gibi. Nasıl hissettiğini açıkça belirtti. Sarhoşken söylediği ve yaptığı şeylere çok fazla itibar ettiğimi. O artık yeni bir adam, aramızda hiçbir şey olmasını istemeyen biri. Threydan'ın gördüğü anı her neyse.

ve yaptığım herhangi bir protesto veya kayıtları düzeltme çabası, sadece Kearan'ı kurtarmaya çalışıyormuşum gibi görünecektir çünkü bu duygulara karşılık veriyorum.

Yani beni bunu yapmaya zorluyor.

Denizaltı Kralı'nı ve onun benimle ilgili planlarını düşündükçe kanım kaynamaya başlıyor.

Kıyafetlerimin arasından bir hançer çıkarıp en yakındaki ağaç gövdesine fırlatıyorum.

Thwack.

Tatmin edici bir sesle tahtaya saplanıyor. Bir hançer daha çekiyorum, Threydan'ın yüzünü hayal ediyorum ve fırlatıyorum.

Thwack.

Daha fazla bıçağa uzanırken nefes alışım hızlanıyor, ağrıyan kollarıma egzersiz yaptırıyor ve zihnime odaklanacak bir şey veriyor. Uğraştığım tüm sinirsel enerji için sağlıklı bir çıkış noktası.

Zihnime nüfuz eden tüm olumsuz düşüncelere saldırmanın bir yolu.

Hiçbir şey hissedemiyorum. *Güm.*

Soğuktan ya da sıcaktan ölemez. *Thwack.*

Bu adada sıkışıp kaldım. *Thwack.*

Alosa'nın kayıp kızlarını bulma umudumuz hâlâ yok. *Thwack.*

Bu iş için yanlış kadınmışım. *Thwack.*

Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. *Thwack.*

Ve şimdi Threydan Kearan'ı kırabileceğimi mi düşünüyor? Ha! *Thwack.*

Bana çok fazla güç veriyor. Ben güçsüzüm. Hiçbir şey yapamıyorum.

Thwack.

Atmaya devam ediyorum. Kalan on iki hançerim tahtaya saplandığında, gövdeye tekrar zarar vermeden önce onları geri alıyorum.

Yakında Kearan'ın yüzünü ve hınzır sırıtışını göreceğim. *Iskalayana kadar fırlat.*

Tehlike onu heyecanlandırıyor. Onu heyecanlandırıyorum çünkü tehlikeliyim. Ve belli ki yaralanmak umurunda değil. Son bıçak onu kestiğinde irkilmedi bile. Hayır, gülümsedi.

Çünkü o deli.

Ve öngörülemez, bu yüzden beni bu kadar tedirgin ediyor. Ona Denizaltı Kralı'nın geri çekilmesini istediğini söylediğimde ne yapacak?

Önemli değil. Gitmeme izin vermek için bir anlaşmaydı, bu yüzden ölümsüzlerin beni gözetleme ihtimaline karşı takip edeceğim. Eğer Kearan'ın hayatı

Dengede olsaydı, zahmet etmezdim. Ama o benim korumam altında.
Böylesine saçma bir konuyu bir kez daha nasıl açacağımı bulmam gerekiyor.

Kaptan, kendini övmeyi bırak.

Ugh.

Tüm bıçaklarımı üçüncü kez
fırlatıyorum. Dördüncü kez.

Beşinci.

Arkamdan gelen bir hışırtı üzerine atış talimi için kullandığım ağacın arkasına saklanıyorum ama karlı bir tilki yanımdan geçip gidince rahatlıyorum. Sonra sessiz olma zahmetine girmediğimi hatırlıyorum çünkü ne yaparsam yapayım Threydan beni bulacaktı. Yine de eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor.

Bıçaklarımı alıp teker teker giysilerimin içinde kınlarına sokuyorum ve dünya nihayet daha kontrol edilebilir geliyor.

Kontrolüm dışında olan çok şey var. Kendi
bedenim.

Threydan'ın niyetleri.

Drifta'nın tehditleri.

Ancak değiştirme gücüm dahilinde olan şeylere odaklanmam
gerekiyor. Şu anda mı?

Şu anki konumum.

Ağaçların arkasında saklanan ölümsüzleri görmemek için gözlerimi önümden ayırmadan güneye doğru ilerliyorum. Threydan'ın fikrini değiştirip beni vaktinden önce geri getireceğini düşünmek için hiçbir nedenim yok. Eğer bir şey yapmamı isteseydi, beni yıllar önce inşa ettiği o taş evde tutardı. Bunca yıl sonra hâlâ ayakta olduğunu hayal etmek zor. Emrindeki düzinelerce ölümsüzle, herkesin birkaç saat içinde evi yeniden tahkim edip temizlediğini hayal ediyorum.

Ölümsüz parmaklar tarafından yapılmış bir yatakta uyuma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Öğleden sonra olmalı ve ilk kez ne uyuduğumu merak ediyorum. Sadece bir gece olduğunu sanmıyorum. Yorgunluk eşiğini tekrar tekrar geçmeye zorlanmıştım. Bedenim kendi kendine pes etti. O ölümsüz adamın kollarında uykuya daldım. Başka türlü buna asla izin vermezdim.

Buraya varmadan önce beni ne kadar taşıdı? Bildiğim kadarıyla ekibimin kampından günlerce uzakta olabiliriz.

Ama yürümeye devam etmekten başka yapacak bir şey yok.

O yüzden devam ediyorum.

Arazi hep aynı **görünüyor**.

Her yer beyaz.

Yine de, donmuş bir şelale bulduğumda duraksıyorum, su uçurumun kenarına yapışan buz sarkıtlarına dönüşmüş. Güneş vurduğunda, parlaklık için göz kırpmam gerekiyor.

Güzelliğin tek bir görüntüsü. Şu anda her şeyin karanlık ve umutsuz olmadığını hatırlatıyor.

Şelalenin sağından bir rota izleyerek uçurumun kenarına tırmanıyorum. Göründüğünden daha zor ama düşmüyorum. Sadece birkaç kez kaydım. Neyse ki soğuk kayalara tutunmamı etkilemiyor.

Tepeye ulaştığımda ağaçların arasından bir şey görüyorum. Herhangi bir gövde gibi hareketsiz duran biri.

Sana bir hediyem var.

Ölümsüzlerine şimdi ne yaptırdı?

En iyi yaklaşımın ne olacağına karar çalışıyorum. Kafa kafaya mı? Dolambaçlı mı? Artık hiçbir şeyin önemi yok, öyle hissettirse de. Ağaçların arasından bir ses geldiğinde olduğum yerde duruyorum.

Bağırıyor.

Islander dilinde bağırıyor.

Kelimeleri çıkaramıyorum ama aksanından eminim. Mürettebatıma çoktan ulaşmış olamam. Bu arazi henüz tanıdık gelmiyor... kampı Threydan'a yaklaştırmadıysa?

Yaklaşıyorum.

Ağaçların arasından, bağırıışların en gürültülü olduğu yerde bir açıklık görüyorum.

Karşımdaki insanları tanıyamıyorum.

Kürklerle sarılmış ve silahsız on beş kişi görüyorum. Bazılarının durumu kötü, kolları askıda ya da başları sargılı. Yeterince beslenemedikleri için çok zayıf ve bitkinler. Aralarında kimseyi tanımıyorum ama kim olduklarını hemen anlıyorum.

Wanderer'ın mürettebatı.

Ve ölümsüzler tarafından sürülüyorlar, doğruca bana doğru gelmeye zorlanıyorlar.

BÖLÜM 19

Her bir Adalı için **en az on** ölümsüz **var**. *Wanderer*'in mürettebatının etrafını sararak, birbirlerinin kollarını tutan ölümsüzlerden oluşan bir çitle onları engelliyorlar. Tek bir birim olarak hareket ediyorlar, yaşayanları ayak uydurmaya ya da ayaklar altında ezilmeye zorluyorlar.

İri adamlardan birinin en yakındaki ölümsüze yumruk atmaya çalışmasını izliyorum. Elbette hiçbir işe yaramıyor, sadece mürettebatının daha fazla bağırmasına neden oluyor.

"Kahretsin, Nydus, onlara vurmayı kes!" diyor kadınlardan biri. "Sen de en az onlar kadar zekisin."

"Sanırım bizi bir uçurumdan aşağı atana kadar beklememi tercih edersin, öyle mi?" "Sessiz ol," diyor başka bir adam.

"Bir planınız var mı, *Kaptan*?" Kadın onun unvanını bir hakaretmiş gibi söylüyor.

"Hayır, Shura. Artık tartışmalarınızı duymak istemiyorum." Sonunda varlığını belli ettiğimde, ölümsüzler yürüyüşlerini durdurdular, ve silah çemberi içindeki Adalılar da durur.

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Sonra, "Sen de kimsin?" Bunu söyleyen Nydus, sözde kasları olan ama beyni olmayan bir adam.

"Sessiz ol," diye tersliyor Shura. "Yerlilerin bizi anlayamayacağını biliyorsun!" Uzun boylu bir kadın, muhtemelen iki metreye yaklaşıyor ve vücudu bu kadar etkileyici bir boyu taşıyacak tüm desteğe sahip. Yanaklarında, oniks rengi teniyle güzel bir tezat oluşturan pembe bir ton var.

Aralarındaki tek kadın o değil. Toplamda altı tane var ve her birinin Alosa'nın beni bulmam için gönderdiği kadınlardan biri olması için dua ediyorum. Bu lanetli yere ulaşmam çok uzun sürdüğü için içlerinden herhangi birinin kaybolmuş olmasını hiç istemem. *Wanderer* büyük bir gemi olduğu için mürettebatın üçte ikisini kaybettiklerini söyleyebilirim.

"Benim adım Kaptan Sorinda Veshtas. Kraliçe Alosa Kalligan tarafından *Wanderer*'in mürettebatına ne olduğunu bulmak ve hayatta kalanları eve getirmek için gönderildim."

Bir adam diğerklerinin önüne geçiyor ve ölümsüz bedenlerden oluşan duvara ulaşmadan önce bana yaklaşılabildiği kadar yaklaşıyor. Diğerklerinden daha yaşlı, belki de kırklı yaşlarında. Çatlamış dudaklarının altında sert bir çene oturuyor. "Ben Toras Warran, *Wanderer*'ın kaptanıyım. Ne benim ne de mürettebatımın korsan pislği tarafından kurtarılmaya ihtiyacı var." Hayatta kalanların geri kalanına doğru geri adım atmadan önce yere tükürüyor.

Mürettebatın geri kalanı kendi aralarında bakışıyor.

"Kendi adına konuş!" diyor Nydus. Shura'yla hemen hemen aynı boy ve yapıya sahip olan Nydus, ellerini birbirine sürterek onlara sıcaklık üflüyor. "Kurtarılmayı çok istiyorum ve bunun için gerekiyorsa korsan kraliçenin çizmelerini öpeceğim. Bu yıldızların terk ettiği yerden bıktım artık."

Başka bir adam sorar: "Korsan kraliçe neden kara kralının gemilerinden birinin mürettebatıyla ilgilensin ki?"

Shura'nın gözleriyle karşılaşıyorum ve o da bana göz kırpmıyor.

"Korsanlar tarafından yapılan hiçbir teklife güvenmeyin," diyor Kaptan Warran. "Bir elleriyle yiyecek teklif ediyorlarsa, diğerk ellerinin keskin bir şey tuttuğundan emin olabilirsiniz. Belli ki Kalligan kızı ya ona hizmet etmemizi ya da ölmemizi istiyor. İşler hep böyle yürür."

Gözlerimi devirmemeyi başarıyorum. "Seni On Yedi Adalar'a bırakacağım. Ondan sonra ne yapacağın sana kalmış. Karşılığında beklediğim tek şey dönüş yolculuğu için daha fazla deniz eli."

"Bana oldukça iyi geldi," diyor Nydus. "Ben mükemmel bir denizciyimdir." "Ben de varım," diyor Shura. Diğerk kızlar başlarını sallıyor ya da Onaylıyorum.

Aslında, aynı fikirde *olmayan* tek kişi kaptanın kendisi gibi görünüyor. Mürettebatın geri kalanı korsanlar tarafından ya da değil, kurtarılmaktan son derece mutlu. Diğerklerinin arkasında duruyor, kollarını kavuşturmuş ve yüzünü başka yöne çevirmiş.

"Kraliyet Majesteleri'nin bana miras bırakabileceği en iyi ekip bu mu? Hepiniz meydan okuyan arselings'lersiniz. Korsanlarla gezip tozarak en iyisini bildiğinizi mi sanıyorsunuz?" Nefret dolu bakışlarını üzerimde yoğunlaştırıyor. "Şu ormanda bir yerlerde arkanızda bir ordu mu var?"

"Hayır, mürettebatım güneyde. Onlarla buluşacağız."

Warran muzaffer görünüyor. "O zaman bizi bu lanetli kişilerden nasıl kurtaracaksınız, söyler misiniz?"

Threydan bunun bir hediye olduğunu söyledi ama burada olup buna tanık olmak inanamıyorum. Minnettarlığımı görmek için - ona vereceğimden değil

memnuniyet. Ama her bir mavi gözün bana dikilmiş olduğunu dehşetle fark ediyorum.

Tepkimi izliyor.

"Onları serbest bırakın." diyorum.

İlk başta, hiçbir şey olmayacağını ve aptal gibi görüneceğimi düşünüyorum. Sonra ölümsüzler silahlarını bırakıp ses çıkarmadan ormana dalıyorlar ve geride sadece beni ve *Wanderer*'ın mürettebatını .

"Güzel numara!" Nydus diyor ki.

"Seni aptal," diyor Warran. "Belli ki onları kontrol ediyor! Bu bir korsan değil, bizi de açıkça aynı büyüünün etkisi altına sokmak için gönderilmiş entrikacı bir büyücü."

"Warran, bir kez olsun kapatır mısınız?" Shura diyor ki.

Kaptan onun sözleri karşısında utanmış görünüyor. "Döndüğümüzde senin için hapisane olacak. Seni-"

"Eminim siz bile korsan kraliçenin suikastçısı Sorinda Veshtas'ı duymuşsunuzdur. Herkes neye benzediğini bilseydi çok iyi bir suikastçı olamayacağı düşünüldüğünde, tanınmasa da kötü bir şöhreti var."

"Ne dediğini anlamıyorum-"

Ama Shura onun sözünü kesmeye bayılıyor. "Daha fazla ikna mı istiyorsun? İyi o zaman. Alosa Kalligan'a hizmet ediyorum ve geminize adım atmadan önce de aylarca hizmet ettim."

Bunun üzerine Nydus'un bakışları o kadar hızlı bir şekilde ona yönelir ki boynu çatlar. "Korsan pislği!" Warran onu işaret ederek söylüyor.

Shura yanıma yaklaşarak, "İnanılmazsınız," diyor. "Kurtarma için teşekkürler Kaptan. Sizinle tanışmak bir zevk." Elini uzattı, ben de tuttum.

İşi bitince Shura arkasını döner. "Gözlerimin rengi mi değişti?

Hayır mı? O zaman buradan defolup gidebilir miyiz

lütfen?" Kızların geri kalanı açıklığın benim tarafıma

doğru adım atıyor. "Siz de mi?" diye soruyor kaptan.

Shura, "Kara kralının çabalarına göz kulak olmak için gönderildik," diyor, "bunun için minnettar olmalısınız. Kral Ladell'in sizi kurtarmak için kuvvet gönderdiğini sanmıyorum, ya siz? Ona hizmet etmeseniz de Alosa'nın size de bir kurtarma daveti uzattığı için onun adını yüceltmelisiniz. Ve bence bunu hak etmiyorsunuz. Nereye, Kaptan?" Son cümle bana yönelikti.

"Bu taraftan." Kızlar benimle aynı hizaya geldiler.

Bize ilk katılan Nydus olur, Shura'nın yanına gider ve onun bakmadığını düşündüğü anlarda yan gözle ona bakar. Hemen arkasından başka adamlar da geliyor, ta ki geride sadece Kaptan Warran ve muhtemelen ikinci kaptanı olan başka bir adam kalana kadar.

Ama yakında, onlar bile takip edecek. Sadece belli bir mesafeden.

"Peki...," diyor Nydus bir dakika sonra, "o ürkütücü mavi gözlü insanlar hakkında cevap isteyen tek kişi gerçekten ben miyim? Bu konuda ne biliyorsunuz Kaptan Veshtas?"

"Bu basit bir cevabı olmayan bir soru."

"O zaman Nydus bunu anlayamayacak," diyor Shura. Nydus ona ters ters bakar.

"Şunu söyleyeceğim," diyorum. "Bu adada ölüleri kontrol etme gücüne sahip bir varlık var. O bizim tarafımızda değil ve ona ve ordusuna karşı dikkatli olmalıyız."

"Madem bize dostça davranmıyor, o zaman Mavi Gözler neden sizi dinledi?" Nydus soruyor.

Shura onu tokatlar. "Kaptan bir şeyi bilmeni isterse, sana haber verir. Yerliler hakkında soru sormayı bırak."

Bunun için ona sessizce teşekkür ediyorum.

"Özür dilerim Kaptan," diyor Nydus. "Kurtarma için size en derin teşekkürlerimizi sunuyoruz. Bize geminizden bahsedin. Büyük mü? Hepimiz için yeterli yer var mı?"

Shura, "Olmazsa, Nydus'u her zaman hücreye atabiliriz," diye öneriyor.

"Ayrıldığımızda herkes için yer olacak. Kimse geride kalmayacak, ancak aranızdaki en sinir bozucu kişi, bu durum değişirse kalacaklar listemde ilk sırada yer alacak."

Bu sonunda delikanlıyı susturdu.

Threydan beni götürdüğünden beri mürettebatımın aynı yerde kaldığını **görünce KARARSIZLIĞA DÜŞTÜM**. Bir yandan, burası açıkça tehlikeye girmişken yeni bir saklanma yeri aramadıkları için öfkelenmeliyim. Diğer yandan, onları tekrar kolayca bulabilmem için kalmaları beni çok etkiledi. Sanki onlara geri dönmenin bir yolunu bulacağımdan bir an bile şüphe etmemişler gibi. Bu yolculuğun geçirdiği dönemeçlerden sonra böyle bir inancı hak ettiğimi sanmıyorum.

Fark edildiğimizde ağaçların tepesinden bir çığlık yükseliyor. Bunun çok tanıdık gelmeye başlamasından nefret ediyorum. Ortadan kaybolmam ve mürettebattan bazıları çoktan öldüğümü düşünürken beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmam.

Önce Dimella geldi. Beni görüyor, şaşkınlıkla başını sallıyor ve sonra beni yavaşça pazumdan tutuyor. Sanki hayatta olduğumu varsaymaya cesaret edemiyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Nasıl?" diye sorar.

"İster inanın ister inanmayın, bu sefer konuşarak kurtuldum."

"Etkileyici. Ve bunun *Wanderer*'ın kayıp mürettebatı olduğunu varsaymakta haklı mıyım?"

"Evet."

"Lanet olsun, Kaptan. Yapamayacağın bir şey var mı?"

"Çok etkilenme. Onları nerede bulacağımı bana o ölü pislik söyledi."

"Neden bize yardım etsin ki?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Çünkü ondan hoşlanmamı istiyor. Ben istemediğim sürece ayını tamamlayamayacağı ortaya çıktı."

"Bu bir şey."

"Bana söylemene gerek yok. nasıl?" "Sorında!"

Sanki onu çağırmışım gibi, Roslyn bana doğru hızla geliyor. Son anda sığıyor, böylece onu yakalamaktan başka çarem kalmıyor. Yanağını yanağıma bastırıyor ve küçük kollarını boynuma doluyor.

"Gitmeyi bırakmalısın," diyor gözyaşları arasında.

"Bunun son kez olduğunu umuyorum."

Elimi saçlarının arkasından aşağı doğru kaydırarak, Wallov'un daha önce yaptığını gördüğüm şekilde onu rahatlatıyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor.

"Dimella, yeni mürettebat üyelerimizle ilgilenebilir misin?" "Evet."

Roslyn'i tutmaya devam ederek ikinci kaptanıma yaklaşıyorum ve "Arkadaki ikisine göz kulak ol," diyorum.

." "Sorında?"

Derinden gelen sesle başımı az önce geldiğimiz yöne doğru çeviriyorum. Kearan kürklere sarınmış bir şekilde duruyor. Kemerinden sarkan bir baltası var.

ve kollarında bir odun yükü vardı. Efor sarf etmekten saçları dağınık bir şekilde alnına yapışmış.

bakıyoruz.

Göğsümün içindeki o tek sıcaklık topu o kadar şiddetli alevleniyor ki, alev alıp duman olup gitmemem bir mucize.

Kearan odun yükünü yere bıraktı ve bana ulaşmak için kalan adımları attı. Sanırım odunları bıraktıktan hemen sonra bir ara nefesim kesildi.

"Pekâlâ, şimdi hepiniz beni takip ederseniz," diyor Dimella sesine garip bir ton vererek, "sizi mürettebatın geri kalanıyla tanıştıracam ve hepinizin yerleşmesini sağlayacağım."

Yanımızdan geçip gidiyorlar ve ben farkına bile varmıyorum. Bir saniye önce Roslyn'i tutmuyor muydum? Nasıl oldu da ben fark etmeden kollarımdan sıyrılmayı başardı?

"Yaşıyorsun," diyor Kearan, sesi daha önce hiç duymadığım kadar alçak.

"Şimdilik."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bana üç gün verdi. Ondan sonra benim için gelecek."

Kearan omzumun üzerinden bakıyor. "Alosa'nın kayıp kızlarını buldun.

O gelmeden önce bu adadan çıkmanın bir yolunu

bulacağız." İrkildim.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Seninle konuşmam gerek." Mürettebata bakıyorum, neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyorlar, beni karşılama sırasının kendilerine gelmesini istiyorlar. Tekrar. "Yalnız."

Kolundan tutup onu kamptan uzaklaştırıyorum. Ancak herkesin görüş alanından çıktığımızda ona dokunduğumu fark ettim ve hemen kolunu bıraktım.

Gözlerim her zamankinden daha yavaş bir şekilde etrafı tarıyor. "Kimin dinliyor olabileceğini bilmiyoruz. Uzun zamandır ölümler aracılığıyla duymanın yanı sıra görebildiğinden de şüpheleniyorum."

Kearan başını bana doğru eğiyor, böylece dudakları neredeyse kulağıma değiyor. "O zaman belki de fısıldamalıyız?"

Tüm vücudumdan bir ürperti geçiyor ve ikimiz de artık hissetmediğimi bildiğimiz halde bunu soğuğa karşı bir tepki olarak maskeleyemeyiz.

Bir adım geri çekiliyorum. "Bu kısım için değil."

Başını yana doğru eğiyor. "Bu hangi kısım?"

Yutkunuyorum. Karnımın içinde rahatsızlık dönüyor. Yemin ederim her şeyden daha belirgin çünkü orada hissedecek başka bir şey yok.

Aptalca kelimeler etmekten başka yapacak bir şey yok.

"Denizaltı Kralı bir şartla gitmeme izin verdi," diyorum normalden biraz daha yüksek bir ses tonuyla, böylece dinliyor olabilecek herhangi bir ölümsüz net bir şekilde duyabilir.

Kearan endişeli görünüyor. "Peki neydi o?"

"İkimiz arasında gelecekteki bir ilişki için umut olmadığını size bildirmek zorundayım. Threydan benim sevgim için herhangi bir rekabete katlanmayacaktır. Bu şartı reddetmem ya da senin kabul etmemen halinde bu dünyada uzun süre kalmayacağını açıkça belirtti."

Orada durup Kearan'ın tepkisini bekliyorum. Yüzü hiç değişmiyor. Aslında, oldukça durgunlaştı.

"Bana ilgi duymadığın konusunda onu ikna etmeye çalıştım," diye devam ediyorum. "Bunu birçok kez açıkça ifade ettin ve Threydan'ın bazı anılarımı öğrendikten sonra bunu kendi gözleriyle görememesini çok saçma buluyorum."

Bunun üzerine Kearan gözlerini kırptırır. "Ne?"

"Biliyorum, ben de saçma olduğunu düşündüm, ama-"

"Hayır, yani anılarınızı görmesiyle ilgili bu saçmalık da neyin nesi?"

Bu kısmı paylaşırken onun bakışlarına dayanamayarak yere bakıyorum. "Onu bıçakladığımda... aramızda bir bağ oluştu. Rastgele ya da bir şey belirli bir anıyı canlandırdığında alevleniyor. Geçmişimin bazı kısımlarını gördü ve açıkça senin de içinde olduğun bazı kısımları."

"Anlıyorum," diyor Kearan sessizce, sesi giderek kararıyor.

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, eğer akıllı olsaydı, bana ilgi duymadığını bilirdi. Birbirimiz için kaptan ve tayfadan başka bir şey olmadığımızı bilirdi. Seni bana olan bu korkunç takıntısının tamamen dışında bırakırdı." Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Senin ruhunu kırmamı istedi. *Kalbini*. Ama sana açıkça söylüyorum, çünkü böyle caydırıcı şeylere gerek yok. Birincisi, hiç kimse benim kimin ya da neyin peşinden gideceğimi kontrol edemez. İkincisi, çünkü-"

"Seninle ilgilenmiyorum," diye kestirip atıyor

Kearan. "Kesinlikle."

Aramıza bir sessizlik çöküyor, söylenmemiş milyonlarca kelimeyi barındırıyor gibi görünen bir sessizlik. Kearan'ın gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve yüzü hiç değişmiyor. I

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kızgın mı yoksa şok mu olmuş? Kayıtsız mı? Bana hiçbir şey vermiyor. O her zaman bir gizem olmuştur.

"Lütfen kabul eder misiniz?" Ben soruyorum. "Neyi kabul edeyim?"

"Size onun şartlarını söyledim. Şimdi onları kabul etmelisiniz. Ağaçlarda beni dinleyen ölümsüzler için. Benimle hiçbir şeyin peşine düşmeyeceğini ve senin için kaptanından başka bir şey olmadığını kabul ediyor musun?"

Bunun üzerine, gözleri şeritlere ayrılıyor. Aramızda sadece bir nefeslik boşluk kalacak şekilde eğiliyor.

"Bunu kabul etmemin imkanı yok."

Gözlerim açılıyor ve elim rahatlamak için kılıcımın kabzasına gidiyor. Rahatlamak için mi yoksa yakındaki herhangi bir ölümsüzün, sözlerini yakalamayı başarırlarsa ona saldırmaya başlayabileceğinden endişe ettiğim için mi?

"Neden olmasın?" Sesime sızan öfkeyle soruyorum, ama tonumu onunkine uygun bir fısıltıda tutuyorum.

"Çünkü ölümsüz olsun ya da olmasın hiç kimse bana ne yapacağını söyleyemez. Sadece bir kişiden emir alırım ve o da tam karşımda durur."

"Peki size onun şartlarını kabul etmenizi emretmeli miyim?"

"Yapamam, Kaptan. Sana asla yalan söylemeyeceğime dair söz verdim."

Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım kurudu. Şunu mu demek istiyor- Ne demek istiyor?

"O zaman bana yalan söyleme," diye fısıldarken buluyorum kendimi. "Ona yalan söyle. Hemen şimdi, tüm ölümsüzlerin duyması için."

Kearan'ın başı hafifçe eğiliyor ve gözleri dudaklarıma kayınca nefesim kesiliyor.

Yavaşça bir kez göz kırpmıyor. Geri adım atıp gülmeden önce.

"Emredersiniz Kaptan," diyor yüksek sesle. "Bu elleri kendime saklayacağım. Tıpkı her zaman niyetlendiğim gibi. Sen de aynısını yap ki bu aptal peşimden gelmesin, tamam mı?"

Bu numarayı daha inandırıcı kılmak için ona ters ters bakıyorum. "Bu bir sorun olmayacak."

"Hiç sanmıyorum." Kampa doğru geri yürümeden önce dramatik bir şekilde alay ediyor.

Peşinden bakıyorum, daha önce hiç görmediğim kadar sıkı olan güçlü omuzlarının şeklini alıyorum. Sanki yenilmiş gibi hafif bir kamburla yürüyor ama adımları hiç şaşmıyor.

Ne. Sadece. Ne oldu?

Peki bu ne anlama geliyor?

BÖLÜM 20

Kampa **geri dönerken** Kearan'dan gözümü ayıramıyorum. Düşürdüğü odunları topluyor, en yakındaki ateşin yanına yerleştiriyor ve eldivenleri ile giysilerindeki odun parçalarını temizliyor. Sanki hareketlerine çok dikkat ediyormuş gibi baltayı düzenli bir şekilde yana bırakıyor. Sanki onu izlediğimi biliyor gibi.

Ve sadece ben değil.

Ama Threydan da yaşayan ölülerin gözünden.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, Kearan kampın diğer ucuna doğru yola çıkar.

"Kearan?" Enwen sorar. " var?"

Kearan oradan ayrılırken cevap vermez, hızla ormana dalar ve gözden kaybolur. Enwen peşinden gidiyor ve giderken ona sesleniyor.

Kızgın mı? Bana kızgın mı? Neler oluyor?

Onu takip etmekle olduğum yerde kalmak arasında gidip geliyorum. Takip etmek, ondan cevaplar talep etmek istiyorum ama Threydan izliyorsa, bu yapmam gereken son şey.

Önümde olanlara odaklanarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Kızlar *Wanderer*'ın mürettebatıyla kaynaşıyor, onları tanımaya çalışıyorlar.

Shura Visylla'ya sarılır. Birbirlerini daha önceden tanıyor olmalılar ve ikisi hemen sohbe dalıyorlar. Dimella Kaptan Warran'a bir şeyler anlatmaya çalışır ama Warran ona bakmaz bile. Ellerini ısıtmak için başka bir ateşin başında durur ve yanına yaklaşmaya cesaret eden herkese ters ters bakar.

"Kaptan Warran, mürettebatıma karşı nazik olacaksınız, yoksa sonsuza dek bu adada kalmanızı sağlarım," diye çıktım, benim için alışılmadık bir öfke patlaması göstererek. "Anlaşıldı mı?"

Gözleri bana takılıyor ve orada gördüğü bir şey duruşunu gevşetiyor. "Emredersiniz, Kaptan."

"Güzel."

Roslyn nereye ? Etrafımda kafa karıştırıcı olmayan birine ihtiyacım var.

Çok erken yattığım için şafağın ilk saatlerinde uyandım. Bir tencereye kar doldurup ateşin yanına koyuyorum. Eridikten sonra elimden geldiğince bir bezle yıkanıyorum ve temiz kıyafetler giyiyorum. Alevlere yakın durup titremelerini izliyorum. Sıcağı ya da soğuğu hissetmeyebilirim ama ıslak saçlarımın tekrar tenime yapışıp donmasına izin vermeye hiç niyetim yok. Herkesin uyanmasını beklerken nemli buklelerimi ateşin yakınında tutuyorum.

Onlar için bir plan hazırlamalıyım. Benim dönüşüm ve bulmak için gönderildiğimiz kayıp mürettebatın varlığı onların moralini yükseltti. Ama zaferlerim ucuzlamış gibi hissediyorum.

Alosa'nın mürettebatını bulan ben değildim. Threydan kendi ölümsüzleriyle buldu. Onları bana teslim etti çünkü benden bir şey istiyor. Bu bir iyi niyet gösterisiydi. Ölümsüz ordularıyla her an geri çekebileceği bir şey. Aslında, Drifta ile kavga çıkararak sayılarını artırma sürecindeyse hiç şaşırmam. O ıssız taş evde kendini meşgul edecek başka neyi var ki? İntikam düşünceleri bir bedeni boşta tutmaz. Hareket isterler. Hazırlık. Bunu çok iyi biliyorum.

Sayımız daha da artmadan gitmeliyiz. Aksi takdirde, Alosa gelene kadar dayanamayız. Ben Threydan'ın şartlarını kabul etmeden olmaz. Ve eğer Alosa gelirse, biz Threydan'ı tekrar uyutmayı başaramadan korsanlarından bazıları kesinlikle ölecek ve ölümsüzlere katılacak. Sesi tek başına yeterli olmayacaktır. O sadece yarım siren. Onu kayda değer bir süre uyutmak için tam bir sirene ihtiyacımız var. Annesinden yardım istemek zorunda kalacak ve bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir?

Beklememize izin veremem. Kampı sürekli hareket ettirmek ve hiçbir şey yapmamak yeterli değil. Ayrıca, uzun süre saklı kalamayız. Yiyecek ya da dinlenmeye ihtiyaç duymadan vahşi doğada dolaşabilen yüzlerce ölümsüz varken olmaz. Threydan beni yakalayacak.

Yine de başka ne seçeneğimiz var? Gemimiz yok. Büyük bir mürettebat. Kızgın Drifta. Yorulmak bilmeyen ölümsüzler. Ve yaşam ve ölüm üzerinde güçleri olan ölümsüz bir adam.

Kendimi çok küçük hissediyorum.

Yani... yetersiz. Ve sonra hatırlıyorum-

Arkamdan gelen en ufak hareket sesinde, en kötüsünü bekleyerek dönüyorum.

Ve bu en kötüsü. Kearan kampa giriyor. Beni fark etmeden önce ateşin başında olduğumu belli ediyor. Normalde beni hissettiğine yemin edebilirim ama şu anda dikkatinin dağınık olduğu çok açık.

"Bütün gece dışarıda mıydın?" Ona sordum. "Evet."

"Enwen nerede?"

"Herkesle birlikte döndü. Yalnız kalmak istedim."

Örgülerimi sağa doğru çevirerek alt tarafın ateşin sıcaklığını daha iyi yakalamasını sağlıyorum. "Artık bugünkü faaliyetler için uygun olmayacaksın."

"Peki bunlar ne olabilir?"

Sesimi alçaltıyorum ki dinleyen zombiler duyamasın. "Bir gemi çalmak."

"Drifta'nın kalyonu mu? Bizi batıran mı? Onu almak mı istiyorsunuz?"

"Evet. Artık onu idare edecek kadar mürettebatımız var. Gerekirse, tabii ki geride kalalım ki herkes kaçabilsin. Ama hep birlikte kaçmamız mümkünse, bunu tercih ederim."

"Kaptanımız olmadan gitmeyeceğiz." "Ben emredersem gidersiniz."

"Evet," diyor, sesi boğuklaşıyor. "Yapacağım ve herkesi güvenli bir yere götürdüğümde senin için geri geleceğim. Bunu tek başıma bir kayıkla yapmak zorunda kalsam bile."

"Saçmalama." "Ben tamamen ciddiyim."

"Yorgunsun, Kearan. Uyuyabiliyorken biraz uyusan iyi olur." "Hiç bu kadar uyanık olmamıştım."

"İyi o zaman. Önümüzdeki görev için herkese ihtiyacımız olacak."

O çadırlara yaklaşıyor, ben de ateşin yanındaki yerimi terk etmiyorum. Onun nefesi havaya karışırken benimki görünmez kalıyor. Buna seviniyorum. Ne kadar hızlı nefes aldığımı anlayamaz.

Gölgelerde gizlenen canavar siz olduğunuzda karanlıktan korkamazsınız.

Şu anda öyle biri değilim. Onunlayken değilim. Bir için değil. Ve bunun nedenini ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Bu yolculuk için kendini kötü bir kaptan olarak görüyorsun," diyor Kearan, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Zaman zaman mürettebatı kendinden önce tuttuğunu belirtmemeye izin ver. Hatta beni bile. Asla yapmaman gerekirken beni kendinden üstün tuttun. Hâlâ olan biten her şeyi kendi başarısızlıkların olarak mı görüyorsun? Bu yüzden mi burada yalnızsın?"

Bir an için konuşamıyorum. "Takıldığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Bir kaptan olarak başarısızlıklarım mı? Kearan, başka bir kaptanın daha iyi bir iş çıkarabileceğine hiç şüphem yok ama geceleri uykularımı kaçıran şey bu değil."

"O zaman nedir? Hangi sıkıntıları hafifletebilirim?"

Kalbim, öldürmek üzereyken olduğu gibi hızlanıyor. Ama bu sefer olan şey bu değil.

Bu adamdan her zamanki gibi korkmuyorum. Boyundan ya da duruşundan korkmuyorum. Aklından ya da sözlerinden korkmuyorum. Beni dehşete düşüren onun kalbi ve bir şeyden korktuğum birkaç kez, her zaman hızlı bir bıçak darbesiyle giderildi, böylece artık beni rahatsız edemez.

Ancak bir şeyi öldürmenin tek yolu bıçaklar değildir. Keskin kelimeler duyguların ölmesine neden olabilir.

"Dün bana söylediğin şey," diyorum yüzümü nötr tutarak. Bu konuşmanın kontrolü . Benim izin vermediğim hiçbir yere gitmeyecek ve bundan korkmaktan bıktım.

Verdiği tek yanıt "Mmmm" oluyor. "Eee?"

Talep ediyorum.

"Ne?" diye soruyor, ses tonuna bıkkınlık karışıyor.

Sesimi tekrar alçalttım. "Bana asla yalan söylemeyeceğini söylemiştin. Aramızda bir şey olmasını istemediğini söylemiştin. Threydan'ın şartlarını kabul ederek yalan söylemiş olacağını söyledin. Üçü de doğru olamaz."

"mı?"

Bunun üzerine bakışlarım ürpertici bir hal aldı. "Kearan Erroth, sorularla konuşmayı bırak ve açık konuş."

"Bunun ne anlamı var? Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Mesele şu ki sizi anlamlandıramıyorum ve ne demek istediğinizi anlamak istiyorum."

"Hayır, yok."

Elim bıçağa gitti. Botumdaki kılıfından çıkarıp parmaklarımın arasında döndürüyorum. Kendimi oyalamak için bir araca ihtiyacım var. Elimde keskin bir şey olursa belki daha açık sözlü olur.

"Gerçeği istemiyorsun Sorinda," diye devam ediyor, alçak sesle söylediği sözleri duyabilmem için bana yaklaşıyor. "Kontrolün sende olduğunu hissettirecek şeyi istiyorsun. Senden hiçbir şey istemediğime inanmak sana kendini kontrol altında hissettirir. Tehdit edilmediğini. Seni karar vermeye ya da benim hakkımda benim istediğim gibi düşünmeye zorlamıyor. Kolay olanı istiyorsun. Buna ihtiyacın var. Çünkü yaptığınız şey, yabancı bir ülkede mahsur kalmanın ve bu kadar çok kişiye bakmanın getirdiğı tüm bu dış baskılar - bu sınavlar herkes için zor olurdu. Benim duygu ve düşüncelerimin işleri daha da zorlaştırmasına ihtiyacın yok. Ayrıca, seni ne kadar çok istediğimi gösterirsem, benden daha da uzaklaşırsın. Bu şekilde yardım edebilirim. Bu şekilde, yolculukta senin yelken ustan olabilirim. Sırdaşın. Arkadaşın. Daha fazlasını istediğimi düşünseydin bunların hiçbirini olamazdım."

Parmak eklemlerim bıçağın üzerinde bembeyaz oldu. "Demek bana yalan söyledin."

"Senden hiçbir şey istemediğimi söyledim. Ve bu doğru. Sadece bir şey istemiyorum. Sorinda, seninle *her şeyi* istiyorum."

Bakışlarım elimdeki bıçağı bırakıp onun yüzüne kilitleniyor. Her şeyi mi?

"Bu neyi gerektiriyor?"

"Fark eder mi?" diye soruyor. Öfkeli

görünüyor. "Önemli olmasaydı sormazdım."

"Güzel. Her şey güven, dürüstlük, dostluk ve sevgi gerektirir. Bunların hepsinden bir ömür boyu."

"Oh, hepsi bu mu?" Zorluk çıkarmak için soruyorum. Öfkem onunkiyle eşleşecek kadar yükseliyor ama sesimi yükseltmeyi reddediyorum. Hayatı hâlâ tehlikedeyken olmaz.

Başından beri beni istedi ve aksini düşünmemi sağladı. Kendi iyiliğim için, daha az değil, o ilan ediyor.

Böylece gardımı düşürebilirdim. Böylece onu hemen uzaklaştırmayacaktım.

"Senden hoşlanmam için beni kandırmaya çalıştın, öyle mi?" Sesim ölümcül bir hal alarak soruyorum.

"Seni kandırmaya çalışmıyordum. Bu yolculuğı ikimiz için de daha iyi hale getirmeye çalışıyordum."

"Kelimelerinizle oynayarak. Yalan söyleyip yalan söylemeyerek mi? Kendini zeki mi sanıyorsun?"

"Bence şu anda bile bana karşı dürüst olmaktansa kavga etmeyi tercih ediyorsun. Doğru olsa bile benden en ufak bir şekilde hoşlandığını söylemektense o bıçağı karnıma saplamayı tercih ediyorsun."

Bıçağı sol elime atıyorum, sağ işaret parmağımın dolgunun girintisini izlemesine izin veriyorum. "Gerçek mi? Benden istediğin bu mu? Sana gerçeği söylersem sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı mı sanıyorsun?"

"Sonsuzluk belirsizdir ama onu paylaşacağınız biri çok daha umutlu görünür."

Umut. İsteddiği bu mu? O zaman hemen umutlarını kırayım da sonunda beni gerçekte olduğum gibi görsün.

"Pekâlâ," diyorum sessizce, bıçağı havada çevirip yakalayarak. "Sana gerçeği söyleyeceğim."

Sonra beni rahat bırakacak ve ben de onun sürekli ilgisi ve dırdırı olmadan elimdeki sorunlara odaklanabileceğim.

"Haklıydın," diyorum. "Ailemi kaybettiğim gece olanlar hakkında sana yalan söyledim."

Kearan aniden başını sallar. "Hayır. Bunu şimdi yapmamıza gerek yok."

"İhtiyacımız var," diye karşı çıkıyorum. Belli ki beni gerçekte olduğum gibi görmesi gerekiyor. "Sorinda-"

"Sessiz ol."

Dudaklarını kapatıyor.

"Başlangıç dediğim gibi oldu. Samvin Carroter ailemi teker teker öldürdü. Bunlar olurken gölgelerde saklandım, korkudan izlemekten ve hareketsiz kalmaktan başka bir şey yapamadım." Sonsuza dek hafızama kazınmış olan o görüntüler yüzeye çıkmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. "Annemi ve kız kardeşlerimi o küvette boğdu. Ve geriye bir kızının kaldığını biliyordu. Hizmetçilerden bazıları bizimle aynı odadaydı. Hizmetçilerden birinin benim yaşımda bir kızı vardı. O da oradaydı. O gün erken saatlerde kıyafet oyunu oynamıştık ve kıyafetlerimizi değiştirmiştik. Ben hizmetçi kıyafeti giyerken o benim güzel elbisemi giymişti."

Elimdeki bıçağı çeviriyorum, böylece kabza bıçağı kavriyorum. Kaslarımın gerilmesini engellemenin tek yolu bu. "Kız kardeşlerimden çok daha yüksek sesle çığlık attı. Ben olmadığını söylemeye çalıştı. Hayatı için yalvardı. Peki ben ne yaptım? Olduğum yerde kaldım. Saklandım. Benim yerime o küçük kızı boğmasını izledim. Benim için ölmesine izin verdim. Hiçbir şey yapmadım." Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve onları kapalı yumruklarım ile fırçalıyorum. Elimdeki bıçak derimi sıyrıyor ve kendime daha fazla zarar vermeden bıçağı bırakıyorum.

Tekrar Kearan'a bakıyorum, o da kıpırtısız haline geri dönmüş. "Şimdi . Kız kardeşlerimin ölümüne seyirci kalmak ve sessizce izlemek başka bir şeydi. Ama

Dediğin gibi. Onları kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çok küçüktüm. Çok güçsüzdüm. Ama diğer kız? Sleina? Onu kurtarabilirdim. Tek yapmam gereken gerçeği söylemekti. Saklandığım yeri açıklamak. Ben ölürdüm ve o yaşardı. O zaman ben ailemle birlikte gece gökyüzünde parlardım ve o da yaşaması gereken hayatı yaşayabilirdi."

O anı nihayet özgür kaldığında kendimi boşlukta hissediyorum. O kadar uzun süre taşıdım ki tek bir kişiye bile söylemedim. Threydan onu benden çaldı ama Kearan'a verdim.

Boğazımdaki acıyı yutkunarak bastırıyorum. "İşte. Özgürsün."

"Özgür mü?" diye soruyor.

"Evet. Benden bir şey istediğin yanılgısına kapılıyorsun. Artık onu taşımak zorunda değilsin."

Gözlerini kırıştırıyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü ben düşündüğün değilim. Pek çok şey olabilirim. Vahşiyim. Yetenekliyim. Zekiyim. Yetenekliyim. Ama günahlarım güçlü yönlerimden çok daha büyük. Nereye gidersem gideyim beni takip eden bir gölge gibiler. Alosa'ya hizmet ederek ve iyilik yaparak elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama o küçük kızın canını almamı asla telafi edemeyeceğimi biliyorum. Öldürdüğüm tek masum. O, ellerimden asla çıkmayacak bir leke."

Kearan o zaman harekete geçiyor; ateşin yanındaki karla kaplı kütüğün üzerinde oturduğum yere doğru yürüyor. Pantolonundan içeri sızıyor olması gereken soğuğa aldırmadan önümde yere diz çöküyor.

"Beni dinle Sorinda Veshtas, hem de çok iyi dinle," diyor. Ellerini oturduğum kütüğün iki yanına koyuyor. "Sen bir çocuktun. Çocuklar suçsuzdur. Çocuklar günah işleyemez. *Beş yaşındaydın*. Şoktaydın. Tanık olduğun dehşet yüzünden travma geçiriyordun. İçgüdülerinizle hareket ediyordunuz, sadece dürtülerinizle hareket ediyordunuz, artık kontrolünüz yoktu. O küçük kızın ölümünden benden daha fazla sorumlu değilsin. O adam mı? O katil piç mi? Tıpkı ailene yaptığı gibi onu da öldürdü. Bunların hiçbirini sen yapmadın."

Nasıl olur da hâlâ beni dinlemez? "Ama bunu durdurabilirdim! Onu kurtarabilirdim. Yapabilirdim ama yapmamayı seçtim."

"durduramazdınız. Söyle bana, hizmetçilerden sağ çıkabilen oldu mu?"

Başımı çılgınca sallıyorum. Sorusuna doğru yanıt bu olsa da, sanırım bu onun tepki verme biçimine bir yanıt olabilir.

"Sen ortaya çıksan da çıkmasan da o kız ölecekti. Sence onu bağışlar mıydı? Sırf doğru varisi aldığından emin olmak için ikinizi de öldürmez miydi sanıyorsunuz? Sence o binada olanları anlatacak tek bir kişinin bile hayatta kalmasını ister miydi? Adalet gerçekleşti çünkü siz hayatta kaldınız. Bunu düzeltmek için yaşadınız."

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan yaptığım seçim."

"Benim için fark etmez."

"Nasıl olmaz?" Kendimi hatırlamadan önce neredeyse çığlık atacaktım. "Küçük Roslyn'e bak. Threydan benim için geldiğinde o benim için canını vermeye hazırdı. Daha yedi yaşında ve ölmeye hazırdı. Beni kurtarmak istedi. Bana çocukların zor seçimler yapamayacağını söyleyemezsin."

Kearan öne doğru eğilir. "Peki onun senin için ölmesini ister miydin?"

"Asla."

"Senin hayatın, senin yerine ölen küçük Sleina'dan daha az önemli değildi. Bunu görmelisin. Peki Roslyn'in hayatını bu şekilde bir kenara atması doğru bir seçim mi?"

"Beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyorsun."

"Sana göstermeye çalışıyorum." Öne doğru uzanıyor, iri ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve ben tamamen hareketsiz kalıyorum. "Sen kurtarılmaya layıksın. Yaşamaya layıksın. Sen artık o küçük kız değilsin. Bu mürettebat için defalarca hayatını verdin. O değerli hayatını Alosa için yüzlerce kez riske attın. Başkaları için. Sen iyisin. Yeteneklisin. Sevmeye layıksın, Sorinda. Sen benim aşkıma layıksın."

Yine ağlıyorum. Ağlamaktan *nefret ediyorum*. Ve Kearan benden önce gözyaşlarımı silmek için orada.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum," diye devam eder. "Ama düşündüğün bu günah yüzünden seninle ilgilenmeyi bırakmamı isteme. Bu işe yaramaz."

O kadar ham ve savunmasızım ki, sözleri tam da duymaya ihtiyacım olan şey. Kendimi onun dokunuşuna yaslanmış hissediyorum. Ağlarken ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum.

Çünkü karşımdaki kişi içimdeki iyiliği görebiliyorsa, belki benim de görmemde bir sakınca yoktur. Belki de her gün geçmiş suçları telafi ediyormuşum gibi hissetmek zorunda değilimdir.

Belki sadece yaşayabilirim.

"Özür dilerim Sleina," diyorum yüzümü gökyüzüne çevirirken. "Çok özür dilerim."

Onun için ağlıyorum. Kendim için ağlıyorum. Olması gereken her şey için ağlıyorum. Kearan yanıma oturmak için kütüğe doğru ilerliyor ve beni kollarıyla sarıyor.

Bu on üç yıldır hoş karşılamadığım bir dokunuş. Ama bugün bunun için çaresizim.

O dokunuşun sıcaklığını hissedemesem bile. Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Birinin önemsendiği anlamına gelir.

Ve en önemli şey de budur.

BÖLÜM 21

Gözyaşlarımı kontrol altına aldığımda, "**Bana** bu şekilde **dokunmamalı**sın," diyorum. "İzliyor olabilir."

"Canı cehenneme," diyor Kearan.

"Cehenneme gönderilemez. Sadece uykuya geri gönderilebilir." "O zaman umarım her gece kabuslarında beni görür." Gülüyorum.

Bu benim için doğal değil. Ağlamak değil. Kucaklaşmak değil. Ama yine de buna ihtiyacım var. Başka hiçbir ruh beni bu kadar hafif hissettirmemişti. Elimde olmadan ona fiziksel olarak yakın olmak istiyorum.

Çadırın ilk kapağı açıldığında Kearan benden uzaklaşıyor. Bunun benimle görünmek istemediğinden değil, başka birine yaslanırken görülemeyeceğimi bildiğinden olduğunu biliyorum. Ne kaptan olarak, ne de karakterimi hâlâ tam olarak bilmeyen yeni gelenlerin önünde. Gözyaşlarımın kuruduğuna sevindim. Sadece ateşin sıcaklığını paylaşıyormuşuz gibi görünebiliriz. Ama gerçek şu ki, çok daha fazlasını paylaştık.

Değerli bir an. Hayatımın akışını değiştirebileceğini hissettiğim bir an.

Eğer bu adadan kurtulabilirsek.

Jadine ve yardımcıları kahvaltıya başlıyor. Kearan ateşe biraz daha odun atıyor.

Ruhuma daha fazla umut ekliyorum.

Tek yapmam gerekenin gizli gerçeklerimi açıklamak olduğunu ve sonra reddedileceğimi düşündüm. İnsanlar benden nefret edecekti. Kearan benden nefret edecek ve seçim benim için yapılmış olacaktı. Aramızda filizlenen bu şeyi sevip sevmediğime karar vermek zorunda kalmayacaktım. O yakınımdayken hissettiğim bu duygu.

Ama şimdi? Şimdi yapmam gereken seçimler var.

Bu ekibi buradan sağ salim çıkarana kadar olmaz. Yaşayıp yaşamayacağımı öğrenene kadar olmaz.

Aksi takdirde, bu tartışmalı bir nokta.

Sabah ilerledikçe kendimi Kearan'la bakışırken hissediyorum. Mürettebat yemek yiyor ve nöbetçi kadınlar taze gözlerle değiştiriliyor. Dimella nöbeti devralıyor ve Kaptan Warran küçümsemesini gizlemeye çalışıyor.

Yine de Kearan'ın gözleri benimkilerle her buluştuğunda çok seviniyorum. İşe gitme vakti gelene kadar o kısa bağlantıların tadını çıkarıyorum.

"Dinleyin, millet," diyorum. "Bu adadan gitme vaktimiz geldi."

"Kraliçe ufukta görüldü mü?" Dimella soruyor. "Hayır, ama onu beklemeyeceğiz."

"Ayrılmadan önce neden kraliçenizin gelmesini beklememiz gerekiyor?" Kaptan Warran araya giriyor.

Artık bu konunun etrafında dans etmek yok. Warran bu noktada ne yapacak? Ayrılacak mı?

"Bizim gemimiz de sizinki gibi battı ama bunun bir önemi yok. Orada-"

"Geminiz yok!" diye gürlüyor kaptan. "Tüm o kurtarma konuşmaları ve asil arayışlarınız ve bizi bu lanet adadan çıkaracak bir yolunuz bile yok mu? Lanet korsanlar! Siz-"

Kearan adamın önüne geçerek görüş alanımı engelliyor. Diğer kaptana attığı bakışı göremiyorum ama sonunda adamı susturuyor.

"Drifta'nın bir gemisi var," diyorum. "Onu çalacağız. Nereden yola çıktığını biliyoruz. Onu bulacağız, alacağız ve asla arkamıza bakmayacağız."

"Bir şey mi *çalacağız*?" Nydus soruyor, bu ihtimal onu açıkça heyecanlandırıyor.

"Korsanlar," diye hatırlatıyor Shura ona. "Ayrıca, yerliler bizi ilk etapta buraya bıraktı. Eve dönüş yolumuzun onlar olması en doğrusu."

"Kesinlikle," diyorum. "Hemen kampı toparlayın. Geri dönmeyeceğiz. Bir saat içinde yola çıkmaya hazır olun."

Herkes harekete geçiyor, çadırları indiriyor, yiyecekleri topluyor, ateşleri söndürüyor. Hareket telaşının ortasında bile göz ucuyla bir şey yakalıyorum.

Dönüyorum, bir figürün adım adım uzaklaştığını görüyorum. *Wanderer*'ın mürettebatını henüz tam olarak tanımıyorum, Bu adamın onlardan biri olmadığına eminim. Hayır, o ölümsüzlerden biriydi ve başka bir yere çağrıldı.

Threydan kesinlikle planlarımızı biliyor. Fazla zamanımız yok.

Yetişkinler eşyaları toplarken Roslyn de silahları dolduruyor. Her şeyi otuz dakikadan kısa bir sürede yükleyerek hızlıca işimizi hallettik.

Ve sonra hareket ediyoruz. Dimella pusulasıyla önden gidiyor ve bizi geldiğimiz yoldan geri götürüyor. Roslyn yanımda duruyor, elimi tutuyor. Kearan onun diğer tarafında duruyor. Yakınımda ama bir şey ifade edecek kadar yakınımda değil.

"Babamı gerçekten istiyorum," diyor

Roslyn. "Tabii ki istiyorsun," diyorum.

"Ama o çok zorba biriydi, Sorinda. Bana bu şekilde davrandıktan sonra yıllarca ondan uzak kalmak isteyeceğimi düşünmüştüm. Ama istemiyorum. Keşke şu anda onu görebilseydim."

Elini sıktım. "Onu tekrar göreceksin. Bundan emin olacağım."

"Sence bana hemen kızar mı? Yoksa önce benim ona sarılmama izin verir mi?"

Kearan onun boştaki elini tutuyor ve taşıdığı yükü diğer koluna kaydırıyor. "Seni gördüğüne o kadar sevinecek ki, küsmesi için bir neden olduğunu bile unutacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eğer bir kızım olmasaydı ben de böyle yapardım."

"Beni geri dönmüş görmekten duyduğu mutluluk sonsuza dek sürmeyecek. Sonrasında bir şeyler yapacaktır."

"Muhtemelen derini yüzerim," diye teklif ediyorum. Roslyn omuz silkti. "değdi."

"Neye?"

"Bu macera. Babamın bana vereceği her türlü cezaya değer." "Bu benim yaşayabileceğim bir maceraydı-" diye attım. Gidiyordum Ama bunun doğru olmadığını farkındayım. Nasıl doğru olabilir ki? Bu yolculuk bana kendi geleceğim için umut ve geçmişim için açıklık verdiğinde. Bu yolculuk beni başka türlü görmezden gelebileceğim bir adama yaklaştırdığında.

"Yine de onun güvenini yeniden kazanmak için çok çalışman gerekecek," diyorum.

"Muhtemelen, ama en azından sonsuza kadar onu dinlemek zorunda kalmayacağım!" "Bununla ne demek istiyorsun?"

Kearan soruyor.

"Alosa, on üç yaşına geldiğimde ekipleriyle savaşacak kadar büyüyeceğimi söylüyor."

Kearan alaycı bir tavırla, "Evet, eminim baban o zaman bırakacaktır," diyor.

Roslyn fark etmemiş gibi görünüyor.

DRIFTA'nın gemisini bulmak beklediğimden daha kolay oldu. Yerliler gemiyi battığımız yerden çok uzakta olmayan bir yere, bir uçurumun kenarı ile adalılar tarafından inşa edilmiş tüm binalardan daha büyük bir buzdağının arasına yanaştırmışlar. Adanın içinden dışarıya bakınca, onu nasıl kaçırdığımızı anlamak zor değil.

Uçurum ile buzdağı arasında kalın bir buz oluşmuş ve yanaşmış geminin üzerinde bir tavan oluşturmuştur. Deniz, buzun yansımasını göstererek yapının sağlam görünmesini sağlamış olmalı. Ama karadan, dışarıya doğru baktığımda, kış tarafın buz tüneline dışarıya baktığını görebiliyorum.

Drifta'nın nöbet tuttuğunu da görebiliyorum. Adayı çevreleyen buzun içine gizlenmiş kulelerin tepesinde duruyorlar ve saldırmak için yaklaşan gemileri gözlüyorlar. Onlardan düzinelercesi casus gözlükleriyle orada. Herhangi bir gemi gelmeden saatler önce haberdar olacaklar. Saldıracak mürettebatı toplamak için bolca zaman.

Bakalım bir çatışma beklemedikleri zaman gemide kaç kişi bırakacaklar.

Ağaç hattından denize doğru, birkaç yüz metrelik bir koşu. Siper yok. Yaklaşan neredeyse kırk kişiyi maskeleyenin bir yolu yok. Öndeki gemi çoğunlukla gölgede. Bu tarafa kimin baktığını söylemek imkansız.

"Ne düşünüyorsun?" Dimella bana soruyor.

"Kaçmak istemiyorum. Varlığımızdan haberdar olurlarsa, denize ulaşmadan bizi vurabilirler. Kıyı şeridinde hiç siper yok. Dikkatlerini dağıtmak için o kalyona birini bindirmeliyiz."

Dimella mesafeyi ölçer ve çevredeki gözetleme kulelerine bakar. "Bu hiç kolay olmayacak. Birini yeterince kamufle edebilirsek bile, gözcüler bu düz beyaz alana karşı hareketi kesinlikle fark edeceklerdir."

"Ben olsam denerdim Kaptan," diye teklif eder Roslyn. "Tıpkı bana öğrettiğiniz gibi gizlenebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," diyorum ona, "ama bu farklı."

Kearan, "Akşam karanlığının çökmesini bekleyebiliriz," diye öneriyor.

"Zamanımız yok," diyorum. "Şu anda bile Threydan yolda. Çoktan gitmiş olmamız gerekiyor."

"Karar vermen için sana üç gün verdiğini söylediğini sanıyordum," diyor Roslyn. "Bu, ben adadan ayrılma planları yapmadan önceydi." Bir duraklama. "Roslyn, Suikastçı olmanın üç numaralı dersi, her zaman herkesin yalan söylediğini varsaymaktır."

"Ya birisi iç kesimlerde dikkati dağıtırsa?" Visylla soruyor. "Onları gemiden uzaklaştırabiliriz."

"Bunu zaten bir kez yaptık," diyorum. "Aynı numaraya ikinci kez kanmazlar."

Herkes sessizliğe gömülüyor ve başka bir fikir gelmiyor. Sadece okyanusa bakıyor, buz gibi dalgaların kıyıya vuruşunu izliyorum.

Ben hariç herkese soğuk.

Okyanus tabanında tek başıma geçirdiğim zamanı hatırladıkça irkiliyorum. Korkunçtu, bir daha asla yaşamak istemediğim bir şeydi. Ama herkesi kurtarmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Etrafından dolaşmam lazım," diyorum. "Neyin etrafından?"

Kearan soruyor.

Batıyı gösteriyorum. "Ağaç çizgisi orada okyanusla buluşuyor. Suya girip gemiye kadar yüzebilir, sonra da gemiye ." Bir an için kimse bir şey söylemedi.

"Ölmeden bunu nasıl başaracaksın?" Shura ilk kez konuşarak soruyor.

"Soğuk artık kaptanı etkilemiyor," diyor Enwen. "O yarı ölümsüz. Talihsiz bir kazaydı."

"Ne?" Kaptan Warran bağırır. Kearan başka bir bakışla onu susturur.

Dimella'ya, "Yalnız gitmemden hoşlanmadığınızı biliyorum ama bu adadan kurtulmak için tek şansımız olabilir" dedim.

Başını salladı. "Sanırım buna hakkınız var. Peşimizdeki onca şey varken geceyi bekleme riskini alamayız."

"Tüm mürettebatı sessizce öldürmem için zamanımız yok," diyorum, herkesten çok kendime. "Ben dikkat dağıtıcı olacağım, böylece gemiye yaklaşabilirsiniz. Alarm sesini duyduğunuzda, yeterince meşgul olduklarınızı ve gemiye çıkmanın güvenli olduğunu anlayacaksınız."

"Sadece kendini öldürtme."

"Elimden geleni yapacağım." Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "*Wanderer*'ın mürettebatını olan biten her şey hakkında bilgilendir. En kötüsüne hazırlıklı olmalılar."

"Hay hay," diyor.

"Seninle sahile kadar yürüyeceğim," diyor Kearan.

Onunla tartışmıyorum. Roslyn'i Enwen'in gözetimine bıraktıktan sonra ağaç hattının kenarından hedefime doğru ilerliyorum. Kearan yanımda sessiz, adımlarıma eşlik ediyor.

"Ne planladığınızı biliyor," diyorum. "Kampta ölümsüzlerden birini gördüm. Mürettebata verdiğim emirleri duymuş. Kesinlikle geliyor."

"Yetişemeyecek," diye beni rahatlatıyor Kearan. "O buraya gelmeden önce biz o gemiyle uzaklaşıyor olacağız."

"Eninde sonunda bizi yakalayacaktır. Bugün kaçsak bile, bu adadaki tek gemi bu olsa bile - ki öyle olduğundan şüpheliyim - o zaman peşimizden yüzecektir. Yemeğe ihtiyacı yok. Dinlenmeye ihtiyacı olup olmadığını bile bilmiyorum. Hiçbir şey ona zarar veremez. Aylar ya da yıllar sürebilir ama On Yedi Adalar'a yüzmeyi başaracaktır."

"O zamana kadar Alosa onunla başa çıkmaya hazır olabilir. Annesi ve tılsımı hazır olacak. Başka kimseye zarar veremeyecek."

"Eğer beni yakalarsa-"

"Yakalayamaz."

"Eğer beni yakalarsa, Dimella'nın herkesi güvenli bir şekilde eve götürmesine yardım edeceğine ve Alosa'yı uyaracağına söz veriyor musun?"

"Sana zaten söyledim-"

"Bana yemin et," diyorum, sesim yükseliyor. "Bunu hemen şimdi duymam gerek. Roslyn'in eve, babasının yanına dönmesi gerekiyor."

Kearan yavaşlamıyor ya da bir adım bile atlamıyor. "Yemin ederim."

"Teşekkür ederim." Yemini, uzanıp ona dokunmak istememe neden oluyor. Hiçbir şeyden korkmadığımı kendime hatırlatmadan önce birkaç saniye tereddüt ediyorum.

Benim için ne kadar doğal olmayan bir hareket olmasına rağmen elini tutuyorum. Ama parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek beni ödüllendiriyor.

Olması gerektiği gibi hissettirmese de inanılmaz hissettiriyor. Göğsümde bir uğultu, lezzetli ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen gergin bir çırpınma var. Ona dokunmak çok güzel. Onun tarafından dokunulmak. Vücudunun sıcaklığını hissedemesem bile.

Kearan düşüncelerimi okumuş olmalı çünkü "Seni normale döndürmenin bir yolunu bulacağız" diyor.

"Threydan bunun yapılamayacağını söyledi." "Ne zamandan beri o piç kurusuna güveniyoruz?"

"Güvenmiyoruz."

"O zaman umudunu kaybetme. Seni bu hale getirenin bir siren eseri olduğunu söylemiştin. Belki Ava-lee bunu düzeltmenin bir yolunu biliyordur."

Siren kraliçesinin benim için cevapları olabileceğini düşünmemiştim. Bu küçük de olsa bir olasılık. Ama insanın umut etmesi gereken tek şey bu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Dün gece için. Getirdiğin umut için. Tuttuğunuz sözler için. Bunların hiçbirini unutmayacağım. Asla."

"Siz benim kaptanımsınız. Böyle şeyler için bana teşekkür etmene gerek yok." "Peki ya ben senin kaptanın olmasaydım?" diye sordum.

Başını çevirip bana bakıyor. "Yine de senin için yaparım, Sorinda."

Ona nedenini sormak istiyorum. Bende ne görüyor? Benim kendimde gördüğüm şeyleri mi? Yoksa hiç fark etmediğim yenilerini mi? Onda gördüğüm şeyleri biliyor mu? Nezaketini, cesaretini, düşünceliliğini ve sertliğini. Başka şeyler de var, açıklanamayan şeyler.

Sadece hissedilebilirler.

Ve onları bu adam için hissediyorum. Benden hiçbir şey talep etmeyen bu nazik ruh. Hak etmediğim zamanlarda bile yanımda olmaktan başka bir şey yapmadı. Her zaman ihtiyacım olan şey oldu. Ben öğrenmeye hazır olana kadar duygularını saklamak da dahil olmak üzere her zaman ihtiyacım olanı yaptı.

Onu nasıl sonsuza kadar uzak tutabildim?

Sahile ulaştığımızda koyu mavi suya bakıyorum ve ürperiyorum.

"Eskisi gibi değil," diyor Kearan. "Kontrol sizde. Bunu yapmak istemiyorsanız fikrinizi değiştirebilirsiniz."

"Yapamam," diyorum. "Eğer iyi bir kaptan olacaksam olmaz." "O zaman iyi bir kaptan olduğunu kabul ?" diye soruyor. Gülümsüyorum ve Kearan'ın dudakları aralanıyor.

Yutkunuyor. "Gülümsemeleriniz elmastan daha nadir ve sonsuz derecede daha değerli."

Kaşlarımı çattım. "Şair olmak için korsanlığı bırakma."

"Ha." Omzuyla beni dürtüyor. "Ben ciddiym. Çok hoş bir gülümseme."

"Teşekkür ederim, ama ne söylediğine dikkat et, yoksa Enwen bunun sonunu duymana asla izin vermez."

"Bilmiyor ?"

Bu şakalaşmadan memnunum. Sinirlerimi yatıştırıyor ve görevimi daha net görmeme yardımcı oluyor. Bunu hepsi için yapıyorum. Eğer bunu başarırız, yol boyunca karşımıza çıkan tüm zorluklara rağmen bizim için belirlenen görevi tamamlamış olacağız.

"Sırılsıklamken gemide hareket etmek zor olacak," diyorum bunu ilk kez düşünerek.

"Her zaman soyunabilir ve kıyafetlerinizi suyun içinde üzerinizde taşıyabilirsiniz."

"Bu gizlilik konusunda pek yardımcı olmaz, değil mi? Ayrıca, beni yavaşlatır."

"Evet, ama mürettebata döndüğümde anımsayabileceğim güzel bir görüntüm olacaktı."

Ağzım bir karışık açık kalıyor ve Kearan dişlerini göstererek gülümsüyor. "Hayatta kalmak için savaşıyoruz ve sen şimdi flört mü etmek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Şimdiye kadar hiç şansım olmadı ve ölebiliriz."

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti. "Karşılık vermemi bekleme. Nasıl flört edileceğini bilmiyorum."

"Evet, . Sadece bunu kelimelerle yapmıyorsun." En azından birkaç bığağımın saklı olduğunu bildiği yan tarafıma bakıyor.

"Sen garip bir adamsın."

"Evet."

Bundan sonra yapmam gerekenleri ertelemek yok. Burada durmayı ve onun yanında olmaktan gerçekten keyif almak için zaman ayırmayı ne kadar istesem de. Artık buna iznim olduğunu biliyorum. Çünkü yaptığım şey için benden nefret etmiyor.

"İşaretimi bekleyin," diyorum.

"Yapacağız. Canlarına

okuyun." "Buna

güvenebilirsiniz."

Ve başka bir şey söylemeden suya daldım.

Suyu hissetmek ama sıcaklığı hissetmemek çok garip. Nefes alamamam gerektiğini bildiğim halde nefes almak doğal değil. Tekrar bu şekilde suyun altında olduğum için anlık bir panik hissediyorum. Kapana kısılmış ve bilinmezlikle çevrili olma hissi.

tehlikeler olabilir ama bunu sadece kendim için yapmadığımı bildiğimde savaşmak daha kolay. Bu adada hayatta kalmaları için bana güvenen otuz sekiz kişi var. Bu alçakgönüllü bir duygu. Beni odaklıyor, gözlerimi dümdüz ileriye dikeyor, sudaki tehlikeli şeyleri seçmeye çalışıyorum. Kıyıda fazla uzaklaşmıyorum. Suyun daha sığ olduğu yerlerde daha az yaratık saklanıyor olabilir. Ve bu şekilde dönüp dolaşamam.

Işık suyun yüzeyini keser ama fazla uzağa gitmez. Bu yüzden bu plan işe yarayacak. Düşman suyun içinden beni göremeyecek.

Gemiye doğru yüzmem on beş dakikamı alıyor. Suyun altında gövdenin karanlığını yakaladığımda, yüzeye çıkmak için en iyi yeri arayarak yaklaşmamı yavaşlatıyorum. Ne kadar yakın olursa o kadar iyi.

Alosa bunu nasıl yapıyor? Kendime onun su altında mükemmel bir görüşe sahip olduğunu, benim ise olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum. O yarı siren; ben değılim. Yine de suyun altında kendimi tamamen yabancı hissediyorum. Ama karada elimde bir bıçakla, yırtıcıların en tehlikelisiyim.

Başımı, gözlerimi suyun dışına çıkaracak kadar yüzeyin üzerine çıkarıyorum. Geminin yan tarafı devasa. Daha önce bu kadar büyük bir gemide bulunduğumu sanmıyorum. O bembeyaz ahşap defalarca yamanmış ve Threydan'ın mürettebatının yelken açtığı, zaman geçtikçe güncellenen ve yeniden inşa edilen orijinal geminin bu olup olmadığını merak ediyorum.

Geminin yan tarafından aşağı uzanan bir ip merdiven yok. Yararlanabileceğim tutamaklar da yan tarafa kadar çıkamayacağım kadar aralıklı. Geminin ön tarafına doğru yüzüyorum. Pruva direği suyun yaklaşık kırk ya da elli metre üzerinde bir bıçak ucu gibi uzanıyor. Bunun bir faydası olmayacak.

Ama figürün başı suyun içine doğru uzanıyor ve önce bir tutamak, sonra da bir dayanak bulabiliyorum. Figür eskiden her neyse, zamanla çoktan solmuş. Boyanın ya da ahşabın bir zamanlar neyi tasvir ettiğinden emin değılim. İnsansı bir şeydi sanırım.

Her neyse, hala tırmanabileceğim kadar sağlam olduğu için yıldızlara şükrediyorum.

Bacaklarımı sudan çıkarırken kaslarım geriliyor. Islak giysilerim inanılmaz derecede ağır ve gürültülü, ben tırmandıkça okyanusa su damlıyor. Yavaşça ilerliyorum, silahlıktan herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyorum. En ufak bir giysi hışırtısı bile duymadığımda

başka bir tutamak ve kendimi bir kol boyu daha yukarı çekiyorum. Dur. Tekrarla.

Silah kapağının hemen altına geldiğimde, açıklığın üstünden dikkatlice bakıyorum. Düşman gemisinin içinde çok az ışık var ve geminin demirlediği tünel de bu duruma kesinlikle yardımcı olmuyor. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum, çünkü kimsenin güverte altında yolunu gösterecek bir ışık olmadan dolaşmadığını umuyorum.

Bir bacağımı kaldırmaya çalışırken ayağım kayıyor ve neredeyse okyanusa düşüyordum. Tekrar denemeden önce derin bir nefes alıyorum, sonunda kendimi silahlığa çekiyorum ve yere yığılıyorum.

Kendimi toparlamaya çalışırken tam bir dakika boyunca nefes almaktan başka bir şey yapmadım. Sonra ayağa kalkıyorum.

Giysilerimden damlayan suyu hâlâ duyabiliyorum. Bu asla olmayacak. Gemide bu şekilde dolaşamam. Elimden geldiğince örgülerimi sıkıyorum. Sonra gömleğimi çıkarıp içindeki tüm suyu sessizce sıkıyorum. Gözlerim karanlık alanda herhangi bir hareket belirtisi arıyor ama yok, bu yüzden pantolonum ve botlarımla devam ediyorum.

Bu süre içinde gözlerim karanlığa alışıyor ve topların yanındaki barut fiçisi gibi şekilleri seçmeye başlıyorum. Açıyorum ve kendime yardım ediyorum, tabancama kuru kum koyuyorum, böylece ihtiyacım gerçekten işe yarayacak. Topları temizlemek için bez bile var. Silahlarımın yanı sıra botlarımın tabanlarını da kurulamak için kullanıyorum.

Sonra keşfetmeye başlıyorum.

Ön toplar kendilerine ait küçük bir odada bulunuyor. Sonundaki kapıyı kırarak açıyorum - neyse ki ses çıkarmadan - ve diğer taraftan bakıyorum. Su deposu. Onun diğer tarafında da top güvertesi var. Yıldızlar, ama bu gemiyi her kim inşa ettiyse, bir ton deniz savaşında kullanılmasını planlamış. Elimize geçtiğinde bu bizim için bir şans olacak.

Güvertenin üstüne ya da altına gitme seçeneğim olduğunda, önce aşağı inerim. Yukarıda, gizliliğimi kaybederim. Dikkatini veren herkes tarafından görülebilirim. Ve ana güvertedeki herkesin tetikte olma olasılığı daha yüksektir.

Kimse içeriden bir saldırı beklemiyor.

Ayrıca, olay çıkarmalıyım, mürettebatın dikkatini yeterince dağıtamadan öldürülmemeliyim.

Basamakları hafifçe çıkıyorum. Sadece bir tanesi gıcırdamayı başarıyor, ama gemiler kendi kendilerine gıcırdayıp inledikleri için ya kimse duymuyor ya da kimse bir şey yapmıyor.

Mürettebatın kamaralarının bulunduğu alt kata ulaştığımda, ranzalarda altı kişi buluyorum. Çoğunluğu uyuyor, muhtemelen bu geceki vardiyalarından önce. Ama ikisi sessizce sohbet ediyor. Sadece birkaç kelime duyabiliyorum. Gelgitte balık tutmakla ilgili bir şeyler.

Altı kişi alarm vermek için fazlasıyla yeterli. Önce sayılarını biraz azaltacağım, ama çabuk olmalıyım.

En yakınımıdaki Drifta derin bir uykuya dalmış, ben de gölgelerin arasından sürünerek hamağının hizasına kadar geliyorum. Bıçağım boğazını sessizce kesiyor ve nefesi, odanın sonundaki fısıltılarla kolayca maskelenen bir soluktan ibaret kalıyor.

Bir sonraki uyuyan ceset en üst ranzada: tırmanmadan ve onu uyandırmadan ulaşamayacağım kadar yüksekte. Bu yüzden kendimi ortadaki hamağın üzerine sallıyorum, nişan alıyorum ve bıçağımın ucunu boynunun dayanması gerektiğine karar verdiğim yere saplıyorum. Kan bıçağımdan aşağı ve ellerime damlıyor. Boğulma sesi bu kez daha az maskelenebiliyor.

Fısıldaşan çift susuyor ve geminin benim tarafıma doğru bakıyor. Hamakta olduğum yerde kalıyorum, kan düzenli bir ritimle giysilerime damlıyor.

"Anderrin?" diye soruyor ikisinden biri, ranzasından kalkarak. Çoraplı ayaklarıyla bu tarafa doğru ilerliyor. Kıpırdamadan duruyorum, uyuyan başka biri gibi davranıyorum.

Yaklaşan kadın beni umursamadan tayfasına doğru ilerliyor, ranzanın yanındaki merdivene tırmanıyor ve hamağına bakıyor. Sallanmaya başladı, bu yüzden onu uyandırmaya çalıştığını varsayıyorum. Bir yılan kadar hızlı davranıp, şimdi benimle aynı hizada olan bağırsağını kesiyorum. Yere düşmeden önce haykırıyor. Başardım

O inerken bıçağımlı tut.

Bu, uyumakta olan diğer ikisini uyandırıyor ve az önce öldürdüğüm kadınla konuşmakta olan kişiyi uyarıyor. Hançerimi, hamağından çıkmaya çalışan en yakındaki kişiye doğru savuruyorum. Ciddi bir hasar vermem için doğru açıda değildi, bu yüzden onun yerine ranzasını tutan ipi hedef alıyorum. Aşağı doğru yuvarlanmaya ve çarşafırlara dolanmaya başlıyor, bu da bana hala yönlerini bulmaya çalışan ikisiyle zaman kazandırıyor.

Ayaklarım yere değdiğinde, yeni uyanmış ilk kadın kılıcını kaldırmış ve tabancasını doğrultmuştu bile. Ona bir bıçak daha fırlattım.

Tabancanın olduğu eli tutuyor ve tabanca etine batarak yere düşmesine neden oluyor. Kadın çığlık atıyor.

İşte oldu.

Toparlanmasına fırsat vermeden saldırıyorum. Rapierim gardını aşır kalbini deliyor. Bıçağı çekip çıkaramadan başka bir kılıç bana doğru savruluyor ve onu ıskalamak için kendimi yere bırakıyorum. Yuvarlanırken ikinci bir hançer çıkarıyorum ve her iki elimde birer tane tutabilmek için ayağa kalkıyorum.

Şimdi iki rakibim var: Sonunda çarşıftan kurtulan adam ve az önce bana saldıran kadın. Birlikte saldırıyorlar.

İlk darbenin altından sıyrılıyorum, ikincisini çapraz hançerlerin arasında yakalıyorum ve adama tekme atıyorum. Darbem tam bacaklarının arasına iniyor ve bir iniltiyle yere yığılıyor.

Kadın kılıcını iki eliyle tutuyor ve sağa sola savurmaya başlıyor, beni her açıdan vurmaya çalışıyor. Sıçrayıp kaçarken ve savuştururken bir bulanıklıktan fazlası değilim. Saldırılarında acımasız ve hatta bana çevirmek için çok fazla dikkatimi gerektiren hakaretler savuruyor.

Son hamlesini savuşturduktan sonra, hançerimi ayağının en kalın kısmına saplayarak onu olduğu yerde sabitliyorum. Çığlık atıyor ve aşağı doğru savuruyor. Yoldan çekiliyorum ve kalan hançerimi diğer ayağına saplıyorum.

Rapierimi almak için yarışıyorum. Cesedi görüyorum ve ellerimi kılıcıma götürüyorum ki acı veren bir şey sırtıma çarpıyor. Yanımda dik duran kadının kılıcını yerde bulmak için döndüm. Önce kabzama çarptı, beni etkili bir şekilde yaraladı, ama daha fazlası değil. Onu fırlatmaya çalıştığına inanamıyorum.

Adam hala bacaklarının arasındaki acıyla başa çıkmaya çalışıyor ve yerde ileri geri yuvarlanıyor. Bu sırada ben de hançerimi bıraktığım kadına doğru koşuyorum.

Yaklaştığımı görünce dişlerini sıkıyor ve aynı anda iki hançere birden uzanıyor. Bir çığlık daha atarak kendini kurtarıyor ve beni savuşturmaya çalışıyor. Ama yaralı ayakları onu yavaşlatıyor. Hemen gardını indiriyorum ve kılıcımın ucunu orta kısmına saplıyorum.

Hançerlerimi aldım ve son adama yaklaştım. Sonunda ayakları yeniden yere basmaya başlamıştı ama bir tür topallayarak yürüyordu. Bana bir kelime savurdu. Çevirdiğim bir kelime ama tekrar etmeye değmez.

Güvertede bir an sesi duyuldu. *Nihayet*. Drifta'nın geri kalanının buradan gelen çığlıkları duymadığını düşünmeye başlamıştım.

Kalan adam bana dudak büküyor, an sesinden oldukça gururlu görünüyor.

"Seni kurtarmak için zamanında geleceklerini sana düşündüren nedir?"
Ona kendi dilinde soruyorum.

Ben hücum ederken yüzü düşüyor.

BÖLÜM 22

Onu öldürdükten **BİR SANİYE SONRA** oda daha fazla Drifta ile doluyor. Her biri bir öncekinden daha öfkeli görünen on kadar Drifta var. Hiçbirini tanımıyorum. Kim olduğumu bilip bilmediklerini söylemek mümkün değil, ancak beni zaten öldürdüklerinden daha fazla öldürmek isteyeceklerini hayal etmekte zorlanıyorum.

Yeni gelenleri ölçüp biçtiğim kısa bir durgunluk anı var. Etrafımı saran altı ölüyü incelemeye dönmeden önce bana bakıyorlar. Ellerim, kıyafetlerim ve bıçağım kanla kaplıyken masum görünmek zor.

Onlara ilk hareket etme şansını vermedim. Tabancamı çıkarıp ateş ediyorum ve bana en yakın Drifta'yı indiriyorum. Yeniden dolduracak zamanım olmadığından, silahı başka bir adama fırlatıyorum. Burnunun ortasına çarpıp ilerlemesini durdurdu.

Sonra koşarım.

Odanın en ucundaki kapılardan içeri giriyorum ve onları çarparak kapatıyorum. Biraz zaman kazanmak için uzun hançerlerimden birini her iki kapının da kollarından geçiriyorum.

Kapıdan ateş açılıyor ve kurşunlardan kaçmak için kenara sıçramak zorunda kalıyorum. Mutfaktayım ve yere sabitlenmiş iki bankın arasına düşüyorum. Ayağa kalkıp odanın içinde koşarken, kapıya doğru fırlatılan cesetlerin sesini duyuyorum.

İçeri girmeye çalışıyorlar.

Geminin bu katındaki son oda olan mutfığa ulaşıyorum. En uçta bir ocak var, etrafında da çamaşır leğenleri. Onunla benim aramda bir mutfak adası, aşçıların kullanması için bir doğrama merkezi var. Mutfak kapıları Drifta'nın yaylım ateşi altında nihayet kırılıp içeri girerken kendimi diğer tarafa fırlatmayı başarıyorum.

Ada beni kurtaran şey. Onları her seferinde ikişer ikişer üzerime gelmeye zorluyor, adanın her iki yanında birer tane ve ben ortada kalıyorum. Bir elimde rapierim, diğerinde bıçağım var ve onlarla ikişer ikişer savaşmaya hazırlanıyorum.

Soldan bana doğru koşan ilk adam bıçağımın üzerine kendini şişledi. Arkasındaki adam dövüşe yetişmek için acele ederken onu kılıcın üzerine itti. Bıçağı bırakıyorum ve sol elimle daha uzun bir menzile sahip olabilmek için aşağı inip onun yerine palasını tutuyorum.

Herkesi görüş alanımda tutmak için kendimi bir adım geriye atıyorum. Aynı anda hem kaçıyor hem de saldırıyorum; bir adamın karnına saplarken diğlerinin darbesini savuşturuyorum. Bileğimi savurarak düşmanın palasını adanın öbür ucuna gönderiyorum ve eli boş korsanı lime lime ediyorum.

Sıralarını bekleyen adamlar, savaşa katılmak için umutsuzca daha da zorluyorlar. Biri adanın tepesine sıcıyor, beni yukarıdan alt etmeyi düşünüyor. Sağdan gelen bir darbeyi savuşturuyorum ve korsanın kılıcı adadaki adamın bacaklarının arasına giriyor, o da tökezleyip sırt üstü yere düşüyor. İlk adamın açıkta kalan sırtına saplıyorum.

Gelmeye devam ediyorlar, her erkek sonunda beni yeneceğini düşünüyor. Erkeklerin kibri yüzünden kazandığım dövüşlerin sayısı gerçekten hayret verici.

Etli ete bir darbe daha indirdikten sonra, aşağı doğru sallanan bir baltadan kaçınmak için yana sapmadan önce kılıcı geri çekecek zamanım olmuyor. Başımın üstünde, tavandan aşağıya tencere ve tavalar sarkıyor. Büyük bir dökme demir tavayı alıp kancasından çekiyorum ve sallıyorum. Baltalı adamın kafasına çarpıyor ve onu ceset yığınının üzerine yuvarlıyor.

Ve sonra bir ses duydum.

Bir tabanca sesi.

Adanın tepesindeki adam ayağı kalkıyor. Gümleğine uzanıp onu aşağı doğru çekiyorum. Demir top benim yerime sırtına temas ettiğinde çığlık atıyor ve onu etrafımda büyüyen diğeri cesetlerle birlikte yere düşürüyorum.

Kan yerde birikintiler halinde toplanıyor, botlarımın altına bulaşıyor, giysilerime ve tenime bulaşıyor, kılıcımdan aşağı akıyor ve ellerimi kaplıyor.

Bir adam bana saldırıyor, rapierimin altından kaçıyor ve ben düşerken ciğeriimdeki nefesi dışarı gönderiyor. Sağlam bir zemine inmiş olsaydık biraz ilerleme kaydedebilirdi. Bunun yerine, bir ceset darbeyi alıyor ve kaldıraç sayesinde korsanı üzerimden yuvarlayabiliyorum. Tavayı bırakıyorum ve artık daha yakın olduğumuz için bir hançer daha alıp ayağı kalkmadan önce boynuna saplıyorum. Hareketimle birlikte yüzüme kan sıcıradı.

Beni öldürürken izledikçe akıllanıyorlar. Daha fazla adam aynı anda adanın tepesine tırmanıyor. Bir bıçak fırlatıyorum. Bir adamın gözüne saplanmadan önce bir kavis çizecek kadar boşluğu var. Sonra beş bıçaklı adam aynı anda bana saldırınca lavaboya doğru geri itiliyorum.

Yarım daire çizerek dönüyorum, rapierim bıçaktan bıçağa değişiyor ama çok fazla var. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum elbette. Bu görev benim kendimi feda etmemle eşdeğer olabilirdi.

Sanırım *bu kadar*. Sonumla karşılaştığım an. Hep böyle ölmek istemiştım. Başkası uğruna ölmek. Alosa'nın mürettebatı için ölmek. Eve dönme şansları olsun diye boynumu riske atmak.

Ancak, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez bu konuda farklı bir şeyler var.

Ölmek istemediğimi fark *etmem* çok uzun sürdü.

Bu kelimeler kafamda şekillenirken dehşete düşüyorum.

Ailemle yeniden bir araya gelmek için hep hevesli oldum. Bu arada yapabildiğim kadar iyilik yapmak ve vaktim geldiğinde seve seve gitmek.

Ama bunun benim zamanım olmasını istemiyorum.

Hâlâ yapabileceğim daha çok şey varken değil. Kendime ait bir hayata sahip olmaya layık olabileceğimi yeni yeni anlamaya başlamışken olmaz. Alosa'yı ve davasını terk edeceğimden değil ama belki kendim için yapabileceğim bir şeyler vardır. Belki Roslyn ile yapmaya başladığım gibi daha fazla kızı eğitebilirim. Belki saklanmak zorunda değilimdir. Belki istediğim zaman istediğim yerde olabilirim.

Ve belki de bunu yaparken yanımda iri bir hayvan istiyorum.

Dehşet beni her zamankinden daha canlı hissettirecek şekilde içime işliyor. Çünkü ölümden korkuyorum ve artık kaybedecek bir şeyim var.

Bu son olamaz.

Geminin duvarlarında yüksek bir gıcırdama sesi duyuyorum. Düşman olduğu yerde donup kalıyor, hatta sesin anlamını çözmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Bu-" diye başlıyor biri.

"İrgat!" diye bağırır bir başkası.

Etrafımdaki kadın ve erkeklerden bazıları, çapanın kaldırılmasını engellemek için mutfaktan koşarak geri dönüyorlar.

Ne zaman ki umutlanmaya, bundan sonra hayatta kalabileceğimi düşünmeye başladım, o zaman-

Bana en yakın olanlar saldırıyor.

Çok fazla keskin bıçak var. Hepsinden kaçamıyorum.

Kalbimi hedef alandan kaçıyor, birini bıçağım ve mızrağımla savuşturuyorum. Ama üçüncü-

Karnıma doğru kayıyor. Acının şokuyla orada öylece durup giriş noktasına bakıyorum. Bir an sonra, darbeyi indiren kişiye saplanıyorum. Yere düşerken kılıcını benden geri çekti.

Çığlık atıyorum.

Odada kalan tüm Drifta'lar çapaya ne olduğunu araştırmak için ayrılır.

Şimdi yaralandım.

Acıdan öne doğru sendeliyorum. Elim karnıma gitti, kanı tutmak için.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Yıldızlar, ama acıtıyor. Yıllar boyunca birçok sakatlık geçirdim ama böylesini yaşamadım. Hiç böyle olmamıştı.

Bu seferki ciddi.

Bir şifacıya ihtiyacım var. Derhal.

Yukarıdan bir yerden ateş ediliyor ve savaş sesleri başlıyor. Nefesime odaklanıyorum, daha fazla acıya neden olmadan bunu yapmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum, o sırada bir ses çatışmayı kesiyor.

"okuyun, kızlar!" Dimella.

Gemideler.

Etrafımdaki cesetlere ve kana bakıyor, henüz tam olarak şekillendiremediğim bir soruya cevap arıyorum. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini anlamanın bir yolunu.

Şurada.

Belinde silah kemeri olan sıska bir delikanlı. Benim boyumda görünüyor.

Ona doğru ilerledim, parmaklarımı tokaya ve gevşettim.

Elinden kurtuluyor ve ben de onu kendime doğru çekiyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Bu acıtacak.

Kemeri yaramın üzerine yerleştiriyorum, giriş ve çıkış yaralarını etkili bir şekilde kapatıyor ve sıkıca bağlıyorum.

Dudaklarımdan korkunç bir ses çıkıyor ve tokayı sıkarken neredeyse bayılıyorum. Yerde hareketsiz yatıyor, acının dayanılabilir hale gelmesini bekliyorum ama bu olmuyor.

O zaman savaşmaktan başka çare yok.

Ayağa kalkmam biraz zaman alıyor ama bir kere kalktıktan sonra işler biraz daha kolaylaşıyor. Sonunda acıya mı alıştım, kemer mi tutuyor yoksa başka bir şey mi emin değilim ama silahlarımı toplayıp temizleyebiliyorum ve odadan çıkabiliyorum. Yavaşça.

Güvertede bulduğum şey
yüreklendirici. Mürettebatım.

Drifta'nın gemideki cılız kalıntılarıyla savaşır. Çok uzun sürmez ve düşmanın son ikisinin de teslim olmasıyla sona erer. Silahlarını bırakıp ellerini havaya kaldırıyorlar.

Kearan ve Enwen onları geminin yanından aşağı atıyor. Yakında bir ateş yakabilirlerse muhtemelen başaracaklar. Dimella beni gördüğünde selamlamak için "Kaptan," dedi. "Bizi yola çıkar," diye emrediyorum.

"Hay hay!" Mürettebata emirler yağdırıyor ve onlar da, dümene geçmeyi kendine görev edinen Kaptan Warran da dahil olmak üzere, *Wanderer* mürettebatında daha önce görmediğim bir şevkle işe koyuluyorlar.

Kearan bana yaklaştı, bana baktı. Kemer iyi iş çıkarıyor olmalı, çünkü işaret edecek bir şey bulamıyor. "Nasıl geçti?"

"Yüzerek."

"Her tarafın kan içinde."

Yaramı fark etmesinden endişeleniyorum, ta ki kan içinde olduğumu fark edene kadar. Drifta kanı. "Beni daha vahşi gösteriyor."

"Bu sizi pek çok şeye benzetiyor."

Ses tonu flörtöz ve sözlerinden ne çıkarmam gerektiğini bile anlayamıyorum. "Kıçını kaldırıp dümene git. Warran'a güvenmiyorum."

"Şimdi de kıcı mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Eğer hareket etmezseniz bıçaklarımı nereye saplayabileceğimi düşünüyorum."

Bana en sevdiğim sırtışı atıyor, başının belada olduğunu bildiğini söyleyen bir sırtış, sonra da kaleye doğru ilerliyor. Onu takip ederdim ama şu anda daha fazla merdiveni çıkabileceğimi sanmıyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmak her şeyimi alıyor.

Sanki bugün ölmeyecekmişim gibi.

Iskirra iyi bir şifacı, ama o bıçağın karnımdan geçerken hayati bir şeye isabet etmediğini düşünecek kadar aptal değilim. Yapabilirim.

ya da bu mürettebata kaptanlık yaparım.

Ben ikincisini seçiyorum.

Bizi kıyıya yakın tutan halatlar kesildi, çapa geri kalan yoldan kaldırıldı ve sabit bir esinti bizi karadan uzaklaştırdı. Bu lanetli kıyılardan uzağa.

Daha fazla uzaklaşmamıştık ki bir yaygara dikkatimizi tekrar karaya çekti.

Düzinelerce insan tekneye doğru koşuyor. Ağaç sınırını aşıp kollarını bize doğru sallıyorlar. Avazları çıktığı kadar bağırıyorlar.

"Yardım edin!"

"Bekle!"

"Lütfen!"

Bunlar yaşayan ölüler değil. Onlar kalan Drifta.

Aralarında çocuklar ve hayvanlar da var. Her yaştan kadın ve erkek.

"Ne söylüyorlar?" Dimella soruyor.

"Yardım istiyorlar. Bizimle gelmek istiyorlar."

"Pfft," diyor Enwen. "Bu zengin işi. Bizi öldürmeye çalışıyorlar. Kaptanımızı üç kez öldürmeye çalıştılar. Şimdi de bir şey isteyecek durumda olduklarını sanıyorlar. Bize altınını göster!" Enwen son cümleyi haykırır. "O zaman kulaklarımızı açma ihtimalimiz artar."

Belli ki onu anlayamıyorlar, ama bu onlara bağırmasını engellemiyor.

"Tekneyi durdurun" diye emrediyorum.

"Ne?" diye sorar bir avuç insan aynı anda. Dimella

kaşlarını kaldırmaktan başka bir şey yapmaz.

"Bunların hiçbirini onlar istemedi. Bu onların suçu değil. Onlar siviller.

Orada savaşçı yok. Sandalları indirin ve onları kıyıya getirin." "Bu kadar çok kişiyi sığdırabilir miyiz?" Kaptan Warran soruyor.

"Yer açacağız."

"Peki onları nasıl beslemeyi

düşünüyorsunuz?" "Deniz sağlayacaktır."

"Ama-"

"Çocuklar, sandallara! Drifta'yı gemiye getirin!" Dimella bağırarak kaptanın diğer itirazlarını keser. Kimse hemen harekete geçmeyince Dimella, "Ağırlığınızı çekin yoksa sizi denizin derinliklerinde ağırlıksız bırakırız!" der.

Bu işe yarar.

Kearan zaten küpeştenin yanında, filikaları indirmeye çalışıyor. Enwen, Nydus ve Taydyn de hemen ona katılır. Çok geçmeden filikalar suya iner ve kıyıya doğru yol alırlar.

Çocuklar yaklaştıkça ben de onları izliyorum. Kendimi bir tür hileye hazırlıyorum ama tam da şüphelendiğim gibi, hiçbir hile yok. Yerliler minnettarlıkla gemiye biniyor ve delikanlılar onları geri götürüyor, aileleri gemiye teslim ettikten sonra bir kişi daha almak için kürek çekiyorlar.

Dynkinar da gemidekiler arasında. Yanında küçük çevirmeni var. "Burada kimin yetkili olduğunu sor." dediğini duydum.

"O ben oluyorum," diyerek ikilinin yanına yaklaştım.

Konuşmacı beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Onu gayet iyi anladığım için kimliğimi tahmin etmesi gerekmiyor. "Sen ölmedin."

"Halkınız sağ olsun." "Yine de binmemize izin verdiniz."

"Beni öldürmeye çalışmamış olsaydın, sana en başından beri yardım ederdim."

"Onun gerçekten yenilmez olmasını engelleyen tek şey sizsiniz."

"Ya da belki de onu gerçekten durdurmanın tek yolu benim. Kearan sana kraliçemizden bahsetti. Yalan söylemiyordun."

Dynkinar kendini kadar yukarı kaldırıyor. Bir süre sessiz kalır. "Halkınızı yanlış değerlendirmişim Kaptan Veshtas."

"Siz de benim yapacağım gibi sadece kendi çıkarlarınızı gözetiyordunuz. Yeni bir başlangıç yapalım."

Görünüşe göre, öleceğimi bildiğim için artık daha bağışlayıcı hissediyorum.

Dynkinar başını sallar.

"Ne oldu?" diye sordum. "Neden denize doğru kaçıyordunuz?"

"Yaşayan ölümler tüm güçleriyle saldırdı. Gördükleri her şeyi öldürüyorlardı. Hepimiz hayatta kalmayı başardık. Denizaltı Kralı durdurulmalı."

"Onu durduracağız. Kraliçeyle yeniden bir araya geldiğimizde, derhal bir saldırı planı oluşturacağız."

Dynkinar başını eğiyor. "Artık tek umudumuz bu."

"Halkınla ilgilen, ben de benimkilerle ilgileneceğim."

Güvertenin altında ve üstünde insanlar için yer bulmaya yardım etmeden önce başını sallıyor.

Gemi için deli gibi kürek çeken denizcilerime bakıyorum ve nedenini hemen anlıyorum.

Ölümsüzler geldi.

Yüzlercesi ağaçlardan dökülüyor, hareketleri sarsıntılı ve doğal değil. Gözleri buradan bile tavus kuşu mavisi gibi parlıyor ve tek bir güç olarak hareket ediyorlar.

Hepsinin arkasında tek bir akıl var.

"Acele et, Kearan!" Ona bağıyorum.

"Önce manzarayı seyredeyim dedim," diye huysuzca karşılık veriyor.

Ölümsüzler kıyıya ulaşıyor ama durmuyorlar. Suyun içine dalıp köpürerek yukarı doğru çıkıyorlar. Başlarının üzerinde ilerleyerek bilinmeyen derinliklerde kayboluyorlar.

"Lanet olsun," diyorum.

Yüzüyorlar mı? Mesafeyi yürüyorlar mı? Bu ne kadar sürer? Belli ki tekneler bize önce ulaşacak ama gemideki herkese yardım etmek için yeterli zaman olacak mı?

Mürettebat olabildiğince hızlı hareket ediyor. Tüm yeni gelenleri gemiye taşıyoruz ve sonra çocuklar sandalları getiriyor.

"Bizi harekete geçir, hemen!"

İki kere söylemeye gerek yok.

Kaptan Warran tekrar dümene geçiyor ve Kearan gemideki küçük çocuklara yardım ederken o da bizi harekete geçiriyor. Yukarı çıktığımdan beri hiç hareket etmediğimi fark eden olduysa da bir şey söylemiyorlar.

Göğsümün içindeki o ısı demeti hafifçe titriyor.

"Savaşçılar geminin sancak ve iskele tarafına," diye sesleniyorum. "Gözünüzü sudan ayırmayın. Eğer bir şey gemiye tırmanmaya çalışırsa, doğrayın!"

Gemi hareket etmeye başladığında, mürettebat küpeştenin kenarlarında pozisyon alır ve suya bakar.

Sanki herkes nefeslerini tutmuş, başarıp başaramadığımızı görmek için bekliyormuş gibi bir sessizlik var. Geminin yan tarafına doğru yürümeyi başarıyorum ve aşağıdaki suya bakıyorum.

Pürüzsüz bir yüzeyden başka bir şey yok.

Sonra güvertenin altında çığlıklar duydum.

BÖLÜM 2C

Yaralı olduğumu hatırlamadan önce güvertenin altına inen merdivenlere **doğru sığıyorum**. Belki de acı çılgılığımı bir savaş çılgılığı olarak yutturuyorum. Neyse ki Kearan merdivenlere benden önce varıyor da aşağıya indiğimde duvarlardan birine nasıl yaslandığımı görmüyor. Nefesimi tutmak için nasıl durakladığımı. Olanları sindirmek için.

Gemiye ilk bindikten sonra güvertenin altındaki tüm Drifta'ları öldürdüm. Threydan onları tekrar diriltti.

Yakın olmalı.

Yaşayan ölümler kucağında çocuk olan annelere saldırıyor, yaşlılara saldırıyor, erkekleri yerlerinden mıhlıyor. Hepsinde Threydan'ın parlak mavi bakışları var. Biriyle göz göze geliyorum, o parlayan bakışı tutuyorum ve yemin ederim o gözlerin içimi bir arada tutan kemere doğru indiğini görüyorum.

Önce o zombiyi halledeceğim.

Rapierimle menzilime girip onu dilim dilim doğrarken kıpırdamıyor bile. Yüzüme, sonra tekrar kemerime bakıyor. O zaman geçici turnikemin altından kan sızdığını fark ediyorum.

Enerjimi hızlı kaybedeceğim, bu yüzden hızlı olmalıyım.

Kas ve tendonları keserek ölümsüzleri işe yaramaz hale getiriyorum. Bu odada sadece bir avuç kadar varlar ve Threydan'ın bu kadar azıyla ne yapmayı planladığını hayal bile edemiyorum. Belki de bizi biraz da olsa yavaşlatır.

Kearan hemen yanımda, kendi ölümsüzleriyle savaşıyor. Kızlarımın çoğu bizi takip etti ve hiç sorgulamadan savaşa katılarak beni gururlandırdılar.

Sonra yer hareket etti ve ayaklarım yerden kesildi.

Bir an sonra zeminin hareket etmediğini fark ettim. Aksine *durdu*.

Hareket ediyor. Ölümsüzler çapayı indirdi.

Olamaz.

Düşüş kemerimi sarstı ve bir an için hareket edemedim, bu yüzden zayıf bir şekilde "Irgat!" diye bağırdım.

Drifta, kızlarım ve *Wanderer*'ın mürettebatından oluşan birleşik bir grup, geminin kış tarafına, çapayı kontrol eden mekanizmanın bulunduğu yere doğru koşuyor.

"İyi misin?" Bu Kearan'ın sesi, ama başımı ona doğru çevirecek enerjim yok gibi görünüyor.

"Ben iyiyim," diyorum yerden. Gövdem dayanılmaz bir şekilde zonkluyor ve nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ve sonra Kearan önümde diz çökerken formumun üzerine bir gölge düşüyor.

"Bu da ne?" diye soruyor, sesi neredeyse duyamayacağım kadar kısık. Vücudumdan kan sızan yeri işaret ediyor.

"Bıçak yarası," diye cevap verdim.

İri elleri kemerin üzerinde geziniyor ama bana dokunmaya cesaret edemiyor. "Ne kadar kötü?"

"Bir taraftan giriyor, diğer taraftan çıkıyor."

"Ve sen hala savaşıyor musun?"

"Henüz ölmedim."

"O kadar inatçının arasında-" Kemerini ayarlıyor, yaranın üzerine bir kez daha sıkıca kapatıyor ve acı çığlığımı görmezden geliyor. Kearan beni kollarının arasına alıyor ve yaram tekrar sarsılınca nefes nefese kalıyorum. "Iskirra! Kaptan vuruldu! Iskirra!"

Sesi umutsuz, perili bir hal aldı. Bu sestem hoşlanmadım. "Ben iyiyim.

Sadece çapayı kaldırmamız gerekiyor ve sonra kaçabiliriz. Biz hala başarabilir. Tüm çabamızı gemiyi yeniden çalışır hale getirmek için harcayalım." Merdivenleri neredeyse koşarak çıkarken bana "Nefesini boşa harcamaya," dedi. "Sadece ayakta durmama yardım et. Devam edebilirim."

Bana ters ters bakıyor. *Ters ters*. Sanki çok aptalca bir şey söylemişim gibi. "Yeterince verdin. Şimdi bırak ekibin seninle ilgilensin."

"Ben kaptanım ve beni yere indirmenizi emrediyorum."

"Yaralandınız, Kaptan. Bu da artık emirleri Dimella'dan alacağım anlamına geliyor. Iskirra!"

"Düşman arkamızda!" diye bağıyor karga yuvasının yükseklerinden gelen küçük bir ses. Roslyn belli ki bizim için gözcülük yapma cüretini göstermiş.

Kearan kollarında benle kışa doğru dönüyor. Suda bir çalkantı var, sanki ölümsüzler bir araya toplanıyor ve yaklaşıyorlar.

"Gemiye tekrar hareket ettirin!" Bağırmaya çalışıyorum ama kelimeler istediğim kadar güçlü çıkmıyor. "O geliyor."

Kearan yemin ediyor.

Mürettebatın yarısından fazlası ölümlere karşı savaşmaya yardım etmek için aşağıya indi, yine de-"Neden bu kadar uzun sürüyor?" Herkesten çok kendime söylüyorum.

Dimella Roslyn'in çağrısını duymuş olmalı, çünkü yaklaşan düşmanı kendi gözleriyle görmek için yukarı koşuyor. Kearan'ın beni tuttuğunu gördü.

"Kaptan aşağı," diyor ona. "Artık yetki sende ve acilen bir şifacıya ihtiyacımız var."

"Bu gemiye hâlâ kaptanlık yapabilirim," diyorum. "Ayakta bile duramıyorsun," diye karşılık veriyor.

"Çünkü beni yere indirmeyeceksin!" Ona bir bıçak saplamak istiyorum ama şu anda bıçağa uzanacak enerjim yok.

"Ben Iskirra'yı getireyim," diyor Dimella, ambar kapısına dönerek. "Durumun ne olduğunu öğren!" Arkasından bağıyorum.

Kearan çaresizce gemiye bakıyor, sanki bir sonraki hareket tarzı onu bulabilirse aklına gelecekmış gibi. Etrafımızda Drifta sivillerinin dehşete düşmüş yüzleri var. Mürettebatım onların arasına dağılmış, suyu izliyor ve savaşın yaklaşmasını bekliyor. Kaptan Warran dümende, demiri tekrar yukarı kaldırdığımız an için hazır bekliyor.

"Beni aşağı indirip aşağıdaki herkese yardım edebilirsin," diye önerdim.

"Böyle bir şey . Aşağıda çok fazla insan var. öyle."

En yakın sandığı buluyor ve üzerine tüneyerek beni yakınında tutuyor. Artık ağırlığının çoğunu taşımadığı için bir eliyle yüzümün yan tarafını kavıyor.

"Sakin korkma. İyi olacaksın" diyor. "Ölmek o kadar da korkutucu değil. Zor olan yaşamak."

"Ama bunu yapacaksın. Ölmek için çok güçlüsün."

Yüzüne bakıyorum ve ancak o zaman gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Şu anda en çok korkan ben değilim.

Bir elimi yüzüme bastırdığı elinin üzerine koyuyorum. "Korkma."

"Ama ben öyleyim. Seninle yeterince zaman geçiremedim. Henüz gidemezsin." "Bana bir söz verir misin?" Sonun çok uzakta olduğunu sanmıyorum

benim için. Yaram artık o kadar acımıyor.

"Herhangi bir şey."

"Eğer ölürsem, şeye geri dönme. Yapamazsın."

Başparmağını dudaklarımı örtmek için hareket ettiriyor. "Bunu hayal bile edemem. Seninle paylaştığım tek bir anı bile unutmak istemiyorum. gülüşünü, ne acımasızlığını, ne de o bıçaklarla yaptığın ölümcül nişancılığı. Ama bunun bir önemi yok çünkü hiçbir yere gitmiyorsun."

"Unutma," diyorum. "Hayatını gerçekten yaşamayarak bir kenara atamayacak kadar iyisin. Bunu görmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Seni tekrar tekrar kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Gerçekten birlikte olmak için hiç zamanımız olmadığı için üzgünüm."

"Önemli olan konularda birlikteydik," diye karşı çıkıyor.

"Kavga mı?"

"Dövüşmek. Konuşarak. Birlikte çalışmak. Tek istediğim buydu. Sadece senin yanında olmak."

Gözümün kenarından bir damla yaş kayıyor ve saçıma takılıyor. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Ne oldu?"

"Öp beni."

Kearan yutkunuyor ve gözleri ağzıma doğru eğiliyor. "Şu an doğru zaman değil. Yaralıyken şimdi olmaz."

"Bu tek an olabilir." Hâlâ tereddüt ediyor.

"Eğer gücüm olsaydı, istediğinizi varsayarak uzanır ve başlatırdım."

"İstiyorum," diye homurdanıyor, bu iki kelime kendi başlarına tam bir cümle oluşturuyor. Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

O zaman fiziksel ısı ile değer verdiğiniz biri tarafından dokunulmanın verdiği elektrik arasında bir fark olduğunu öğreniyorum. İlkin hissedemezken, ikincisini kesinlikle hissedebiliyorum. Bağlandığımız her yerde tenim karıncalanıyor ve uzuvlarımın korkunç uyuşukluğunu unutamam da, odaklanacak başka bir şeyin olması güzel.

Sakalının yanaklarıma değen yumuşak çizikleri. Dudaklarının dokusu benimkinin üzerine nazikçe yerleştirilmiş. Bir eliyle hala yüzümü tutarken başparmağının boynumda aşağı yukarı hareket etmesi.

Böylesine değerli bir anın benim için mümkün olabileceğini asla tahmin edemezdim. Gözyaşlarım şimdi daha hızlı akıyor, çünkü bir anın yeterli olmadığını fark ediyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bunun gibi anlara bir ömür boyu ihtiyacım var.

Onunla geçirdiğim anlar.

Bir bağırış Kearan'ın başını geriye çekmesine neden oluyor. Enwen ve Taydyn'in ölümsüzlerden birini merdivenlerden yukarı çektiklerini görmek için tam zamanında bakıyoruz. Enwen kollarını, Taydyn de bacaklarını tutarken karaya vurmuş bir balık gibi hareket ediyor. Biraz manevra yapmaları gerekiyor ama sonunda cesedi geminin yan tarafına atmayı başarıyorlar.

"Bu da demek oluyor?" Kearan onlara sorar.

"Ölü kalmıyorlar," diyor Enwen. "Kasları işe yaramaz hale getirmek artık işe yaramıyor. Kemikleri onlar için hareket ettiriliyor. Kaptanla onları odadan çıkaramayız. Bayan Dimella onları atmamızı ve tekrar gemiye binmemeleri için nöbet tutmamızı söylüyor."

İkisi de aşağıda kaybolur. Başka bir iki adam, kıpırdayan başka bir zombiyi taşıyarak yukarı çıkar.

"Ölü kalmıyorlar mı?" Yüksek sesle tekrarlıyorum. "Ama bu şu anlama gelir-" "Bunca zamandır bizimle oynuyordu," diyor Kearan. "Bizimle oynuyor."

Umutumuz ve kontrol hissimiz varmış gibi hissettik. Ama onun ordularını işe yaramaz hale getiremeyiz. Bu hiçbir zaman mümkün olmadı."

İşte bu yüzden tüm o iskeletler buzla kaplıydı. Tek ihtiyacı olan kemikler.

"Gidip onlara yardım etmelisin," diyorum. "Çok yaklaşıyor. Lütfen.

Beni yere bırak."

Kearan bundan memnun değil ama her zaman yaptığı gibi dinliyor. "Iskirra'yı neyin durdurduğunu bulacağım." Güverteyi ve denizi görebilmem için beni sandığa oturur pozisyonda yerleştiriyor. Aşağıya koşmadan önce bana son bir kez özlemle bakıyor.

Acaba o da benim gibi Iskirra'nın artık bizimle olmadığından mı şüpheleniyor? Eğer ölümsüzler işe yaramaz hale getirilemiyorsa, o zaman aşağıda hâlâ hayatta olan tam bir mürettebatım olmasına imkân yok. Bu düşünceyle kalbim sıkışıyor ve hareket etmemi engelleyen bu yaraya lanet ediyorum.

Çalkalanan suyun giderek yaklaşmasını izliyorum. Şimdi bir tüfek atışı kadar uzaktayız. Bir dakika içinde üzerimize gelecekler. Ama nefeslerimi sayarken ve gövdemdeki acıyı düşünmemeye çalışırken, gemi hareket etmiyor. Sudan yükselen zincirleri ya da ırgatın krank sesini duymuyorum.

Ana güvertede kalan savaşçılar atılan cesetlerin yeniden yüzeye çıkmasını engellemek için ellerinden geleni yapsalar da, denizden bir ceset kulesi fırladığında hiçbir şey yap. Threydan ölümsüz bedenlerden yapılmış bir merdivene tırmanır ve kendini geminin üzerine çeker.

Denizaltının Kralı, gerçekten.

Ölüler onu gemide takip ediyor.

Tıpkı kampımızda yaptıkları gibi, gemiyi bir gelgit gibi süpürüyorlar, önlerine çıkan herkesi yakalayıp hareketsiz tutuyorlar.

Threydan'ın gözleri teknenin üzerinde geziniyor ve ben onun kendi görüşünden daha fazlasını gördüğünü biliyorum. Ölülerin gördüğü ve duyduğu her şeyi de görüyor. Gözleri üzerime dikildiğinde kaskatı kesiliyorum ama kıpırdamıyorum. Eğer bir enerji harcayacaksam, bu doğru zamanda olmalı.

Hâlâ yalınayak olan Threydan, mürettebatımın bana önce ulaşmaya çalışmasına rağmen bana yaklaşıyor. Çabalarını takdir ediyorum ama şimdi geri çekilme zamanı. Ölüler onları yerlerinde tutarak Threydan'ın bana ulaşması için bir yol açıyor.

Göğsümdeki tokaya dokunuyorum, onu çözüp sonumu hızlandırmak mı yoksa bir sonraki adımda burada olabilmek için onu güçlendirmek mi istediğimden henüz emin değilim. Bu nafile bir çaba. Parmaklarım şu anda hiçbir şeyi doğru düzgün kavrayamıyor.

Threydan bana bakıyor, yaramı ve beceriksiz parmaklarımı inceliyor. "Sevgilim, ölüyorsun," diyor.

"Ben senin sevgilin değilim ve istediğim gibi ölmek benim hakkım." "Peki ya mürettebatın? Onlar için ne seçeceksin?"

Hortlaklar güvertenin altından dökülüyor, benim mürettebatımın, Warran'ın mürettebatının ve hatta Dynkinar'ın adamlarının üyelerini taşıyorlar. Burada herkese yetecek kadar yer yok ama Threydan en çok değer verdiğim insanların görüş alanında olmasını sağlıyor.

Dimella iki ölümsüzün arasından bana bakıyor. Enwen gözlerini sımsıkı kapatmış, şüphesiz daha iyi bir yerdeymiş gibi davranmaya çalışıyor. Ve bir de Kearan var. En az beş ölümsüz tarafından geride tutulmuş, hepsi de devasa ve tüm ağırlıklarını ona yüklüyorlar. Threydan'ın fark etmesinden korktuğum için ona bakmamaya çalışıyorum.

Yine de fark ediyor, sert bakışları en çok değer verdiğim adamın üzerinde sabitleniyor.

Dikkatini tekrar üzerime çekmeye çalışıyorum. "Bana üç gün vereceğini söylemiştin."

Alay ediyor. "Ve sen de onunla ilişkini bitireceğini söylemiştin." Sanki kimden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi Kearan'ı işaret ediyor.

"Hayır, ona aramızdaki ilişkinin bittiğini *söyleyeceğimi söyledim*. Ve bunu yaptım."

"Ve sonra benden kaçmaya çalıştın."

"Sonsuza dek sürececek bir kölelik kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

Threydan bir şeye vurmak istiyormuş gibi görünüyor. "Sen tamamen aptal mısın? Sana söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?" Başka bir dile geçiyor, belki de ana diline? Sonraki sözleri sadece benim kulaklarım için. "Panaceum seni bir köle yapmaz. Hâlâ aklın ve iraden var. Sadece zarar görmez olacaksın. Yenilmez. Yanımda bir kraliçe. Dünya bizim olacak. Karşılığında tek istediğim benden çok şey alan korkunç yaratıklarla başa çıkmama yardım etmen. Bu gerçekten çok mu fazla?"

"Sabırlı davrandım," diye devam eder. "Seni ikna etmek için nezaket ve sevgiyi denedim. Bunu kendi özgür iradenle seçmeni istedim ama bunun olmayacağı çok açık. Bu yüzden benim gibi olduğun kısma atlayacağız. Ve seni ölümlülükten kurtardığım için duyduğun minnettarlıkla, sonunda beni olması gerektiği gibi göreceksin." Bana bir adım daha atıyor.

"yaklaşma," diyorum, ama zar zor hareket edebiliyorum.

Cennete doğru bakıyor. "Seni sadece birkaç saatliğine kendi haline bırakıyorum ve sen kendini bıçaklatıyorsun. Ölüyorsun, Sorinda. İntikam şansımın seninle birlikte ölmesine izin vermeyeceğim."

Öksürüyorum ve bu hareket inanılmaz bir acıya neden oluyor. Tokayı biraz daha kurcalıyorum, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi. "Bunun benim seçimim olması gerektiğini söylemiştin. Panaceum artık beni etkileyemez. Bunu istemeliyim."

"Bunu istemek zorunda değilsiniz. Sadece kabul etmek zorundasın. Ve şimdi seçeneklerin ölüm ya da benimle sonsuzluk."

Acı çekmeme rağmen gülüyorum. "Ölümü seçiyorum."

Threydan sanki şakayı bitirmemi bekliyormuş gibi bana bakıyor. Ciddi olduğumu anlaması çok uzun sürdü.

"Benimle olmaktansa ölmeyi tercih edersin," diye kestirip atıyor. "Sana güç ve sonsuzluk sunabileceğim halde mi?"

"Hiçbirini istemiyorum. Güç istemiyorum. Sonsuza kadar değil. Özellikle de seni."

Adalı dilinde konuşmaya geri döndük ve kimin duyabileceği umurumda değil. Ne yapacak? Beni öldürecek mi? Ben zaten ölüyorum.

Kendimi kurtarmak için sonsuza dek kendimi lanetleyeceğimi sanıyor. Aptal.

Threydan'ın bakışları rapierime yöneliyor. Mürettebatımın protestoları arasında öne doğru adım atıyor ve silahı kınından çıkarıyor. Alosa'nın hediyesi güneş ışığında parıltıyor ve Threydan kılıca birkaç saniye hayranlıkla bakıyor. Şimdi ne yapacak? Benim sonumu mu hızlandıracak?

Kalp atışlarım hızlanıyor, çünkü yapmak üzere olduğu şeyin bu olmadığına dair bir his var içimde.

Benden uzaklaşıyor, kılıcını uzatarak Kearan'a doğru ilerliyor.

"Bekle," diyorum, sesim giderek zayıflıyor. "Dur." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim güverteye tamamen devrilmek oluyor. İçime keskin bir acı saplanırken, Kearan'ın gözleriyle karşılaşmak için tam zamanında başımı kaldırmayı başarıyorum. Gözleri korkusuz ve onları benden ayırmıyor.

Kalkmak, ayakta durmak, olacakları izlemek dışında bir şey yapmak için çaballıyorum.

Denizaltı Kralı onu karnından bıçakladı. O kadar hızlı girip çıkıyor ki hareketi zar zor takip edebiliyorum. Kearan'ı ayakta tutan tek şey ölümsüz orduları.

"Hayır!"

Canım çok yanıyor ama güvertede ilerleyerek Kearan'a mümkün olduğunca yaklaşmaya çalışıyorum. Onun yarası da benimkine benziyor ama onunki iyileşmemiş. Benden çok daha çabuk kan kaybından ölecek.

"Şimdi bir seçim yapman gerekiyor Sorinda," diyor Threydan. "Onun ölümünü izleyebilir ve bedeninin sonsuza dek ölümsüzler safıma katılacağını bilebilirsin. Ya da teklifimi kabul eder, panaceum'un gücünü kazanır ve onunla onu iyileştirirsin."

Önüme iki korkunç seçenek konduğunda nefesim kesiliyor. İkisini de istemiyorum; ikisi de olamaz. Neden ölemiyorum ki, seçim benim için yapılsın?

Çırpınmayı bırakıyorum ve hareketsiz kalıyorum.

Benim için ölüm, burada olanları durdurmayacak. Ben öldüğümde Threydan'ın mürettebatıma dehşet saçmayı bırakacağını düşünecek kadar aptal mıyım? Hayır, muhtemelen ondan aldıklarım için tanıdığım herkesi katledecek. "Şimdi seçimini yap Sorinda, yoksa bu hızlandıracağım. Küçük korsan nerede? Senin için bir sonraki sakatlayacağım kişi o."

Roslyn.

"Tamam," diye mırıldandım. "Yapacağım."

"Hayır!" diye sayamayacağım kadar çok bağırış geliyor. Biri yaralı Kearan'dan, biri tepedeki küçük Roslyn'den. Biri Dimella'dan ve sayısız diğerlerinden. Onlar iyi bir ekip.

Eğer iyi bir kaptan olarak kalmak istiyorsam, onlar için son bir şey daha yapmalıyım. O zaman bu kabus gibi yolculuk onlar için nihayet sona erecek. Ondan sonra kendi sonsuzluğum için endişeleneceğim.

"Aferin kızıma," diyor Threydan alçakgönüllülükle. Bana dönüyor, beni kollarının arasına alıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, beni tutan yine Kearan'mış gibi davranıyorum.

Threydan sanki bize biraz mahremiyet sağlamak istercesine mürettebatın çoğunluğuna sırtını dönüyor. Sonra hiç tereddüt etmeden dudaklarını tekrar benimkilere doğru indiriyor.

Artık Kearan'mış gibi davranamam. Artık dudaklarının nasıl bir his ve tat verdiğini biliyorum. Ama Threydan öpücüğe karşılık vermememe aldırıyor gibi görünüyor. Bu bir ritüel. Panaceum artık onun bir parçası olduğu için sonsuzluğu benimle paylaşabilmesinin tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum.

Bir öpücük iki ruhun buluşmasından başka nedir ki?

İçimdeki o yer, tüm sıcaklığımın kalbimin etrafında toplandığı yer.

-Zonkluyor, içimde öfkeli bir kütle gibi dönüyor. Bir çekiş hissediyorum, bir şey onu yukarı doğru çekmeye çalışıyor.

Ve ben direniyorum. Şiddetle. Çünkü bu benim özüm. Ölümlülüğüm. Bu benim tek bir yerde yoğunlaşmış halim. Kalbimi pençeli parmak uçlarımla kavrayıp olduğu yerde tutuyorum.

Threydan dudaklarıma karşı, "Bana teslim ol, Sorinda. Fazla zamanı yok. Onu bana şimdi vermelisin."

Parmaklarımı teker teker kaybediyorum. Kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorluyorum. Ölümlülüğüm göğsümden çekilirken hiçbir şey yapmıyorum. Daha yükseğe, daha yükseğe. Threydan'a ulaşana kadar.

Ya da belki de tam . Belki de ölümsüzlük beni istila ediyor, ışığımı söndürüyor. Beni yeniden inşa ediyor.

Sadece bir an sürer ve sonra- Her şey değişir.

BÖLÜM 24

HER ŞEY FARKLI HİSETTİRİYOR.

Daha önce boş olduğumu düşünüyorsam, artık hissedemediğim sadece sıcaklıkken, şimdi olduğum şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Bir

kabuk.

Acı yok.

Ama yaşam kıvılcımı da yok.

Yüzümde bir esinti var, ama bir şekilde ondan uzaklaşmış hissediyorum, sanki beni neredeyse hiç fark etmiyormuş gibi. Denizin tuzlu suyunun kokusunu alamıyorum ya da saçlarımdaki sıkı örgüleri hissedemiyorum. bedenleri görebilsem de onlarla özel bir bağ hissetmiyorum. Onlara değer verdiğimi biliyorum. Ama kalbimin içindeki gerçek his? O eksik.

Kaybettim.

Düşüncelerle dolu bir zihnim var ama duygularım yok.

Ölümlülük bir ruhtan sökülüp alındığında, herhangi bir şeyin ne anlamı kalır? Keder yoksa mutluluktan zevk alınamaz. Acı olmadan neşe olmaz. Nefret olmadan sevgi olmaz. İnsan kendini huzursuz hissetmezse dinlenmiş hissedemez. Günler sayısızken nasıl önemli olabilir? Sonsuzken hayattan nasıl zevk alınabilir?

Threydan bunun için mi her şeyden vazgeçti? Bir yarı-ömür için mi? Güç için.

Ve evet, bunu kesinlikle hissedebiliyorum. Etrafımdaki tüm ölümsüzlerle bir bağlantım var. Tek yapmam gereken bir cümle düşünmek ve onlar da bunu yerine getiriyorlar. Konsantre olursam gözlerinin içini görebiliyorum. Bu bana bir zamanlar nefes almak kadar tanıdık gelen bir içgüdü.

Aşağı bakıyorum, göğsümün artık inip kalkmadığını fark ediyorum. Buna gerek yok. Nefes artık beni ayakta tutmuyor. Panaceum şu an bana hayat veren şey. Bunu Threydan'ın göğsünden hissedebiliyorum-

Almaları riskini göze alamazdım. Kayra'yı kurtarmaya bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Eğer onu saklarsam, gücünü kullanamaz ve bu adada hayatta kalamazdım. Belki de onu yutmalıyım? Yoksa vücudum onu sadece zaman içinde sistemime mi işler?

Zamanım ve fikirlerim tükeniyordu.

Sonra aklıma yeni bir fikir geldi. Panaceum'u dünyadan gizleyecek ve sadece benim erişebilmemi sağlayacak bir şey.

Bıçağı saatlerce biledim, sonra cesaretimi toplamak için bir saat daha harcadım. Sonunda bıçağı göğsüme dayadığımda, kendi etimi keserken, içime uzanırken ve kalbimi çıkarırken çığlık attım ve çığlık attım.

Panaceum'u diğer elimle sıkıca kavradığım için ölemiyordum ama yine de acıyı hissedebiliyordum. Her saniyesini. Kalbime bir kesik attım, objeyi içine soktum, sonra kalbimi tekrar göğsüme yerleştirdim.

Ellerimi bıraktığım anda olağanüstü bir şey oldu.

Acı yok oldu. Güç bastırdı. Olasılıklar sonsuzdu.

Şimdi benim için gelsinler.

Sabit parmaklarımla belimdeki kemeri çıkarıyorum. Artık ona ihtiyacım yok. Derim kendini toparladı, ama kendi iyiliğim için ayıracak bir düşüncem bile yok, çünkü zihnimde bir aciliyet duygusu var. Uzuvarımda hissedemediğim ama yine de kulak verdiğim bir aciliyet. Gemide ölmekte olan adama doğru kararlılıkla yürüyorum. Benim yüzümden yaralanmış olana. Sessiz emrimle ölümsüzler onun yanından uzaklaşıyor. Kearan yere yığılıyor ve benim onu yakalayacak gücüm yok. Ama yerde ona katıldım.

"Gözlerin," diyor ve tavus kuşu mavisi gibi parladıklarını biliyorum. "Sen iyi misin?"

"Hayır."

"Bunu yapmamalıydın."

"Sessiz ol. Konsantre olmam gerek." Elimi yaranın üzerine koyuyorum ve Kearan'ın nefesi kesiliyor. Panaceum'un gücünü çekiyorum. Ona özgürce erişebiliyorum çünkü Threydan onun tüm güçlerini benimle paylaştı. Eşiti olmam için beni seçti.

Dehşete düşmeliyim.

İğrenmeliyim.

Ben asla ölmeyeceğim.

Bunun yerine, hâlâ insan olduğum zamanlardan kalan güçlü dürtüler tarafından yönlendirilen bir boşluğum var. Ama onlar şu anda hissettiğim her şeyden çok bir anı. İnsan Sorinda, Kearan'ın incinmesine çok üzülürdü. Ama yeni ben tüm anılarımızı bir arada tutuyor ama sanki o anılarla birlikte gelen tüm duyguları hisseden ben değilmişim gibi onlardan kopmuş hissediyorum.

Önümüzdeki yılların beni nasıl değiştireceğini hayal etmek hiç de zor değil. Daha fazla zaman, insanlığımdan ve onunla ilgili hatırlayacağım şeylerden daha fazla mesafe anlamına geliyor. Bu insani duygular, ben onları neredeyse hiç hatırlamayana kadar solacak. Threydan'ın şu anda olduğu gibi olmasına şaşmamalı.

Deri tamamen iyileştiğinde Kearan'dan uzaklaşıyorum ve Threydan'ın yanına geri dönüyorum. Kearan sabit ayakları üzerinde yükseliyor ve Threydan'ın iradesiyle zombiler bir kez daha etrafını sarıyor.

"Şimdi görüyorsunuz," diyor Threydan gülümseyerek. "Onlar hiçbir şey. Biz her şeyiz. Yakında, zayıf duyguların bile kaybolacak ve sen daha fazlası olacaksın. Şu anda olduğun gibi bir hayat kuracaksın ve gerçekten var olan tek şey bu olacak."

Elimi tutuyor, ben de karşı koymuyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Şimdi On Yedi Ada'ya doğru yelken açıyoruz. İnsanları kendi topraklarına geri göndereceğime söz vermemiş miydin? Tabii, şimdi ölümle size hizmet etmelerini istemiyorsanız?"

Mürettebatım arasında kıpırdanma olduysa bile hemen kesildi. Herkes kıpırdamadan duruyor.

"Hayır. Onları evlerine geri götürelim."

"Sonra da sirenleri arayabiliriz."

"Evet," katılıyorum. Anlaşılan cansızken rol yapmak çok daha kolaymış.

"Güzel. Şimdi neden tüm mahkûmları şimdilik güvertenin altına koymuyoruz?"

Sanırım senin ve benim gerçek bir mahremiyete sahip olmamızın zamanı geldi."

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemem. Çok konsantre oluyorum. "Sorinda?" diye soruyor.

Hala bir şey yok.

"Ne yapıyorsun? Bırakın onları. Mahkûmları aşağı indirmem gerekiyor."

Bunun yerine, ölümsüzler hareket etmiyor, çünkü ben onlara bir emir verirken Threydan başka bir emir veriyor. Yapabilecekleri tek şey

Birimiz kazanana kadar kıpırdamadan duracağız.

Bin yıldır bu toprakların korkulu rüyası olan Denizaltı Kralı Threydan'a dönüyorum.

"Ne yapıyorum ben?" Sözlerini ona tekrarlıyorum. "Beni tanıdığını söylediğini sanıyordum. Tam olarak ne yaptığımı biliyor olmalısın."

Hâlâ insan olsaydım, Threydan'la sürdürdüğümüz mücadeleden dolayı alnımdan ter damlardı. Bilek güreşi gibi ama zihinle. Her birimiz diğerinden daha iyi olmaya çalışıyoruz.

Threydan gerginlikten dişlerini sıkıyor. "Alışmaya çalışıyorsun. Ölümsüzlüğe alışmak için kendine biraz zaman tanı. Bırak şimdi işleri ben halledeyim."

"Bana ne yapacağımı söylemeye çalışan erkeklere ne olduğunu biliyor musun?" Ona sordum.

Threydan, Kearan'ı bıçakladığı için hâlâ elinde tuttuğu rapierimi kaldırıyor. Bana doğru ilerliyor. "Bırak gitsinler!" diye bağıyor. "Seni engellemek istemezdim ama mecbur kalırsam yaparım, sevgilim."

"Sorinda!" Yukarıdan minik bir çığlık geliyor ve tam zamanında karga yuvasına bakıp küçük Roslyn'in ona hediye ettiğim eski rapierimi düşürdüğünü görüyorum. Önce benden çok da uzak olmayan bir ağaçlığa düştü.

Ona doğru atılıyorum ve Threydan peşimden hızla koşuyor. Parmaklarım kılıcın kabzasını sıkıca kavıyor ve tek bir yumuşak hareketle kılıcı güverteden çekiyorum. Threydan kılıcımın ucunda durdu.

"Bu çok saçma," diyor. "Neyi başarmayı umuyorsunuz?"

Bu adil bir soru. Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece şimdi harekete geçmem gerektiğini biliyorum. Hala içimde birazcık kendim kalmışken.

"Bana bu mürettebatı kurtarmam söylendi. Buna sizin gibilerden kurtarmak da dahil."

"Emretmek mi? Ölümlülerden emir almak zorunda değilsin! Onlara kıyasla sen artık bir tanrısın."

"Sesini duymaktan bıktım." Ona bir bıçak sapladım.

Kılıcımı kendi kılıcıyla vurarak uzaklaştırıyor, sanki biraz acemiymiş gibi hantal bir hareket, ki eminim öyledir.

İkinci kez saldırıyorum. Bu sefer daha çabuk engelliyor. Daha yumuşak.

Sonra, üçüncü kez saldırmaya hazırlanırken, bakışlarını bana dikeyiyor ve savuşturma zahmetine bile girmiyor. Bıçağım etine saplanıyor. Threydan

bana bakıyor; ben de ona bakıyorum. Geriye doğru bir adım atıyor, kendini kılıç boyundan çekiyor. Derisi tekrar birbirine kayıyor ve kan temizleniyor.

"Tekrar soruyorum, neyi başarmayı umuyorsun?" diye sorar. "Ben öldürülemem, sen de öyle."

"O zaman sanırım önce kimin yorulduğunu öğreneceğiz."

Ben ona saldırırken Threydan geriye doğru sıçırıyor ve şimdi gülümsüyor. "Yeni vücudunun neler yapabileceğini görmek istiyorsan tek yapman gereken sormaktı."

Kendi vuruşuyla ileri atılıyor ve omzunu çizmeden önce saldırıyı başka yöne çeviriyorum. Vücut kendini tekrar iyileştirmeden önce sadece birkaç saniyeliğine kırmızı bir çizgi belirliyor. Threydan kendini daha yukarı kaldırıyor.

"Bunu yapmayalı uzun zaman oldu," diyor, "ama hatırladığım kadarıyla bu işte oldukça iyiydim."

Ve sonra hareket eder. Bu sefer *gerçekten* hareket ediyor.

Gözümü kırpmadan korumamın altına ve kılıcı karnıma saplandı. Bu çok garip bir his. Kılıcı iç organlarımda hissedebiliyorum. Çelik bağırsaklarımı okşuyor ve derimi parçalıyor. Yine de acı yok. Korku da yok. Çünkü tehlikede değilim.

Bu bilgi baş döndürücü.

Threydan kılıcını geri çekiyor ve ben de derimin kendini iyileştirmesini izliyorum. Buna alışabilirim. Acı yok. Ama bunu istemediğimi hatırlamaya devam ediyorum. Bu adam beni buna zorladı. Beni kontrol etmek istiyor ve ben buna izin veremem.

Threydan'ın üzerine atlıyorum, sağa ve sola kesiyorum. İkisinden de kaçıyor ama fazla uzağa gidemiyor. Hortlaklar ana direği çevreleyen güvertede bize sadece on metreye on metrelik küçük bir alan bırakıyor, mürettebatım hâlâ avuçlarının içinde.

Bir sonraki saldırısında kılıçlarımız ortada buluşuyor ve Threydan beni geriye doğru itmek için tüm ağırlığını kullanıyor. Islak ölü bedenlerle çarpışıyorum, ama ne kadar esnek oldukları için tuğla bir duvar da olabilirler. Threydan'ın iradesi hâlâ onları kontrol etme çabasıyla benimkine karşı baskı yapıyor.

Ölümsüzün üzerinden sıçrayıp yere düştüm. Normalde, böyle bir düşüşten sonra alacağım morluklardan dolayı ağrım olurdu, ama tabii ki hiçbir şey yok.

Hayatım boyunca acı çektim ve bir parçamın bunu bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacağı için heyecanlandığımı inkar edemem.

Ama başımı kaldırdığımda, Kearan'ın olduğu yerde sabitlenmiş bir şekilde bana baktığını görüyorum. O bana henüz bir ömürlük aşk yaşamadığımı hatırlatıyor. Gözleri her şeyi anlatıyor. Beni cesaretlendiriyor, onun için bir anlam ifade ettiğimi gösteriyor, onun güvenine ve itimadına sahip olduğumu gösteriyor.

Yüzümde derin bir basınç hissediyorum ve görüşüm kararıyor. Gözlerime sıvı dolarken gözlerimi öfkeyle kırıştırıyorum.

"Ona bakmayı kes," diyor Threydan ve az önce açık gözlerime bir bıçak darbesi indirdiğini fark ediyorum. Kan nihayet temizlendiğinde ve görüşüm geri geldiğinde, Threydan önümde duruyor. "Artık benimlesin. Bunu sakın unutma. Seni bu hale ben getirdim. Seni iyileştiren benim. Sen *benimsin*." Ayağa kalkmama yardım edeceğini düşünerek bana bir el uzatıyor, ben de rapierimle ona vuruyorum.

Parmaklarından üçü bir kan yığını halinde güverteye düşer. Threydan boş yuvaları incelemek için yüzüne doğru çevirirken iç çeker. Bunu yapar yapmaz taze parmaklar yerlerinde filizlenir.

Yeni parmaklarını bana doğru salladı.

Yavaşça kalkıyorum, gerek olmamasına rağmen gözlerimi ovuşturuyorum. Bu her şeyden çok bir refleks.

"mi?" Threydan soruyor.

"Daha yeni başladım."

Kendimi ona doğru fırlattım.

Zaman saniyeler ve dakikalarla ölçülmeyi bırakır. Kan damlaları ve kılıç darbeleriyle sayılır. Kasların yorulmasıyla. Mürettebatımdan gelen cesaret ve soluklarla.

Bir saatin daha iyi bir kısmı için devam ediyoruz.

Threydan bin yıldır uyuduğu için fiziksel olarak benim kadar iyi durumda değil ama panaceum ikimizi de ölümlü kasların izin verdiğinden çok daha uzun süre ayakta tutuyor.

Avantajlarım boşa gitti.

Her iki bacağındaki atardamarları kestim. Bir kulağını, burnunun ucunu ve daha fazla parmağını kaybetti - her biri vücudunun geri kalanından ayrıldıktan kısa bir süre sonra yeniden büyüdü. Ne yaptığımın ya da onu nasıl kestiğimin bir önemi yok. Kalbinde atan o artefakt ikimizi de hayatta tutuyor.

Ama lastik, eninde sonunda yaparız.

İkimiz de yere yığılıyoruz, kollarımız sıvı gibi, bacaklarımız kaya gibi. İkimiz de onları kontrol altına almaya çalışırken ölümsüzler bir santim bile kıpırdamıyor. Threydan zihinsel saldırısını bir kez bile durdurmadı, ben de durdurmadım.

"Berabere diyelim mi?" Threydan soruyor, sesi yorulduğu için oldukça yavaşlamış.

"Hayır. Bu sadece bir mola."

Gülmeyi başarıyor. "Peki daha ne kadar savaşacaksın?" "Sonsuza kadar. Savunmaya yemin ettiklerimi o kadar uzun süre koruyacağım." "Pek olası değil. Panaceum yakında onları unutmanı sağlayacak."

Geminin güvertesinden gökyüzüne bakıyorum. Vücudumdaki her gözenekten ter akması gerekiyor. Bunun yerine, kaslarım ulaşamayacağım bir yerde gibi hissediyor ve korumam gereken konsantrasyonun ortasında konuşacak kelimeleri zorlukla bulabiliyorum.

Orada uzanmış, uzuvlarıma güç gelmesini beklerken, Threydan'ın göğsünde atan panaceum'u dinliyorum. Bunun bu kadar farkında olup da et ve kemik katmanlarıyla ayrılmış olmak acı verici. Threydan'ın sonunun cevabı olabilecek nesne bu, ama o kendini onunla bütünleştirmiş, bu yüzden ondan ayrılamıyor.

Tabii...

O buzdan tabutun içindeyken bıçakladığım Threydan'ın kalbi değildi.

Panaceum'du. Bizi böyle bağladım. Dönüşüm böyle başladı. Onu yontmuştum. Ve anılarımı duymaya başladığında, beni içeri aldı. Onun gibi olmaya başlamama izin verdi.

Panaceum'un itaat ettiği tek kişi Threydan değil. Ben de ona bağlıyım.

Ölümsüzler de Threydan gibi beni dinlemeye çalışmıyor mu? Artık onun *tüm* güçlerini paylaşma yetisine sahip değil miyim? Kimsenin panaceum'u ondan alamayacağını söylemişti.

Ama bu insan olduğum zamanlardı.

Artık insan değilim.

Hayır, tam olarak onun gibi olmam gerektiğini açıkça belirtti. Panaceum'un güçlerini onunla paylaşabilecek tek kişi.

Bunu test edelim.

Birkaç deneme gerekiyor ama sonunda ayaklarımı buluyorum.

"Birkaç dakika daha alamaz mıyım, sevgilim?" Threydan önce dizlerinin sonra da ayaklarının üzerine yuvarlanmaya çalışırken sorar. Neredeyse iki kez düşüyordu. Ayağa kalkmayı başardığında ise oldukça kambur duruyor.

Ona saldırmadan önce rapierimi sıkıca kavriyorum. Threydan'ın onu merkeze doğru itmeme izin vermekten başka bir şey yapacak enerjisi yok gibi görünüyor. Kalan tüm gücümle onu geriye doğru itiyorum.

Ben. Sonunda kılıcımın ucu ana direğe saplanıyor ve Threydan'ı iyice şişliyor.

"Bunun için teşekkürler," diyor arsızca. "Beni biraz oyalayacak başka bir şey olması güzel."

Kıyafetlerimden bir bıçak çıkardım. Threydan'ın sağ elini tahtaya vurup parmaklarını açmaya zorluyorum ve bıçağın ucunu açık avucuna saplıyorum.

İlkine tepki veremeden ikinci bıçağım elimdeydi. Sol elini diğer tarafındaki direğe saplıyorum.

Gülüyor. "Beni öldüremiyorsun, şimdi de tuzağa mı düşürmek istiyorsun? Kendimi göçüklerden, cesetlerden ve daha pek çok şeyden kurtardım. Kendimi bundan da kurtaracağım Sorinda. Zihnin eninde sonunda yorulacak. Ölümsüzler beni özgür bırakacak."

Beni tekmeleyerek birkaç metre geriye gönderdi. Üçüncü bıçağı almak için botuma uzandım ve fırlattım. Sağ bacağının bileğinden girip onu olduğu yere mıhlıyor.

Iskalayana kadar fırlat.

Bir bıçak daha kapıyorum ve on üç yıldır hayatının her günü bıçak fırlatan birinin pratik kolaylığıyla fırlatıyorum. Nişancılığımda nadiren beni yanıltır, özellikle de çaresiz olduğumda.

"Sorinda, kes şu aptallığı."

Bir bıçak daha fırlatıyorum, önce sağ omzuna, sonra da sol omzuna. Uyluklarıyla kaldıraç kullanmaya çalıştığında, bacaklarının kenarlarındaki bıçaklarla onları yerlerine sabitliyorum.

Kımıldama umudu kalmadan direğe yapışana kadar fırlattım da fırlattım.

Sadece bir bıçağım kalana kadar.

Ben ona yaklaşırken Threydan gülüyor. Ucunu kullanarak tam kalbinin üzerine bir X çiziyorum.

Bu onu susturur.

"Ne yapıyorsun?" Threydan sorar.

Derisi kendini iyileştiremeden elimi göğsüne sokuyorum. Bıçağımı iki kaburgasının arasına yerleştirdim ve üsttekini kırmak için kaldıracı kullandım.

Threydan bunun acısını hissedemez ama yine de çığlık atar. "Kesin şunu! Her ne yapıyorsan, hemen kes şunu!" "Neden? Seni öldüremeyeceğimi söylediğini ."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bıçaklarımın sıkıca kavrayışına karşı koymaya çalışıyor.

Kalbini göğsünden söktüm.

"Lütfen! Canım, bunu sana bu kadar çabuk yüklemek istememiştim. Sadece görmek için zamana ihtiyacın var. Anlamalısın-"

Mor kalbine bakarken "Çok iyi anlıyorum," diyorum. Organın kırmızısı panaceum'un mavisiyle karışıyor ve mor bir parıltı ortaya çıkıyor. Panaceum'un ilk belirtilerini görene kadar kıpırdamayan eti kesiyorum. Bir cevizden daha büyük değil ve gece gökyüzündeki bir yıldız gibi parlıyor. Tavus kuşu mavisi.

"İntikam, bir ölümsüz olarak hissettiğin ilk gerçek duyguydu," diye açıklıyorum ona. "Seni tüketti, çünkü hissedebildiğin tek şey buydu. Seni çaresizleştirdi, senden hoşlanmamı sağlayacak kadar çaresizleştirdi. Ama ben senin felaketinim. Çünkü panaceum'u en az senin kadar ben de kontrol ediyorum."

Bıçağı kalbinden çıkardığım anda Threydan öyle bir çırpınıyor ki, derisinin bir kısmını bıçaklarımdan koparıp bir santim kazanıyor.

Göğsünün derisi kendini onarmaya başlasa da, panaceum çoktan elimin içinde sıkıştı.

"Bu ikimize ait!" diye bağılıyor, dudaklarından tükürükler uçuşuyor. "Onu birlikte kontrol ediyoruz. Birlikte yenilmeziz. Seni gördüm, hayatının parçalarını. Benimle dünyayı ele geçirmek için mükemmel bir eş olduğunu biliyorum!"

"Senin iradene karşı benimki, Threydan. Ben mürettebatım ve tüm dünyanın hayatı için savaşıyorum. Sen sadece kendin için savaşıyorsun. Sence sonunda kimin iradesi kazanacak?"

O zaman ciddi bir şekilde başlıyor, ikimiz arasındaki zihinsel savaş. Gözlerimi kapatıyorum ve onu görüyorum, ikimizin de metaforik elleri panaceumun üzerinde kenetlenmiş. İkimiz de onu diğerinden almaya çalışıyoruz.

Threydan'ın tek başına olması dışında. Arkasında siyah bir boşluk uzanıyor. Panaceum'un kontrolünü ele geçirmek için kullandığı tek şey kendi gücü.

Ancak benim yardımım var. Sayısız kişi arkamda sıraya giriyor: Kearan, Dimella, Jadine, Roslyn, Enwen, Taydyn, Philoria, Visylla, Dynkinar ve daha niceleri. Güçlerini benimkine ekliyorlar.

Threydan elinden gelen en iyi mücadeleyi verir, ancak sonunda savaş olabileceği tek şekilde biter.

Panaceum benim. Ona erişimini kestim ve ona verdiği güçleri hatırladım. Tek başına karanlığa gömülüyor.

Gözlerimi açtığımda Threydan'ın başını göğsüne yasladığını görüyorum. Nefes almıyor ya da hareket etmiyor. Bu bir ölümsüzün durgunluğu değil, bir ölünün durgunluğu.

Kahverengi gözlerini parmak uçlarımla kapatıyorum.

BÖLÜM 25

Elimdeki panaceum ile **ayağa kalktım** ve mürettebatımı inceledim.

Birbirimize baktığımız gergin bir an var. Nasıl göründüğümü sadece hayal edebiliyorum: gözlerim ürkütücü bir mavi, ellerimden kan yağıyor, vücudum ekstra hareketsiz.

Gözlerindeki korkuyu görüyorum. Fiziksel olarak değiştim. Peki neden zihnim de değişmesin?

Gözlerim parmaklarımın arasında nazikçe tuttuğum panaceum'a kayıyor. Artık kontrol benim elimde, Threydan'ın değil. Konsantre olmak için gözlerimi kapatıyorum. Özümün o küçük kürenin içine hapsediğini, heyecanla titrediğini hissedebiliyorum.

Bir ebeveynin kaybettiği çocuğuna yaptığı gibi onu yakaladım. Dudaklarımı dönen maviye değdiriyorum ve uzun zamandır ilk kez *hissediyorum*.

Temas ettiğimde dudaklarıma sıcaklık yayılıyor. Kıvranan kütlemin bedenime yeniden girdiğini, kalbimin içine yerleştiğini ve sonra diğer uzuvlarıma dağıldığını hissediyorum.

Bu donmuş toprakların soğuğu beni tekrar çarpıyor. Kısa bir süre önce dondurucu okyanusta yüzdüğüm ve hem tuzlu su hem de yeni dökülen kanla hala nemli olduğum için normalden daha fazla. Ama bu ısıricı soğuğu eski bir dost gibi karşılıyorum. Özlemişim. Hissetmeyi özledim.

Hayatta olmayı özledim.

Fiziksel değişimler tamamlandığında, kendimi zihinsel olarak panaceum'dan ayırmaya çalışıyorum. Hortlağın bir kez daha cansız bir şekilde güverteye yığıldığını duyuyorum. Zihnimin gözünde, panaceum ile aramdaki bağı hedef alan bir makas hayal ediyorum, ancak ona baktığımda yalnız olmadığını fark ediyorum.

Kürenin içinde benim özümünden küçük bir parça var.

Ve eğer bu bağı tamamen koparırsam öleceğimi fark ettim. Çünkü nesne hala bozulmuştu - beni değiştirdiğinde Threydan'ın bedenindeydi - ben de bu bozulmanın sonuçlarına katlanıyorum. Eğer onunla bağlarımı koparırsam, bu iyileşme geri alınmış olur.

Her zaman benimle kalmalı. Onu Alosa'ya verip kurtulamam. Elim lanetli nesnenin etrafında bir mengene gibi sıkılıyor.

Gözlerim yeniden açıldığında, gemideki tüm yolcuların aniden duruşlarını gevşetmelerinden bir kez daha kahverengi olduklarını anlıyorum.

Hafif bir gevezelikle, "Siz ne düşünüyorsunuz? Burayı tamamen arkamızda bırakmanın zamanı gelmedi mi?"

Sonra tezahürat başlar.

Drifta ve Adalılar kucaklaşıyor. Dimella kulakları yaracak şekilde ıslık çalar. Philoria ve Visylla kollarını birbirlerine dolayarak havaya zıplıyorlar. Roslyn karga yuvasından aşağı kayıyor ve kanlar içinde olduğumu umursamadan bana sarılıyor.

Kearan kutlama yapan insanların arasından gözlerime bakıyor ama gözleri kalabalığın üzerinde çılgınca dolaşmadan önce genişliyor.

"Bekle!" diye bağıyor. "Enwen nerede? Enwen'i gören var mı?" Tüm sesler kesilir ve kimse onun sorusuna cevap vermez.

"Enwen!" Kearan bağıyor. Cesetlerin arasında dolanıyor, onları yuvarlıyor ve yüzlerini kontrol ediyor. Kaç tanesini ayıkladığını söylemek imkânsız hale geldiğinde, ölüleri ve daha önce ölmemiş olanları bir kenara atmaya başlıyor. Mürettebatın geri kalanının yardım için benim emrime ihtiyacı yok. Çocuklar tüm cesetleri denize taşımaya yardım ediyor. Kızlardan bazıları arama yapmak için aşağıya indi. Yaralılar bana getirilir ve hepsini hızlı bir şekilde iyileştiririm. Dimella yoklamaya başlıyor ve bize katılan Drifta'ların isimlerini not alıyor.

İşim bittiğinde aramaya yardım ediyorum ve Kearan'ı geminin ön tarafındaki ceset yığınının yanında buluyorum. Her seferinde bir ayı gücüyle onları yığından aşağı yuvarlıyor.

Hepsinin altında Enwen'in hareketsiz formu yatıyor.

Panaceum birçok şey yapabilir ama insanları ölümden geri getiremez.

Kearan cesedin yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Yüzü perişan halde. Enwen'i kollarının arasına alır ve-

Onu düşürür.

"Seni lanet olası piç!" Kearan diyor ki. "Nefes aldığını hissedebiliyordum, seni yarım akıllı."

Enwen başının arkasını ovuştururken bir gözünü kırarak açıyor. "Belki de bilincimi kaybettim."

"Ölü numarası yapıyordun!"

"Bana ne kadar değer verdiğini söyleseydin gerek kalmazdı!"

Kearan onu yumruklamaya hazır görünüyor. Ayağa kalkıyor, arkasını dönüyor ve göz göze geliyoruz. Kollarımı kavuşturup dikkatle ikisinin arasına bakıyorum. Biraz zaman alıyor ama sonunda öfkesini kontrol altına alıyor. Enwen'e elini uzatıyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyor. Enwen'i kendine yaklaştırıp kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra onu serbest bırakmasını izliyorum.

Ekip tezahüratlarına geri döner ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranırlar.

Enwen hayatımda gördüğüm en büyük sırtışla Kearan'dan uzaklaşıyor. "Merak etme," diyor. "Sırrın benimle güvende. Şimdi, devam et." Kearan'ı bana doğru itiyor, Enwen istemese onu hareket ettiremezdi.

Mürettebatın tüm çığlıkları ve kahkahaları, o iri, vahşi adam bana yaklaşırken arka planda kayboluyor. Beni kollarının arasına alıyor, zayıf giysili uzuvlarımı sıcaklığıyla sarıyor.

"Donuyorsun," diyor.

"Biliyorum. Heyecan verici değil mi?" Gülümsüyor.

"Enwen'e ne söyledin?"

Gözlerini deviriyor. "Ona en iyi arkadaşım olduğumu söyledim." "Bunu söylemek o kadar zor muydu?"

"Artık bunun sonunu asla

duyamayacağım." "Duymak da

istemezsin." "Sanırım istemezsin."

Sonra başını kendime doğru çektim.

İzleyenler olabilir ama Kearan'ın formunun etrafında bir şey görebileceklerinden şüpheliyim. Ayrıca, umursamayacak kadar heyecanlıyım. Dudaklarımız birbirine değdiğinde içime bir sıcaklık yayılıyor. Bu, *bu*, olması gerektiği gibi. İnsan nasıl daha azıyla yetinebilir ki?

Isı ve yumuşak dudaklar, avuç içimi tırmalayan sert yüz kılları. Dokunduğumuz her noktada uzuvlarım onun vücut ısıyla doluyor. Aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucu.

Başını hafifçe eğiyor, böylece alnımız birbirine değiyor, dudaklarımız artık bir nefes uzakta.

"Bunu sevdim," diyor. "O

zaman neden durdun?"

"Belki de gemiyi hareket ettirmeliyiz?"

"Belki de haklısın." Omzunun üzerinden bakıyorum. "Dimella! Götür bizi."

"Hay hay, Kaptan! Kearan dümene, arma-" "Kaptan Warran dümene geçebilir," dedim ona.

"Gerçekten de yapabilir. Warran, dümeni al! Geri kalanınız, harekete geçin! Önümüzde uzun bir yelken var."

Kearan'ın elini tutuyorum ve onu peşimden kaptanın kamarasına çekiyorum. Kapıyı kapattıktan bir saniye sonra bir yumruk kapıyı yumrukluyor.

Gözlerim kapanıyor ve hayal kırıklığımı zar zor zapt ediyorum. Üşüyorum, yorgunum ve kan içindeyim. Bir dakikadan başka bir şey istemiyorum. Sadece bir an! Bunu istemek çok mu fazla?

Panaceum'u taşıyacak başka bir şey bulana kadar bıçaklarımla birlikte botumun içine koyuyorum, sonra kapıyı açıyorum ve Dynkinar'ı diğer tarafta buluyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece ona bakıyorum, bekliyorum.

Dynkinar Driftan dilinde bir şeyler söylüyor ve hâlâ çeviri yapabildiğimi görmek beni heyecanlandırıyor. Ne de olsa panaceum hâlâ benim.

"İyi iş çıkardınız Kaptan Veshtas. Orada doğru olanı yapma cesaretiniz ve gücünüz için size teşekkür ederim. Sizden bir iyilik daha rica ediyorum. Lütfen halkımı ve panaceum'u adaya geri getirin."

Onun sözlerine odaklanırken Kearan'ı öpme düşünceleri aklımdan kayıp gidiyor. "Senin ve halkının istediği gerçekten bu mu? O donmuş yere geri dönmek ve çok uzun zaman önce size yutturulan bir yadigârı korumak mı?"

"Bu bizim kutsal görevimiz."

"Son baktığımda sirenler tanrı değildi. Neden bunun yerine bizimle gelmiyorsun, biz de sirenlerle objeyi tartışabiliriz. Halkınızı onun etkisinden sonsuza dek kurtarabiliriz."

Bir süre bana bakıyor. Tekrar konuştuğunda ses tonu sadece meraklı. "Halkımın nasıl bir hayatı olurdu?"

"Kraliçem iyi ve cömerttir. Her zaman daha fazla yardım eli kullanabilir. Anlaşma için sizin adınıza yalvaracağım. Ya da bize katılabilirsiniz. Her zaman saflarımızı genişletmek isteriz. Mürettebatınız o lanetli yeri korurken epey korsanlık yaptı."

"Küçüklerimiz var. Aramızda kalanların çoğu savaşçı değil." "Bu bir sorun değil. Kraliçenin sığınağında küçüklerimiz var ve savaşmak dışındaki görevleri yerine getirenler."

Dynkinar bir an için düşünür. "Peki ya panaceum?"

Tereddüt ediyorum. Bende kalması gerektiğini söyleyeyim mi? Bencilce davrandığımı ve onu ölümsüzlük ve sonsuz güç için istediğimi düşünmez mi?

Ben istemiyorum. Tüm kalbimle yaşamım boyunca ona bağımlı olmak zorunda kalmamayı diliyorum, ancak gücünü kullanmanın bedeli buydu.

"Bunu kraliçem ve sirenlerle tartışmak istiyorum, böylece onu en iyi nasıl güvende tutabileceğimize karar verebiliriz" diyorum.

Ama Alosa'yı tanırım ve onu güvende tutmam konusunda bana güvenir. Hayatta kalmak için onu yakınımda tutmam gerektiğini bildiği için ondan ayrılmama izin verme fikrini aklına bile getirmez. Onu kullandığım herkesi hayatta tutmak için.

Kearan arkamda hafifçe kayıyor, sadece hafif bir hareket, ama bunu hissediyorum. Arkamda olduğunu unutmak imkansız. Ve *umutsuzca* bunu hızlandırmak istiyorum.

Sonunda, "Biz de seninle geleceğiz. Kendi hayatlarımızı yaşamaya başlamanın tam zamanı. Birbirimizin dilini öğrenmeye başlayabilmemiz için mürettebatınızla bütünleşmeliyiz."

"Katılıyorum."

"Bu arada, panaceum'a göz kulak olacağınıza inanıyorum." "Her zaman yanımda olacak."

"Teşekkür ederim."

Kadın gider ve kapı bir kez daha kapanır.

Odada bir ateş yanıyor olsa da, ısınısını hissedecek kadar yakınında değilim.

Dişlerim takırdamaya başlıyor ve kollarımı kendime sarıyorum. Kearan paltosundan sıyrılıp omuzlarıma atıyor. Elleri boynumun iki yanında dinlenmek için aşağı iniyor. Sonra bir

kapıya tekrar vuruyor.

Yıldızlar, ama bu eskidi.

Kearan yanımdan geçip kapıyı açtı. "Ne?"

Jadine'in sesi diğer taraftan geliyor. "Bana karşı o barbar ses tonunu kullanma, seni büyük zalim. Tüm bu olanlardan sonra kaptan donuyor olmalı. Kızlara su kaynattım, böylece düzgünce yıkanabilir ve kemiklerini tekrar ısıtabilir. Tabii siz ikiniz her ne planladıysanız onu yaparken onun donmasına ve kan içinde kalmasına izin vermeyecekseniz?"

Kearan bana döndü. "Bu senin için." Jadine'in yanından geçip odadan çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Onlar suyu getirip ahşap bir leğeni doldururken tek kelime etmiyorum. Odada yeni görünen birkaç şeyden biri bu. Kaptanın kamarası daha önce bulunduğum diğerlerine benziyor. Kürklerle yığılmış özenli bir yatak var. Uzun zamandır kullanılmamış gibi görünen bir masa. Aslında, kaptanın bacaklarının gitmesi gereken yerin altında bir çeşit depolama alanı olduğuna inanıyorum. Duvarların çoğu yakacak odun ve çıra kaplı. Burada hayatta kalmak için başka ne gerekli ki?

Uzaktan, bu geminin kaptanını öldürüp öldürmediğimi ya da bu gemi sadece yeni gelenlere saldırmak için kullanıldığından Drifta'nın bu tür pozisyonlarla gerçekten uğraşıp uğraşmadığını merak ediyorum.

Umarım önümüzdeki yolculuk için hazırdır.

Su cennet gibi. Soğuğu bir kez daha kucaklayarak geçirilen zamanın ardından, sıcak olmanın rahatlığını hissetmek büyük bir zevk. Sıcak ve tehlikeli olmayan ya da bilinmeyenlerle dolu suyla çevrili. Vücudumdaki kiri ve kanı yıkıyorum. Duman ve salamura kokusu ve diğer her şey uçup gidiyor.

İşim bittiğinde, sadece suda bekletiyorum. Ancak o zaman günün olayları gerçekten içime işliyor. Biz iyiyiz. Eve gidiyoruz. Ve Kearan ... gitti.

Bir hoşça kal bile demeden gitti. Neden?

Kırış kırış olana ve suyun sıcaklığı bitene kadar bunu düşünüyorum. Sonra çabucak kurulanıyorum ve kat kat giyiniyorum. Sonra şömineye dönüyorum. Saç örgülerim kuruyana kadar kalacağıma dair kendime söz veriyorum. Yolculuk sırasında uzamışlar ve eve döndüğümde onları yeniden ördürmem gerekecek.

Tekrar yüzeye çıktığımda dümende Kearan vardı. Ana güvertede sadece gerekli asgari sayıda mürettebat var ve aşağıdan gelen şarkı seslerini duyuyorum.

Kearan'ın gözleriyle karşılaştım. Ondan bir şey çıkmadı, ben de onu kendi haline bıraktım ve görevlerimi yerine getirmek için aşağı indim.

Aşağıda bulduğum şey tam bir şenlik.

Eller çırpılıyor, sesler şarkı söylüyor ve halk birlikte dans ediyor ya da gülüyor. Şişeler elden ele dolaştırılıyor ve tanımadığım bir Drifta bana da bir tane uzatıyor. Kibarlık olsun diye alıyorum ama sonra o bakmıyorken uzatıyorum. Şimdi bile, her zaman zinde kalmak istiyorum.

Dimella'yı fark ettiğimde, onu Taydyn'in kucağında, bir kolunu boynuna atmış, diğer koluyla da şarkının melodisiyle sallanırken buluyorum

Taydyn önde gidiyor. Beni görünce hemen doğruldu. "Kaptan! İçki içmiyordum, sadece kutlamaları izliyordum. I şerefim üzerine yemin ederim!"

"Sana inanıyorum. Sakin olun, sadece aşağı inip mürettebata hitap etmeyi düşünmüştüm. Desteklenmeye ihtiyaçları olabileceğini düşündüm."

"Ahh, şey, küçük olan bunu çoktan gördü." "Roslyn?"

"Evet, bunu organize eden o. Korsan kraliçesinin mürettebatı arasında bir zaferden sonra bunun bir gelenek olduğunu söyledi."

"Evet, öyle." Roslyn her zaman parti yapmaya heveslidir. Müziği ve dans etmeyi sever. Ayrıca ekibin biraz fazla içip kendilerinin beceriksiz versiyonlarına dönüşmelerini izlemekten de hoşlandığından şüpheleniyorum.

"Kaptanlarının bizimle birlikte kutlama yaptığını görmek mürettebat için iyi olabilir. Biraz daha kal, olur mu?"

"Bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"Çok kolay, Kaptan!" bir ses daha geliyor arkamdan.

Enwen, çaldığı ya da bir yerden kurtardığı yeni bir şapkayla çıkageldi. Bana elini uzattı. Geçmişte, onu almak isteyeceğimi düşünecek kadar küstah olan her eli bıçaklardım. Ama Enwen söz konusu olunca, görmezden geldim. Ona el salladım.

"Ben ayağınıza basmadan çok daha fazla eğleneceksiniz," diyorum.

"Sen bilirsin. Ya sen, küçük kız?"

Enwen onu ayağa döndürmeden önce havaya fırlatırken Roslyn kıkırdıyor. Ayağımı hafifçe müziğe vuruyorum, böyle bir durumda rahatça yapabildiğim tek şey bu. Ben diğer insanlar gibi değilim. Duygularım yüzümde o kadar kolay görünmüyor ve çoğu zaman onları göstermekte de rahat değilim. Nasıl bir şeylerin parçası olacağımı bilmiyorum çünkü hiçbir zaman mutluluğa layık olduğumu düşünmedim.

Ve şimdi işler... değişti. Kafa karıştırıcı ama şimdilik her şey yolunda.

Herkesin nasıl kaynaştığını gözlemlemek için partide birkaç saat kalıyorum. On Yedi Adalar'dan gelenler Drifta dilini bilmiyor olabilirler ama bu onları birlikte dans etmekten alıkoymuyor. Threydan'ın gölgesi doğdukları günden beri üzerlerinde. Bizi iyi tanımasalar da, onları sonsuza dek o adaya mahkûm olmaktan kurtardık. Bu kutlamaya değer bir sebep.

Yaşı Warran bile arada sırada gülümsüyor ve kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda alkış tutuyor. Tüm mürettebatım arasında onun yaşına en yakın olan Jadine, onu reddetmediği sallanan bir dansa çekiyor.

Yeterince uzun süre kaldığıma karar verdiğimde, kamarama dönüyorum. Ne Warran ne de Dynkinar onlar için benimle kavga etmeye kalkışmadı, bu yüzden bunu onları hak ettiğime karar verdiklerine dair iyi bir işaret olarak kabul ediyorum. Tanrıya şükür, çünkü biraz yalnız kalmaya çok ihtiyacım var.

Kim bilir ne kadar zamandır peşimde olan ölümsüzler varken, bir kez olsun nefes alabileceğim ve gözlenmeyeceğim bir yerde olmalıyım.

Ve sonra kapıda yine biri var.

"Uyumak istiyorum," diyorum, "çok acil değilse başka zaman gelebilirsiniz."

Ayak sesleri geri çekiliyor.

Ama bu yürüyüşü tanıyorum, yüzden kapıya koşup açıyorum.

Kearan sesle durdu, sırtı bana dönüktü.

"İçeri gelebilirsin," dedim. "Seni başka biri sanmıştım." "Başka birini mi bekliyordun?" diye soruyor dönerken. "Sadece benden bir şeyler isteyen insanlar."

"Hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını nereden çıkardın?"

Ben buna alışık değilim. Havada bir yük var, sonunda sınırına ulaşacak bir şey inşa ediliyor ve sonra ... bir şey olacak.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden kenara çekiliyorum, içeri girmesi için sessiz bir davet.

O alır.

Şömineye gitmeden önce kapıyı kapattım ve yanından geçip gittim. "Şömine olmadan sadece birkaç gün geçirdikten sonra kendimi birdenbire sıcağa bağımlı buldum."

"Tropik bölgelere döndüğümüzde bunun geçeceğini düşünüyorum."

"Belki de."

Odayı dolduran sessizlikte, "Neden daha önce ayrıldın?" diye soruyorum.

"Isınman gerekiyordu."

Evet, ben de bu konuda yardımcı olacağımı .

"Tepeden tırnağa kan içindeydin," diye ekliyor. Ah, sanırım oldukça kirliydim. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır, ama bilmen gereken tek şey bu."

Omzumun üzerinden bakıyorum, yüzümde onun ateşli bakışlarını buluyorum. Niyeti hakkında sahip olabileceğim tüm düşünceler hızla yok oluyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Geri kalanı beni pek de iyi bir şekilde resmetmiyor."

Hafifçe gülüyorum. "Sana tüm karanlık alanlarımı gösterdim. Gerçekten beni korkutacak bir şey söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet, biliyorum. Ama madem sordun-" Yanımda durana kadar ateşe yaklaşıyor. Parmak uçlarıyla ateşe dokunmak için ellerini kaldırıyor. "Ayrıca aptalca bir şey yapmamak için ayrıldım. Titriyordun ve her yerin kan içindeydi ama yine de seni istiyordum. O anda ne teklif etsen kabul eder ve bundan zevk alırdım. Sonra Jadine ortaya çıktı ve senin iyiliğini düşünmeyerek ne kadar zalim olduğumu hatırlattı. Kafamı toplamak için oradan ayrıldım."

Yutkunuyorum. "Bakıyorum da temizlenmişsin."

"Bir adamın kafasını temizlemek ve zihnini daha iyi düşüncelere yöneltmek için soğuk su gibisi yoktur."

"Anlıyorum."

Omuzlarımız birbirine kadar bana yakın değil. Ama istesem uzanıp ona dokunabilirim.

"Neden gittiğimi düşündün?" diye sorar.

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu. Bu tür şeyler söz konusu olduğunda hiç deneyimim olmadığını tahmin etmişsinizdir."

Yüzünü bana dönmek için vücudunu döndürüyor. "Bunlar ne tür şeyler?"

"Çok iyi biliyorsun," diyorum yüzümü ateşten ayırmadan. "Evet, ama bunu senden duymak istiyorum."

." "Çok yazık."

Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Şu anda yapıyorsun. Benimle konuşuyorsun. İtiraf etmeme rağmen

Bana da bakmaya tenezzül edersen ikimiz için de daha iyi olur."

Gözleriyle buluşmak için sadece başımı çeviriyorum.

"Bunu yapmanın doğru ya da yanlış bir yolu yok. Sadece benimle konuş, ben de seninle konuşayım. İhtiyacımız olan tek şey bu. Dürüstlük ve iletişim. Gerisini yol boyunca çözebiliriz."

Huzursuz hissediyorum, bu yüzden bir bıçağa uzanıyorum ve onu döndürmeye başlıyorum. "Tüm hayatımı erkeklerden nefret ederek geçirdim. Birdenbire nasıl başlayacağımı bilmiyorum

Birini sevmek."

"Bu doğru olamaz. Peki ya Wallov?"

"Wallov bir istisna ve bunun tek nedeni onu kızıyla çok yakından gözlemlemiş olmam. Şunu anlamalısınız ki, babam dışında erkeklerle olan deneyimlerim ailemi katleden adam, sokaklarda küçük kızları avlayan oğlanlar ve Alosa'yı aklımın almayacağı şekilde istismar eden korsan kralla sınırlıydı."

Niridia'nın başına gelenler de var ama bu benim anlatacağım bir hikâye değil. " istediğim," diye devam ediyorum, "erkeklerde kötülük görmeye alışkınım. I

İçindeki kötülüğü her yerde aradım ama bulamadım. Ben de sana içimdeki kötülüğü göstererek seni korkutmayı düşündüm. Bu da işe yaramadı."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bizim başımıza gelmemesi için elinizden geleni yaptınız. Bunun için seni takdir ediyorum."

Bir kahkahayı savuşturuyorum. Kearan'ın gözleri dudaklarımda geziniyor, gülümsemelerimi güneş ışığı gibi içine çekiyor.

"Kendime bu kadar yüklenmemem gerektiğini anlamamı sağlayan kişinin sen olmandan hoşlanmıyorum," diyorum. "Alosa bana anlatmaya çalıştı. Mandsy ve Niridia da denedi. Ama onlara hikâyenin tamamını hiç anlatmadım. Biri tüm gerçeği öğrenene kadar buna inanabileceğimi sanmıyorum. Sonunda sen olmandan hoşlanmadım. Bir erkek. Bana bir şey kanıtlaması için bir erkeğe ihtiyacım yok."

Bunu düşünmesi biraz zaman alır. "Mesele şu ki Alosa'yı ve birlikte savaştığın o kızları seviyorsun. Onların iyi fikirleri senin için dünyalara bedel. Ben harcanabilirdim. Benim iyi fikirlerim senin istediğin bir şey değildi. Bana söyleyerek hiçbir şey kaybetmedin."

"Hayır, bunun yerine her şeyi kazandım, benim hakkımda iyi düşünmeni istemek de dahil."

Ve daha da önemlisi, kendim hakkında iyi düşünmek için bir neden.

"Bazen biraz yardıma ihtiyaç duymak normaldir," diyor. "Ben sana yardım etmeden çok önce senin bana yardım ettiğinin farkında olmalısın. Yoksa unuttun mu? Eğer bir şey varsa, sana borçluydum."

İçki. Sonunda durmasını ve hayatını geri almasını sağlayan bendim.

Unutmuştum. Ondan çok şey kabul etmeye kendimi fazla kaptırmıştım. Ama onun beni kurtardığı kadar ben de onu kurtardım.

Ortaklık bir şeydir. *Aşk* böyle bir şeydir.

Bu kelime beni hala rahatsız ediyor. Henüz buna hazır söyleyemem. Ama bunun nereye gideceğini görmeye hazırım. Denemek için. Kendimi açmaya

Ben olduğum için beni küçük görmeyecek biri.

"Neredeyse unutuyordum," diyor Kearan. Banyoya girmeden önce ceketini attığım yere gitti. Çok sayıdaki ceplerinden birine uzandı ve görmeyi beklediğim son şeyi çıkardı.

Denizdeki ilk günümüzde bana hediye ettiği üç boynuzlu korna. "Nasıl yaptın...?"

"*Vengeance* düşmeden önce onu . Sonunda kabul edeceğini umuyordum."

"Bunca zamandır nerede saklıyordun?" "Kalbime yakın bir yerde."

Cevap çok saçma ama yine de bayılıyorum. Elini uzatıyor ve üç köşeli başlığı kafama geçiriyor. At kuyruğuma takılıyor, ben de çözüp saçlarımı boynuma yakın bir yerde yeniden topluyorum.

"Senden hoşlanıyorum," diyorum, kelimeler bilincim için herhangi bir bıçağın bedenim için olduğu kadar keskin olsa da.

"Seni daha çok seviyorum," diyor.

"Bu bir zamanlar doğru olabilirdi. Artık öyle olduğunu sanmıyorum." "Hayır mı?"

Yaklaşıyorum, böylece aynı nefesi paylaşıyoruz.

"Hayır."

Ve sonunda istediğim öpücüğü alıyorum. Ya da daha doğrusu, paylaştık.

BÖLÜM 26

Son birkaç seferdeki gibi **değil**.

Sonra panaceum tarafından değiştirildim ya da bir yaralanmayla zayıf düştüm ya da zaferin heyecanıyla uçtum ve kana bulandım.

Ama şimdi? Şimdi tamamen kendimim.

Ve beni bir korsan suikastçının öpülmesi gerektiği gibi . Hararetle.

Kolları etrafımı sararak beni kendisine hapsediyor. Biri sırtımın alt kısmına yerleşirken diğeri kürek kemiklerimin arasına bastırıyor. İlk başta kollarımla ne yapacağım konusunda endişelendim ama boynunun etrafında en doğal pozisyonu buldular. Ağzını benimkiyle kaynaşmış halde tutmak için daha iyi.

Tuz, deri ve sabun kokuyor. Tadı su gibi. Ölüm gibi hissettiriyor.

Evet, ölüm. Birini öldürmeden hemen önceki o tatlı an. Bir kez daha intikam almaktan zevk aldığımı bildiğim zaman. O, bu duygunun yüz kat büyütülmüş hali. Başarı, haklılık ve *benim* olma duygusu.

Aldığım canlar kadar o da benim.

Ama hayatla yanıyor. Onun sıcaklığını başımdan ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Herhangi bir ateşten daha etkili. Sıcaklığın sadece ima edebileceği bir şekilde beni canlı hissettiriyor.

Bu benim de hevesle katıldığım bir dans. Hızlı nefes alışımızın müziğiyle dudaklarımızın dansı.

En ufak bir hareketle nasıl tehditler savuracağımı biliyorum ama ellerini belime götürdüğünde, başparmaklarını karnımın düz çizgisinde gezdirdiğinde kanımın nasıl daha hızlı pompalandığını fark etmemiştim.

Ve beni masanın üzerine kaldırdığında, dudaklarımı tekrar yakalamadan önce bir nefes çekiyorum. Elleri şimdi bacaklarımın üzerinde, aralarına girip bedenlerimizi bir kez daha birbirine bastırabilmesi için onları genişletiyor.

İşte o zaman nihayet kollarımı onun etrafından çözüyorum, böylece kendi keşiflerimi yapabiliyorum. Ellerimi pazılarının etrafına sarıp

Kollarının gücünü kıyafetlerinin üstünden hissediyorum. Ayak bileklerimi arkasından birleştiriyorum, onu kendime doğru çekiyorum, parmaklarımın sırtında aşağı yukarı dolaşmasına izin veriyorum.

O gece artık kapı çalınmaz. Hayır, herkes kaptanının dinlenmesine izin verdi.

O gece hariç, hiç alamadım.

Beni seven adamı öpmekle meşgulüm.

DRIFTA, yolculuk sırasında herkesin yiyeceğini yakalamak için suya **ağ atıyor**. Adalılar geminin mürettebatını oluşturuyor. Eve ulaşmamıza yardımcı olmak için herkes üzerine düşeni yapıyor.

Dondurucu soğuklar, sadece kuzeyin normal soğuğu olana kadar uzaklaşıyor. On Yedi Adalar'a ulaşmaya çok yakınız. Belki de sadece bir ya da iki günlük yolumuz kaldı.

Tüm yolculuk sorunsuz ve hızlı geçti. Geminin içinde ya da dışında tek bir çatışma bile yaşanmadı.

Ve sonra, "Ufukta gemiler var!" Roslyn'in haykırışı tüm mürettebatı tam teyakkuza geçirir.

Karga yuvasında ona katılıyorum, Dimella'nın dürbünü de .

Bulduğum şey dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

"Kim o?" Roslyn sorar.

"Bu kraliçe. Bizim için geldi."

"Görünüşe göre onun yardımına ihtiyacımız yokmuş."

"Hayır. Sonunda kendimizi kurtardık ama durumu ona daha sonra değil de daha erken açıklamak iyi olacak."

Roslyn başını sallar. "Sence babam onunla birlikte mi?"

"Sadece ölüm onu o gemide olmaktan alıkoyabilirdi." Roslyn bunun üzerine düşünür. "Sanırım özrüm üzerinde iyi olacak." "Bunu yapmak için ayların vardı," diye belirtiyorum.

"Evet ve henüz bir şey düşünmedim." "Sadece dürüstlük ve samimiyet için uğraş." "Samimiyet mi?"

"Hiçbir şeyin sahtesini yapma." "Oh."

Bunu düşünmesi için onu yalnız bırakıyorum ve güverteye geri kayıyorum.

"Bu Alosa," diyorum Dimella'ya ve yanındakilere. "*Ava-lee* beş gemiyi bize doğru yönlendiriyor."

"Yıldızlara şükürler olsun!" Enwen diyor ki.

"Evet. Biz olduğumuzu ona bildirmenin bir yolunu bulamazsak yakında onlarla tanışabilirsin. Unutmayın, artık yabancı bir gemideyiz."

Dimella, "Renklerimiz yok. Gemiyle birlikte battılar."

"Kraliçenin tanıyacağı bir şeye ihtiyacımız olacak," diye Kearan. Ona bakarken ne yapacağını biliyorum.

"Palton," diyorum Kearan'ı işaret ederek. Alosa onu çok iyi tanıyor. "Çıkar onu ve yükseğe kaldıralım."

Korsan kraliçenin filosuna, gemilerindeki bayrakları seçebilecek kadar yaklaştığımızda, Kearan'ın paltosu yükseklere asılmış, rüzgârda dalgalanıyor. Drifta'ya durumu açıkladık ve biraz sinirlenmeye başladılar. Onları suçlamıyorum. Yabancı bir hükümdarla tanışmak üzereler. Kimse Alosa gibi birini beklemezdi.

Sonunda birbirimize ulaşana kadar birkaç saat geçti. Alosa, *Ava-lee*'yi gemimizle aynı hizaya getirmeden önce bizi gemileriyle çevreliyor. Bir iskele indiriliyor ve kraliçe iki gemi arasındaki mesafeyi bir yarı sirenden beklenecek tüm zarafet ve güzellikle geçiyor. Hemen arkasında iki adam yürüyor. İlki elbette gözleri kızını aramak için gemiyi tarayan çılgın Wallov'dur. Diğeri ise Riden, kraliçenin eşi.

Alosa'nın mürettebatı da onları takip ediyor. Ele geçirilen bir gemiye binerken protokolde olduğu gibi geminin kenarları boyunca yayılırlar.

Alosa geminin tamamını tarıyor, tanıdık olmayan tüm yüzlerin ölçüsünü alıyor. Bakışları bana takıldığında öne doğru adım atıyor ve beni kucaklıyor. Kulağıma, "Roslyn?" diye sordu.

"Hayatta ve iyi. Her zamanki yerinde."

Alosa, Wallov'a dönmeden önce sırtımı sıvazlıyor. "Sanırım kızını karga yuvasında bulacaksın."

Ana direğe doğru havalanıyor. Tepeye bakıyorum, orada sadece Roslyn'in gözleri var, neredeyse kalbimi parçalayacak bir çaresizlikle babasının ilerleyişini izliyor.

Kraliçe bana şöyle dedi: "Görüyorum ki seni gönderdiğimden fazlasını getirmişsin."

"Evet, Kaptan. Kurtarılması gereken bir sürü insan vardı."

"Nereden?"

"Bir siren eseri ve bir adamın açgözlülüğü."

Bunun üzerine Dynkinar, yanında küçük çevirmeni olduğu halde öne çıktı. Benim aracılık etmemdense kendi içlerinden birinin onun adına konuşmasını tercih etmesi mantıklı. Saygı işareti olarak başını eğiyor ve Alosa da aynısını yapıyor.

"Ben Dynkinar, halkımın hayatta kalan son Sözcüsü," diye tercüme ediyor çocuk. "Sizinle tanıştığımız için çok mutluyuz Kraliçe Alosa. Kaptan Sorinda bize sizden ve yüceliğinizden çok bahsetti."

"Selamlar, Dynkinar. Belki de konuşmak için bir yer bulsak iyi olur, böylece ikiniz de bana tüm hikayeyi anlatabilirsiniz?"

Hepimiz başımızı

salıyoruz. "Riden?"

Alosa diyor. "Evet?"

"Bu gemideki mürettebatı değerlendirin. Şifacılar yaralılarla ilgilensin ve hepsinin karnının doyduğundan emin olun."

"Aye-aye."

Alosa yaralıları iyileştirdiğimi henüz bilmiyor ve ben de onu düzeltmiyorum. Bunun için zaman henüz gelmedi.

Alosa koluma giriyor ve beni iskele boyunca kaptanın kamerasına doğru götürüyor. Dynkinar da arkamızdan geliyor. Alosa, "Onun yeni ikinci kaptanım olmasını ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? Ona patronluk taslamak çok zevkli ve emirlere uymakta çok başarılı."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Riden, Enwen'e şiddetle sarılmıştı.

Kearan çok uzakta değil, sırasını beklerken kollarını kavuşturmuş duruyor. "Senden daha çok hoşuna gidebilir," diye belirtiyorum.

"O zaman ikimiz de şanslıyız,

ha?" "Evet."

Kapalı kapılar ardında olduğumuzda, tüm hikaye içimden çıkıyor. Dynkinar olaylara kendi tarafından bakıyor, halkının kısa bir tarihini ve kutsal görevlerini paylaşıyor. Eve dönüş yolculuğu için yelken açtığımız kısma gelene kadar durmuyorum.

Alosa tamamen şaşkın görünse de her kelimesine inandığını biliyorum. "Annem bir kez olsun siren eserlerinin varlığından bahsetmedi ama yine de ben istemedikçe bilgi vermek konusunda pek iyi değildir. Benim bilmek isteyebileceğim şeyler onun aklına gelmiyor. Döndüğümüzde onunla hemen bir toplantı ayarlayacağım. Bilmemiz gereken

Denizlerde pusuya yatmış bu eserlerden daha fazla olup olmadığını merak ediyorum. Panaceum'u ne yaptınız?"

Bakabilmesi için botumdan çıkardım. Ona uzanmaya çalıştı ama ben "Bir bedeli vardı. Benden ayrılmasına izin veremem, yoksa ölürüm. Belki Kearan da." Kearan'ı iyileştirmek için gücünü kullandığımda nesne hâlâ Threydan'ın kalbindeydi. Nesneyi serbest bırakıp Threydan'ı öldürdükten sonra diğer yaralılar da iyileşti ama Kearan ve ben yaşadığımız sürece ona bağlı kalacağız.

Zarian Dynkinar için tercüme ediyor ve Dynkinar gözlerini hafifçe kısıyor.

Bu yüzden nesneyle olan bağlantım hakkında doğru bildiklerimi ayrıntılı olarak açıklıyorum.

"İstemiyorum ama beni hayatta tutan şey bu. Her zaman yanımda olmalı."

Alosa Dynkinar'a döner. "Bu konuda ne hissettiğini tahmin edebiliyorum ama panaceum'un nerede olduğunu bilen tek kişi bu odadaki dördümüzüz. Eğer bu şekilde tutarsak, güvende kalacaktır. Sorinda'ya hayatım pahasına güveniyorum ve görünüşe göre sizinkini de bir kez korumuş. Bu senin için bir sorun olacak mı?"

Dynkinar Zarian'ın çevirisini dikkatle dinliyor. Gözlerime bakıyor.

Driftan'da Dynkinar doğrudan bana şöyle diyor: "Halklarımız arasında daha fazla kan dökülmesine izin verme. Seni öldürmeye çalıştıktan sonra bizi Threydan'dan kurtardın. Sana ölümsüzlük teklif ettiğinde güvenilir olduğunu kanıtladın. Bunun için, objenin senin korumanda kalmasına izin vereceğim. Ama eğer bu konuda bir şeyler duyulursa, bu tartışmayı tekrar gözden geçirmemiz gerekecek."

"Anlaşıldı," diyorum.

Alosa merakla bana bakıyor. "Objeye sahip olmanın bir başka avantajı." "Çok güzel."

"Dynkinar da aynı fikirde."

"Mükemmel. İyi iş çıkardınız, Kaptan."

İrkildim.

"Katılmıyor musun?" diye soruyor.

"Sadece Kaptan olarak çağrılmaktan. Pozisyon ya da unvan umurumda değil."

Hüzünle iç geçiriyor. "Böyle bir yolculuğun fikrini değiştireceğini . Güvenebileceğim daha çok kaptana ihtiyacım var. Ama anlıyorum. Sen

ve bir kez daha çaresiz kalmadıkça senden bir daha gemi kaptanlığı yapmanı istemeyeceğim."

Rahatladığım hissediliyor. Suikastçı olarak görevime dönmekten başka bir şey istemiyorum.

"Benim için yeni bir işin var mı?" diye sordum.

"Oh, hayır. Bunu daha bitirmediniz bile. Biz eve dönene kadar o gemi ve içindekiler senin sorumluluğunda."

Yaltaklanmamaya çalışıyorum. Bir aydır kaptanlık yapıyorum.

"Ve sonra, Kraliçe'nin Kalesine döndüğümüzde," diye devam ediyor Alosa, "seyahatlerinizden sonra dinlenecek ve iyileşeceksiniz. Ayrıca senin için yeni bir gemi almayı da düşünmeliyiz." Yüzümdeki ifadeye bakarak, "Sadece acil durumlar için, aklınızda bulunsun" diye ekliyor.

Dudaklarım seğiriyor. "O zaman sadece acil durumlar içinse itiraz etmeyeceğim. Bunu batırmamaya çalışacağım."

"Teknik olarak onu benim halkım batırdı," diyor Zarian. "Elinizden gelenin en iyisini yaptınız."

"Evet," diyor Alosa. "Öyle yaptı ve bu fazlasıyla yeterliydi. Bana öyle geliyor ki, tüm dünyaya yönelik bir tehdidi daha adadan ayrılamadan durdurdu."

Çevirmen Dynkinar'ın adına, "Öyle yaptı," diyor. "Saflarınızdaki inanılmaz bireyler hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum Kaptan Kalligan. Eğer içlerinden biri Sorinda'nın yarısı kadar yetenekliyse, Denizaltı Kralı'nın hiç şansı olduğunu sanmıyorum."

Utanç yanaklarımı ısıtıyor ve çiftin fark etmemesi için başka tarafa bakıyorum.

"Benim için sadece en iyiler çalışır." Sözlerinde Alosa'nın gülümsemesini duyabiliyorum. "Size ve Drifta'ya gelince, kalede bize katılmanızdan mutluluk duyarız. Orada hâlâ tahkimatlarımızı inşa ediyoruz. Belki siz de adanın başka bir bölümünü işgal edip ilk kasabayı inşa edebilirsiniz?"

"Şimdilik sizden ayrılıyorum ve bunu halkımla tartışacağım." Dynkinar ve çocuk beni ve Alosa'yı kaptanın kamarasında yalnız bırakarak ayrıldılar.

Böylesine tanıdık bir ortamda bulunmak çok rahatlatıcı. Hayatımın yıllarını bu gemide yelken açarak geçirdim. Bana dünyadaki diğer tüm daha tanıdık geliyor. Gölgelerinde saklandım ve bir şeyler saklamak için her kuytu köşeyi buldum. Ailemi kaybettikten sonra kendimi evimde hissettiğim ilk yer bu gemiydi.

Alosa, "Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyorsunuz," diye söze giriyor. Nereden başlasam? "Ben... adadayken değiştim," diye başlıyorum.

"Evet, panaceum'un sizi nasıl geçici olarak ölümsüz yaptığından bahsetmişsiniz."

"Hayır, yani ben. Buradayım." Önce başımı sonra da kalbimi gösteriyorum. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama sanırım... Kearan'la birlikte olabilirim."

Alosa iki kez göz kırpmıyor. "Kearan'la birlikte *olmak da* ne demek?"

Derin bir nefes alıyorum. Bu Alosa. Ona her şeyi anlatabilirim. Benim hakkımdaki iyi düşünceleri değişmeyecek. Buna güvenmek zorundayım. Ben de ona hikayemi anlattım. Aileme olanların tüm hikâyesini. Kearan'a ne olduğunu. Şu anda nerede olduğumuzu. "Şimdi birlikteyiz ve bu çok garip ama her seferinde bir gün yaşamaya çalışıyorum." diye bitiriyorum.

Alosa hafifçe kayıyor ama göz temasını kesmiyor. "Az önce bana çok fazla bilgi verdin ama bakalım doğru anlamış mıyım? Hayatını uzakta yaşadın çünkü daha fazlasına layık olmadığını düşündün. Senin yerine ölen o küçük kız yüzünden. Ama Kearan sayesinde fikrini değiştirdin. Ayrıca, onunla birlikteisin. Öpüşme gibi şeyler oluyor. Doğru mu anladım?"

"Aşağı yukarı."

Her şeyin kafasına dank etmesi için bir süre bekler. "Çocukluğunuzun hikâyesi konusunda bana güvenebileceğinizi hissettiremediğim için özür dilerim. Daha iyisini yapmalıydım."

"Hayır, senin yaptığın bir şey değildi. Senin iyi düşüncelerini çok fazla önemsedim. Yaptığım şeyin affedilebilir olduğunu düşünmedim. Uzun bir süre sıkışıp kaldım. Sonra beni ve Kearan'ı bu yolculukta birlikte olmaya zorladın ve bu beni bulup mürettebatına katılmaya ikna ettiğin günden beri başıma gelen en iyi şeydi."

Alosa gülümser. "Eğer durum buysa, sizin adınıza mutluyum. İkiniz için de mutluyum."

"Teşekkür ederim."

"Ve elbette geçmişinizi size karşı kullanmıyorum ya da bunun için sizi daha az düşünmüyorum. Aksine, sana her zamankinden daha fazla hayret ediyorum. Sen nadir bulunan bir ruhsun, Sorinda. Seni tanıdığım ve arkadaşım dediğim için gurur duyuyorum."

Yüzümün yumuşadığını hissediyorum, bu yüzden onu döşeme tahtalarına doğru çeviriyorum. "Konuşmak istediğim bir konu daha var. Düşünüyorum da belki de

bazı kızları eğitmek."

"Eğitmek mi? Korsan olarak mı?"

"Suikastçı olarak."

"Yıldızlar," diyor Alosa. "Sadece kalede sizden birden fazlasını hayal etmeye çalışıyorum. Kara kralı bunu duyar duymaz altına sıçacak."

"O zaman izninizi alabilir miyim?"

"Elbette. Bence bu harika bir fikir. Haberi yayacağım ve size acemi askerler bulacağım. Ayrıca, bu kalede daha fazla zaman geçireceğin anlamına geliyorsa, ben de varım."

Drifta'nın gemisine dönüyoruz, Alosa'nın mürettebatı yolculuğumuz sırasında ayrı kalan arkadaşlarıyla hasret gideriyor. Riden bizi buluyor ve Alosa'nın diğer tarafında pozisyon alıyor.

"Herhangi bir yaralı yok ama mürettebat yemek seçeneklerindeki değişiklikten memnun görünüyordu. Anladığım kadarıyla oldukça fazla balık yeniyormuş. Drifta yanımızdaki ekmeği ne yapacağını bilemedi. Buğday yetiştirmiyorlar mı? Orası ne kadar soğuktu?"

"Damarlarındaki kanı donduracak kadar soğuk," diye cevap veriyorum.

Riden kolunu Alosa'nın üzerine atmadan önce yüzünü buruşturuyor. Onu kendine doğru çekiyor ve başının yan tarafını öpüyor.

"Kardeşinin durumu nasıl?" Ona sordum. "Mandsy ve Niridia'dan ne haber?"

Alosa onun yerine cevap verir. "Çok yakında durumla ilgili bir güncelleme bekliyorum. Son duyduğumda Draxen'i yakalamaya çok yaklaştımlardı. Alışılmadık derecede uzun sürdü. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama Niridia'nın bu işi halledeceğine inanıyorum, özellikle de Mandsy arkasını kollarken."

"Evet," diyor Riden. "Draxen'in hiç şansı yok."

Yolculuğun **bir sonraki ayağında** Kearan ve ben panaceum ve hayatlarımızın artık onun her an olmasına bağlı olduğu hakkında konuştuk. Onu hayatımızı uzatmak için kullanmayacağımız konusunda hemfikiriz. Sadece birlikte paylaşmak için bir taneye ihtiyacımız var. Bu kadarı yeterli.

Son gördüğümden beri Queen's Keep'te çok şey değişmiş. Tahkimatın yarısı tamamlandı. Farklı mürettebatları barındıran barakalar var, bir

Gemilerin demir atması için rıhtım denize doğru döşenmiş, mutfaklar ve kraliçe kamaraları tamamen hazır hale getirilmiştir.

İnşaatçılar hala eğitim alanı üzerinde çalışıyorlar, Alosa onlara sadece benim ve suikastçı adayları grubum için özel bir bölüm yaptıracağını söyledi. Daha dün bana adayların kayıtlarını gönderdi.

On iki kız ve bir delikanlı, şu çevirmen Zarian.

Ben isimlerin üzerinden tekrar geçerken Kearan omzumun üzerinden bakıyor. "Doğal olarak önce Roslyn kaydolmayı başardı," diyorum.

"En iyilerden bir şeyler öğreniyor. Tabii ki heyecanlı. Onlara ne ile başlayacaksın? Bıçak işi mi?"

"Ayak hareketleri. Öldürmek için yeterince yaklaşmıyorsan, kılıçla uğraşmana gerek yok."

"Hmm." Kearan arkama atladı ve kolunu boynuma dolamaya çalıştı, ama o daha hamlesini yapmadan ben hissettim. Eğildim ve kolu havadan başka bir şeye değmedi. Başka bir şey yapmadan bıçağımı çıkardım ve yan tarafına bastırdım.

"Şimşekten daha hızlısın," diyor, bende karşılık verme isteği uyandıran o dolu dolu sırtışıyla. Gerçi genelde yapmam. Kearan yine de onları benden koparmayı tercih ediyor.

"Belki de çamurdan daha yavaşsındır."

"Bu dil de çok hızlı. Belki onlara bunu da öğretmelisin."

"Bir suikastçının işi hiç konuşmadan yapılmalıdır." "O zaman onlara başka ne öğreteceksin?"

"Nasıl korkusuz olunur?"

Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Biri bunu nasıl öğretir?"

"Korktuğunuz şeyi yenmenin bir yolunu bulursunuz. Sizi artık etkilemeye kadar onunla tekrar tekrar yüzleşirsiniz. Küçük bir çocukken karanlıktan korkardım ama güçlü kalmama yardımcı olan bir mantram vardı. *Gölgelerde gizlenen canavar siz olduğunuzda karanlıktan korkamazsınız.*"

"Lanet olsun, Sorinda."

"Biliyorum, ama sanırım artık bunu değiştireceğim. Kendim hakkında daha çok şey öğrendim ve artık bir canavar olmam gerektiğini düşünmüyorum."

Kollarını bana doluyor ve bu sefer beni kucaklaması için çekerken ona izin veriyorum. "Sen asla bir canavar olmadın."

"Hayır, ama kendimi bu şekilde düşünmek hoşuma gidiyordu. Kendimi güçlü hissetmeme yardımcı oluyordu. Daha kötü canavarları alt ettiğim sürece her şey yolunda gidiyordu."

"Belki de yeni stajyerlerinize böyle hitap etmeliyiz. Sorinda'nın canavarları."

Gülümsüyorum. "Her seansın sonunda onları böyle düşüneceğimden hiç şüphem yok."

"Onlar hakkında düşünürsen düşün, söz veriyorum senin hakkında düşüneceklerinin yanında hiçbir şey. Onlara her gün cehennemi yaşatacaksın ve bunun için onları çalıştıracaksın. Öyle de yapmalısın."

Bir öpücük için eğiliyor, ben de karşılık veriyorum. "Yemeğe inelim mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve ortak odalarımızın mumunu söndürmek için dönüyorum. Karanlıkta elimi buluyor ve beni koridora götürüyor.

Güç için başkalarına yaslanmanın sorun olmadığını, ancak kendi gücünüzü içinizden bulmanın daha da önemli olduğunu öğrendim. Artık suçluluk duymadan var olmanın benim için sorun olmadığını fark ettiğimde kendi gücümü keşfettim. Kendimi ve bilgimi başkalarıyla paylaşmak benim için sorun değil.

İşte o zaman aklıma geldi.

Gölgeleri uzakta tutan ışık olduğunuzda karanlıktan korkamazsınız.

AKKNOMLEDGMENTS

Sorinda ve Kearan'ın hikâyesini anlatmak için bu dünyaya geri dönmeyi **MUTLAKA İSTEDİM**. Feiwel ve Arkadaşları ekibine bu kitabı yazmama izin verdikleri için çok müteşekkirim. Özellikle Holly ve Brittany'ye korsan kitaplarım için bu kadar çok mücadele ettikleri için teşekkür ederim. Ayrıca Jean, Gaby, Leigh Ann, Dawn, Celeste, Morgan, Kristin, Kaitlin, Ebony, Jordan, Samira, Tovah, ses ekibi ve sahne arkasında doğrudan birlikte çalışmadığım herkese de minnettarım.

BookEnds Literary ekibine, özellikle de menajerim Rachel Brooks'a teşekkür ederim. Bu kitabı bu kadar hızlı okumanızın ve herkesten önce heyecanlanmanızın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam!

Caitlyn McFarland ve Mikki Helmer'a bu kitabın ilk aşamalarında benimle beyin fırtınası yaptıkları için teşekkür ederim. Düşüncelerimi organize etmekte zorlandım ve geri bildirimleriniz olay örgüsünü sağlamlaştırmama yardımcı oldu. Caitlyn, özellikle insanların Imhotep'e susamış olduğunu hatırlattığın için minnettarım.

Grace Wynter'a ve adının açıklanmasını istemeyen diğer kişilere bu kitabı ilk okuduğunuz için teşekkür ederiz.

BookTok'a teşekkür ederim. Bu yeni kitabı bu kadar çabuk yazmamı mümkün kılan sizlersiniz. Bu seriye duyduğunuz heyecan bulaşıcıydı ve Alosa'nın adını başka hiçbir şeyin yayamayacağı kadar hızlı bir şekilde yaydı.

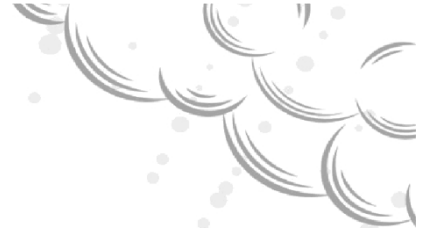
Instagram'da, Twitter'da ve diğer her yerde kitaplarım hakkında konuşan, yorum yapan ve okuma sevginizi yayan tüm sosyal medya dostlarına teşekkür ederim.

Seyahat edebilmem ve kitap etkinliklerine katılabilmem için Rosy'ye benim yerime bakan Alisa ve Johnny'ye teşekkür ederim. Sürekli desteğiniz ve teşvikiniz için ailemin geri kalanına teşekkür ederim.

Yazılarıma daha fazla zaman ayırmama yardımcı olduğu için Bridget'e teşekkür ederim. Yaptığın her şey için minnettarım!

Kitaplarımı okuyuculara ulaştırmak için çok şey yapan kitapçılara ve kitapçılara, kütüphanelere ve kütüphanecilere teşekkür ederim.

Bunu seçtiğiniz için size teşekkür ederim sevgili okuyucu.
Sıradaki taslağa geçiyoruz!

BONUS İÇERİK

Korsan Kraliçenin İntikamı'nın açılış sahnesi için içgörü ve ilham paylaşan yazar Tricia Levenseller'in el yazısı açıklamalarını içeren bir bölümü okumak için sayfayı çevirin.

β1 tixi't, x--*t- --nvv "ieA T-A t"<q
trouble finding Sorinda's voice, but
the moment I sat down to write,
this

°-*;g* BÖLÜM 1

out.

↓
SAĞIR OLMAYIN

Karanlığın kimliği

monste rking

gölgeliklerde.

when you're the

she had a raug
childhood

Beş yaşımdan beri bu sözlerle yaşıyorum. Karanlığın kimliği birçok soğuk
gecede bana iyi hizmet ettiler. Kendimi öldürürken bulduğumda iki kat daha
 faydalı oluyorlar, ki bu çoğu zaman olmuyor. Korsan^ kraliçesinin pek çok
düşmanı var ve ben de onların icabına bakması için gönderdiği kişiyim.

Bu gecenin hedefi korsan lor Y da Se a

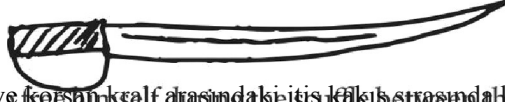
Kariyerim boyunca ilk kez aynı hedefi iki kez takip etmek zorunda
kaldım. Bundan hoşlanmadım. Vordan'ı son yakaladığımızda bağırsaklarını
deşmiş olsaydık çok daha iyi olurdu ama merhum korsan kral onu canlı
istemişti.

Vordan kaçtığından beri çok meşguldü. Sahte bir isimle bir gemi
yaptırdı, kendine yeni bir mürettebat tuttu ve Butana adasından başlayarak
yavaş yavaş prestijini artırmaya başladı. Sonunda Alosa'nın tahtını gasp
etmek için yeterli güç toplamayı umduğundan hiç şüphem yok.

Daha iyi bilmeliydi. Kaçmaya devam etmeliydi.

Remember
this girl

For me, the only thing cooler
than a pirate is an assassin

kara kralı ve kresan kralı arasındaki itiş-kışkırtıya sığınarak kendini kurtarmayı başardı. Bu şekilde güzel, uzun bir hayatım olabilirdi.

Onun yerine, yatağının altına kıvrıldığımdan haberi yok.

Fener ışığında akşam için hazırlanıyor. Yerden kısıtlı görüş alanımla, botlarını tekmeleyip dolaba doğru fırlatışını izliyorum. Beyaz bir giysi parçası da onlara katılıyor. Sanırım gömleği. Neyse ki pantolonunu çıkarmıyor. Ceplerinden birini karıştırır ve bir an sonra bir *soh* rb/n1 sesi duyulur. Bir şey çekmiş olmalı.

linde oynamayı sevdiği bozuk parayı çıkarıp üzerine koydu.

Vordan yere oturuyor, sırtını yatağın kenarına yaslıyor, saklandığım yerden sadece birkaç adım ötede. Keşfedilme tehdidi karşısında kalbim çok hızlı bir ritimle çarpıyor.

Sanırım şimdi yapabilirim. Yuvarlanıp hançerimi yanımdaki "Efandan çıkarır ve boğazını keserim.

Ama Alosa onun kimin emriyle öldürüldüğünü bilmesini istiyor. Aşağıdan değil de yukarıdan saldırabilirsem onu susturmak için daha iyi bir pozisyonda olacağım.

Doldurmak kolaydır. İşin zor kısmı sessiz olmak. Sabırlı olmak. Doğru anı beklemek. Beni işimde iyi yapan şey bu. Suikastçı olmak her zaman kolay öldürmek demek değildir. En iyi cinayetle ilgilidir.

Kıpırdamadan duruyorum ve Vordan'ın sakat bacağını uzatışını izliyorum. Alosa bir keresinde onu iki kat yükseklikten atlamaya zorlamak için siren şarkısını kullanmıştı. Bahse girerim soğuktan her sertleştiğinde onu düşünüyordur. Ayağa kalkmadan önce dizinin yanındaki kasları ovma için eğiliyor. Komodinin üzerindeki bir şeyden bir yudum alıyor, feneri söndürüyor ve yatağa oturuyor.

Kolumu Vordan'ın sol ayak bileğine birkaç santim kalana kadar uzatıyorum. Parmaklarım daha da yaklaşıyor, işaret parmağım tam arkasına gelene kadar.

now?

member

Eden

upah, Alosa's not le
live after did to her

how creepy she
I just adore
E

so, so creepy

If the suspense
so bored.

Topuk. Aşıl tendonunu kesmek çok kolay olurdu. Bir daha asla yürüyemez. Bunun yerine, yerdeki ahşap çıtalara daireler çizerek Vordan'ın sahip olacağı son düşünceleri düşünmesine izin veriyorum. Sonunda iç geçiriyor, bacaklarını yatağa çekiyor ve yorganla oynamaya başlıyor.

Sonunda hareketsiz kaldığında, nefes alışını dinliyorum, yavaşlamasını bekliyorum. Sonra biraz daha beklerim. İşaretlerim derin bir uykuya dalana kadar elimi çekmezsem, odada çıkarabileceğim herhangi bir yumuşak sestten uyanma olasılıkları azalır. Ben pozisyonumu alana kadar uyanmalarını istemiyorum. Karşı koymak için çok geç olana kadar. Ne kadar beklersem, malikânedeki diğer herkesin uyuyor olma ihtimalinin o kadar artacağından bahsetmiyorum bile.

Yatağın altından çıkıp ayağa kalkıyorum ve Vordan'ın uykusunu izliyorum herhangi bir hareket için. Nefes alışında bir değişiklik olmayınca hançerimi çekip yatağa doğru ilerliyorum. Ayın yetersiz ışığı pencereden içeri süzülüyor. Gölgem Vordan'ın üzerine düşmesin diye yatağın karşı tarafında duruyorum. Sırt üstü yatmış, elleri yanlarında, yüzü tavana dönük bir şekilde yorganın üzerinde uyuyor.

Orta boylu ve yapılı, dikkat çekici olmayan bir görünüşü var. Kahverengi saçlı ve sakallı. Ayırt edici bir özelliği yok. Bu şekilde saklanıyor. Hayatta kalıyor, gerçekten. Biz korsanlar genelde uzun olmayız. En azından eski kralın yönetimi altında.

Hançerimi boğazına yaklaştırmak, önümdeki yüzü anılarımdan biriyle değiştiriyorum. Daha açık tenli, alınının sol tarafında bir güzellik işareti olan, bir kulağının tepesinde tek bir altın halka bulunan bir yüz. Saman rengi saçlar ve temiz traşlı bir yüz. Çenesinin ortasında bir yarık.

İlk .

My first kill, tadını çıkarabilmek için hepsi öyleymiş gibi .

Spytendiği gibi Hançerimi Vordan'ın boynunun derisine dayadım. Onun

As instructed, I let my dagger res P "s5.

rs*ri°rs *

Alcra makes those
pirates thrive

Sorinda is the reason you don't sleep
with your foot hanging over the bed

ny

of

is get
myself ugly

Göz kapakları açılmadan önce iki kez seğiriyor. Boynunu oynatmadan gözlerini sağa çeviriyor, böylece beni içine alabiliyor. "Sen," diyor. "Sen onunkilerden birisin."

"Korsan kraliçesi en iyi dileklerini gönderdi. Gittiğin yerde onlara ihtiyacın olacak."

"Wai-"

İsteğini bitiremeden, derin bir kesik attım, şahdamarını kestim.

Arter. Kan çarşafı ıslatıyor, sessizce yere damlıyor.

Ve hayatın Samvin Carroter'ı kırk dokuzuncu kez terk edişini izliyorum.

Hançerimi battaniyenin işaretlenmemiş bir yerinde temizliyor ve kınına sokuyorum. Sonra yatağın altından rapierimi belime tekrar takıyorum. Çoğu korsan kılıç taşır ama ben rapierin hızını ve becerisini tercih ederim. Ayrıca, ben soylu bir aileden geliyorum ve ailemin hatırasını korumak istiyorum.

Vordan'odasından çıkıyorum ve kendimi yaşadığı enfes malikânenin koridorlarından birine bırakıyorum. Malikânenin sahibi olan aileyi öldürmüş. Tüm çalışanlara rüşvet vermiş ya da tehdit etmiş. Sahip olduğu birkaç adamı rahat odalara yerleştirmiş. İzini sürerken aramam gereken şablon buydu.

İlk seferinde, bir yerde kalırsa Alosa'nın onu bulacağından emin olduğunu öğrenmişti, bu yüzden lüks bir malikaneye yerleşir, orada en fazla bir ay kalır, büyük şehirlere sık sık gider ve destekçi toplardı. Sonra On Yedi Adalar'daki yeni bir adada yeni bir şehre taşınır ve her şeyi yeniden yapardı.

Ne yazık ki onun için, fark edilebilir bir model kalmak kadar kötüdür bir dantelinde.

Arkamdan kapıyı kapattığımda kapı en yumuşak tıkırtılarını çıkarıyor. halı kaplı zemine basıyorum. Koridoru dönüyorum ve

This girl is 18 years old

Don't even bother trying to hide from Sorinda. Best not to go i-

Don't mess with girls with swords.

are
the
ter
with

g- 0""0 vAi<8 ¥oy\°v> ¥,';5; 2cF\ ^{ngs}ında '3 "id'g ^{okay}

Ana merdivende, gıcırdama olasılığı daha düşük olan basamakların dışına doğru adım atıyorum. Üç kat inince ana kata ulaşıyorum. J. Girdiğim yoldan çıkmayı düşünerek mutfaktan geçiyorum.

"Alo?" diye sesleniyor bir ses ve ben çömeliyorum.

Herkesin uyuyor olması gerekiyordu, ama birileri büyümüş olmalı. gece aç.

Öldürmeyi henüz bitirmemiş olabilirim. Bu düşünce kılıç koluma hoş bir sıcaklık gönderiyor, parmaklarım bir silaha uzanmak için kaşınıyor. Eşim yakın masanın arkasına sürünürken kalbim yine hızla çarpıyor. Bu gild pe s-

, hatta zaman zaman arzuladığım bir şey. Avın heyecanı. Q

"Bir şey mi duydun?" diyor aynı ses.

"Hayır, ama muhtemelen Bayan Nyles mutfaktan geliyordu.

Muhtemelen bizi gördüğü anda kuyruğunu kıstırmıştır."

İlk adam . "Dün gece ona iyi bir dayak attık, değil mi?"

"Bir gece önce verdiğimiz dayak kadar iyi değil."

Kahkahaları odanın köşelerini bir hastalık gibi dolduruyor.

vücut. Onları görebilmek için masanın kenarından bakıyorum. Aralarındaki masanın üzerinde duran yetersiz mumun yanında çoğunlukla karanlık silüetleri olan iki vahşi. Soğuk etleri bıçakla parçalıyorlar, sonra da şişelerini doldurup bir ileri bir geri dolaştırıyorlar.

Onların yanından sessizce geçebilir, malikâneyi kimseye görünmeden terk edebilirdim. p Bilge.

Ama az önce kulak misafiri olduğum konuşmadan sonra bunu yapmayacağım.

İkisi tamamen tetikteyken saldırmak bir risk, ama ben bunu göze alıyorum- almak için.

Masanın altına giriyorum ve iki sandalyenin arasına giriyorum. Ben artık yokum. Çiftin arkasına geçip kılıcımı çektiğimde bir gölgeden farksızdım. Vuruyorum

Day to sign your own death sentence

Tell me you're an adrenaline junkie

How

ng

Önce daha büyük olana, meçimin kabzasıyla kafasının arkasına vuruyorum. İkincisi dönüyor ve ben kafasını tezgâha çarparken bir çığlığın ilk notasını başarıyor. İkisi de baygın bir şekilde yere yığıldıktan sonra bir daha kalkmadı.

Ayak sesleri başımın üzerinde yankılanıyor, kısa süren sestem uyandım ve bir seçim yapmak zorundayım. Hâlâ kaçabilirim, şehrin dolambaçlı sokaklarında onları kaybedebilirim.

Ya da ...

Yerdeki ikiliye bakıyorum. Ya

da intikamın alındığını
Ör I can see vengeance done.
görebilirim. Bu gerçekten bir
It isn't really a choice.
seçim değil.

I just love it
when she thinks
things like this.

Don't worry she's not
done with them yet

u

Henüz kimsenin bu kata ulaşmadığını anladığımda karanlık girişe geri dönüyorum. Merdivenleri, her basamağı birbirine bağlayan raylarla bir tırabzan kaplıyor. Ellerimin her rayın arasındaki boşluklara girip girmeyeceğini görmek için uzanıyorum.

Öyle.

Adamlar ellerinde fenerlerle dolambaçlı merdivenlerden aşağı koşarken, ben de ray kollarımla yanlardan tırmanıyor, kendimi raydan raya çekiyorum. Uzan, tut, çek. Tekrarla.

Adamlar ana kata ulaştığında bacaklarım yerden çok yüksekte olduğu için beni fark edemiyorlar. Mutfaklara ulaşmak için dört kişi altımdan geçiyor. Sonuncusu tam doğru pozisyondayken kendimi bırakıyorum. Ağırlığım altında yere yığılıyor ve ayağa kalkmadan boynunu kırıyorum.

İlk iki adam çoktan mutfığa girmişti, ama üçüncüsü tayfasının düşme sesiyle döndü. sahneyi anlamlandıramadan kılıcımın ucuyla boğazını kesiyorum. Bir fiske vuruyorum

Poor guy never
had a chance.

Girl is fit

Honestly though

Kapıya doğru koşarken rapierimden çıkan blo od, sırtımı hemen yanında. Kılıcımı kınına soktum ve hançerimi çektim.

Adamlardan biri, "Burada iki kişi bayılmış," diyor. "Ses ver alarmlar'

Emirleri uygulayan kişi mutfaktan dışarı fırladı. Kolundan tutup onu duvara fırlatıyorum ve bıçağı boğazına geçiriyorum.

"Alo?" diye seslendi kalan adam, muhtemelen mürettebatını görmüştü- Kapılar kapanmadan önce adam görüş alanının dışına çekildi.

İnsanlar son derece şüpheli bir şey olduğunda neden selam verirler? Cious olur mu? Biz canavarların kendimizi duyurmamızı mı bekliyorlar?

"Kim var orada?" diye devam ediyor.

Ne yapacağını görmek için beklerken hançerimin kabzasını ayarlıyorum.

Yardım için bağırır ve Rue'ya mutfakta yaklaşık olarak nerede olduğunu bildirir.

Kapıları ardına açıyorum, hedefimi görüyorum ve kılıcımı savuruyorum. Hançer boğazına saplandı. Henüz geri almadım. Zaman çok ————— it just değerli.

Gizli hizmetçi merdivenlerinin bulunduğu sağ tarafa yöneliyorum. Bu arada adamlar yataklarından kalkıp koridorlara fırlıyorlar. En üst kata geri dönerken onları her sahanlıkta görüyorum. Karanlık benim avantajıma çalışıyor. Onun kucağında olmaya alışkınım. Karanlığın okşayışına alıştım.

ht sion than I do. Vordan'ın adamlarının ana hatlarını görebilsem de, bir avuç metre ötemde olduğuma dair en ufak bir fikirleri yok.

Kimse bana doğru bakmıyor bile. Kimse ser- vantların merdivenlerini kullanmayı düşünmüyor. Burada saklandıklarını bile bilmiyor olabilirler. Bunlar katiller, hırsızlar ve diğer tüm pislikler. Bu gibi süslü konaklama yerlerinin düzenine alışık değiller. Ve o zamandan beri

This was a fun train
decided to

On also don't mess with
it's with
1/5.

Vordan ^{ng} ff ~~cesesini~~ elinin altında tutuyordu, adamlarının bu yolu kullanmasına asla gerek olmazdı.

Vordan'ın cesedinin çürümeye başladığı üçüncü kata ulaşıyorum ve yatak odalarının kapılarını teker teker açıyorum.

Bağırışlar yüzünden uyanmamış bir adam bulduğumda içeri girer, yatağa doğru yürür ve boynunu keserim. Bir hayatı sona erdirmenin en yaratıcı yolu bu değil ama en az çabayla en etkili yol bu. Ve kesmem gereken daha çok boğaz var, bu yüzden enerjimi saklamalıyım.

"Altı kişi aşağı!" diye bağırır aşağıdan biri. "Dağılın ve konağı arayın, siz de gidip kaptanı uyandırın."

Vordan'ın odasına geri dönüp yatağın altına . Kan damlaması durmuştu. Kısmen yatağın karşı tarafında yerde toplanmıştı.

Kapı sallanarak açılır ve çizme giymiş ayaklar Vordan'ın dinlenme yerine ulaşır. "Kaptan, davetsiz bir misafir var." Muhtemelen eli yapış yapış olduğu için geri adım attı.

Ayaklarını çekiyorum, kıvranan bedeninin üzerine tırmanıyorum ve boğazına saldırmaya hazırlanıyorum.

Son anda elimi yana çeviriyorum ve parmak eklemlerim hala hançerin etrafındayken bir yumruk indiriyorum, tam da Mandsy'nin bana öğrettiği yere, eğer niyetim birini bayıltmaksa.

Çocuk on ikiden fazla olamaz. Boyu uzun ama kol ve bacaklarında kas yok. Kötü bir kalabalığa karışmış, ama ben bile çocukları öldürmem.

The door cacti döndüğümde, bir hayalîten ~~adla sebziz bir sekilde evin~~ içinde ~~kuruluyorum. Altında, kapıları çarıldığını kulcuların kollarından~~ ~~te his hisses. The fallen in with a bad crowd, but even if don't murder~~ ~~çıkıyor ve adamların birbirlerine mırıldandıklarını duyuyorum. Evin geri kalanını arıyorum.~~

Bu kattaki yatak odaları, hizmetlilerin merdivenlerine dönüp onları bir sonraki indirmeden önce üç boğaz daha kesti.

Sadece başımla koridora bakarken, bir korsanın içeri girişini izliyorum. bir yatak odasına götürdü. Peşinden gidiyorum, arkasından gizlice yaklaşıyorum ve hançerim boğazını tırmıklarken bir elimle ağzını kapatıyorum. Koridora döndüğümde, Vordan'ın mürettebatından sadece bazılarının elinde fener olduğunu fark ediyorum. Siluetimi görürlerse, herkes gibi malikâneyi arayan başka bir korsan gibi görüneceğim.

Aynı taktiği kullanarak başka bir adamı başka bir roorri'ye sürükledim.

Daha önce. Bu dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına bakıyor ve

- yaklaştığımda beni duymuyor. Kan yüzgecime damlıyor-

Kendimi toparladığım sırada bıçaktan sıçırıyor, bu yüzden tekrar çıkmadan önce bıçağı ve ellerimi çarşaflara silmek için zaman ayırıyorum.

İki figür koridorda kendi ışık kaynakları olmadan bana doğru geliyor, ben de geçmelerine izin vermek için kendimi duvara yaslıyorum.

Onları başka bir odaya kadar takip ederken üzerimden ikinci bir bıçak çıkarıyorum. İlk adamın sırtına, kalbinin deri ve kasların altında kaldığı yere bir hançer atılıyor. İkincisi dönüyor, ama ben çoktan kendimi ona doğru fırlatmış, ikinci bıçakla boğazını kesmiştim.

1. Ayağa kalkarken, en son ne zaman bir gecede bu kadar çok adam öldürdüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Aslında, bunun daha önce olduğunu sanmıyorum.

Yeni anılar biriktiriyorum.

Bazı adamlar daha fazla ölü bulacakları üçüncü kata çıkmaya devam eder. Diğerleri birinci kata çıkıyor. Önce üst kattaki adamları takip ediyorum.

Sıradaki sonuncuya ulaşıyorum, onu öldürürken ağzını kapatıyorum ve bir gümbürtüyle yere düşmeden önce onu yakalıyorum. Bir sonraki

2

thi
press how fu
cannot eve
chapter

they've got to be wondering
how many knives she has

yere inerken yakalayamayacağım kadar ağırdı, bu yüzden kendimi

birkaç adam arkalarından bakarken kapalı kapılar. tP

"Kahretsin!" diyor biri. "Bul 'emu'

Onu bul mu yoksa Rbroi'yi bul mu dediğinden emin değilim.

Aşağılanmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım? Biri yanımdan geçerken saklandığım yerden fırlıyorum ve adamın kafasını karşı duvara çarpıyorum.

Bir tabancanın horozunun geri çekildiğini duydum, bu yüzden adama döndüm, yani ing hi S'yi al

Cesedin düşmesine izin vermeden önce başka bir hançere uzanıyorum ve onu feneri tutan kişiye fırlatıyorum. Onlar düşerken ışık da sönüyor.

Merdivenlerden daha fazla ayak sesi yükseliyor, yanlarında daha fazla fener getiriyorlar ve ben yere düşüyorum, sanki karmaşanın arasında bir başka cesetmişim gibi.

"Nerede o?" diye soruyor yeni gelenlerden biri.

İlk partiden biri "Duman gibi yok oluyor" diyor. Kesinlikle gücenmiş.

Adamlar yanımdan geçip gidiyorlar ve ben kıpırdamadan duruyorum. Kollarımdan biri başımın üzerine dolanmış, aşağı bakmaya çalışan olursa uzun atkuyruğumun fark edilmesini engelliyor.

Birgün bana saldırıyor ama yeni gelenlerin beni geçmesini beklerken

homWham! on them one at a time. Slitting throats.

Başlıyorum. Onda bir tane. İkili. Tekrar et. Boğazlarını kesiyorum.

Kafa tokuşturmak. Cesetleri yakalamak. Öldürün. Tekrar et. Eğer öldürürsen.

Ellerim yine kanla kayganlaştı. Kan sıçradığı için önüm de kanla kaplandı. Başka bir korsana saldırmak için sallanan bir palayı savuşturuyorum. İlk vuruşumu engelliyor ama ikincisini bu kadar çabuk yapmamı beklemiyor. Kalbini delip geçiyor.

Kaçtığım adam kılıcını kaldırmış bana doğru gelirken dönüyorum; yana sıçırıyorum ama yere düşen cesetlerden birinin üzerine düşüyorum ve ayak bileğim

I just lov
ho
reso
refu

She deals death the way
dancers perform a routine

Bound to happen

Ayrıca Tricia Levenseller

KORSAN KRALIN KIZI SIREN
KRALİÇESİNİN KIZI

VAHŞİ Savaşçı

ARAMIZDAKI GÖLGELER

SIRLAR KILICI DEMİR *Ustası*

TELİF HAKKI

Puşkin Yayınları
Somerset House, Strand
Londra WC2R 1LA

Telif Hakkı© 2023 Tricia Levenseller
Harita illüstrasyonu telif hakkı© 2023 Noverantale

İlk olarak Feiwe and Friends, an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC tarafından
yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır

İlk olarak 2023 yılında Pushkin Press
tarafından yayımlanmıştır 1 3 5 7 9 8 6 4 2
eISBN: 978-1-78269-433-5

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, Pushkin Press'in yazılı izni olmadan
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya
başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

www.pushkinpress.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

